

Giới thiệu Nửa Đời Phù Dung, Nửa Đời Sen

Là một người tuyệt sắc giai nhân, nổi tiếng khắp chốn kinh thành nhưng để bước vào con đường hoàng phi bắt buộc phải trải qua nhiều gian khổ. Nhưng nàng vốn dĩ là tiểu thư danh giá của công thần lập quốc, người có quyền cao chức trọng.

Được tiến cung trong vòng một năm trở thành phi tử, đó là điều mà nhiều người mơ ước, nhưng nàng thực sự là một hoàng phi thất sủng, hoàng thượng lấy nàng cũng chỉ để củng cố địa vị. Mời các bạn đón đọc truyện Nửa Đời Phù Dung, Nửa Đời Sen để cảm nhận về cuộc sống cung đấu nơi cấm cung đầy máu và nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đời Phù Dung, Nửa Đời Sen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: THÁNH SÙNG NGUYÊN QUÝ NHÂN (1)

Thời điểm Kỵ phi bị bệnh nặng, Huyền Diệp cũng không biết. Đã rất lâu không gặp, người ngoài cho rằng ước chừng là hán đã sớm quên trong cung có một người như thế rồi.

Buổi sáng hạ triều rồi đi thỉnh an Thái Hoàng thái hậu, thời điểm Bình phi nói, hán mới giật mình.

Đã hơn một tháng hoàng đế đều không đến gặp nàng.

Hoàng phi bệnh nặng, hoàng đế ít nhiều gì cũng sẽ đi xem một chút, chỉ ít cũng bày tỏ lòng quan tâm đối nữ nhân của hán. Nhưng vị hoàng phi này sắc phong từ năm trước đến bây giờ chưa bao giờ cho người ta cảm giác là đang tồn tại. Hơn một nửa người trong cung chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng của nàng, chưa từng làm cho người ta có cảm giác hoàng thượng quan tâm nàng.

Nói đến lại thấy khó hiểu, nàng là người thăng chức nhanh nhất trong tất cả tần phi. Thời điểm sắc phong là một quý nhân, chỉ dùng hơn một năm thời gian liền trở thành phi tử, thậm chí một tháng không thị tẩm cũng được. Nguyên nhân là do có phụ thân lập công vì sự hưng thịnh của quốc gia cùng với nguyên nhân hoàng thượng muốn củng cố địa vị.

Thực sự chuyện này không thể sánh được với hoàng đế sủng ái.

Lén lút điều tra tư lịch của vị hoàng phi khá thần bí này, mỗi lần nói đến người này lại luôn cảm thấy kỳ quái. Bọn họ hầu hạ hoàng đế nhiều nhất cũng mười năm, thấy vô số người được hoàng đế sủng ái rồi đến chán chường, hoặc là sinh hạ hoàng tử, hoặc là từng bước thăng chức, hoặc là kiêu ngạo ương ngạnh bị giáng chức đi xuống, lại chưa từng gặp qua nữ tử nào vô thanh vô tức đến hoàng đế cũng không thấy mấy lần bay cao như vậy.

Chỉ là cha nàng quyền cao chức trọng hoàng thượng nâng lên là chuyện rất bình thường, nhưng mà nếu nói là kết thân trong cung này, tần phi nào mà không phải như thế? Có bao nhiêu người không duyên cớ không nguyên nhân được hoàng đế thật sự yêu thích?

Cho đến giờ hán đều là một người có lý trí. Nữ nhân trong cung có hình dáng gì, đức hạnh gì hán hiểu rõ nhất. Chỉ là khó có ai trong hoàng cung không nghĩ đến việc tranh giành sủng ái của hán.

Thái hoàng thái hậu đã già, càng ngày càng nhiều bệnh, mỗi sáng Tần phi cùng vài vương phi sẽ đến thỉnh an bà. Một ngày hoàng thượng kiểm tỳ bạc không thể ngày ngày tới đây thỉnh an, hôm nay vừa mới tới đã nghe chuyện Kỵ phi bị bệnh. Ngồi ở chỗ này trừ việc quan tâm đến thân thể thái hoàng thái hậu thì là chuyện con trai của phi tử.

Ngón tay Bình phi đỡ ly trà, khẽ nhấp một ngụm, nhàn nhạt nói: "Kỵ muội muội tuổi còn trẻ, khuôn mặt rất thanh tú, tướng mạo đẹp, thể trạng khỏe mạnh, tính tình đáng yêu hoạt bát, tại sao gần đây lại bệnh như thế. Hôm qua nô tì sang thăm, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch ho khan, nô tì đã sai thái y riêng mang toàn bộ thuốc tốt nhất sang, không biết tại sao lại không tốt lên. Trời còn chưa hết nóng, cả ngày nằm trên giường đúng là khổ sở."

Nàng lạnh lợi thành tánh, biết nói chuyện đúng mực, biết thái hậu cực kỳ không thích hậu cung tranh giành tình cảm, quan hệ với một phế phi không thân thiết, không được sủng ái như vậy còn hòa thuận hơn nhiều so với sủng phi.

Quả thế, Vân tần vỗ nhẹ lên tay Bình phi, thuận thế an ủi, nói: "Tỷ tỷ cũng không nên khó chịu, mấy ngày trước người cũng mới hết ốm, lúc hoàng thượng ban cho người nhân sâm, hôm qua người cũng mang đi tặng rồi. Kỵ phi muội muội có gương mặt phúc hậu, chắc chắn sẽ không có chuyện gì, việc lớn cũng sẽ hóa nhỏ."

Bộ dáng Vân tần dù không tính là xinh đẹp như hoa nhưng cũng coi như đoan trang, rất biết cách ăn nói, thường ngày đi cùng với Bình phi, mỗi lần nói chuyện đều có chính kiến, mặc kệ vị kia, cũng không vâng lời bất kỳ hoàng phi nào, cho nên hoàng thượng và thái hoàng thái hậu đều không bắt bẻ nàng.

Bình phi nói như vậy cũng là bình thường, nàng là người duy nhất hay gặp Kỵ phi, cũng khoảng ba bốn lần, ở trong mắt người khác tình cảm cũng sâu hơn người khác nhiều. Cái gọi là sâu cũng chỉ là mấy câu nói hỏi hợt, từ trước đến nay Kỵ phi không thân cận với bất kỳ ai. Chỉ là nói mấy câu tốt cho người kia: trong sáng, đáng yêu, không ươn ẹo. Chỉ là nơi hoàng cung đại viện này nào có tình cảm chân thành. Vốn không quen nhau, thấy một nữ tử lẽ

lời ngược lại, lại nhớ tới mình, Bình phi không nhận được khe đau lòng.

Mọi người thấy vậy rồi rít an ủi nàng. Ôn quý phi rất nhanh nhẹn, ở đây nàng và Định phi đều có bối phận cao nhất, địa vị cũng cao nhất, trước gia quyến hoàng hậu, luôn muốn nịnh bợ một số việc.

"Muội muội đáng đẹp như hoa như ngọc, hoàng thượng lại yêu mến, tuổi quá trẻ, thật là đáng tiếc." Nguyên quý nhân vừa mới tiến phong cũng nhỏ giọng than thở.

Lời này ngay tại lúc mọi người nói âm ỉ, lại bị thái hoàng thái hậu nghe được.

"Nguyên quý nhân, ai gia không có nghe được tin Kỵ phi chết, người đáng tiếc cái gì. Vừa sáng sớm êm đẹp đã thấy hành động của tất cả các người. Ngày thường tranh đấu rất lợi hại sao hiện tại ai cũng đau lòng rồi ư."

Tính cách thái hoàng thái hậu rất thẳng thắn, không thể nào a dua nịnh hót dưới mí mắt của bà được. Nghe các nàng không ngừng nịnh bợ lẫn nhau thật nhức đầu.

Tất cả lời nói đều bị ngậm trong miệng, Nguyên quý nhân sợ đến mức bỏ nhào quỳ trên mặt đất.

"Thái hoàng thái hậu thứ tội, nô tì nói sai, xin thái hậu trách phạt."

Sau khi thốt ra lời này toàn bộ tiếng nói đều biến mất. Nguyên quý nhân mới được tấn phong, hoàng thượng vẫn sủng ái, vốn là có người muốn giúp nói vài lời, nhưng sắc mặt thái hoàng thái hậu không tốt mà giờ phút này cầu cạnh không phải tìm đường chết sao? Quý nhân coi như ý vào hoàng thượng một tay che trời mà đắc tội với lão tổ tông kia. Tất cả mọi người yên lặng, không khí như đóng thành băng.

Huyền Diệp từ đầu đến cuối không nói lời gì, lúc này liền mở miệng, mở miệng chính là cầu cạnh: "Nguyên quý nhân nguyện ý cũng là quan tâm Kỵ phi, chỉ là không biết diễn đạt ý, hoàng tổ mẫu bớt giận."

Thái hậu khoát khoát tay: "Các người muốn làm âm ỉ gì thì ra ngoài đi, về sau cũng không cần thường tới chỗ ai gia này, phiền lòng."

Hoàng đế đứng dậy, đưa tay đỡ Nguyên quý nhân, ý bảo nàng đứng dậy. Nguyên quý nhân hai mắt phấp phất, toàn thân phát run đứng lên.

"Trẫm còn có việc, không bồi hoàng tổ mẫu ăn sang được rồi, tôn nhi cáo lui."

Mới buổi sáng đã khiến tất cả mất hứng. Mọi người cúi chào lẫn nhau xong đều rồi rít rời đi.

Xưa nay hoàng đế làm việc đều cứng rắn, đối với thái hoàng thái hậu nói gì nghe nấy, hôm nay lại vì quý nhân nói chuyện đúng là xưa nay chưa thấy.

Vì thế trong cung hôm nay nói chuyện phấp phất kỳ sôi nổi.

Bình phi cũng không tức giận, chỉ là mấy vị phi tử cùng địa vị mới tiến cung lại không kim nén được.

"Nguyên quý nhân ý vào một đôi đôi mắt đầm lệ đã khiến hoàng thượng thất điên bát đảo rồi. Khi nào thì hoàng thượng lại không vâng lời lão tổ tông cầu tình cho phi tử như vậy? Thật không biết dụ dỗ thành cái dạng gì rồi."

"Quý tử ty không cần để ý như vậy, hoàng thượng mặc dù đang theo ý cô ta, chỉ là hôm nay cũng thấy, thái hoàng thái hậu không thích chút nào, lão tổ tông không thích tất nhiên hoàng thượng cũng sẽ thích nàng ta không lâu đâu."

"Hách Chân muội muội, cũng không nhất định như vậy," Vân tần cười nói: "Kỵ phi tiêu tụy vì bệnh không được hoàng thượng thích nhưng thái hậu thích, địa vị cứ một mạch tăng lên hỏi người nào dám vô lễ với nàng ta? Trong cung trừ việc có con trai còn không phải là được hoàng thượng sủng ái hay sao? Chúng ta không có cái phúc phận này, nhưng Nguyên quý nhân lại có tiền đồ vô lượng, hiện tại đang được thịnh sủng, con trai không phải chuyện sớm muộn hay sao? Bây giờ chỉ xem hoàng thượng có ý cất nhắc nàng ta hay không thôi."

Bình phi cau mày không nhận được nói: "Tốt lắm tốt lắm, lúc nào thì ghen tuông này biến mất, cả ngày cũng không nói xong, hiện tại tranh giành chỉ khiến hoàng thượng thêm chán ghét mà vứt bỏ thôi, còn muốn địa vị, con trai cái gì, biết an phận tự nhiên sẽ được hoàng thượng yêu mến."

Bình phi lời không giả, hoàng thượng lên ngôi lúc còn trẻ, đã duyệt qua rất nhiều nữ nhân. Chính hắn từ nhỏ vì quốc gia này lục đục đấu đá, nhưng cũng rất chán ghét những phi tần tranh đấu, người chết ta sống tranh giành cung chiều của hắn. Chỉ cần xuất hiện chuyện này, hắn chưa bao giờ xử lý nương tay, sẵn sàng vứt bỏ.

Mặc dù đã qua mùa hè, buổi trưa thời tiết vẫn là hơi nóng, Nguyên quý nhân tiếp hoàng thượng dùng cơm trưa suýt nữa trúng nắng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"O, Nguyên quý nhân người sao vậy? Cái tên nô tài Phúc Yên chết tiệt này hầu hạ người thế nào vậy, tại sao lại để cho nương nương chạy đến?"

Nói chuyện là Tề Đức Thuận – thái giám bên người hoàng đế. Quan tâm đến bức này sợ là Ôn quý phi cũng không nghe được mấy lần.

Mọi người đều biết nàng ta đang được sủng ái, thái độ biến chuyển một cách tự nhiên.

Gần đây, vì chuyện lần trước mà thái hoàng thái hậu không đưa người đến thị tẩm, nhưng người kia vẫn là người may mắn có thể đứng trước mặt hoàng thượng.

Mỗi khi hoàng thượng thấy nàng còn có thể khẽ cười.

Cho nên hiện nay mỗi khi sắc mặt hoàng thượng không tốt khiến nô tài hết hoảng lo sợ thì đều mời Nguyên quý nhân tới đây hầu hạ.

Nhanh chóng đặt một bình đá lớn để giảm nhiệt độ, Huyền Diệp nói nhỏ với thái giám mấy câu, Nguyên quý nhân liền đi tới đây.

"Thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an." Âm thanh dịu dàng động lòng người.

Hoàng đế khoát tay ý bảo nàng đứng lên rồi ngồi xuống.

Ghế ngồi đã được đặt ra.

Nguyên quý nhân một thân hồng nhạt, tôn lên khuôn mặt hồng hào mềm mại, ngồi xuống nhẹ nhàng nói: "Mấy ngày gần đây, hoàng thượng làm việc trong triều mệt nhọc, nên uống nhiều canh chút bổ, long thể quan trọng hơn."

Lời nói rất đơn giản khách sáo, Huyền Diệp cũng không lộ vẻ mặt gì, nhàn nhạt ăn cơm. Từ trước đến giờ thời điểm hân dùng bữa đều không nói nhiều, cũng không phải là không nhiều, có lúc bị người quản chặt thì không tự chủ được nói nhiều hơn.

Giống như từ trước đến giờ lúc nghỉ ngơi hân đều thích an tĩnh, một chút âm thanh cũng tức giận, có đôi lúc thật sự phát cáu nhưng cũng không thể lên cơn.

Cả quá trình ăn cơm giống như mọi ngày, có chút quan tâm và nụ cười ngắn ngủi.

Nguyên quý nhân vốn chuẩn bị một bụng lời trong lòng muốn nói với hân. Mặc dù nàng ta đã 20 tuổi nhưng suy nghĩ đơn thuần chưa từng trải qua tình yêu nam nữ. Bỗng nhiên được sủng ái, nhìn thấy quân chủ trẻ tuổi to lớn cao ngạo, trong lòng vừa vui vẻ lại kích động.

Thật muốn nói cho hân nghe một bụng lời tâm tình. Nàng phải khiến hân không sủng ái nữ nhân khác nữa.

Chỉ là hôm nay, vẻ mặt hoàng đế rất nghiêm túc, không tập trung, hoàn toàn không có ý muốn nói chuyện với nàng. Tâm tình của hân không tốt, nói thì chỉ tăng thêm phiền não vì thế liền nuốt xuống.

Thật ra thì cũng không phải là không có ai không thức thời nói vài điều không nên nói khi tâm trạng hân không tốt.

Bữa trưa không vui vẻ cứ diễn ra như vậy. Sau khi trở về còn có một đám phi tử nói liền không dứt đưa một chút đồ dùng cho nàng, có thể lấy được chút tình cảm nào thì lấy, ai bảo người ta lấy được lòng của hoàng đế.

Buổi tối hoàng đế vẫn lật bảng hiệu Nguyên quý nhân như cũ, dường như mấy ngày gần đây đều là nàng.

Từ trước đến giờ sau bữa tối, Huyền Diệp đều cùng các đại thần bàn bạc chuyện tuần tra phía Nam. Chuyện tuần tra biên giới phía Nam bắt đầu chuẩn bị, kéo dài một ngày, hai ngày, mấy ngày gần đây lại bắt đầu nói tới chuyện này. Vừa nói liền có đủ loại công vụ, bận rộn tới mức quên cả Nguyên quý nhân đang khổ sở chờ đợi.

Mãi cho đến đêm khuya tiểu Tề tử mới báo lại để cho nàng nghỉ ngơi trước, nàng mới nằm ngủ.

Chẳng biết lúc nào nàng ngủ thiếp đi. Thật ra nàng ta cực kì xinh đẹp. Đôi mắt kia lấp lánh tinh quang, làn da trắng nõn, mái tóc dài mềm mại, giọng điệu mềm mại nồng đậm. Chính là một nữ nhân tuyệt đẹp, vào cung hai năm mới bị hoàng đế phát hiện, cũng may là vàng cũng sẽ có lúc phát sáng. Cuối cùng không phụ hai năm khổ sở chờ đợi, đôi mắt tinh cảm của hoàng đế.

Cảm giác lạnh lẽo tới gần, Nguyên quý nhân mở mắt, lúc đứng dậy hoàng thượng đã cất bước đi xa.

"Hoàng thượng, nô tì chờ người đã lâu rồi."

Âm thanh vang lên trong đêm tối. Hân quay đầu lại, nhìn nàng từ trên cao xuống, giọng điệu âm áp an ủi: "Trẫm hôm nay bận rộn không cách nào bởi người... người là người khéo léo, sáng mai hãy xin lỗi thái hậu."

Nói xong xoay người mở cửa rồi đi.

Mấy ngày không thấy, vừa mới mở miệng là nói chuyện mấy ngày trước, nàng không dám nhiều lời đứng dậy cung tiễn hân trở về.

Gần đây hoàng đế phải xử lý rất nhiều việc, không còn để ý tới nàng như lúc mới sủng hạnh. Thái độ biến hóa trong tình yêu như vậy khiến cho Nguyên quý nhân lòng đau như dao cắt.

Chuyện tuần tra phía Nam lại một lần nữa bị trì hoãn, Huyền Diệp nhận được mật báo quân phản Thanh, binh sĩ triều Minh hành động bí mật ở kinh thành, mệt nhọc đứng lên xử lý việc này.

Chuyện này không khẩn cấp, Tề công công truyền khẩu dụ thân thể hoàng đế mắc phong hàn. Hôm nay mới hơi mát mẻ một chút, tại sao nhiễm phong hàn?

Mấy ngày gần đây một mực nghỉ ngơi trong cung Càn Thanh, rất ít đi lại hậu cung.

Theo lý thường, lúc này phi tần sẽ phải đi chăm sóc hoàng thượng, làm tròn trách nhiệm tần phi, nhưng công công lại truyền thánh thượng không muốn thấy bất kì ai.

Các nàng thật sự lo lắng, vì vậy đội ngũ trùng trùng điệp điệp đi đến, nhưng đều bị Tề công công ngăn ở trước cửa.

"Các vị nương nương, thứ cho nô tài vô lễ, hoàng thượng mới vừa uống thuốc nghỉ ngơi, không tiện ra gặp, các nương nương hãy trở về đi."

Quê tần tính tình khảng khái, nôn nóng, sốt ruột.

"Thân thể hoàng thượng cường tráng, mấy năm gần đây không mắc bệnh gì, tại sao lại mắc phong hàn? Công công, lúc này tỷ muội bọn ta nên giúp đỡ, hầu hạ hoàng thượng thật tốt, trở về như vậy trong lòng rất lo lắng."

Tề công công không chút hoang mang nói: "Long thể hoàng thượng được ông trời chiếu cố chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Đây là ý chỉ của hoàng thượng, nô tài thật sự không thể làm khác được, kính xin các vị nương nương thứ tội."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: THÁNH SÙNG NGUYÊN QUÝ NHÂN (2)

Tề công công trắng trợn ngăn các nàng tại chỗ như thế. Nô tài không có cái lá gan đó, chắc chắn là hoàng thượng không muốn gặp.

Lần này toàn bộ phi tử hoàng hôn, hoàng thượng không cần bồi giá, lý do lại là như vậy. Ngày trước hần bị bệnh, Ôn quý phi phục vụ mọi chuyện, trong ngày thường phi tử nào tới đây thì Phúc Yên cũng không ngăn cản như vậy.

Hôm nay rốt cuộc lại diễn vở kịch gì?

Phong hàn không phải là bệnh nặng, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe, sao lại không đi được? Cũng không phải là bệnh truyền nhiễm hay bệnh nặng khác, hơn nữa lại cố tình bị bệnh vào thời điểm có tin đồn hoàng thượng muốn phong hoàng hậu ở trong cung. Thật đáng nghĩ.

Ôn quý phi quả thật dịu dàng khéo léo nhưng hoàng đế cũng chỉ dừng ở chỗ tôn trọng nàng, không có cho người ta quá nhiều tình cảm. Chi là chỗ hoàng cung này muốn tình cảm gì?

Mọi người bắt đầu khởi động sóng ngầm, tuyệt đối không thể không quan tâm, nhất định là muốn biểu đạt tâm tư.

Các nàng hoặc là mang thù đoạn bíp bọm đến chỗ lão tổ tông hoặc là hối lộ thái giám, mấy ngày yết kiến đều không có cửa vào, nửa điểm biện pháp cũng không có.

Không còn cách nào khác, mấy phi tần cùng nhau tới Xuân Ngọc các bàn bạc, muốn mời Nguyên quý nhân luôn đi ngự tiền hầu hạ cuộc sống thường ngày.

Nếu người nào luôn luôn không thấy chắc chắn đằng sau sẽ có chuyện gì đó.

Nguyên quý nhân chưa từng trải qua chuyện cung đấu một lần nào, không có nhìn ra họ có dụng ý gì, bị một đám mê hoặc, tán dương khiến trong lòng nàng nhộn nhạo. Từ nhỏ hoàn cảnh sinh hoạt của nàng rất đơn giản, hòa thuận, chưa bao giờ có người cố ý lừa gạt nàng cái gì.

Vốn là sống ở trong cung hết sức cô đơn, trước khi không sủng hạnh, chưa từng thấy nơi phồn hoa, trong lòng không có nhớ nhung ảo tưởng. Sau khi được sủng ái, từng giây từng phút đều nhớ nhung hần, hoàng thượng bị bệnh nàng so bất luận kẻ nào cũng sốt ruột, khó chịu hơn.

Bị cả đám nói chuyện, mặt khề nóng lên, chi là ngoài miệng vẫn rất khiêm tốn cẩn thận nói: "Các tỷ tỷ lại giễu cợt muội muội, các vị tỷ tỷ đều hầu hạ hoàng thượng nhiều năm, hiểu rõ tính cách của hoàng thượng, muội muội mới vừa hầu hạ cũng không dám liều lĩnh tiến vào, sợ quấy nhiễu thánh thượng."

Ôn quý phi lôi kéo tay của nàng: "Muội muội không cần từ chối, hoàng thượng không thấy chúng ta, lời nói của công công lời nói lại không rõ ràng, hôm nay cũng chỉ có người được thánh sủng ái mới có thể nói được mấy câu. Hoàng thượng trong lòng thương yêu muội muội, nhất định sẽ triệu kiến người. Sau khi gặp mặt nhớ chuyển lời cho bọn tỷ muội, để cho chúng ta an tâm, cũng tốt hơn cả ngày ngăn ngó ở chỗ này."

Nàng là người ăn nói vụng về như vậy nên hiển nhiên là không ngăn được từng câu từng lời dạn dỏ của họ, lập tức đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, nàng chải tóc, cài đồ trang sức trang nhã rồi đến Tây Noon Các đợi.

Đúng lúc hoàng thượng hạ triều đến thư phòng phía Nam cùng mấy vị tiên sinh đại thần thương nghị chính sự không tiện trở về.

Cho nên buổi chiều lại tới một chuyến.

Thời tiết khê chuyển lạnh, Tề công công xa xa thấy Nguyên quý nhân, vội vàng đi đến hành lễ.

"Thỉnh an Nguyên quý nhân." Sau đó cười lạnh rồi nói: "Thời tiết càng ngày càng lạnh, quý nhân phải chăm sóc thân thể thật tốt, vạn tuế gia phân phó mấy ngày nay không gặp người, nô tài bất lực, vẫn mời quý nhân trở về thôi."

Nguyên quý nhân khẽ cười một tiếng, nói: "Mấy ngày gần đây hoàng thượng chưa gặp các vị tỷ muội. Buổi sáng bốn cung tới đây không gặp được, không chính mắt thấy long thể hoàng thượng như thế nào, trong cung tỷ muội rất lo lắng. hôm nay tới đây thỉnh an chỉ nhìn thân thể hoàng thượng có mạnh khỏe hay không là được, nhất định không ở lâu. Làm phiền công công thông báo một tiếng, bốn cung cảm ơn trước."

Nói qua cúi người đứng lễ tiết đáp tạ, Tề công công vội vàng hướng lễ nói: "Không được không được, mỗi ngày vạn tuế gia đều uống thuốc, long thể đã tốt. Mấy ngày nữa là được triệu kiến, mời quý nhân về. Tha lỗi cho nô tài thật sự không thể làm trái với thánh ý."

Nguyên quý nhân gặp người không dễ nói chuyện bức nà, trong lòng hơi sốt ruột. Trước trước sau sau hai lần, mọi người trong cung đều đang nhìn, lại không thấy được, trong lòng thật sự không vui. Tháo vòng ngọc trên cổ tay thả vào tay Tề công công: "Công công, bốn cung chỉ xin gặp một lần để an tâm an liền đi ngay, tuyệt không ở lâu, kính xin công công thông báo một chút."

Tề công công vội vàng đẩy ra vòng ngọc của Nguyên quý nhân: "Đồ nô tài tuyệt đối không thể thu, như vậy đi, trước tiên quý nhân đợi ở đây một lúc để nô tài đi bẩm báo một tiếng."

Nguyên quý nhân mặc dù xuất thân không hiển hách giống phi tần khác, chỉ là dòng dõi thư hương, thuở nhỏ đi học cả người đầy phong độ trí thức, tính khí lại rất tốt.

Chuyện hoàng đế quyết định tuyệt đối không được phép thảo luận. Công công nể tình Nguyên quý nhân chính được sủng ái lại tha thiết như thế nếu, Tề công công liền phá lệ đi vào. Cuối cùng cũng mở miệng. Về mặt của hoàng đế rõ ràng là từ chối người ngoài ngàn dặm, vội vàng lắng sang chuyện khác, vẫn là nhẫn nại trở về.

Lại sợ trong lòng nàng thương cảm, sau khi ra ngoài Tề công công nói dối hoàng thượng đang nghỉ ngơi không thể quấy rầy.

Nàng nghe lời này cảm thấy tốt lên, nhất định muốn đứng ở chỗ này chờ hoàng đế tỉnh lại.

Một lần ở lại chính là một hơn canh giờ, thật sự không cách nào, Tề công công nhắm mắt đi vào thông báo. Hoàng thượng sóng nước chẳng xao trên mặt không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì. Chuẩn bị tâm lý bị mắng to, không ngờ nghe xong tên Nguyên quý nhân này.

Lông mày chau lên, về mặt đột nhiên hòa hoãn, khẽ lộ nụ cười trầm thấp nói: "Để cho nàng đi vào."

Đây cũng là điều ngoài dự đoán, Tề đức thuận hiểu rất rõ hoàng đế. Vạn tuế gia tính khí nóng nảy, không người nào dám thờ mặt. hôm nay bị đụng vào đầu rồi.

Nguyên quý nhân thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng ngấy ngấy, vội vàng cảm ơn Tề công công, bước nhỏ đi vào.

Trên triều đình, toàn thân thiên tử mặc hoàng bào, đi giày rồng vàng óng ánh, nằm ở ghế dựa đọc sách, cũng không ngẩng đầu nhìn người tiến vào một cái.

Nguyên quý nhân cúi đầu đi vào hành đại lễ, hai đầu gối quỳ trên mặt đất. Hơn nửa tháng không thấy, đáy lòng yếu ớt của tiểu thư dâng lên, khóc ni non nói: "Thỉnh an Vạn Tuế Gia, hoàng thượng long thể an khang. Nô tì vốn không dám làm trái với thánh ý, tới đây quấy nhiễu thánh giá, nhưng giờ phút phút đều lo lắng long thể, xin hoàng thượng tha tội."

Huyền Diệp cúi đầu không nói gì, trong phòng trừ mấy cung nữ thị vệ ở xa, một chút tiếng vang cũng không có, lặng ngắt, tiếng khóc của nàng có vẻ rất là vang.

Lời nói có tình có nghĩa như vậy nên cảm động một hồi mới đứng, tình cảm dâng lên lại quá mức yên lặng. Mấy tiếng ho nặng quấy nhiễu, phá hư không khí trong cung điện rộng lớn.

Nguyên quý nhân mới phát hiện bên cạnh cách đó không xa có một cô gái đang quỳ, nàng kia cũng không nở nang, mặc áo tơ trắng, mặt bên tái nhợt, dáng vẻ nhỏ bé, ngón tay đang che miệng ngừng phát ra tiếng ho.

Huyền Diệp nghe được tiếng ho mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi lại cúi đầu xem sách, nhẹ nhàng nói: "Nguyên quý nhân, trẫm cũng không phải không tốt, người khóc cái gì?"

Nguyên quý nhân vội vàng dập đầu: "Nô tì đáng chết, nô tì đáng chết, hoàng thượng long thể an khang nô tì vui vẻ còn không kịp, sao dám khóc thút thít."

Huyền Diệp để sách xuống nhìn đôi mắt đầm lệ nhu hòa của người đang quỳ trên đất, nhàn nhạt nói một câu: "Mặt đất lạnh lắm đứng lên đi, trẫm thấy thân thể ngươi gầy đi rất nhiều, ở đây không cần ngươi hầu hạ, trở về đi."

Nguyên quý nhân đứng dậy nhìn hần, to gan nói: "Trước khi đến, nô tì đã phân phó ngự thiện phòng làm canh chống lạnh khỏi ho, đã mang tới bên ngoài, xin hoàng thượng bảo trọng long thể nểm thử, sau khi ngài ăn nô tì sẽ đi."

Thanh âm yếu ớt nhưng rõ ràng, làm nững với hoàng đế. Lời nói ảm áp, nhỏ nhẹ như tình cảm vợ chồng ở nhân gian như vậy rất đáng yêu. Chỉ là mấy ngày gần đây, hoàng đế không thời gian làm người tình và phu quân của người khác, tức giận bởi vì lời nói của nàng trong nháy mắt, đột nhiên bỏ bút trong tay xuống, lớn tiếng nói: "Lời của trẫm cần lặp lại lần nữa sao?"

Một câu tức giận này khiến toàn bộ cung nữ thái giám quỳ xuống, cô gái ở phía xa như cộng hưởng, âm thanh ho khan ngày càng nhiều.

Nguyên quý nhân sợ đến mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng quỳ xuống: "Nô tì đáng chết, nô tì đáng chết, hoàng thượng bớt giận, nô tì cáo lui."

Trước nàng ở trong cung làm nữ quan, tuy không được lọt mắt xanh hoàng thượng nhưng cũng tiêu điều tự tại. Sau khi lấy được thánh sủng được che chở trăm bề, chẳng ngờ hôm nay lại bị quát lớn như vậy, da mặt lại mỏng, trong lòng xấu hổ khó chịu dâng lên, nước mắt như mưa bụi chảy xuống.

Từ xưa gần vua như gần cọp, ý định của hoàng thượng, ai có thể suy nghĩ ra được?

Người ngoài nhìn Nguyên quý nhân sau khi được sủng ái nhìn như chừng chạc hơn. Thường ngày giọng nói đường hoàng, quan cách hơi kiêu căng. Huyền Diệp ghét nhất là nữ nhân yếu ớt không hiểu chuyện.

Ban đầu sủng ái nàng vốn cũng không phải do yêu thích. Nữ tử trong cung béo, gầy, sắc sỡ, thanh tú, xinh đẹp, bị đủ loại lợi ích dẫn tới. Nếu hoàng đế muốn bất kỳ nữ nhân nào thì phải bỏ ra các giá khác nhau.

Cũng bởi vì sau lưng Nguyên quý nhân không có quan to, quyền thế gì nên mấy ngày nay mới đặt tâm tư ý trên người nàng, toàn bộ sủng ái đều để trên thân người này.

Rất lâu mới chợt thay đổi, có lẽ là vì không còn tình cảm. Hoặc là cố ý hoặc là vô ý, luôn có nguyên nhân.

Nguyên quý nhân vừa ra cửa, Huyền Diệp vứt bỏ sách trong tay lên bàn, đứng dậy đi tới bên cạnh cô gái quỳ dưới đất, bộ mặt hàm chứa cười như không cười, hoàn toàn không có bộ dáng mệt nhọc vừa rồi.

Hần không phải không có bệnh, bệnh này phải nhìn thấy nàng, nhìn nàng lại thấy tốt lên.

Đạo bước chậm rãi đi hai vòng, quay đầu lại, đứng ở trước mặt nàng cười hai tiếng, giọng nói giễu cợt y hệt nói: "Ngươi thật là điên rồi, thân thể bị chính mình hành hạ thành hình dáng này, định hóa trang đến lúc nào?"

Cô gái cúi đầu quỳ trên mặt đất cũng không đáp lời.

Hần tiếp tục trào phúng một cách nhẹ nhàng: "Mấy ngày nay trẫm nghĩ tới nghĩ lui, tình cảm chúng ta có cao đến mức có thể miễn trừ tội vũ nhục Hoàng đế, khi quân bưng bít người trên sao? Nếu là có thì những lời nói độc miệng của ái phi lúc trước là có mục đích gì. Sau khi khỏi bệnh lại muốn dùng tội khi quân biếm vào lãnh cung cả đời không ra được sao. Nếu là không tình cảm có nhiều như vậy, lẽ ra nên ban cho ngươi tự sát. Chỉ là trẫm cũng không muốn người kia chết nhanh, phải nghĩ biện pháp gì cho tốt đây?"

Lời nói hoàng đế hài hước, vẻ mặt xem kịch vui, cô gái quỳ xuống, chảy nước mắt, trực tiếp cho hắn một kết quả giận dữ nói: "Vậy thì bệnh chết rất tốt."

Vừa nói xong Huyền Diệp kéo một cánh tay của nàng, hai mắt nhìn gắt gao, ánh mắt sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Trẫm cũng không sợ ngươi chết, chỉ sợ ngươi ăn vạ!"

Hoàng đế thả cánh tay đang kéo chặt nàng xuống, thân thể cô gái mềm nhũn ngã trên mặt đất, sau đó lạnh giọng nói: "Nhữ văn, ngươi dẫn chủ tử xuống, không có trẫm cho phép bất luận ai cũng không được phép đi vào, nàng cũng không thể bước ra cửa nửa bước."

Nàng kia quỳ trên mặt đất, mặc cho cung nữ kéo cũng không đứng lên, giống như người trí khí cầu kinh bình thường nhưng trong miệng lại không ngừng ho khan, buống bình bất động.

Tề công công thấy vậy nóng nảy, đi tới khuyên bảo: "Kỵ phi nương nương, mấy ngày gần đây hoàng thượng bị nương nương lây bệnh đã nhiễm phong hàn, kính xin người uống thuốc đúng giờ, vì mình cũng vì hoàng thượng long thể an khang."

Hoàng phi dưới đất cũng không đòi hoàng đế thích, ít nhất người khác khẳng định là hoàng đế cũng không thích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: MỸ NHÂN MẮC PHONG HÀN

Kỵ phi vô cùng khác biệt sau khi tới cung. Nàng vốn là nữ võ tướng thống lĩnh Chính Hoàng Kỳ của triều đình, khuê danh Thanh Hoàn, có quan hệ rất sâu xa với hoàng đế, về phần sâu xa bao nhiêu, ai cũng không biết.

Hoàng đế và thái hậu đánh giá nàng là người xinh đẹp, đáng yêu, là người hào phóng, không để ý chuyện vật vãn, cộng thêm gia thế hiển hách nên chắc chắn sẽ là phi tử được sủng ái nhất. Nhưng thực tế, cơ hội nàng tới thính an đã ít lại càng ít, huống chi là thị tẩm.

Tề công công không dám kéo nàng đứng dậy, thấy sắc mặt hoàng thượng sầm xuống, khuyên bảo: "Nương nương, sàn nhà rất lạnh, người đang bị bệnh lại quý lâu như vậy sẽ rất khó chịu, khiến hoàng thượng và thái hậu thái hậu lo lắng. Nương nương mau mau về nghỉ ngơi đi, hôm sau nô tài lại mời người tới đây hầu hạ hoàng thượng."

Cuối cùng sắc mặt Kỵ phi cũng thay đổi, sau đó lại thay đổi, cuối cùng ngồi dưới đất oa một tiếng khóc lớn lên, tiếng khóc kèm theo tiếng ho khan không ngừng, âm thanh quả nhiên là tê tâm liệt phế. Một khi nữ nhân đã khóc thì biện pháp cứng rắn hay mềm dẻo đều vô dụng. Mà khi đã khóc thì hoàn toàn không giống Nguyên quý nhân đẹp dễ động lòng người. làm người ta thương thương yêu yêu, mà là bộ dáng hết sức đau lòng như mất đi một thứ cực kỳ quý giá gì đó.

Huyền Diệp không có nửa điểm năng lực chống đỡ tiếng khóc của nàng. Vốn muốn mặc kệ rồi đi nhưng tiếng khóc này khiến sống lưng hần tê dại, khiến tim đập dồn dập, khiến cả người hần không được tự nhiên.

Từ khi bọn họ biết nhau, chưa bao giờ thấy nàng khóc đau lòng như thế. Mặc kệ là thật hay là giả, âm thanh như vậy khiến lòng của hần mềm lại. Quay người đến chỗ nàng rồi vươn tay kéo, cô gái thuận thế dựa đầu vào vai hần khóc lóc nức nở, càng phát ra thương tâm khổ sở.

Kèm theo tiếng nức nở ho khan xen lẫn cực kỳ bi thương khiến hần nghĩ rằng nếu mình cấu gắt lần nữa sẽ không thể cứu vãn được nữa. Có suy nghĩ đến những chuyện khác để ngăn sự tức giận.

Huyền Diệp bế thân thể mềm mại của Thanh Hoàn đi tới bên giường, sau đó ôm nàng nằm xuống.

Đưa tay kéo cánh tay còn ôm trên cổ hần, vẫn dùng giọng điệu nhỏ nhẹ dạy dỗ trẻ nhỏ như cũ nói: "Đợi khi nào người khỏi bệnh rồi đến gặp trẫm, bây giờ trở về cung đi."

Nàng quả thật giống như một đứa bé, mười mấy tuổi hoa, không biết biểu đạt sự nhớ nhung với người mình yêu như thế nào, chỉ có mỗi phương pháp là khóc.

Trước không biết khóc thì toàn nói ra lời tâm tình đầy mật ngọt.

Cho nên nàng vừa muốn nói chuyện, Huyền Diệp lập tức cắt đứt: "Bớt lời ngon tiếng ngọt trước mặt trẫm, khóc được rồi thì về nhanh đi."

Thanh Hoàn quên khóc thút thít không phép tắc như thế, muốn đứng dậy lý luận hòng lấy tình để cảm động thì hoàng đế lại khoanh tay nhìn chằm chằm nàng. Sự thật chứng minh, bây giờ mà lý luận thì rất không khoa học. Trên mặt còn vương nước mắt, nhíu mày rồi lập tức nhắm chặt mắt lại.

Nàng chỉ biết như vậy sẽ ít bị trách mắng hơn, lại không nhìn thấy lúc hần đi trên mặt vương một nét cười.

Tề Đức Thuận thấy bộ dáng khê cười của hoàng đế, nhỏ giọng hỏi thăm: "Hoàng thượng, muốn nô tài đưa nương nương trở về không?"

Ngón tay hần ý bảo: "Không cần, tình ngủ rồi đi cũng không muộn."

Bên này Nguyên quý nhân giống như một người bị si nhục nặng, khóc lóc chạy ra ngoài. Máy vị quý phi, phi tần bay vọt đến Xuân Ngọc các, đều muốn biết đầu đuôi sớm một chút. Trong nội cung mà có chút tin đồn nào thì đều bị toàn bộ mọi người truyền ra. Có người vui mừng, hâm mộ, người ta bị rầy la thì thì sao, ít nhất vẫn thấy mặt hoàng thượng.

Từ khi hoàng đế lên ngôi tới nay có vô số nữ tử. Đầu ai có phúc phúc phận được hần cưng chiều, yêu thích mãi mãi. Vốn là một nhóm người cũ xui nàng ra mất thánh thượng, một phần chính là muốn bêu xấu nàng, cho rằng dù có trách mắng Nguyên quý nhân cũng là thiên đại phúc khí.

Người khác thì hâm mộ nhưng trong lòng Nguyên quý nhân cũng không có cảm giác. Ở Xuân Ngọc các khóc thật lâu, mấy lần phi tới tới lui lui đều khuyên bảo, nhưng nàng không nghe lời khuyên mà khóc suốt, không khỏi khiến người ta cảm thấy cố ý rêu rao, giả bộ.

Huyền Diệp ước chừng cũng biết giọng điệu mình hơi nặng, gác qua ngày trước lạnh nàng mấy tháng sẽ không này tánh khí.

Hôm nay tâm tình thật tốt liền phân phó Phúc Yên cầm khâm ngọc bảo thạch nam ngọc vừa mới được cống nạp. Những viên bảo thạch sáng ngời tuyệt đẹp này đều là Tây Vực phái người đặc biệt tặng hoàng gia Đại Thanh. Hần không mở ra, nhìn hộp quà tình xảo rồi ban thưởng, coi như là an ủi.

Nếu Nguyên quý nhân đã thấy thì cũng không cần tránh phi tần khác nữa. Hoàng đế sau khi thương nghị hết chính sự liền đi Ngự Hoa Viên gặp mặt uống rượu chịu phạt.

Thời điểm trở lại Càn Thanh cung nhìn thấy Thanh Hoàn nằm trên giường vẫn nhắm mắt yên lặng ngủ, đáng vẻ hưởng thụ sau khi hết sức chịu đựng gian khổ.

Hắn đứng yên nhìn nàng, trong lúc nhất thời giống như mất hồn, sau đó quý thần xui khiến cúi đầu sờ gương mặt nàng một cái, cuối cùng hôn đôi môi đỏ mọng hết sức mê.

Vài ngày nay nữ tử bị dày vò không ngủ không biết mệt mỏi thành cái dạng gì rồi, bị nút mát thỏa thích mà cũng không cảm giác được, không đánh thức được.

Xoay người nhìn thấy Tề Đức Thuận, nói đều đều: "Tiểu Tề tử, lúc đi trầm đã giao phó như thế nào. Một canh giờ đưa nàng đi, tại sao lại ở chỗ này?"

Tề công công không hiểu trong giây phút rồi vội vàng đập đầu quý xuống đất: "Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, nương nương vừa tỉnh lại rồi ho khan rất nhiều, nô tài mời Ngũ sư phó tới đây bắt mạch xong dự đoán nương nương uống chén thuốc. Vốn là muốn đưa hồi cung nhưng sau khi Kỵ phi nương nương uống thuốc liền nằm xuống ngủ luôn rồi. Nô tài không dám đánh thức, kính xin hoàng thượng trách tội."

Hắn không lên tiếng, cũng không còn có tâm tư trách tội.

Khi long thể hoàng đế không tốt thì không cần tần phi đến hầu hạ giấc ngủ, cho nên mấy ngày kia không gặp mặt cũng không sao, bởi vì có nhiều sự việc phức tạp, cũng không muốn phá vỡ nó.

Thanh Hoàn là Kỵ phi, nương nương nằm ở giường phụ quân mình hai ngày cũng rất thỏa đáng, nhưng mà hôm nay lại không thể. Lúc trước không thoải mái có nàng ở cùng thì không sao bởi vì không ai dám đến nhưng hôm nay đã khỏi bệnh, cũng thấy các phi tần, nhất định buổi tối sẽ phải lật bảng hiệu. Nếu để người khác nhìn thấy nàng ngủ ở nơi này thì không biết sẽ gặp phải bao nhiêu phiền toái, tất cả chuyện lúc trước cũng phí công nhọc sức.

Thời điểm kính sự phòng sai người đến đây, Huyền Diệp nhanh chóng chọn phương án cuối cùng, đưa tay lật bảng hiệu Bình phi. Bình phi là muội muội của hoàng hậu trước khi chết, hoàng thượng không thích nàng cũng rất ít lui tới, thường ngày rất ít biểu đạt tình cảm và không cho nàng một chút thể diện nào.

Hắn để người này tồn tại là vì nhân nhượng chứ nàng ta không thể khiến hắn sinh ra hảo cảm và hứng thú, tóm lại chính là rất ít dục vọng.

Tiền hoàng hậu mất sớm, cô muội muội này cũng vào cung, tới nơi này hơn mười năm cũng không con cái, ở trước mặt hoàng đế rất đoan trang hiểu chuyện, loại tính cách này cũng chỉ có thể làm đến mức này thôi. Trong cung nữ nhân dụ dằng quá nhiều, nhiều đêm không hết, dù là tính cách mãnh mẽ cũng có thể trở nên dụ dằng động lòng người.

Nhưng nam nhân luôn là thích cô gái cá tính một chút, quá mức chu đáo lại thành ra vô vị tẻ nhạt rồi.

Vợ chồng già nên đã giảm bớt đi rất nhiều quy củ. Bình phi không thường thị tẩm trong cung, không có vẻ giống những cô gái trẻ tuổi trang điểm ăn mặc xinh đẹp nhiều lắm nhưng hôm nay lại ăn mặc cực kỳ diêm lệ xinh đẹp.

Bữa tối đã dọn xong, Bình phi sau khi hành lễ đi tới, lâu như vậy nàng lại có chút khẩn trương.

Huyền Diệp nhìn nét mặt giống như mình đang ăn thịt nàng, sắc mặt chậm rãi nhu hòa theo mà cười nhạt, tay nhẹ vỗ xuống tay của nàng, hài hước nói: "Trầm đáng sợ như vậy sao? Nhìn bộ dáng người rất khẩn trương."

Lời nói có chút dí dỏm buồn lòng như vậy khiến Bình phi hít sâu một hơi, cười đoan trang: "Kể từ từ từ qua đời nô tì đều không thể nào nhìn thấy hoàng thượng, hôm nay may mắn được nhìn thấy, trong lòng rất vui mừng, thật sự có chút thất lễ."

"Bình phi đang trách cứ trầm?"

Bình phi vừa đứng lên lại vội vàng hạ đầu gối quý xuống, Huyền Diệp đưa tay kéo nàng cười nói: "Đừng động một chút lại quý, trầm biết trong lòng người thấy rất bất công. Mấy năm này quả thật ít có cơ hội thấy người, nhưng trong lòng trầm biết thường ngày người rất hiểu chuyện, trầm rất là vui mừng."

Bình phi trẻ hơn hoàng đế hai tuổi, ở trong cung này kinh nghiệm rất nhiều, nghe phụ quân mình nói lời như thế, tuyền lệ vỗ một cái, rơi lệ, khóc lóc nói: "Nô tì thật sự nhớ hoàng thượng rất nhiều."

Mỗi lần mặc kệ tần phi nào tới đây, chỉ đùa một chút hoặc là nói chút hơi quá lời lập tức liền khóc lóc suốt mướt không dứt, cũng không phải là không rung động nhưng nhiều lần quá, thật là vô cùng nhàm chán.

Việc lật thẻ bài giống như chuyện trở mặt. Nữ nhân trong hoàng cung có thể được phong tẩm có chức vị đại khái đều như thế. Không nói được chữ được, càng không thể trở mặt. Lật mặt là sẽ quật ngã lòng của nàng, phải cần bao lâu mới có thể khiến vui vẻ trở lại?

Thật sự là cực kỳ mệt mỏi.

Hắn cũng không nhiều lời, đơn giản ăn vài miếng, uống mấy muỗng canh liền đứng lên nói hai câu: "Trầm đi Càn Thanh cung, người cứ nghỉ ngơi trước."

Đi Càn Thanh cung cũng không phải giả, nhiều nhất vẫn là suy nghĩ muốn tránh xa phi tử này. Nàng vào cung từ nhỏ. Từ khi còn là cung nữ đến bây giờ tất cả tâm tư cũng đặt ở trên gương mặt đó, nghĩ thế nào làm sao Huyền Diệp không biết? Cũng bởi vì tầng thân phận này, vĩnh viễn không thể nào tới gần, chỉ phải làm như thế.

Lúc trở về Kỵ phi vẫn yên lặng ngủ. Hoàng đế đi tới, cúi đầu nhìn bộ mặt ửng hồng của nàng, sờ cái trán đã không còn nóng của nàng. Tối hôm qua quý ở cửa ra vào hơn nửa đêm, lại ăn mặc mỏng manh cộng thêm đang có bệnh, nhất định là gay go rồi.

Đáy lòng nhất thời nổi cơn tức giận: "Tề Đức Thuận, cầu nô tài! Kỵ phi bệnh thành ra như vậy thì cần người làm gì!"

Tề công công đi tới vội vàng quỳ xuống: "Vạn Tuế Gia thứ tội, nương nương ngủ rất sâu, nô tài cả gan không cho thái y đi vào, bây giờ còn đang bên ngoài chờ đợi, nô tài lập tức mời vào."

Chuyện thái y Tề Đức Thuận đã sớm chuẩn bị, hẳn quá rõ tính khí hoàng đế. Ngoài miệng nói không quan tâm nhưng trong lòng nhưng nhớ vô cùng. Lúc chọn thái y cũng chỉ nói là bắt mạch cho hoàng thượng. Ở bên hoàng đế nhiều năm, có thể suy đoán ra một chút thánh ý, Kỵ phi ngày ngọ nơi này trừ hẳn ra không ai biết, nhất định là có nguyên do ở trong đó.

Thuốc đã sắc xong, vẫn còn nóng, cẩn thận bưng lại để ở một bên.

Huyền Diệp vuốt gương mặt của nàng, vươn tay ôm hông, đánh thức nàng. Thanh Hoàn tương đối tự giác nghiêng đầu nằm ở trên người hắn.

Hắn quen sắc bén, hiếm khi lộ ra một chút xú kiên nhẫn.

Thanh Hoàn mơ mơ màng màng uống thuốc đưa đến bên miệng, có lẽ thứ này quá đắng, khẽ híp mắt, ánh mắt lóe lên trong nháy mắt, hơi thoát ra.

Mềm mại nói một câu: "Đáng, ta không muốn uống."

Hoàng đế hoàn toàn không để ý về mặt thảm thiết cầu xin, âm thanh cầu khẩn, thấy dứt từng thìa từng thìa chậm quá, trực tiếp ném cái thìa qua một bên, giữ chặt cằm của nàng đổ xuống.

Tiện tay ném chén canh cho Tề công công, lau tay, lạnh lùng nói: "Lập tức mặc quần áo trở về."

Nàng là phi tần cũng nằm ở trên giường há có thể tự mình trở về Chi Lễ, cho nên thân thể liền ngã xuống không nhúc nhích, giả bộ ngủ.

"Người nhìn bộ dáng bây giờ của người xem, có hay không nửa điểm làm vợ Chi Lễ. Trước khi vào cung cam đoan với trẫm thế nào, cái gì cũng đều nghe trẫm, hiện tại càng ngày càng kỳ cục."

Hắn mặc dù tức giận nhưng Tề Đức Thuận bên cạnh lại nghe rõ ràng lời nói này không có một tí trách cứ nào. Thanh Hoàn nghe lời này, mở mắt ngồi dậy, ho khan hai tiếng.

Nàng còn trẻ, cặp mắt rất trong sáng, nhìn chăm chăm hoàng đế mắt giống thua tiền, mi mắt buông xuống dưới, ngoan ngoãn nói: "Ta nghe người, chỉ là hôm nay ta muốn ở chỗ này."

"Hôm nay không được, người bị bệnh lấy cho trẫm thì làm thế nào? Qua ít ngày nữa khỏe mạnh hơn rồi hãy tới."

"Trước đó vài ngày người cũng bị bệnh vì sao bắt ta tới?"

Hắn nhất thời cứng họng, nữ nhân cho tới bây giờ thì không thể giảng đạo lý, nhất là nàng.

Trước khi vào cung, ma ma dạy cách nói chuyện êm đẹp có tôn xưng ở trước mặt hắn biến mất, hắn có thể không thêm để ý. Bây giờ tính khí lớn như vậy lại vẫn quật cường như vậy, đại khái chính là do cung chiều quá mức, dám tranh cãi với hắn rồi, lập tức thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trong hoàn cảnh nguy hiểm

Thấy Huyền Diệp biến đổi sắc mặt, Thanh Hoàn lập tức mặc quần áo rồi xuống giường.

Theo cung quy, hoàng phi thị tẩm cho dù đi hay là đến đều phải đi xe kéo. Kỵ phi tới đây lúc hoàng đế không muốn để người ta biết, lúc rời đi cũng đi cửa phụ, cũng mặc luôn quần áo hàng ngày của phụ nữ Mãn Thanh.

Thật may là nàng không biết, nếu không chuyện như vậy rõ ràng giống như yêu đương vụng trộm, danh bất chính ngôn bất thuận, như là hai người đã bái thiên địa ở ngoài cung.

Lúc gần đi nàng ngoảnh lại nhìn, làn thu ba hơi lưu động, hai mắt động lòng người nhìn Huyền Diệp, vẻ mặt diễn như thật, bộc lộ rõ ý không muốn rời đi.

Nàng rất hoạt bát, tràn trề sức sống, lại bông bột không sợ trời cũng chẳng sợ đất, nhưng lại có thể lộ ra vẻ mặt như thế. Bỗng dưng, hắn lại nghĩ không

muốn một mối như thế nữa, kéo nàng lại sau đó muốn làm gì thì làm

Nữ tử trong hoàng cung đại khái đều là như thế. Một lần từ biệt có thể mười ngày nửa tháng, lâu thì mấy tháng cũng không thấy một lần, lưu luyến không rời, trong lòng chua xót.

Tề Đức Thuận hộ tống Kỵ phi trở về, trở lại phục lệnh.

Trời đã tối, hoàng đế vẫn đang nghiêng người xem tấu chương trên giường, Tề Đức Thuận nhỏ giọng nói: "Vạn tuế gia nên nghỉ ngơi, long thể quan trọng hơn, Bình phi nương nương đã gần đến Tây Ôn Các chờ hoàng thượng."

Hoàng đế chìm trong suy tư một lúc rồi hỏi "Tiểu Tề tử, đi xuống xem Nguyên quý nhân bây giờ ngủ hay chưa, trăm muốn nàng tới đây hầu hạ."

"Nô tài lập tức đi ngay."

Vừa xoay người, Huyền Diệp lại gọi hắn, thở phào nhẹ nhõm nói: "Thôi. Hôm nay trăm muốn ở một mình một lát, trước cứ để cho Bình phi nghỉ ngơi đi."

"Dạ!"

Hoàng thượng khẽ gõ, Tề Đức Thuận nhạy cảm phát hiện được chút cảm xúc nhỏ, thấy bên cạnh không có ai, hắn nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, Kỵ phi nương nương ở lại trò chuyện sẽ giúp người có thêm niềm vui."

Huyền Diệp nghe xong nhướng mày, cười khê: "Tiểu Tề tử, người biết trăm vì sao không để nàng lại không?"

Hắn tự nhiên đã biết, hôm nay hoàng thượng gọi Bình phi tới đây, thứ nhất nếu là Kỵ phi tỉnh lại, lúc xông vào bị nàng nhìn thấy, tính tình nàng ôn hòa tự nhiên sẽ không nói gì. Thứ hai tối nay ở đây thì tấm khăn định trong cung sáng mai ai cũng biết rõ, mà đặc tội với Bình phi, đây không phải là gây thù địch cho Kỵ phi sao?

"Nô tài không dám đoán bùa thánh ý hoàng thượng."

"Bình phi nhìn như đoan trang nhưng lại rất ghen tuông, sợ là Kỵ phi có mấy cái tài nghệ thì cũng không chống đỡ được, về sau bị chính thể nào cũng không biết."

Tề Đức Thuận không dám đánh giá bừa, chỉ đành thuận theo nói: "Hoàng thượng suy nghĩ chu đáo, Kỵ phi nương nương còn nhỏ lại không có bạn, được thánh giá quả thật sẽ hơi gây chú ý."

"Nàng và người cha không giống nhau của nàng quả thật có một chút điểm giống, không nghiêm mặt lên thì không cho là thật. Hiện tại mấy tháng gặp một lần dù sao cũng tốt hơn về sau không còn thấy mặt trăm." Hắn đóng quyển sách lại, đứng lên, die,n da,n le quy do,n "Bây giờ nàng ở nửa lãnh cung, người khác không tiếp xúc nhiều với nàng cũng không ai nịnh bợ, nhưng đúng là vẫn còn vài vị phi tử. Bất luận không được để kẻ nào dám thất lễ với nàng, tất cả đều dựa vào quy định phân chia địa vị phi tử mà làm việc, thiếu một điểm thì trăm cũng sẽ không dễ dãi như thế đâu."

Trong lòng Nguyên quý nhân vẫn còn khó chịu, ngày hôm sau lâm triều, Huyền Diệp liền đi ngay Xuân Ngọc các.

Tâm tình của hắn cực tốt, đi tới liền kéo tay Nguyên quý nhân, nâng khuôn mặt nàng: "Tại sao lại gầy như vậy rồi hả?"

Nguyên quý nhân cúi đầu, thẹn thùng nói: "Hoàng thượng giấu cọt nô tì, mấy ngày nay nô tì ăn hết sạch sơn hào hải vị sao gầy được?"

Huyền Diệp ôm eo nàng ngồi xuống, cúi đầu hôn một cái lên trán nàng. Nguyên quý nhân bị cái hôn này làm cho hoảng hồn. Tình yêu nam nữ vốn là cực kỳ riêng tư, mỗi hôn ngay giữa ban ngày ban mặt khiến tim gần như nhảy ra, thoáng chốc mặt đỏ bừng.

Hắn nhìn khuôn mặt thẹn thùng của nàng, khẽ cười, chưa bao giờ có vẻ mặt vui vẻ như vậy.

"Khuê danh của Nguyên quý nhân là gì, trăm lại quên mất."

Nguyên quý nhân càng đỏ mặt hơn khi nghe xong lời này, nhũ danh này là lúc hắn hỏi một lần khi nàng hầu hạ tốt, nữ nhân giống như nụ hoa ướt át đỏ tươi trả lời: "Nô tì tên Ngụ Hồi, gia mẫu ở nhà cũng kêu nô tì Hồi Hồi."

Hắn cầm tay của nàng, gấp thức ăn vào bát: "Lúc nào Ngụ Hồi sinh cho trăm một hoàng tử, trăm sẽ thăng cấp chức cho nàng."

"Hoàng thượng lại giấu cọt nô tì rồi," nàng nhỏ giọng cười nói: "Nếu nô tì sinh cách cách, hoàng thượng sẽ không thương sao?"

Hoàng đế cười nói: "Nếu như nàng sinh người xấu xí trăm cũng thương, chỉ là ái phi xinh như tiên nữ, đứa bé sinh ra cũng sẽ không kém mẹ đâu."

Thường ngày, thấy hắn nghiêm mặt, nghiêm trang, đáng vẻ uy nghiêm, kể cả tần phi lâu năm cũng chưa từng thấy hắn cười giỡn mấy lần. Tâm tình như vậy hơn nữa còn không kiêng dè chút nào, cộng thêm cái hôn này, cả hoàng cung đều biết.

Cộng thêm những ngày gần đây, mỗi lần hoàng thượng thị tẩm đều là nàng, cơ gần như là độc sủng.

Hoàng thượng cũng không phải là người không lấy đại cục làm trọng như vậy, cô gái này lập tức trở thành cái cho mọi người chỉ trích.

Nhưng luôn là không ngăn được mọi người đổ mắt ghen tỵ. Trong cung phạm là những gì tốt nhất, toàn bộ đều có phần của nàng ta, các cung nhân cũng nịnh bợ.

Ngự Hoa Viên đầy ý thú, mấy vị hoàng phi không tự chủ còn nói về nữ tử này. Vân tần đành thở dài một hơi, nàng vốn là không thích nhất người nói xấu sau lưng mà cũng không cầm được nói đi. n. da. n. le. qu. y. do. n: "Hiện tại vị trí hoàng hậu trống lâu như vậy, Nguyên quý nhân độc sủng hoàng ân, sinh hoàng tử là chuyện sớm hay muộn. Hoàng thượng không thích nhất chính là hậu cung cầm quyền liên hiệp lại, Nguyên quý nhân sinh ra trong dòng dõi thư hương, là người có trí thức, bối cảnh trong sạch, dĩ nhiên là có thể được chọn làm hoàng hậu. Từ lúc ta tiến cung, những năm này chưa từng thấy hoàng thượng ưu ái một cô gái như thế. Nghe ma ma nói đối với tiên hoàng hậu năm đó cũng rất hời hợt."

Ôn quý phi là người có địa vị cao nhất trong cung, nhìn bộ dáng ghen tức, phàn nàn của mọi người mấy ngày gần, bây giờ không nhìn nổi nữa.

"Các người tới cung ít nhất cũng đã mấy năm, suy nghĩ lại vẫn đơn thuần như vậy. Lúc nào hoàng thượng của chúng ta phạm sai lầm, không có cái gì là hoàn hảo cả."

Lời nói của nàng có hàm ý khác, nhưng không ai vạch trần.

Bình phi vỗ xuống tay Vân tần, cười nói: "Muội muội cũng không nên ghen, cái đích để mọi người chỉ trích này cũng không phải ai cũng có phúc để hưởng. Trong cung người hâm mộ là thật, nhưng cũng có một đám người chờ nắm nhược điểm, trong lời nói, việc làm mà không thận trọng là có thể từ trên trời rơi xuống trên đất, cảm giác cũng không dễ chịu đâu."

Lời nói của Bình phi không sai. Tính tình Nguyên quý nhân làm việc rất khiêm tốn cẩn thận, người khác ghen tỵ là ghen tỵ, dù sao cũng chẳng có ai vất óc suy nghĩ biện pháp hại nàng.

Chỉ là người lại muốn làm to ra, luôn là có tỳ vết.

Mấy ngày nay, đại khái là Nguyên quý nhân ăn quá nhiều sơn trân hải vị. Vì vậy Ngự Thiện phòng mang rất nhiều đồ ăn đến. Có vài thứ không ăn hết nhưng không để qua đêm được, hôm sau phải đổ đi.

Vì vậy mềm lòng thương thức ăn điểm tâm còn dư lại cho nô tài. Vốn cho rằng đây là chuyện tốt, nàng cũng nghĩ là tăng thêm tình cảm, mặc dù không nói thêm cái gì, nhưng được nhóm nô tài khen ngợi dĩ nhiên là sẽ ít đi việc loan truyền lời nói bóng nói gió.

Người tính không bằng trời tính. Thái giám này vốn thân thể khỏe mạnh tốt, hôm nay buổi sáng phát sốt, thái y kiểm tra tra ra được mắc bệnh thủy đậu, chẳng ai nghĩ tới người lớn như vậy còn mắc bệnh thủy đậu.

Chuyện trong Xuân Ngọc liền bị phóng đại vô hạn, cuối cùng truyền tới Từ Ninh cung.

Thái Hoàng thái hậu tuổi tác cao như vậy, mỗi ngày trừ ăn chay niệm Phật ra thì chưa bao giờ hỏi tới những chuyện này, chuyện này đã để cho bà giật mình.

Thời niên thiếu hoàng đế từng mắc bệnh này, lúc ấy thiếu chút nữa là mất mạng. Mặc dù biết chắc chắn là nô tài sẽ không trực tiếp ăn đồ ăn gì đó của Nguyên quý nhân, nhưng trong cung kiêng kỵ nhất chính là như thế, cung có cung quy thì cần gì phải mang thêm một bộ ở bên ngoài cung vào nữa?

Trong lòng vốn không hài lòng lắm với tần phi này, cho nên cực kỳ tức giận. Lập tức đoạn tuyệt cảm xúc Nguyên quý nhân.

Nội Vụ phủ vội vàng tổng tiền nô tài kia, nhiệm phải gì đó đều tiêu hủy, cả Xuân Ngọc các bị cách ly, mỗi ngày đưa tới một chút thuốc.

Bệnh thủy đậu không giống ôn dịch, không có vấn đề gì lớn, chuyện này giống như nắm được nhược điểm nhưng lại hoàn toàn mất không chế, hình như thái giám cũng bị thu mua lấy lý do đến diệt ôn dịch mà bắt nạt cung nhân.

Huyền Diệp biết chuyện này đã là ngày hôm sau, giống như hấn là người biết cuối cùng.

Hấn hoàn toàn không tỏ thái độ gì, về mặt chính là thích làm sao liền làm như thế đó không quan hệ với ta.

Lúc trưa ăn cơm, Ôn quý phi tìm cách mở miệng: "Bây giờ hoàng thượng long thể quan trọng hơn, lão tổ tông cũng muốn người thoải mái mới làm như vậy. Nguyên muội muội chỉ là cảm xúc ít ngày là có thể ra ngoài, hoàng thượng không cần phải lo lắng, sau này vẫn còn có thể tiếp tục hầu hạ, bầu bạn."

Huyền Diệp cười cười: "Chuyện hậu cung trầm không lo lắng, có nàng là đủ rồi, lão tổ tông nói cái gì chính là cái đó, trầm không cần thiết cãi cho nàng, nói những thứ này nữa đều là chuyện nhỏ."

Ôn quý phi gật đầu một cái: "Lão tổ tông trong lòng không hài lòng cũng là bởi vì hoàng thượng độc sủng Nguyên quý nhân. Bà đã trải qua gian khổ nhiều năm như vậy nên rất quan tâm giang sơn Đại Thanh và an nguy của hoàng gia."

Hoàng đế lập tức ngắt lời nàng, nói: "Nhã Mẫn, trầm tới đây không phải muốn nghe nàng nói những thứ này."

Bao lâu rồi không nghe thấy hấn gọi tên nàng như vậy rồi?

"Nô tì nhiều lời, hoàng thượng thứ tội."

"Trẫm không trách nàng." Hân nhân nhật nói: "Từ khi trẫm kết hôn với tiên hoàng hậu đến bây giờ, thời gian mười mấy năm đã có nhiều tần phi như vậy. Đối với những việc các nàng làm, trẫm cũng không thể tùy hứng, cũng không có mấy chuyện trẫm tùy ý lung tung quyết định. Hiện tại nàng có địa vị cao nhất, lại rất hiểu chuyện, cũng biết người hiểu rõ tâm ý trẫm nhất. Lão tổ tông muốn làm cái gì không cần phải báo lại với trẫm. *die*n da*n l*e qu*y do*n* Cho đến bây giờ, dù nói gì trẫm cũng sẽ không đi phản bác, chuyện này chưa từng nghĩ đến. Bây giờ vẫn củng cố giang sơn Đại Thanh, trẫm không cần vì tranh quyền cho một nữ tử mà đến, càng sẽ không bởi vì một cô gái làm chuyện mất nhiều hơn được, cho nên người không cần phải khuyên cái gì, trong lòng trẫm có chừng mực."

Ôn quý phi ở cùng hoàng thượng lâu như vậy, hơn mười năm, lúc còn trẻ thấy hân bị thương, sau cũng đã thấy hân độc ác, mà bây giờ là loại bất cần, tùy ý. Hân biết hân muốn làm cái gì, làm như thế nào thì tốt nhất, hân có nỗi khổ tâm trong lòng, cũng có biện pháp của hân, quả thật hân không cần khuyên cái gì.

Nàng biết, cho tới bây giờ, nữ nhân trong cung cũng chưa thực sự biết được con người của hân, hân cũng chưa chắc đã móc tim móc phổi đối đãi với bất cứ người nào.

Đứng ở trên cao rất lạnh lẽo, có lẽ hân cũng không nghĩ tới có người cùng hân nhìn ngắm thế gian.

Thái giám thông báo thái hoàng thái hậu ho khan vài tiếng, Huyền Diệp để chén đĩa trong tay xuống cùng Ôn quý phi đi đến Từ Ninh cung.

Hoàng thái hậu có thể có chút hồ đồ, lời kéo tay hân còn nói chuyện của Nguyên quý nhân: "Hoàng nhi, chớ nên tình cảm phá hỏng mọi chuyện, ta mặc kệ con sùng ái nàng ta cả ngày, nhưng nhiều phi tần như vậy cũng để trái tim ở chỗ con, con lại không thèm nhìn một cái, không thể hồ đồ không thể hồ đồ đâu."

Huyền Diệp bưng thuốc dứt cho bà, đồng ý: "Hoàng tổ mẫu dạy phải, tôn nhi chắc chắn sẽ ghi nhớ trong lòng."

"Thôi thôi, hoàng đế không phải còn trẻ, làm việc ta rất yên tâm. Hai mẹ con chúng ta đã đi được đến bước này, con làm hoàng đế không dễ, giang sơn Đại Thanh đi đến bước này cũng không dễ dàng, tuyệt đối không thể đi sai đường."

Nguyên quý nhân cũng chỉ là một cái quý nhân nhỏ, lại không có thể lực gì, muốn cho nàng sống chết chỉ là một câu nói mà thôi. Thái hậu ân cần dạy bảo như thế, lời nói đan xen, bà gần bảy mươi tuổi rồi, dường như đã nghĩ nhầm hân là tiên hoàng Thuận Trị rồi.

Huyền Diệp không phản bác cái gì, sắc mặt ôn hòa rất bình tĩnh gật đầu, kiên nhẫn đồng ý: "Tôn nhi nhất định ghi nhớ lời hoàng tổ mẫu dạy bảo."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: CHỜ HOA, HOA NỞ

Quả thật hân nhớ rất rõ, buổi tối liền truyền Quế tần tới thị tẩm.

Quế tần đáng đáp dịu dàng động lòng người, ở trên giường đúng là một người quyền rũ.

Từ khi nàng vào cung làm cung nữ, Huyền Diệp chưa bao giờ rung động hay có hứng thú với nàng. Công phu trên giường tốt thì bao giờ nữ nhân cũng có lợi, chẳng qua là lúc người ta chán ghét ai đó thì tất cả mọi chuyện uống công vô ích.

Nàng là người Mông Cổ, là gia quyến phương xa trong tộc của thái hoàng thái hậu. Năm trước tuyển tú nữ bị thái hoàng thái hậu chỉ định trúng cử, trực tiếp phong làm quý nhân.

Hoàng đế biết rõ, nhưng không hề để lộ, lúc này hạ thánh chỉ sắc phong.

Bởi vì chuyện này nên lúc sắc phong Thanh Hoàn năm ngoái đã xin phép lão tổ tông lấy Quế tần làm bia đỡ đạn. Khi đó thái hậu đồng ý cho Huyền Diệp nạp Thanh Hoàn làm phi nhưng không đồng ý lập tức phong quý nhân, muốn từ đồng ý bắt đầu lên.

Huyền Diệp lần đầu tiên cò kè mặc cả, trước phân tích lời kéo cha nàng rất lợi hại như thế nào, lại nói trong lòng hân thật sự rất thích, cuối cùng thuận tiện nói một chút chuyện phong Quế tần làm phi.

Thái hoàng thái hậu là hạng người như thế nào, lập tức hiểu ý, hai người lại thân thiết, có thể ngăn bọn họ không ngừng bắt đồng quan điểm được sao. *die,n da,n l e qu,y do,n* Hoàng đế không giống lúc trẻ, bà cũng biết là không ngăn được cái gì.

Quế tần không thường thị tẩm, hôm nay cứ dùng ánh mắt quyền rũ nhìn hân như vậy. Hoàng đế không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý tứ gì khác, nàng dù thế quyền rũ như nào cũng không làm được gì.

Trong tay hân còn cầm một quyển sách, một lúc lâu mới mở miệng, rất nhẹ nhàng nói: "Quế tần, người biết trẫm vì sao cung chiêu Nguyên quý nhân

không? Bởi vì mỗi lần nàng thị tẩm đều rất yên lặng nghe lời trẫm."

Quế tần gần nửa năm không được thị tẩm, nhớ nhung thành tật lại nhận được giọng điệu như vậy, trong lòng không nói lên lời.

"Nô tì không biết sở thích của hoàng thượng, xin hoàng thượng tha tội." Bộ dáng đáng thương tội nghiệp kia thật đầm đìa đáng yêu.

Hiện tại hắn không có bất kỳ cảm giác thương hương tiếc ngọc gì, ngón tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương nhàn nhạt hỏi: "Quế tần, có chuyện trẫm vẫn muốn biết, trước đó vài ngày vào tết Trung Nguyên dọa Hách Chân quý nhân như thế nào? Mặt nạ và tóc giả này lấy ở đâu? Trong cung nghiêm cấm sử dụng các vật quý quái, chẳng lẽ là trên trời rơi xuống?"

Quế tần hoàn toàn không ngờ hoàng đế sẽ nhắc tới chuyện này, hơn nữa nói nhẹ nhàng, tùy ý như vậy.

Trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, phốc một tiếng, quỳ trên mặt đất, lộ ra vẻ buồn bã nói: "Nô tì không biết hoàng thượng đang nói cái gì, mặt nạ gì tóc giả gì, nô tì không biết."

Huyền Diệp thả lỏng người, nói: "Quế tần, Hách Chân nhất gan bị người dọa nát suốt nửa thì bất tỉnh. Nếu như bị điên thì người có mấy cái đầu gánh vác được? Nàng cũng chỉ nói người mấy câu trước mặt trẫm, cần phải độc ác như thế sao?"

Hai chân Quý tần nhũn ra, bị dọa sợ choáng váng. Chuyện cấm kỵ nhất trong cung là làm loạn hại người.

Nàng tự nhận là làm giọt nước không lọt, trừ họa lớn, sau đó dụ dỗ hoàng thượng vui vẻ, lại dụ dỗ thái hậu vui vẻ, cơ hồ đã dốc hết vốn liếng, cũng không biết vì sao luôn không chiếm được sủng ái cùng lâm hạnh.

Hiện tại hắn nói nhẹ nhàng linh hoạt như thế, thậm chí không biết lúc này nói ra lời ấy là có ý tứ gì.

Quế tần điên lên dám hại người, lá gan quả thật rất lớn nhưng nay trước mặt hoàng đế bị hấn ra oai một chút đã hoàn toàn sợ hãi, nghẹn giọng.

Không ngừng dập đầu: "Hoàng thượng tha mạng, nô tì không dám hại người, hoàng thượng minh xét."

"Được rồi! Đứng lên đi." Hắn nhún chân mày đứng dậy mặc quần áo vào, "Trẫm không truy cứu chuyện này, chỉ là, nếu như người không chịu yên phận, trẫm sẽ tính sổ, tuyệt đối không tha cho người."

Hắn không muốn truy cứu chuyện này. Thái hậu không muốn cho hấn trách tội. Người không gây được chút hứng thú cho người khác ở đây thật chán ghét.

Hoàng đế đi hồi lâu mà Quế tần bị dọa vẫn chưa hết sợ, giống như hồn phi phách. Nàng ta không dám truyền chuyện gì ra ngoài, nhất định không nói với thái hậu chuyện thị tẩm nhục nhã hôm nay.

Đèn trong Tịnh Thục cung vẫn sáng. Hấn đang ở ngoài cung, đột nhiên lại thần bí đứng sau lưng nàng.

Đèn dầu trên bàn đang cháy, nữ tử nằm úp bắp trên bàn cầm sách hơi sùng sốt. Nhìn dung nhan phía dưới, lông mi cong cong hất lên, đôi môi hơi mở, thình thoảng mở to đôi mắt. Thật sự vô cùng dễ thương.

Đôi tay Huyền Diệp nhẹ nhàng chống lên bàn, bao quanh thân thể nàng. Quả là gần người mất hồn thành thói quen rồi, kể cả khi thân hình trong mộng đã xuất hiện.

Hắn tỷ cảm vào trán nàng, đè xuống khiến nàng hơi đau đớn. Thanh Hoàn nghiêng đầu sang chỗ khác thì bị hấn ép xuống, kéo gần đến môi.

Sau đó cánh tay đang ôm eo nàng kéo áp sát vào người hấn, nữ tử còn chưa kịp phản ứng thì môi đã bị cạy mở.

Bắt giữ cái lưỡi không chút phòng bị, hôn đến thiên hôn địa chuyển.

Đêm khuya lạnh giá, nghe rất rõ tiếng thờ đầy khát khao của nhau.

Giống như là đã rất lâu không thấy người yêu nhiệt liệt mà điên cuồng như vậy, giống như sự chờ đợi lâu ngày phát hiện con mồi, hết cắn rồi lại cắn như muốn ăn trôi nuốt sống, ăn không dừng, liếm vĩnh viễn.

Cắn đôi môi mềm mại ngọt ngào càng ngày càng sâu càng ngày càng nặng, thiếu nữ bị hấn đè hít thở khó khăn, eo càng ngày càng lui về phía sau, càng ngày càng tựa xuống dưới, cuối cùng thất lưng trực tiếp bị đẩy xuống dưới.

Hôm nay Huyền Diệp rất kiềm chế, cũng không "Miệt mài theo đuổi đến cùng" nữa, sau khi thỏa mãn rốt cuộc cũng thả nàng. Ôm eo thon cong cong sắp ngã xuống, giọng nói nhỏ nhẹ, vô cùng êm ái nói: "Tại sao muộn như này vẫn chưa đi ngủ?"

Từ đầu đến giờ Thanh Hoàn vẫn trong trạng thái chân không. Tán tỉnh đơn thuần như vậy, câu hỏi tựa như trả lời lại tựa như không phải ấy nàng cũng không nghe rõ. Nàng ngửa đầu nhìn, con ngươi đen láy long lanh nhìn hấn.

Huyền Diệp vỗ trán nàng, nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó ôm nàng vào trong ngực.

Nàng cảm giác như mộng ảo, có thể để nàng cảm thấy chân thực một chút được hay không?

“Tại sao ngươi lại chạy đến đây?”

Không ngờ câu thứ nhất lại là lời này, Huyền Diệp buông nàng ra nói: "Tại sao trẫm lại không thể chạy đến?"

Thanh Hoàn nhìn trước nhìn sau hẩn một vòng, cười hà hề nói: "Ta biết rõ nha..., công tử tâm tình không tốt nên muốn tâm sự với ta nha."

Mỗi lần, cứ cách một khoảng thời gian lại mang khuôn mặt nghĩ quần đến đây khóc lóc kể lể cái gì đó.

Hắn kéo nàng lại, du ngoạn trên thân thể: "Trẫm không đến khóc lóc kể lể, tới đây kiểm tra ngươi có chăm chỉ hay không."

Con ngươi nàng ánh lên vẻ ranh mãnh, định nói láo nhưng lại thôi: "Mỗi ngày ta đều ở đây đọc sách, chắc chắn là chăm chỉ rồi. Chỉ là những thứ đó rất chán, không bằng đọc Thủy Hử còn hay hơn."

"Một nữ hài tử cả ngày chỉ biết xem mấy thứ đánh đánh giết giết chẳng lẽ là muốn học bạo lực à?"

Thanh Hoàn nghe xong, tình bơ nói: "Thế vì sao trước đó vài ngày hoàng tử mẩu muốn ta đọc cho nàng Thủy Hử truyện hả?"

Huyền Diệp nhất thời im lặng.

Đến đây là theo trái tim mà đi, vốn không có bất kỳ ý định gì. Bởi vì mỗi khi hai người gặp mặt đều không thể nói mấy câu nên có chút lừa gạt rom, tất cả lời nói chỉ được cất lên khi làm xong mọi chuyện.

Nàng nghiêng mặt nhìn hắn khẽ cười, mái tóc đen tán loạn, nữ nhân lười biếng mà ngọt ngào.

Hắn nhẹ nhàng nói, thỉnh thoảng đùa giỡn nàng một phen.

Hơn một năm đều như thế, hôm nay Huyền Diệp không có ý định làm cái gì, cho nên vừa dỗ vừa lừa, hạ bút thành văn xuyên tạc vài cuốn sách một trận.

Thanh Hoàn biết hắn đọc sách nhiều, rất nhiều đồ chơi phương Tây cũng biết, chỉ là những thứ hắn nói cũng là cái hiểu, cái không hiểu.

Hôm nay Huyền Diệp bịa truyện rất lộn xộn, lại còn cổ lỗ sĩ.

Ví dụ như là chuyện có một nam tử si tình tên là Vĩ Sinh sống trước thời Tần, vì đứng ở đầu cầu theo giao ước với người mình yêu mà bị nước cuốn trôi.

Thế nhưng hắn lại nói là ngày trước có một cô gái tên là Vĩ Sinh, bởi vì đứng ở đầu cầu theo hẹn ước tình yêu, năm tháng như trôi đưa, sự vật biến đổi, nàng một mực chờ đợi. Đợi mười năm cuối cùng cũng gặp được nam tử. Hai người sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.

Còn có chuyện ở một ngôi chùa thời Nam Bắc, có một nữ tử tình cờ gặp gỡ với một tướng quân, hai người đính ước với nhau. Nhưng đợi đến lúc tóc bạc trắng, chết ở chùa chiền.

Hắn đổi thành một cô gái trong chùa cùng tướng quân vừa thấy đã yêu, rồi sau đó quyết định chung thân. Tướng quân ra sức vì nước cách xa thành Lạc Dương. Chờ đợi hai mươi năm mới gặp được nữ tử, rồi sống chung một chỗ. Còn có ngoại truyện là một câu kể là sinh ra hai nam một nữ, rất chân thành tha thiết.

Đau đớn liên tiếp, Thanh Hoàn chùi nước mắt vì xúc động nói: "Xem ra ta so với các nàng may mắn hơn nhiều rồi."

Huyền Diệp hôn nàng một cái rồi cười nói: "Cho nên mặc kệ xảy ra chuyện gì đều muốn chờ trẫm."

Nàng gật đầu rất mạnh.

Tiếp theo đó hắn không ngừng tẩy não, tỷ như Bao Tự vì sao lại là hồng diễm họa thủy, thật ra thì nàng không phải họa thủy mà do hoàng đế thu phục tâm cảnh dùng cách thức đặc biệt chiêu chuộng nàng.

Dương quý phi làm Đại Đường suy bại suy bại như thế nào, thật ra thì cũng không phải Dương quý phi gieo họa cho Đại Đường, mà bởi vì hoàng đế Đại Đường đắm chìm vào sắc đẹp, nếu như có chừng mực, thỏa đáng thì cũng sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.

Còn có Trần Viên Viên gia nhập có ảnh hưởng như thế nào với Đại Thanh chúng ta, vân vân và mây mây.

Sau đó nói cho nàng biết như thế nào mà đúng, phải làm như thế nào.

Bình thường nhìn hoàng thượng lạnh lùng lẳng lẳng không nói lời nào, không ngờ lại nói nhiều đến trình độ như vậy, nàng nghe mệt mỏi rốt cuộc không nhịn được úp mặt trên bàn ngủ thiếp đi.

Huyền Diệp nhìn nàng nhắm chặt hai mắt, cảm thấy tiếng hít thở, nhẹ nhàng để quyển sách xuống ôm lấy nàng đến bên giường.

Lúc ra cửa đã canh tư, Tề Đức Thuận đang đứng cũng ngáy to sắp ngủ.

Trợn mắt nhìn vạn tuế gia đi ra.

"Trở về Càn Thanh cung."

"Đã trễ thế này vì sao hoàng thượng không ngủ lại Tịnh Thục cung?"

Huyền Diệp phủ thêm áo choàng sâu xa nói một câu: "Tề Đức Thuận, người giỏi như nào mà có khả năng mua chuộc người, dám hỏi thăm chuyện của trẫm vậy hả?"

Chân Tề Đức Thuận khẽ run rẩy, lập tức quỳ xuống và miệng: "Nô tài đáng chết, nô tài lảm mồm, nô tài trung thành, tận tâm với hoàng thượng, tuyệt đối không hai lòng. Nô tài có một trăm cái lá gan cũng không dám phản bội hoàng thượng, hoàng thượng minh xét!"

Hoàng đế không để ý hần, tiếp tục tiến lên, đến liễn rồng mới cất tiếng: "Đứng lên đi, đùa giỡn kẻ điên ở chỗ này sẽ khiến trẫm lo Kỵ phi sẽ hoảng sợ."

Sau khi Nguyên quý nhân hoàn toàn bị cấm túc, cơ hồ đã bị lật đổ trong một đêm, tới cũng vội vã đi cũng vội vã, giống như bầu trời pháo hoa rực rỡ nhưng chỉ trong nháy mắt rồi biến mất. Đại khái tất cả mọi người cho là cô gái này chỉ là một ngôi sao băng lập tức biến mất.

Chuyện thái giám không liên quan đến Nguyên quý nhân, cộng thêm khi còn bé hoàng thượng mắc bệnh này nhưng thật ra về cơ bản cũng không có ảnh hưởng gì.

Chỉ là chẳng biết tại sao hoàng thái hậu không thích nữ tử này, hoàng đế có lên tiếng giúp nàng nói chuyện hay không, chuyện này cũng không ai dám nhắc lại.

Trời chuyển lạnh, chân lão tổ tông chân lạnh lẽo đau nhức, cho nên mấy ngày gần đây phần lớn thời gian đều ở trên giường.

Hoàng đế khó khăn đỡ dành thái hoàng thái hậu khiến bà cảm thấy tốt hơn. Bà đã già, thích tản phi an tĩnh hiếu thuận. die.n da.n le qu.y do.n Sau khi Nguyên quý nhân ngã xuống, nếu có thể chen vào được khe hở này thì cũng đỡ mất thời gian.

Cho nên mấy ngày gần đây tản phi đến không dứt.

Vân tần và Bình phi sau khi thỉnh an hoàng đế liền cùng nhau đi Từ Ninh cung.

Vốn là mỗi ngày sớm muộn gì Huyền Diệp nguyên cũng là đến xem một chút. Thứ nhất, thói quen như thế biểu đạt hiếu đạo, thứ hai thái y sớm đã nói cho hần biết bệnh này khó chữa khỏi, trong lòng luôn có chút cảm giác khác lạ.

Lúc hoàng đế qua, lão tổ tông mới vừa uống thuốc xong.

Mấy phi tử cũng tỉ mỉ làm vài thứ giữ ấm cho bà.

"Thân thể này của ai gia không được rồi, nhìn các người tuổi còn trẻ cũng nhớ lúc trước cùng Thái tông hoàng đế xuất ngoại săn thú. Vậy mà đã qua mấy chục năm."

Vân tần lập tức nói: "Lão tổ tông người sống lâu trăm tuổi, sau này còn nhiều thời gian nữa, nô tì cùng người đi ra ngoài."

Huyền Diệp ngồi ở bên giường tay cầm tay bà: "Hoàng tổ mẫu, từ nhỏ đến lớn tôn nhi đi theo người nhiều năm như vậy, hiện tại thân thể tổ mẫu chăm sóc tốt, năm sau đầu mùa xuân, tôn nhi mang người đi bãi săn thú."

Thái hoàng thái hậu cười trấn an: "Tốt tốt tốt, ta thấy được các người như vậy trong lòng rất vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hai Đóa Hoa Kiều Mỹ

CHƯƠNG 5: HAI ĐÓA HOA KIỀU MỸ

Editor: Vạn Hoa Phi Vũ

Các nàng đều là những người đã quen với tròng diện này, nói vài lời xã giao thật thật giả giả nhưng trong lòng ai cũng biết.

Chẳng biết tại sao lại nói đến Nguyên quý nhân. Chuyện cũng đã xảy ra

Chàng Diệp tại sao lại nói đến Nguyên quý nhân. Chuyện cung và xảy ra hơn nửa tháng, phạt cũng đã phạt đủ rồi, tin đồn bệnh dịch thủy đậu này đã sớm không còn bóng dáng. Thái hoàng thái hậu không lên tiếng, hoàng thượng cũng sẽ không tự nhiên nói cái gì.

Vân tần trong lúc vô tình nói chuyện: "Hôm qua nô tì đến Xuân Ngọc các, nhìn thấy Nguyên quý nhân bái đọc kinh Phật, cung nữ giữ cửa nói với nô tì, nàng tự biết mình có tội không dám đến gặp lão tổ tông, mấy ngày nay đều ăn chay cầu phúc cho ngài."

Thái hoàng thái hậu gật đầu một cái: "Ai gia cũng không đúng, không nên trừng phạt nàng nhưng chuyện liên quan đến long thể hoàng đế nhất định cần cẩn thận hơn nữa. Bây giờ cũng không sao không cần cấm túc nàng nữa, thả đi đi."

Thật sự bà không có ý định trông nom chuyện hậu cung.

"Lão tổ tông mềm lòng, luôn suy nghĩ cho hoàng thượng." Bình phi cười nói, "Nguyên quý nhân nhiều ngày không ra cửa, khẳng định hoàng thượng cũng muốn nàng."

Huyền Diệp cười, nói với Bình phi: "Xem xem, mồm miệng Bình phi lanh lợi lại đẩy trầm lên đầu rồi."

Vân tần cúi đầu cười nói: "Bình tỷ tỷ đúng là lo lắng cho hoàng thượng đó."

"Xem xem, hai người vẫn còn không liên hiệp bắt nạt trầm."

"Thôi, ai gia nhiều tuổi rồi, cái thân già không quan tâm được nhiều như vậy, về sau những chuyện này hoàng thượng quyết định là được tâm. Ta mệt mỏi, hoàng thượng ở lại các người cũng trở về đi thôi."

Sau khi mấy phi tử quý thành an rồi đi, không khí ồn ào náo nhiệt trở nên yên lặng, im ắng đến mức tiếng động phía trong bình phong trở nên rõ ràng.

"Đi ra đi." Thái hoàng thái hậu nói.

Huyền Diệp nghiêng đầu sang chỗ khác vừa nhìn, nữ tử xinh xắn, khéo léo này đang dán mắt nhìn bà chăm chú.

Ngay sau đó hần cười một tiếng nhìn về phía lão tổ tông.

"Hoàng nhi, phi tử này sợ là người kỳ quái nhất nơi này, nhìn thấy con liền né tránh."

Kỵ phi thấy hần nhìn nàng, đứng không nhúc nhích, Huyền Diệp mắt nhú lại khe khẽ ý bảo, nàng lập tức hành lễ.

Sau đó đưa tay dìu nàng.

Vốn là trong lòng hần có chút bận tâm, nữ nhân này luôn độc lai độc vãng, hơn nữa rất thanh cao, sợ là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, quên không đến thăm hỏi, lại còn không biết mà tới núp ở sau lưng.

Nhìn hần, hình như bà có chút giễu cợt nói: "Cái này hoàng phi quả thật kỳ lạ vô cùng."

Biểu hiện lơ là tỏ vẻ bình thường của hần rất khác với ngày thường, nụ cười gần như hòa tan ra.

Thái hậu đưa tay kéo tay Kỵ phi nói: "Ai gia không thấy con mấy lần, hôm nay nhìn con đúng là lạnh lợi. Khi còn bé a mã con thường dẫn con đến cung chơi, lớn lên ai gia vốn muốn gả con cho một người tốt, lại không nghĩ hoàng đế đoạt mất."

"Hoàng tử mẫu không nên trách người, là con không nên tới đây."

Bà cười cười hỏi "Hoàng thượng đối với người như thế nào?"

Thanh Hoàn có chút mơ hồ, chỉ là lại nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Thưa hoàng tử mẫu, hoàng thượng đối với con bình thường, không coi là tốt cũng không tính là quá kém."

Huyền Diệp đổi sắc mặt chen vào hỏi "Trẫm đối với nàng làm sao lại không tính là tốt?"

"Hoàng thượng đối với con rất khác các phi tử khác, một năm nhớ tới sẽ đi thăm mấy lần, không có gì khác biệt cả."

Trong lòng hần tức giận, nàng đến lâu như vậy, dường như đoạn tuyệt với người trong cung, nào hiểu được người ta như thế nào, nhất định là trước khi vào cung nghe người khác nói.

Thanh Hoàn tiếp tục nói: "Chỉ là làm chồng con thì phải là người đối với con tốt nhất trên đời, so với cha mẹ còn yêu hơn, cho nên con mới đồng ý tới nơi này sống cả đời cùng người."

Thái hoàng thái hậu nhìn quen sống sống chết chết, cũng thấy tình tình ái ái giữa hoàng đế, phi tần quen rồi, thật sự bà hiểu rất rõ hoàng tôn trước mắt này. d,dlqd Đột nhiên tìm một hoàng phi đến đây, từng bước thăng chức cho hoàng phi này, một mực chân thật với hần, thời gian gặp nàng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, trước khi vào cung lừa nàng một năm gặp mấy lần là bình thường, không có mục đích riêng thì coi như là tác dụng khác.

Chỉ là có một người thích hần cũng tốt, luôn tốt hơn những người tính toán với hần trong cung, vì thế mà mê muội.

Huyền Diệp nhìn nàng, khoe miệng khẽ cười nghiêng đầu nói với thái hoàng thái hậu: "Hoàng tử mẫu, vị hoàng phi này của trẫm vừa tới, có một số quy củ không hiểu được, nàng cũng không hay đi lại trong cung. Trong cung quá nhiều người giữ quy củ, trẫm không muốn đánh mất tính của nàng. Lại nói cha nàng yêu nàng nhiều như vậy, có một ngày tố cáo nói trẫm khi dễ nàng cũng thật không xong, đợi đến ngày nào có thể quản lý hậu cung rồi học quy củ sau cũng không muộn, nàng rất thông minh."

"Hoàng đế thích thế nào thì thế đó, nàng tới nơi đây được vài ngày, thấy người tới đây liền lạng lẽ né tránh, ai gia còn tưởng chuyện gì đã hù dọa

con tuc của ta thanh cai độ đang này.

Mười ngón tay Huyền Diệp giữ chặt tay Thanh Hoàn, mỉm cười nói:
"Trăm sao dám hù dọa nàng, sợ là Hoàn nhi ghen thôi."

Ghen tuông có thể là có, đã lâu hai người không gặp, gặp mặt liền không tách ra được, một chút ghen tức đã sớm phi hôi yên diệt.

Kỵ phi cùng hoàng thượng ra khỏi Từ Ninh cung, cùng nhau đi Nam thư phòng, Hôm qua, Ngũ Ngung Thanh mới từ Hàng Châu trở lại hẹn yết kiến ở Nam thư phòng xế chiều hôm nay.

Việc quốc gia hẳn chưa bao giờ để cho tần phi thấy, mà với Thanh Hoàn, đừng nói tới việc nước, từ lúc vào cung, ngay cả nam tử bình thường cũng chưa từng nhìn thấy. Những ngày qua mỗi lần gặp mặt đều vội vã rời đi, nhìn bộ dáng cười vui của nàng thật sự khó có thể dứt bỏ, không muốn buông tay, liền mang nàng tới đây.

Đi đến Nam thư phòng trừ Ngũ Ngung Thanh, còn có một công tử trẻ tuổi nhẹ nhàng, tao nhã, thanh phàm thoát tục nhưng liếc mắt hai người một cái liền không dứt ra được.

Hai người đều mặc y phục hàng ngày, đúng là rất xuất trần phong nhã, chỉ là cô gái đang đắm chìm trong tình yêu đều không thấy được bất cứ ai. Ngược lại hai người bọn họ có chút giật mình, hoàng đế lại mang một cô gái vào Nam thư phòng.

Hai người hành lễ, Huyền Diệp dắt nàng hỏi "Hoàn nhi, biết hai vị đối diện là ai không?"

Lúc này ánh mắt Thanh Hoàn mới chuyển dời đến trên người bọn họ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen.

"Đĩ nhiên biết, là người kể chuyện cho hoàng thượng." Ở trong ấn tượng của nàng có mấy lần nghe kể dường như nam tử kể chuyện đều thích một thân bạch y, diện mạo tuấn lãng.

"Ha ha ha" hẳn bị chọc vui, ước chừng cõi đời này cũng chỉ có nàng dám nói thế, hơi mỉm cười nói, "Chỉ là cũng không sai lắm."

Ngũ Ngung Thanh là lão sư bồi giá của hoàng đế, một

vị khác chính là thanh niên tài tuấn đại danh鼎鼎
Nạp Lan Tinh Đức. Nhưng mà trong mắt Thanh
Hoàn chỉ có mình nam tử này, đâu cần quan tâm người
này là ai, huống chi những sách từ trước nàng học đến giờ,
trừ Kinh Thi Luận Ngữ thì toàn bộ đều là Tây Du kí,
Thủy Hử, Tùy Đường Diễn Nghĩa các loại, không có
tí khí chất đa sầu đa cảm nào cả, đối với người đại tài cũng
hoàn toàn không tỏ vẻ yêu thích hay sùng bái gì cả.

Ngũ Ngung Hoàn lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ông và
Huyền Diệp ở chung một chỗ cũng hơn mười năm nhưng
là lần đầu tiên thấy người nắm tay một cô gái như đôi tình
nhân đi tới, mà trên mặt hoàng đế không hề che giấu nụ
cười nhàn nhạt chút nào. dd,lqd Cô nương này ăn mặc tùy
tiện không lo lắng trọng lượng, bộ dáng thanh tú khả ái, khuôn
mặt tỏ ra cực kỳ phấn khởi. Ngũ Ngung Thanh không
nhìn được tò mò: "Hoàng thượng, vị cô nương này là?"

"Kỵ phi của trẫm." Hắc nói, "Khi thầy rời kinh thành đi
vãn du thì nàng vào cung."

"Hoàng thượng, vị này nương nương thật khác các tần phi
kia."

Nạp Lan Tinh Đức rất hợp thời gật đầu: "Mi sao nhận
giác tàng tử khí, thanh âm tiếu mạo lộ ôn nhu (*). Hôm
nay coi như thần cũng nhìn thấy bộ dáng e thẹn khả ái của
một cô gái."

(*) Chân mày khéo mắt giấu thanh tú, âm thanh nụ cười
lộ dịu dàng (Mình để lại nguyên văn cho hay ☺)

Huyền Diệp rất không khách khí phản bác: "Chỉ khi

mong, ngọt ngào: "Hôm nay nàng tạm rời cung trước đi, hôm nào thăm rảnh rồi nhất định sẽ đến thăm nàng."

Đường như sắc mặt vui vẻ của nàng ngay lập tức trở nên siêng sốt.

Mỗi lần hai người chia tay giống như ngàn dặm cách biệt mấy năm không gặp. Sắc mặt nàng thay đổi liên tục, từ vui vẻ đến tái nhợt rồi rầu rĩ, sau đó tự an ủi mình rồi cuối cùng lại vui vẻ trở lại. Nàng không nói gì, buông tay ra.

"Không được quên đấy."

"Sẽ không quên."

Cuối cùng lưu luyến chia tay rồi ra ngoài.

Hai người đứng ở một bên thấy vượt màn này rất là kinh ngạc. Từ trước đến giờ Ngũ Ngung Thanh đều cảm thấy không hứng thú cũng không dám hỏi gì chuyện nhà hoàng đế. Nhưng ngược lại, Nạp Lan Tĩnh Đức lại rất dám chiêu nói: "Khi nào thì hoàng thượng hóa thân thành Diệp công tử?"

Huyền Diệp cười nói: "Năm ngoái thăm cùng Ngõa Cách cải trang xuất cung, vừa vặn gặp phải. Nàng đuổi theo thăm hỏi họ tên, bất đắc dĩ nói dối là Diệp công tử."

Ngũ Ngung Thanh hứng trí nói: "Nói như vậy là Kỳ phi nương nương theo đuổi ngược Hoàng thượng, đúng là kỳ lạ."

"Không thể nào như vậy, thăm sớm biết nàng là ai rồi."

Nhìn ra được hoàng đế không muốn nói nhiều, hai người cũng không dám hỏi nhiều hơn.

Mấy ngày nay trời bỗng nhiên trong lành, nhiệt độ hoàn hảo, thân thể thái hậu cũng tốt hơn rất nhiều.

Buổi tối lúc Nguyên quý nhân hầu hạ, phát hiện hoàng đế chưa bao giờ dịu dàng như vậy.

Huyền Diệp biết nàng đi học nên biết chữ, hai người thì làm thơ với nhau. Nguyên quý nhân sống ở Nam Phương, tâm tư tinh tế, làm thơ cũng như mua phùn gió mát khiến cho người ta cảm thấy tình cảm dịu dàng. dđl,qđ
Thi từ của hoàng đế trừ bỏ phóng khoáng tuần lãng, còn có một mặt văn phong uyển chuyển hàm xúc. Tài hoa như vậy thật sự là đa tài đa nghệ, Nguyên quý nhân sùng bái, lại muốn chuẩn bị thêm một bài.

"Được rồi, tài văn chương của ái phi rất tốt, bây giờ nên nghỉ ngơi thôi, ngày mai rồi viết, tránh mệt mỏi rồi."

Con thuyền là nàng chìm đắm trong ôn nhu, dịu dàng của hắn.

Rồi sau đó hắn có chút hăng hái thì thầm nói: "Ngu Hối, Vu Hối, trăm cảm thấy tên này không êm tai, rất là thô tục, không bằng gọi Lục Các, nghe đã thấy tươi mát động lòng người rồi."

Mỹ nhân trên giường luôn đẹp nhất động lòng người nhất, ánh mắt mê ly mà sinh động kia như hút lấy hồn phách người. Hoàng đế nhìn ánh mắt của nàng, nàng chưa bao

giờ dám làm cần nhừ thảng hấn như vậy.

"Cám ơn hoàng thượng ban tên, trong lòng nô tì rất vui mừng, cả đời nô tì cũng không thể quên được ngày hôm nay."

Huyền Diệp ôm nàng, nhìn đỉnh đầu giường: "Thời gian ngắn ngủi, trẫm với nàng cùng đi đến đích, sao có thể quên được cả đời như vậy."

Âm thanh hấn vô cùng nhẹ nhàng, chưa bao giờ dịu dàng như vậy, Nguyên quý nhân nằm ở trong ngực khẽ khóc. Trước vào cung luôn nghe người khác nói, khó nhất là nhận được ân tình của hoàng đế, tàn nhẫn nhất là sủng ái một thoáng rồi cô tịch cả đời. Vì một nam tì mà tất cả nữ nhân trong cung đều điên cuồng, chỉ vì một chút thương thức và yêu mến. Từ xưa đến nay hoàng đế là vô tình nhất, hôm nay có thể may mắn lấy được chút sủng ái của hấn, đời này là đủ rồi.

"Hoàng thượng yêu quý nô tì như thế, nô tì nguyện ý coi hoàng thượng là phu quân, một đời một kiếp hầu hạ người."

Huyền Diệp cười khẽ một tiếng ôm nàng ngủ.

Nữ tì trong thiên hạ đều nguyện ý bởi phu quân một đời một kiếp, chỉ là nàng hứa một đời một thế nhưng cũng có rất nhiều nữ nhân muốn một đời một thế.

Buổi sáng sau khi tỉnh lại, thấy hoàng đế đang đứng thay quần áo, Nguyên quý nhân vội vàng ngồi dậy. Hai ba tháng bồi giá, nàng chưa bao giờ có ngủ ngon và sâu như vậy, hoàng thượng tỉnh dậy lúc nào cũng không biết.

Từ trước đến giờ, mỗi lần nàng bôi giá đều là nàng đứng lên mặc quần áo cho hoàng thượng, Huyền Diệp đưa tay đỡ lại bả vai của nàng.

"Nàng không cần đứng dậy, nghỉ một chút nữa đi, hạ triều rồi hầu hạ trẫm ăn sáng."

Nguyên quý nhân yên lặng nằm ở trên giường, người khác nếu muốn ghen tỵ thì cứ ghen tỵ đi, nam tử của nàng như vậy ai lại không thích?

Trong sách cổ viết, hiếu vua, sống thọ, không có đường cùng. ước chừng tâm tình của nàng bây giờ cũng là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: TỶ THÍ

Nhận được sủng ái, Huyền Diệp sợ lúc nàng cô đơn lại nhớ nhà, liền từ kinh truyền người nhà của nàng ở ngoài đến. Vào cung hơn hai năm, nàng chưa từng gặp cha mẹ. Lúc mới vào cung, ma ma nói đời này có thể không bao giờ nhìn thấy nữa, bây giờ biết chuyện này, niềm nhớ nhung trong lòng trở dậy khiến nàng không nói lên lời. Cùng nhóm tú nữ kia vào cung, ước chừng cũng chỉ có nàng có cái phúc phận này.

Phụ thân nàng địa vị không cao, vốn không có tư cách vào cung, cộng thêm lại là nam tử cho nên chỉ đành ở lại kinh thành.

Nguyên quý nhân nhớ lại lúc ở cung một lúc, Tề công công vô cùng thức thời đặc biệt phụng chỉ của nàng bố trí ổn thỏa. Chỉ là bố trí này so với chiều dài trong cung còn mạnh hơn nhiều.

Hôm sau mẫu thân và biểu tỷ vào cung, mẫu thân biểu tỷ của nàng vốn là cháu gái của phi tử hoàng đế Thái tông, cũng coi là hoàng thân quốc thích. Cùng trong dòng họ nên tự nhiên biểu tỷ cũng được gả khá hơn một chút. Cha chồng nàng là đại thần trong triều, cũng thường tới cung yến trong năm.

Lúc trước khi Nguyên quý nhân chưa được sủng ái, không ai nghĩ đến việc làm thân, mấy ngày gần đây lại trở nên nổi bật, phi tần tới thăm cũng là lẽ đương nhiên.

Từ sớm, Nguyên quý nhân đã cho người chờ ở cửa, chưa tới buổi trưa, kiệu đã đến. Nàng triu mến nghĩ đến mẹ, nhanh chân bước đến, khách sáo một phen rồi cùng vào phòng. Mẫu thân thấy con gái như thế cũng để cái tâm nở mày nở mặt xuống.

Biểu tỷ tên Ngọc Đường, ba tư tuổi, Nguyên quý nhân lôi kéo tay của nàng cười nói: "Đường tỷ tỷ, mấy năm không gặp, tỷ vẫn xinh đẹp động lòng người như trước đây."

Ngọc Đường khẽ cười: "Nương nương không thể kêu thần là tỷ tỷ nữa, bây giờ người là tôn ở trên cao, thần là ở dưới thấp, sau này còn phải hành lễ tiết."

"Đừng trêu muội." Nàng cúi đầu nũng nịu dịu dàng nói: "Đều là tỷ muội một nhà, chớ nên nói như với người xa lạ, để cho người khác tưởng là chuyện cười."

Ba người nói chút chuyện nhà, mới đầu mẩu thân còn câu nệ, khách sáo, con gái phải không ngừng mang đồ cỗ trong cung cho bà ngâm nga thưởng thức mới từ từ khá lên.

Mẩu thân Nguyên quý nhân cũng có thể coi là nữ tử Giang Nam tài hoa đầy bụng chữ. Nhiều thế hệ trong gia đình đều làm ăn buôn bán nên rất ưu ái cô con gái duy nhất này. diên dan le quy don. Từ nhỏ bà đã hứng thú với đồ cỗ, cha Nguyên quý nhân nói, bà có phong thái của Lý Thanh Chiêu triều Tống, chỉ vì là dạng gia quyến nữ lưu nên không thể không thu liễm lại.

Ngọc Đường cảm những đồ vật rực rỡ muôn màu, đùa giỡn nói: “Đúng là hoàng thượng rất sùng ái Ngu nhi, những thứ đồ này đều là đồ cống phẩm hoàng gia của phương Tây, mỗi cái đều giá trị liên thành. Bây giờ đều ở chỗ muội như này, xem ra người ngoài nói rằng hoàng thượng yêu muội tha thiết đúng là không giả.”

Trong lòng nàng tất nhiên ngọt ngào, nhưng cũng lo lắng: “Nhưng muội một thân một mình ở trong cung, đều nói hoàng thượng không có người trong lòng, chỉ yêu mến nhất thôi. Trong cung lòng người hiểm ác khó có dò, lúc hoàng thượng sùng ái thì long ân mệnh mỏng cuộn cuộn, đến khi không còn sẽ bị mọi người giẫm đạp, không bằng làm một người bình thường, bình an sống một đời.”

Ngọc Đường che miệng của nàng: “Chớ có nói bậy, bây giờ Ngu nhi được hoàng ân, muội phải mau chóng sinh một hoàng tử, như vậy địa vị sẽ vững chắc. Về sau nếu như gặp rắc rối, hoàng thượng cũng sẽ nể mặt đứa bé mà xử lý, hiện tại vạn lần không được chán ngán thất vọng.”

Nguyên quý nhân lắc đầu một cái: “Về sau nếu thật sự phạm sai lầm phải nhờ đứa bé cứu mạng, muội thà chưa từng có, một mình sống trong lãnh cung rồi chết già còn hơn.”

Đau lòng như vậy, mẩu thân cầm tay của nàng an ủi: “Ngu nhi không thể nói xằng nói bậy như vậy, mẩu thân có thể vào cung thăm con chính là phúc phận từ đời trước. Con ở trong cung sống tốt thì mẹ bên ngoài mẹ càng an tâm.”

Ba người bi thương một lúc rồi ra ngoài dùng bữa trưa.

Nguyên quý nhân muốn chiêu đãi gia mẩu, toàn bộ người trong cung đều nịnh hót. Còn đâu là quy cách quý nhân, toàn bộ son trần hải vị mang lên, cơ hồ là nghi thức bàn ăn của hoàng hậu rồi. Hưởng thụ một chút niềm vui gia đình đầm ấm, trong lòng thật sự rất vui vẻ.

Sau cơm trưa, Ngọc Đường, Nguyên quý nhân cùng với mẩu thân đến Ngự Hoa Viên tản bộ, người ngoài không thể qua đêm ở hoàng cung, ngăn ngừa một canh giờ sẽ phải rời khỏi, lúc gặp lại không biết phải chờ tới khi nào.

Nguyên quý nhân vẫn lôi kéo tay của mẩu thân khóc thút thít, một nhóm người chậm rãi dạo chơi trong Ngự Hoa Viên như vậy quả nhiên là làm người khác chú ý hết sức, chỉ là ai dám nói gì. Mẩu thân người khác tới đây, nở mày nở mặt, hăm mộ còn không kịp.

“Bùm”

Một cành cây phong từ trên cao rơi xuống trước mặt Nguyên quý nhân, may là đi chậm một bước, nếu không thì chắc chắn sẽ đập vào người, ít thì bị xây xước, nặng thì không phải là hủy dung luôn à. Nguyên quý nhân hoảng sợ kêu một tiếng, lùi về sau mấy bước.

Giờ là lúc lá phong chuyển hồng, ngẫu nhiên, từng chiếc lá lại rơi xuống khiến cho cảnh sắc cực kì xinh đẹp. Nghe nói cây này có từ trước thời Minh hoàng, đã mấy trăm năm rồi, cành lá rất to lớn, rậm rạp.

Lúc đó phía sau nàng, có một nhóm cung nhân đi tới. Thái giám cầm phát trần chỉ vào người ẩn giấu ở trên cây nói: “Nô tài lớn mật, dám kinh động Nguyên quý nhân, mau cúi xuống đây dập đầu nhận tội, nếu không thì đưa đầu đây.”

Ngọc Đường trấn tĩnh lại, từ trước đến giờ tính khí nàng có chút nóng nảy, vốn muốn nổi giận nhưng đây lại là trong cung, khó mà nói ra lời. Chỉ là người trên cây người lá gan thật quá lớn, hoàn toàn không có ý muốn đi xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn nói:

“Người trên cây là người phương nào, trong nội viện hoàng cung lại có tình làm hại hoàng phi thì phải trị tội, mau xuống đây.”

Kỳ quái là thị vệ trị cương đứng một bên lại lù lù bất động. Chỉ là, tiếng kêu của Nguyên quý nhân đã khiến cho một đội thị vệ tuần cung đi tới, một hàng lấy ra đao chuẩn bị thi triển khinh công bay lên.

Người trên cây dường như sợ hãi, không ở lại trên cây nữa, tóc rối bù, mặc y phục màu da cam từ tầng cây rút xuống. “Ai u.” Hình như nàng ta có chút công phu nhưng có lẽ cũng hoảng sợ nên không cẩn thận chuẩn bị mà té lăn trên đất. Nàng ta dường như không nghĩ bên cạnh lại có nhiều người như vậy, liền vội vàng đứng dậy rồi ngẩng đầu lên.

Nguyên quý nhân nhìn cô gái này. Về mặt cô gái hết sức lạnh nhạt, không có chút sợ hãi nào với những người này, tóc dài đến eo, dày mà đen nhánh. Trên đầu dính vài chiếc lá cây. Da thịt trắng nõn, khóe miệng khẽ gợn lên, bộ dáng ngượng ngùng chứ không hề áy náy chút nào. Trong đôi mắt lộ ra nụ cười. Đang kỳ quái không biết người nào lớn mật như thế liền nghe người khác cùng nhau cúi người chào thỉnh an.

“Kỵ phi nương nương cát tường.”

Chỉ là nàng quá nhàm chán nên mới tìm địa phương vắng, trèo cây hái lá non mua vui, sau đó nghỉ ngơi một chút, nhưng lại có một đám người cười đùa

ồn ào đi tới, thật là chán ghét.

Tất cả mọi người quỳ xuống Nguyên quý nhân sững sốt một lúc, đến khi Thanh Hoàn dòi mắt về phía người ngoại lệ là nàng thì mới bị Ngọc Đường lôi kéo quỳ xuống.

Kỵ phi nhìn nàng một cái hỏi “Vừa rồi đập vào ngực sao?”

Nguyên quý nhân cúi đầu nói: “Cũng không đập trúng.”

Cô gái xoa nhẹ chỗ đau: “Vây thì tốt, không bị thương là tốt rồi, các người làm việc đi, ta đi nha.”

Nói xong lập tức ôm thắt lưng có chút đau của mình rời đi.

Đội nàng rời đi cả đám bọn họ đứng dậy, Ngọc Đường lập tức xoay người nhìn Nguyên quý nhân hết sức chăm chú nói: “Ngu nhi, trong hoàng cung nhất định không thể để bất kỳ nhược điểm nào có thể hại muội, muội thông minh như vậy, sao thấy phi tử lại không hành lễ?”

Nguyên quý nhân có chút sững sờ: “Muội cũng không biết người này là phi tử, hoàng phi ở chỗ hoàng thái hậu thường ngày đều đã gặp nhưng chưa bao giờ thấy nàng ta, cũng ít khi nghe các tần phi khác nghị luận,

Ngọc Đường cũng không biết chuyện trong hoàng cung. Trong gia yến tết đoàn ngộ trong cung năm nay đã gặp một lần, mặc dù không được hoàng đế sủng ái nhưng phụ thân nàng ta chính là thiên đại vô tướng trong cung, không thể cười trên đầu nàng.

Những lời này dĩ nhiên là không thể mở miệng, khẽ khuyên: “Hôm nay nếu Kỵ phi cáo trạng trước mặt hoàng thái hậu, muội sẽ thua chắc, kết quả chắc chắn là muội sẽ bị trách phạt. Muội muội, về sau nhất định phải cẩn thận hơn.”

Một ngày tâm tình tốt đẹp rốt cuộc bị chuyện này phá hỏng, tiền mẫu thân và Ngọc Đường, nàng nhìn cái bàn ngăn người, vài cuốn sách cầm trong tay cũng không xem nổi. dien,dan,le,quy,don Không phải nàng để ý mình có bị trị tội hay không, mà là sợ thiếu mất đi tình yêu của hoàng thượng. Tối nay lúc hoàng thượng đi Tây Noãn Các nghỉ ngơi, Nguyên quý nhân đến cầu kiến.

Tề công công nhìn thấy nàng đi tới cười nói: “Nương nương tới đây không cần thông báo, người vào đi thôi, Định phi nương nương cũng ở đây.”

Nguyên quý nhân vừa đến, Huyền Diệp liền mỉm cười đưa tay kéo nàng ngồi ở bên cạnh.

Dường như khiếp sợ trong lòng Nguyên quý nhân vẫn còn, ở bên cạnh hần cũng không quên hướng Quế tần thỉnh an.

Định phi cười nói: “Hoàng thượng, Nguyên quý nhân thật đúng là càng ngày càng hiểu chuyện, tỷ muội nhà mình hoàng thượng đều ôm cả, không cần đa lễ đâu.”

Huyền Diệp cười cầm tay của nàng nói: “Trẫm không phải lo cho nàng nữa rồi.”

“Muội muội trẻ trung xinh đẹp, đúng là nên sủng ái.”

Nguyên quý nhân có chút xấu hổ nhỏ giọng cười nói: “Hoàng thượng cùng tỷ tỷ lại giễu cợt nô tì, nô tì mới được nhận thánh ân rất, nhiều chuyện không hiểu được, còn cần học tập đây.”

Hoàng đế cười cười xoa nắn tay của nàng: “Mùa thu này còn chưa thấy mát, làm sao lại lạnh như vậy, buổi tối lại đập chăn nên bị cảm sao?”

Lời âu yếm như thế này khiến Định phi ngồi ở chỗ này đúng là dư thừa, Nguyên quý nhân thẹn thùng nói: “Hoàng thượng ~~~ hôm nay nô tì tới là khấu tạ thánh ân của hoàng thượng đã cho nô tì gặp mặt mẫu thân một lần, trong lòng ấm áp vô cùng, đâu có lạnh lẽo”

“Nhiều năm như vậy Lục Nhi không thấy mẹ đẻ nhất định là nhớ nhưng khổ sở, trẫm tất nhiên không thể để cho nàng buồn bã rồi.”

Lục Nhi, lần đầu tiên người gọi nàng như vậy, lạnh lẽo tan ra, trong lòng trở nên vui vẻ.

Hoàn cảnh như vậy vốn là phải đi, chỉ là cũng nhiều ngày nàng không thấy hoàng đế, trong lòng thật không nở.

“Muội muội thật có phúc khí, hôm nay nghe người trong cung nói một nhà muội muội đoàn tụ thật sự hạnh phúc vui vẻ.”

Nguyên quý nhân nhìn hoàng đế, cười nói: “Muội muội vô cùng cảm kích thánh ân của hoàng thượng, chỉ là hôm nay cùng mẫu thân biểu tỷ vui vẻ tự nhiên cũng rất kinh ngạc.”

Định phi biết nàng có ý gì: “Từ nhỏ Kỵ phi ham chơi, lại lớn lên trong phủ vô tướng, muội muội cũng đừng trách tội nàng”

“Làm sao có thể. Cũng tại muội muội không chú ý quấy rầy nương nương.”

Nguyên quý nhân không thấy sắc mặt Huyền Diệp lặng lẽ xảy ra biến hóa, khóe miệng cười lớn đường cong từ từ dần ra.

Chỉ là tâm tư ấy hán không muốn bắt luận kẻ nào nhìn thấy, rất lạnh nhạt hỏi một câu: “Chuyện gì? Hai tỷ muội các nàng nói Kỵ phi sao vậy.”

Định phi cười nói: “Hôm nay Nguyên quý nhân cùng mẫu thân nàng, còn có Thành vương phi tản bộ ở Ngự Hoa Viên, bỗng nhiên trước mặt rơi xuống một cành cây thô to, dd, lq, d May mắn lúc đó cung nhân lôi kéo muội muội, nàng tránh kịp thời, nếu không chắc chắn sẽ bị thương. Người cũng biết Kỵ phi nghịch ngợm từ nhỏ, vào cung nhất thời không đối được. Nếu tất cả mọi người không xảy ra chuyện gì, hoàng thượng không cần quan tâm.”

Vốn Nguyên quý nhân muốn tự nói chuyện này, chỉ là nghĩ thế nào cũng cảm thấy không ổn, nói ra lại bảo già mồm cãi láo. Nhưng ngộ nhờ Kỵ phi tới tố cáo trước, sợ rằng dù mình có khóc lóc kẻ lẽ cũng vô dụng, vì thế để Định phi nói ra là tốt nhất.

Hoàng thượng ân ý nói: “Kỵ phi đáng phạt.”

Nguyên quý nhân để lại mục đích đã đạt được một bên, hoàn toàn không cần thiết phải đẩy mạnh chuyện này lên cao nữa. Vốn đây là chuyện nhỏ, bây giờ vì nàng ta mà cầu xin sẽ tỏ rõ mình là người không so đo.

“Hoàng thượng vạn lần không nên trách tội Kỵ phi nương nương, nàng cũng là vô tâm, nô tì không muốn bởi vì chuyện nhỏ này mà quấy rầy thánh tâm.”

“Nàng ta sớm phải bị phạt.”

“Hoàng thượng.” Nguyên quý nhân có chút yếu ớt nói: “Không phải bây giờ nô tì rất tốt sao? Lại nói Kỵ phi nương nương cũng té từ trên cây xuống, thân thể nương nương không tốt, không thể lại chịu phạt nữa.”

Huyền Diệp ngẩn ngơ, cảm thấy hơi mệt, buông tay Nguyên quý nhân.

“Chuyện này khiến trăm mệt mỏi, ta sẽ suy nghĩ một lát, các nàng cũng quỳ thỉnh an rồi đi thôi.”

Mặc dù bộ mặt hoàng đế vẫn cười nhưng rõ ràng đã có chút biến hóa, hai người thỉnh an rồi rời đi.

Đã đêm khuya, hán còn cau mày, Tề Đức Thuận nhìn sắc mặt cực kém của hán, miệng giật giật nhưng vẫn không dám mở miệng. Nửa đêm rất lạnh, hán nhẹ nhàng đi tới nhỏ giọng nói:

“Vạn Tuế Gia, cũng đã canh ba rồi, nên nghỉ ngơi thôi.”

Huyền Diệp không đáp lời, một lúc sau đứng lên, duỗi lưng rồi mới đi tới giường rộng nằm xuống.

Nhìn nét mặt vạn tuế gia như không chút biểu tình nhưng nếu lúc này hơi nói bậy chỉ sợ cả hoàng cung sẽ xáo trộn. Tề Đức Thuận cẩn thận hầu hạ. Lúc hoàng đế nằm xuống, hán khẽ mở miệng: “Truyền thái y tới xem xem.”

Hoàng đế vừa mở miệng tiểu Tề tử hơi sững sờ, sau đó lập tức hiểu ý.

“Vâng. Nô tì lập tức đi ngay Tịnh Thục cung.”

Cả ngày vui vẻ lại bị tụt xuống thấp như thế, lại muốn che giấu việc quan tâm một người đến trình độ như vậy.

Lúc Tề Đức Thuận cùng thái y đi Tịnh Thục cung, Thanh Hoàn vẫn chưa ngủ. Nàng cảm thấy có một chút ngọn đèn dầu bên ngoài. Cung nữ thái giám phục vụ bên ngoài đã ngủ, nàng đi ra, lộ vẻ mặt kỳ quái.

“Thỉnh an Kỵ phi nương nương, đã trễ thế này, sao nương nương còn không nghỉ ngơi?”

“Tề công công, ngươi làm cái gì vậy? Lúc này đâu phải thời điểm gặp mặt hoàng thượng, mới có hơn 1 tuần.”

Tề Đức Thuận cười nói: “Vạn tuế gia quan tâm nương nương, hôm nay ngài bị thương như thế nào?”

“Bị thương cái gì?” Thanh Hoàn suy nghĩ một chút: “Đây không thể coi là bị thương, không có việc gì, các người trở về đi.”

Nhữ Văn nghỉ ngơi bên cạnh nghe thấy âm thanh liên tiếp dậy, Tề Đức Thuận nhìn nàng nói: “Nhữ Văn cô nương, trước cô đi xem nương nương bị thương có nặng hay không, thái y có mang theo một ít thuốc mỡ bôi da.”

Nhữ Văn nhận lấy lọ thuốc, có chút lo lắng hỏi: “Nương nương, người bị thương? Tại sao lại bị thương, nô tỳ thật đáng chết! Vậy mà lại không biết.”

Thanh Hoàn cười híp mắt nhìn Nhữ Văn: “Nhữ Văn, lúc nào thì ngươi lại xưng hô như nhường như vậy? Ha ha, ta không có việc gì, các người trở về đi thôi.”

Tề Đức Thuận không được giữ lại tạ ơn trở về. Thanh Hoàn mỉm cười đi tới nhẹ nhàng nói mấy câu nói vào tai Tề Đức Thuận rồi xoay người vào phòng.

Vốn cho là một việc có cũng được không có cũng được, hoàng đế vẫn đối xử với Nguyên quý nhân không tệ như trước, mấy ngày nay cũng hay gặp.

Chỉ là trong lòng nàng cảm thấy mất bình tĩnh. Nghe Vân phi nói Kỵ phi là con gái của đại thần Khố Nhĩ trong triều, vốn quyền cao chức trọng, nên được thịnh sủng. Chỉ là từ lúc nữ tử này tiến cung đến bây giờ đã được hai năm nhưng hoàng đế rất ít triệu kiến nàng, số lần hầu hạ đã ít lại càng ít. Giống như người trong lãnh cung một nửa rồi. dien.dan.lqd Bộ dáng xinh xắn đáng yêu như vậy, có thể thấy rằng dù gia thế cao đến đâu hoàng thượng cũng không thích, lạnh nhạt. Bây giờ hoàng đế tuổi trẻ khí thịnh, uy tín cực cao, hôm nay cần gì phải kết thân trong triều. Vừa nghĩ như thế trong lòng cũng có chút khó chịu, Vân tần bên cạnh thấy nàng nhu tình như nước, mắt lóe sáng.

“Muội muội, đang êm đẹp thế này sao lại đa sầu đa cảm?”

Nguyên quý nhân nhẹ lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn, cầm lấy tay Vân tần: “Trong nội viện hoàng cung này có một tri kỷ thì cả đời này mới vui vẻ, hạnh phúc. Tỷ tỷ, có nguyện ý làm tỷ tỷ của ta không?”

Vân tần vốn cũng không được yêu thương, có thể có một người được hoàng ân sủng ái như vậy làm tri kỷ, cũng chả có gì không ổn.

“Tỷ tỷ dĩ nhiên là tỷ tỷ, mãi mãi sẽ là tỷ tỷ, nếu muội muội không ngại, về sau tỷ với muội cũng như tỷ muội trong nhà, trong hoàng cung này cũng có thể chiếu cố cho nhau.”

Nguyên quý nhân giống như bị kích thích, hai hàng nước mắt chảy dài. Vốn hai người bọn họ giao tình cũng không sâu, chưa nói tới việc có thể kết làm tỷ muội nhanh như vậy. Thường ngày Nguyên quý nhân hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, cũng không nói nhiều với người khác, chỉ có Vân tần nói vài câu trong chuyện thêu dệt lần trước. Mấy câu nói đó ở lúc thời khắc nguy hiểm quả nhiên là khó được, tính khí nàng ta lại tốt, dĩ nhiên Nguyên quý nhân muốn tìm một người không có tâm tư hại nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: ÂM MUU BẮT ĐẦU

Nguyên quý nhân không ngờ có thể gặp cái vị một hai tháng không thấy bóng dáng ở chỗ này. Nàng ta mặc bộ y phục màu vàng nhạt, trang sức đơn giản đến mức khiến người ta cảm thấy nàng là một người biếng nhác, giống như bị đánh thức bất chợt, phải vội vàng rời giường đến. Sau lưng, ngay cả một cung nữ phục vụ cũng không có, một mình cúi đầu đứng ở cửa Tây cung điện,

Sắp đến Trung thu, sắc trời càng ngày càng lạnh, Nguyên quý nhân ước hẹn cùng Vân tần mang cho hoàng thượng canh nhân sâm nóng để ấm người.

Vân tần cùng Nguyên quý nhân biết lễ thỉnh an.

Sắc mặt Thanh Hoàn hơi tái, có lẽ do rét. Nhìn thấy hai người bọn họ mới ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười: “Các người – không cần đa lễ.”

Vân tần gặp nàng ấy được hai lần, mặc dù không thể nói là thân quen, nhưng do địa vị nàng ấy cao hơn nên vẫn phải khách khí một chút.

“Lâu không thấy Kỵ phi nương nương, người càng ngày càng gầy rồi.”

Tâm tình Thanh Hoàn cực kém, không muốn nói nhiều, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tiểu công công thông báo đã trở lại.

“Hoàng thượng cho mời Vân tần và Nguyên quý nhân.”

Kỵ phi giống như bình thường không có tí cảm xúc nào, dường như bị từ chối nhiều lần nên cũng không lộ ra vẻ mặt khác, vẫn đứng chờ ở cửa điện như cũ, không hề rời đi. Vân tần kéo tay Nguyên quý nhân, nhẹ giọng nói ra:

“Muội muội, tí đứng trước mặt hoàng thượng vạn lần không được nhắc tới Kỵ phi, hoàng thượng không thích nghe cái tên này.” Nguyên quý nhân gật đầu một cái.

Lúc đi vào hoàng đế đang ôm tiểu cách cách trên đùi. Hai người thỉnh an hoàng đế và Định phi, Định phi khẽ cười nói:

“Hai vị muội muội đúng là tri kỷ của hoàng thượng, mang đồ tốt như vậy tới đây, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm, thật để tâm đến hoàng thượng.”

Nguyên quý nhân mở ra đặt trước mặt hoàng thượng: “Nương nương người mới là tri kỷ, quần áo ấm trên người hoàng thượng đều là người làm.”

Huyền Diệp ôm cách cách nói: “Định phi, trầm nghe Tuy Nghi nói nàng cảm mấy ngày rồi, trầm thấy canh sâm chính là thuốc làm ấm người đệ nhất, vậy ban cho nàng đi.”

Định phi cười vui vẻ, nhìn Nguyên quý nhân: “Tuy Nghi thật lắm mồm! Muội muội, nếu hoàng thượng ngự tứ tỷ tỷ sẽ không khách khí.”

Nguyên quý nhân rất hiểu chuyện nói: “Tỷ tỷ sao thể nói thế, nếu bát canh này có thể chữa khỏi bệnh cho tỷ tỷ, vậy đúng là một cái công lớn rồi. Muội muội vui mừng còn không kịp.”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng không hào phóng như thế. Nàng mất 2-3 canh giờ tự tay làm mà hoàng thượng không liếc mắt nhìn đã thương người khác, mùi vị đó quả nhiên là không dễ chịu.

Mấy người nói chút lời khách sáo vụn vặt, hoàng thượng chỉ chơi đùa với cách cách, cũng không chen miệng nhiều. Hôm nay lật bảng hiệu Ôn quý phi, chính là muốn thanh tịnh một lúc.

Vốn lần này Nguyên quý nhân định tự mình tới đây, muốn nói riêng Huyền Diệp nói mấy câu. Hai người không cùng ở riêng một chỗ nhiều ngày rồi, ngày thường vẫn sủng ái nhưng cũng không thể nói mấy lời trong lòng. Vừa lúc Vân tần tìm tới đây, đành cùng nhau đến. Đồ trong tay nấu cả một buổi chiều mới xong, tuy nói là cho Định phi cũng không sao, nhưng vẫn luôn cảm thấy bị phụ lòng.

Mấy người chỉ khách khí nói mấy câu rồi quỳ thỉnh an rồi đi, ra khỏi cửa cung nhìn thấy Kỵ phi vẫn còn đứng, sắc trời đã tối, có chút gió lạnh.

Định phi đi tới cầm bộ y phục mang theo người khoác thêm cho nàng: “Cũng đứng một ngày rồi, trời lạnh thế này đi về trước đi.”

Thanh Hoàn nhìn nàng ta, cười nhẹ: “Cám ơn Nghiên cô cô, ta không cần y phục, ta đứng thêm một lúc thôi.”

“Thanh Hoàn, trong nội viện hoàng cung chỉ có mình tự đau lòng mình, người vào cung đã hơn một năm, thân thể ta không tốt không thể chăm sóc cho người. Về sau nếu có thể hầu hạ hoàng thượng không thể gây chuyện sinh sự giống như bên ngoài cung nữa, nhất định phải tuân theo thánh ân.”

Thanh Hoàn gật đầu một cái: “Cám ơn Nghiên cô cô.”

Cách gọi tên khiến Nguyên quý nhân có chút kỳ quái, hỏi lại thì không tốt. Vân tần cùng Kỵ phi khách khí mấy tiếng liền đi về. Trên đường nàng vẫn không nhận được tò mò hỏi thăm chuyện này. Vân tần nói:

“Trong hoàng cung này, những người có địa vị cao quý nhất là Bình phi, Ôn quý phi, Định phi. Năm đó, họ năm chỉ vào cung sau tiên hoàng hậu khoảng hơn 10 năm thôi. dien.dan,le'quy'don Kỵ phi kêu nàng ta là cô cô tất nhiên là do quen gọi lúc còn ở bên ngoài cung, chỉ là lời gọi sai ấy cũng chả ai bắt lỗi. Muội muội cũng nhìn thấy, vốn Kỵ phi cũng không được cưng chiều, người trong cung phần lớn ngại vì cha nàng ta làm quan trong triều nên không ai dám làm gì, nàng ta toàn ở trong lãnh cung thì còn có cái gì tốt mật báo. Nếu mật báo, khẳng định hoàng thượng và lão tổ tông sẽ không vui. Trước muội muội gặp chuyện ở ngự hoa viên chẳng phải nàng ta cũng không so đo, không nói gì đó sao? Trong cung này có cái gì so được với nữ nhân đã không được sủng ái lại còn thêm cảnh ngộ bị thảm?”

Nguyên quý nhân đột nhiên hơi sợ hãi, có phải có một ngày nàng cũng sẽ suy bại tới nông nỗi này hay không. Lúc yêu nhau lời nói tình chân ý thiết cho dù là thề non hẹn biển bên gối, nhưng lời nói đó của hoàng đế có mấy lần là thật?

Có người không coi là thật, có người lại vĩnh viễn tin tưởng.

Đêm đã khuya, tay cầm bút của hần hơi có run, từ lúc nào hần lại như vậy, mất lý trí như vậy?

“Người cho nàng vào đi.” Thanh âm tùy ý lại bị nén nhỏ lại.

Tề Đức Thuận đáp lời: “Hoàng thượng, đã trễ thế này, có lẽ Kỵ phi nương nương đã đi rồi.”

Huyền Diệp khẽ nói: “Nàng không đi, đi đi.”

Nàng giống như mê muội không biết mệt mỏi đứng ở cửa điện, lúc bước đi thời điểm thiếu chút nữa té xuống.

Buổi chiều Ôn quý phi buổi chiều bị lạnh không thể phục vụ, nàng thừa cơ gặp hần một lần.

Thanh Hoàn mời mời đi vào trong căn phòng ấm áp, vẫn cười sáng lạn như ánh mặt trời rực rỡ, sau đó đi thẳng đến ghế rồng hần đang đọc sách. Huyền Diệp cũng không nhìn, một tay ôm hông của nàng, mắt vẫn nhìn chữ viết trên bàn.

Bọn họ cũng không nói gì, nữ tử cười khanh khách dựa vào trên người hần.

Có lẽ chân đã sưng lên, ngày không có thói quen đi giày, hôm nay đứng cả ngày, lúc này mới cảm thấy khó chịu. Ở trong lòng hần, Thanh Hoàn lặng lẽ còi giày xuống.

Huyền Diệp quay mặt nhìn nàng nhỏ giọng nói: “Ngồi đi.”

Đây chính là long ý, nàng nặng nề lắc đầu.

“Nàng không phải nói là gan nàng lớn nhất sao, không dám rồi à?”

Thanh Hoàn khẽ cắn y phục của hần, chôn ở cổ không nói lời nào, kể cả vừa tỉnh ngủ cũng không thể làm như vậy.

Hắn dừng lại việc luyện chữ, người trong ngực giống như là một bông vải êm ái, vừa mềm mại lại vừa ấm áp.

Thật muốn càn rỡ, một tay ôm nàng ngồi xuống. Để bút xuống đưa tay sờ lấy chân của nàng. Lạnh lẽo lạnh lẽo. Tay xé quần áo dưới chân của nàng che kín hơn một chút. Huyền Diệp ôm eo nàng, vây dưới thân, mỗi khi hôn nhẹ lên gáy.

“Công tử nói không giữ lời, nếu hôm nay ta không có tìm người... nhất định người sẽ ném vào ta đến một nơi rất xa mà ta không thể tưởng tượng được. Ta thấy thật sự là quá đáng nên tự mình tới. Nhưng mà ta chắc chắn người nhất định sẽ chờ ta.” Nàng một bộ dương dương đắc ý, nói một chuyện khiến người ta vui vẻ.

Huyền Diệp dừng ở cửa của nàng, nhìn nàng, rất thoải mái nói: “Trăm cũng không phạm quy, hai ba tháng gặp một lần, còn có chữ ‘ba’, hiện tại mới hai tháng.”

Hai con mắt Thanh Hoàn trong suốt, coi như không nghe thấy lời của hắn, rất thỏa mãn cười nói: “Vậy từ nay về sau nếu quá hai tháng còn như vậy ta sẽ chờ người, đợi đến khi người gặp ta mới thôi, cả đời dài như vậy, hai tháng tính là gì.”

Tay hắn từ từ buông lỏng, sau đó cúi đầu bắt môi nàng, nụ hôn này nhẹ nhàng ôn nhu, hương vị này đã bao lâu không được thưởng thức rồi?

Hơi thở càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức mỗi lần bọn họ gặp mặt đều bắt đầu mạnh mẽ như vậy. Sau đó, khả năng chống cự yếu ớt của nữ tử dần dần không chịu được tiến công dồn dập như vậy, thở hổ hển. Tiếng thở nhẹ này giống như chất xúc tác, cánh tay đang ôm nàng một phát bế thân thể ấm áp này tới giường êm.

Số lần bọn họ gặp nhau quá ít, khoảng cách thời gian quá dài, mỗi lần gặp chuyện như vậy nàng đều hơi run sợ, hắn lại quá mức nóng vội.

Ngón tay nóng bỏng của hắn giữ chặt phần eo mềm mại, hết một lần lại một lần đánh thẳng vào. Lúc bắt đầu còn trướng đau, dần dần trở nên sáng khoái, thích thú do nhiều ngày không ở chung, hoàn toàn khác biệt mà mạnh mẽ phát tiết.

Thật ra thì cũng không phải là mỗi lần đều như thế, còn nhớ rõ lần cùng giường trước là vào mùa hè nóng bức. Nàng nghĩ hắn không ngủ được, thiên hôn địa chuyển, giống như một cao thủ chiếm đồng, xâm lược, từng bước một ở trên mà dạy dỗ nàng.

Lựa chọn duy nhất trong đời mình chính là vào cung, bị hoàng đế dễ dàng lừa gạt nói rằng con cháu trong hoàng tộc một năm chỉ có thể đến ở cùng một phi tần ba bốn lần. Vì ba bốn lần ấy mà lúc vào cung nàng cò kè mặc cả với hắn mấy ngày, cuối cùng hắn đồng ý mỗi năm tới sáu, bảy lần. Thanh Hoàn cảm thấy vui sướng cực kỳ, khi đó mỗi lần chờ đợi lại cảm thấy người quá xa không thể với tới, chờ đợi mãi cuối cùng mới có ngày gặp lại.

Chỉ là lại hạn chế thời gian. Tình yêu luôn khiến người ta suy nghĩ, nàng nhìn không thêm nghĩ nữa, không nhảm chán ngăn người nữa. Đếm ngược một ngày lại một ngày, trên đời thật có tương tự thành bệnh, rốt cuộc không đợi được nữa, liền bắt đầu dùng hành động.

Nàng mạnh mẽ phản kháng yêu cầu hắn sang thăm mang theo khẩu dụ. Nhưng mà hoàng đế quá bận rộn không hề tới đây, sau đó thật sự không thể chịu nổi làm chuyện ngu xuẩn là giả bộ bệnh.

Mà chuyện nàng bệnh thành như vậy là biết được trong miệng phi tử khác. Nàng không biết nói dối, vừa nói liền lộ ra, nói cái gì mà buổi tối ngủ không ngon nên nhiễm phong hàn, thực ra là có ý làm cho mình bị bệnh giả dạng điên điên khùng khùng.

Huyền Diệp lúc ấy cực kỳ tức giận, nói thẳng không bao giờ nữa muốn gặp nàng, cả đời cũng không muốn nhìn thấy nàng.

Đại khái thành người điên lá gan cũng lớn, nói gì cũng thật lòng. Thanh Hoàn khóc lóc nức nở: “Người là tên lừa gạt, người là tên lừa gạt, người nói một năm có thể gặp ta bảy lần, người bây giờ đổi ý, người là tên lừa gạt.”

Tề Đức Thuận chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng hoàng đế như vậy, bởi vì một nữ nhân lại thành bộ dáng như vậy.

Một đêm không chợp mắt.

Ngày hôm sau, tính tình hắn cực kỳ nóng nảy, động một chút là sẵn giọng với các đại thần, hôn dỗi nằm trên giường mình. Rốt cuộc vẫn không nhận được rồi giường cảm thuốc đến nơi của nàng.

Sau đó sấm sét vang dội, cũng không nhớ ai quyến rũ ai trước mà trực tiếp lên giường. Thật bất hạnh là do chuyện lên giường lần này nên mới bị nhiễm phong hàn, không chỉ phải lừa gạt cả hoàng cung mà còn phải lặn lội mang nàng đến Càn Thanh cung xem bệnh.

Những chuyện này cũng chỉ có Tề Đức Thuận biết, cho nên Tề Đức Thuận biết rất rõ sức nặng của vị hoàng phi này ở trong lòng hoàng đế, thường ngày làm việc không dám làm gì hồ đồ.

Hôm nay hai người không cãi nhau, nàng cũng rất vui vẻ. làm gì có ai bao nhiêu ngày không gặp lại còn có thời gian gây gổ.

Thanh Hoàn nằm trong lòng ngực hắn, tiếng hít thở đều đều, người nào vừa mới tràn đầy tình cảm mãnh liệt mà đã ngủ nhanh như vậy sao?

Tư thế ngủ nhất định phải như thế sao?

Nằm sắp trên người hắn lại còn vắt chân qua.

Hắn kéo nàng ra, vờn người sang

Huyền Diệp một phát lật người đè lên nàng, cắn vành tai nàng nhẹ nhàng nói: “Bao nhiêu lần rồi, hôm nay ta không muốn buông tha nàng rồi.”

Nàng mơ màng dường như buồn ngủ muốn chết, không mở được mắt, chỉ có khóe miệng cong cong: “Công tử lại muốn khi dễ ta.”

“Cái đáng về này, trăm nào dám khi dễ nàng? Lần sau mà cảm lạnh ta sẽ không đi thăm nàng nữa.”

Thanh Hoàn mở mắt tìm một vị trí thoải mái trong ngực hắn, hơi nói: “Về sau ta sẽ không bao giờ nói dối với ngươi, cũng sẽ không lừa ngươi.”

Hắn như bị xúc động, cánh tay ôm nàng chặt hơn: “Hoàn nhi, nàng vì trăm phát điên sao, sao có thể hành hạ thân thể mình như thế?”

Nữ tử ngẩng đầu đang vui dưới cổ hắn, cùng hắn nằm ngang, nhìn về mặt hắn như phát thệ.

“Đúng vậy, ta xác thực yêu ngươi phát điên.”

Hắn là hoàng đế, chưa bao giờ thiếu người yêu, cũng không thiếu nữ nhân vì hắn sẵn sàng mà chết

Ngày trước vì vương quyền mà lục đục đấu đá, bây giờ vì cân nhắc triều quyền hành mà quá mệt mỏi. Hắn biết mình muốn cái gì, cũng biết mình nên làm cái gì, chưa từng mất lý trí. Đối với nàng cũng là như thế. dd,le quy don Cõi đời này có người thích hắn vì vinh hoa phú quý, còn có người vì gia tộc công danh, rất nhiều người không thể làm gì ngại vì địa vị, họ chưa bao giờ dám giống như nàng trực tiếp nói ra như vậy, nàng thương hắn. Hắn biết nàng yêu hắn, cho nên ý vào điều đó nên muốn làm gì thì làm, nàng đơn giản, trong sáng như tờ giấy trắng để hắn tùy ý vẽ.

Huyền Diệp ngón tay xẹt qua khuôn mặt mềm mại của nàng theo toát ra lời nói cực kỳ êm ái từ trong đáy lòng: “Vết thương trên người khá hơn chưa?”

Đầu Thanh Hoàn nhay ra mấy dấu chấm hỏi, sau đó cười cười: “Từ trên cây rơi xuống cũng không phải là từ trên trời rơi xuống, chắc chắn không sao đâu..., mấy ngày nay ta cũng lo lắng ngươi nha.”

Hắn mỉm cười: “Nàng lo lắng gì cho ta?”

“Dĩ nhiên là ——” nàng dí dỏm kéo lại trường rồi âm dừng lại, lấy hơi: “Lo lắng ngươi có giận hay không.”

Huyền Diệp biết nàng nói gì, chỉ là nàng ở trước mặt hắn có can rờ nữa cũng có vài lời không dám nói ra.

Nàng đang lo lắng những ngày qua có phải hay không hắn quên mất nàng rồi, có phải hay không không nhớ nàng rồi.

Hắn nhìn nàng, âm thanh trầm thấp khàn khàn sau con ái tình nói: “Trăm đang ở trước mặt nàng yêu nàng như vậy còn giống người đang giận sao? Lần đó nếu không phải nàng làm mình bệnh thì sao trăm lại giận.”

Thanh Hoàn đứng dậy nhào tới người hắn, mặt dính vào lồng ngực dịu dàng nói: “Về sau ta cũng không chọc ngươi tức giận, ngày trước mẫu thân ta nói với ta đôi đôi phu quân nhất định phải dịu dàng thành thực.”

Trong lòng nàng nhộn nhạo, đột nhiên động tới dây thần kinh, vờn tay ôm cổ của hắn, đôi môi chạm nhẹ đầu vai hắn, đôi môi mềm mại ẩm ướt này đối với nam nhân mà nói thật sự giống như thuốc trợ tình.

Cuối cùng cúi đầu hôn lên bờ môi của hắn, nhất thời trọn tròn mắt.

Ah ~ nàng đang làm gì?

Chẳng lẽ nàng muốn dùng sức mạnh với hắn?

Mà đã dùng sức mạnh với hắn, tại sao lại dừng lại, tại sao lại muốn ngủ?

Dĩ nhiên nam nhân cảm thấy chưa đủ, cánh tay dài ôm hông nàng, tay cổ ở cái ót, hơi thở nữ nhân phía trên nồng đậm như vậy thật làm người ta lưu luyến.

Thì ra cùng người yêu hôn môi lại thích như vậy, lại tốt đẹp như vậy.

Hắn lật mình, cúi đầu, vuốt mỗi phần da thịt, từ cảm hôn dần xuống, từ từ, mỗi nơi, mỗi chỗ.

Một cái gì đấy mạnh mẽ xuyên vào thân thể, nàng nhận lấy sức nặng toàn thân còn lấy đi tất cả cảm xúc của nàng.

Hai mắt nhắm chú nhìn nàng, mắt nhẹ nhàng trầm tĩnh lại, cực kỳ dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đời Phù Dung, Nửa Đời Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: NGUYỄN QUÝ NHÂN CÓ BÀU

Huyền Diệp giữ chặt năm ngón tay không an phận của nàng, khung cảnh ấm áp, nhẹ nhàng không lời nào có thể diễn tả được. Không lời nào có thể diễn tả được cái chạm nhẹ nhàng, tinh tế ấy, nhắm mắt lại, hé mở đôi môi phấn nộn. Những cảm xúc tinh tế sau ân ái khiến nàng nhanh chóng an tĩnh lại, cực kỳ mệt mỏi, nàng khẽ hô hấp nhắm mắt lại.

Hắn giống như ăn một khối bánh ngọt, từng chút từng chút cắn nuốt, thưởng thức từng xiu một.

Rốt cuộc vẫn không đành lòng quấy rầy nàng yên giấc nữa, dừng lại, tiến lên ôm hông nàng.

Nàng ngủ rất say, rất an tường, không có bất kỳ tâm tư gì, bình thản, an lạc.

Lâu như vậy, rốt cuộc người không buông được lại là chính hắn, thức cả đêm đến gần sáng hắn mới khẽ ngủ.

Vừa mới híp mắt lại, tiểu Tề từ nhẹ giọng kêu: “Vạn Tuế Gia, nên lâm triều rồi.”

Buồn ngủ muốn chết, lần đầu tiên muốn lười biếng, muốn ôm nàng đến khi tỉnh ngủ, đến tối lại ngủ tiếp.

Mỗi lần qua đêm, Thanh Hoàn không lần nào giúp hắn mặc quần áo. Hai người gặp mặt, nhanh thì nửa tháng một tháng, lâu thì có thể ba tháng, bốn tháng không thấy mặt. Coi như hoàng đế muốn quên thì nàng lại nhiệt tình như lửa, trực tiếp nhảy đến bên hắn, gương mặt lúc nào cũng tươi cười sang lạn như mặt trời khiến đáy lòng áp chế lâu ngày của hắn lại bắt đầu kích động, sau đó buông lỏng chính mình, hành sự tùy ý.

Cho nên mỗi sáng nàng đều xụi lơ giống như bần nhão, còn chẳng nói được to huống chi là làm thê tử đứng lên hầu hạ thay quần áo.

Thị nữ cùng thái giám mặc quần áo từ tế, Thanh Hoàn khẽ mở mắt, sau gáy hắn như mọc lên một con mắt lập tức cảm thấy.

Xoay người đi tới, khom lưng xuống nhìn nàng.

Nữ tử đứng dậy, hai cánh tay ôm eo hắn, hắn nhanh nhẹn kéo chặn che kín thân thể này, lại sợ tay lạnh nên ôm thật chặt nàng vào trong ngực.

“Làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao?”

Nàng ôm chặt hắn, đầu chôn ở bả vai im lặng không lên tiếng.

“Trở về thăm cùng nàng ăn sáng, ngủ một lúc nữa đi.”

Thanh Hoàn nằm trên bả vai hắn gật đầu một cái quay đầu nằm xuống, tay kéo chặn che kín khuôn mặt.

Trừ phi sinh lý không thoải mái, hay tâm tình không tốt hoặc trong cung có gia yến cần nàng tham dự nếu không thì nàng sẽ không dậy sớm, cũng không phải là từ nhỏ đến lớn đều thế.

Từ trước khi tiến cung nàng luôn dậy sớm một chút theo huynh trưởng trong nhà luyện công, mặc dù công phu rất kém nhưng cũng rèn luyện được thân thể, có thể lên lên chạy ra phủ ăn chút điểm tâm trong kinh thành. diện đan le,quy,don Sau khi vào cung thì thức dậy sớm cũng chẳng có việc gì làm, mỗi ngày trừ ngăn người thì chính đi chơi, dần dà những ngày chăm chỉ hoàn toàn ít đi, trở nên lười biếng, buổi tối lại mất ngủ.

Cho nên lúc hoàng đế hạ triều, nàng mới mơ mơ màng màng mặc y phục, súc miệng, ma ma giúp đỡ chải đầu.

Huyền Diệp lớn như vậy đây là lần đầu tiên có người chăm chút trang điểm, chọn y phục một lúc lâu mới ra ngoài.

Nàng vừa đến, Huyền Diệp rất phong độ đứng dậy đi tới dắt tay nàng, sau đó trên dưới đánh giá một phen, toàn bộ đều là tơ lụa Giang Chiết mới đến, màu sắc hết sức hoa lệ mềm mại, trang phục điểm lệ như vậy lại phối hợp với gương mặt phía trên ngược lại nổi bật lên nét diễm mà đáng yêu.

“Lần đầu tiên thấy y phục này lại có cảm giác bất đồng như vậy, y phục đúng là không bằng nàng.”

Thanh Hoàn nghe khích lệ, trong lòng rất vui vẻ, về phần có ý gì mặc kệ nó, nắm chặt tay của hắn đi tới bàn cơm.

Bữa chính buổi tối cũng chẳng nhiều bằng như này, một bàn lớn đủ loại bánh ngọt canh ngon, không khỏi có chút lãng phí.

“Cỗ đời này cũng chỉ có người biết ta thích những thứ này, cũng chỉ có người biết ta có thể ăn nhiều như vậy.”

Nàng quen phô trương, Huyền Diệp khẽ cười nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: “Những thứ này không phải là nàng cầu sao?”

Ah? Nàng yêu cầu sao?

Hình như có, vậy lúc nào thế?

Dường như mấy canh giờ trước đó.

Vì cái gì mà lại cầu xin, giống như quá đói, quá đói

Vì thế không đắn đo kể kể ngày mai muốn ăn cái gì một lúc lâu.

Hắn nhớ rõ ràng như vậy, cho nên hôm nay như vậy sao?

Được rồi, nàng không nói.

Ma ma đã sớm chuẩn bị một chén canh hạt sen đậu đỏ hồng hồng ngọt ngọt.

Thuở nhỏ nàng thích ăn canh đậu đỏ, Huyền Diệp biết được, cho nên mỗi lần hắn tới đây cùng ăn sáng đều làm một chén nhỏ mang qua.

Buổi sang hoàng thượng chưa bao giờ ăn nhiều cơm, thứ nhất là không có khẩu vị, thứ hai là hắn không thích những thứ này. Nhưng khi nhìn tướng ăn của nữ nhân trước mắt này lại cảm thấy có khẩu vị.

Thái giám Phúc Yên thường trực đứng một bên cười nói: “Hoàng thượng, hôm nay ngài nên thưởng ban cho Ngự Thiện Phòng, Kỵ phi nương nương thích ăn chưa kia.”

Hắn gấp thức ăn cho Thanh Hoàn, miệng lên tiếng: “Nên thưởng cho Ngự Thiện Phòng, nhưng người phụ trách Tịnh Nhân cung nên bị phạt. Những thứ này đều là đồ ăn hàng ngày, dd lqđ ngược lại trầm muốn biết trong cung mỗi ngày Kỵ phi ăn thứ gì mà lại thích thú với những món này như vậy.”

Nếu là ngày thường chắc chắn đã nổi giận, nhưng hôm nay nàng ở bên cạnh, lại khó được tâm tình tốt, động khí thật sự không đáng.

Phúc Yên vội vàng quỳ xuống sắc mặt đại biến: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, mỗi ngày nô tài đều tự mình an bài cơm canh của Kỵ phi nương nương cơm canh, mỗi bữa đều hết sức tận tâm, tuyệt đối không dám nửa điểm sai lầm, hoàng thượng minh xét!”

Thanh Hoàn nhìn thấy bộ dáng sợ mất mặt của hắn, nhoen cười.

“Cầu nô tài, trầm lại đồ oan cho người hay sao, hàng ngày người ăn cái gì cũng cao hơn rất nhiều nữ nhân trong lãnh cung rồi, dám lỗ mãng coi Tịnh Nhân cung là lãnh cung!”

Giọng nói hắn cũng không nặng, vẫn còn gấp thức ăn cho nàng, bình tĩnh như vậy đối lập với người quỳ dưới đất quả thật mất hồn vía.

Phúc Yên không ngừng khấu đầu: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

Thanh Hoàn cười trừ ghẹo hắn nói: “Chủ tử trên người lại sợ đến như vậy, sao lại lo sợ như thế.”

Rõ ràng Kỵ phi bên cạnh đang nói giúp, Phúc Yên vội vàng dập đầu, trong miệng không ngừng kêu: tạ hoàng thượng tạ Kỵ phi nương nương.

Lúc này không nên đánh chủ ý nhận thưởng, mạng thiếu chút nữa thì mất rồi.

Bên này mới vừa vô sự, thái giám Xuân Ngọc cùng Tề Đức Thuận vội vàng vàng đi tới.

Trên mặt vui sướng, Tề Đức Thuận quỳ trên mặt đất, mặt mày hớn hơ: “Đại hi, đại hi nha hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng.”

Hai người đang nhỏ giọng nói nhỏ, Hoàng đế nghiêng đầu sang chỗ khác cau mày: “Gào to rống lớn như vậy làm cái gì, không có quy củ, có cái gì vui?”

“Hỏi hoàng thượng, sáng nay Nguyên quý nhân đi thỉnh an Thái Hoàng thái hậu bị nôn, mới vừa truyền đến thái y đến Xuân Ngọc các chẩn đoán bệnh, phát hiện Nguyên quý nhân đã có thai hơn một tháng.”

Huyền Diệp rõ ràng có chút sững sờ, trước tiên là nghiêng đầu sang nhìn Kỵ phi vẫn còn ăn canh. Không biết vì sao hắn muốn xem tâm tình của nàng đầu tiên.

Trên mặt nữ tử này không có bất kỳ gợn sóng nào, cũng không biểu hiện cảm xúc gì, bị người nhìn chăm chăm mới ngẩng đầu. Nàng nghiêng đầu nhử mắt nghiêng nhìn về phía hắn, một bộ dáng người nhìn ta làm gì.

Chỉ là hoàng cung một hai năm rồi cũng không có chuyện vui như vậy, trong lòng hoàng đế nháy mắt bị chuyện mang thai trùng kích.

“Có muốn trăm tiền nàng trở về hay không?”

Nàng còn chưa ăn xong đã bị hạ lệnh đuổi khách, Thanh Hoàn để đĩa xuống.

Có chút không xác định hỏi: “Sẽ đưa thật sao?”

Hắn vươn tay nhận lấy nàng cười nói: “Dĩ nhiên.”

Lần đầu tiên nàng cùng hắn sóng vai đi trước mặt nhiều người như vậy, lần gần nhất trong quá khứ cũng đã rất rất lâu rồi.

Hắn nói với nàng, sau khi vào cung, ta sẽ bảo vệ cho ngươi bình an vui vẻ.

Khi đó ở ngoài cung, sau lưng tất cả thị vệ cùng tùy tùng lớn nhỏ, chỉ dám theo sau từ xa, hắn muốn nàng vào cung làm phi tử của hắn, nữ nhân của hắn, muốn một đời một thế ở chung một chỗ. Ngay cả suy nghĩ cũng không cần, trực tiếp đồng ý. Lúc ấy, tất cả mọi người trong phủ đều chúc mừng, bọn họ liền nắm tay cùng đi qua.

“Hoàn nhi.” Hắn đột nhiên dừng bước nhìn nàng, “Hay là như vậy, nàng trở về trước đi, ít ngày nữa trăm sẽ đi thăm nàng.”

Thanh Hoàn xót xa dừng bước, nhìn hắn gật đầu một cái, nụ cười trước sau như một: “Vậy thì ta chờ ngươi.”

Trong lòng nàng vẫn còn đếm thầm hai người cùng đi mấy bước, nhưng không được 20 bước đã tách ra như vậy.

Đi tới Xuân Ngọc các, tần phi phẩm vị không cao trong cung đều tới chúc mừng, còn lại đều là cung nhân đang vội vàng làm việc.

Hoàng thượng vừa đến, mọi người cùng tản ra một bên, tạo thành một con đường. Hắn nhanh chóng đi tới bên giường, cầm tay Nguyên quý nhân, mỉm cười: “Như thế nào, bây giờ có cảm thấy khó chịu không?”

Nguyên quý nhân cúi đầu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, khuôn mặt hạnh phúc: “Làm phiền hoàng thượng quan tâm, đầu thể yếu ớt như vậy, bây giờ nó thì còn chưa có cảm giác đâu.”

Nữ nhân ở trước mặt nam nhân của mình luôn kiêu ngạo cùng đáng yêu.

Ôn quý phi đứng ở một bên dặn dò: “Muội muội cũng không nên không lo lắng, nữ nhân mang thai rất cực khổ, về sau ăn uống nhất định phải chú ý, như vậy thì hoàng thượng mới bớt lo lắng, ngươi cũng an tâm sinh long tử.”

Huyền Diệp kéo tay Ôn quý nhân: “Nàng cẩn thận nhất, về sau làm phiền nàng chăm sóc Nguyên nhiều quý nhân, trăm có lúc quá bận rộn không thể chăm sóc, ái phi nhất định thay trăm chăm sóc thật tốt.”

Ôn quý phi gật đầu một cái: “Hoàng thượng không cần phải nói thế, tất nhiên nô tì sẽ chăm sóc thật tốt Nguyên quý nhân. Bây giờ nàng là người yêu quý nhất trong lòng hoàng thượng, tỷ muội chúng ta đều nên săn sóc nàng, hoàng thượng không cần lo lắng.”

Huyền Diệp nhìn Nguyên quý nhân cười khẽ một tiếng nói: “Nàng đúng là có phúc.”

“Nô tì có phúc cũng là phúc của hoàng thượng.”

Vân tần cười khẽ: “Muội muội cùng hoàng thượng đúng là phúc phôi phúc, trong cung đã lâu không có chuyện vui như vậy rồi.”

Nguyên quý nhân cười trách nói: “Cũng không nhất định là hoàng tử, có khi là một tiểu cách cách đấy.”

Hắn sờ mặt của nàng một cái, nhẹ nhàng nói: “Mặc kệ là hoàng tử hay là cách cách, trăm đều thương yêu.”

Liếc mắt đưa tình như vậy khiến người khác không tiện ở lại, mọi người thức thời hành lễ cũng rời đi.

Huyền Diệp có chút không hiểu rõ tâm tình mình, hắn thật vui mừng, đây là tự nhiên, hoàng gia khai chi tán diệt rất bình thường, chỉ là trong chớp nhoáng thay đổi thật đúng là có chút không quen.

Hai người đơn độc ở chung một chỗ, Nguyên quý nhân cẩn thận nằm ở trên người hắn.

“Hoàng thượng, nô tì thật hạnh phúc, thật vui vẻ, nô tì vào cung lâu như vậy, lại được hoàng thượng yêu mến, hôm nay tất cả giống như một giấc mơ, có cảm giác không chân thật.”

Huyền Diệp chưa bao giờ thích bé con lời nói như vậy, đặt nàng nằm xuống nói: “Lục các, về sau thức ăn phải chú ý, trước khi dùng bữa phải để cho thái y nhìn một chút, bất kỳ cái gì trong cung đưa tới cũng phải như thế.”

Trong cung hiểm ác, nàng biết, chỉ là không ngờ hoàng đế lại nói những lời này ra ngoài.

“Trăm sẽ phái Giang thái y mỗi ngày trông nom cơm nước của nàng, không thể ăn lung tung đâu đó.”

Hắn giống như dạy dỗ một đứa bé, Nguyên quý nhân nghe lời gật gật đầu.

Huyền Diệp tiếp tục nói: “Qua ít ngày nữa trăm không thể thường xuyên đến thăm nàng, nhất định cẩn thận một chút. Đợi đến sinh ra đứa bé, trăm nhất định thăng chức cho nàng, không uổng phí nàng hoài thai mười tháng khổ cực.”

Mắt Nguyên quý nhân hiện tàng sương: “Nô tì nhất định ghi nhớ ý chỉ hoàng thượng.”

“Ừ.” Hắn đáp chần cho nàng, “Nghỉ ngơi thật tốt, trầm trở về sẽ phải người tới hầu hạ.”

Giống như một giấc mộng, chỉ trong đêm ba tháng, từ một nữ tử không có phẩm vị được vạn người chú mục, chính là sủng phi.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: TÀN BỘ TRONG HOA VIÊN

Editor: Vạn Hoa Phi Vũ

Ngày trước đều là Nguyên quý nhân thị tâm, thân thể nàng không tiện nên Quế tần trở thành khách quen. Nhưng trong lòng Nguyên quý nhân vẫn muốn lôi kéo Vân tần. Thứ nhất là do tình cảm càng ngày càng sâu với nàng ta. Thứ hai là do mềm lòng. Vân tần vào cung năm, sáu năm nhưng vẫn chưa có hài tử, lôi kéo một chút là có thể có trợ giúp. Bên này Quế tần từ trước vẫn khiêm tốn đoan trang thay đổi cái xoạch, giống như sau khi được sủng ái, tất cả gả chỗ trong cung nàng ta đều bay lên trời.

Bình phi cười mĩa, nói: “Nhìn đáng về đặc chí của cô ta cứ như chi sợ người khác không biết vậy.”

Định phi ôm nữ nhi cười nói: “Muội nha, chắc chắn không phải hoàng thượng thích người khác. Hôm nay trong cung không có giai nhân tú lệ mới, mặc dù đáng đáp Quế tần không xinh đẹp như Nguyên quý nhân nhưng cũng có bộ dáng đoan trang, đẳng hoàng. Lại là thân quyến của thái hoàng thái hậu, không phải chuyện sớm hay muộn sao? Từ lúc nàng ta tuyển tú vào cung cũng hơn hai năm rồi nhưng hoàng thượng không coi trọng, hôm nay được cung chiêu tự nhiên thả oán khí lúc trước ra.”

Bình phi than một tiếng: “Hôm nay mới tuyển tú nữ, Nguyên quý nhân cùng Quế tần có chút địa vị, nhận được hoàng sủng tối đa, những bà già như muội với tỷ so ra kém rồi.”

“Từ xưa chỉ thấy người mới cười không thấy người cũ khóc, cũng may có một nữ nhi theo tỷ vượt qua cả đời này, cũng coi như không cô đơn”

Lời nói này đâm trúng tim Bình phi. Ở trước mặt người ngoài có thể nhịn được, nhưng nàng cùng Định phi cùng nhau vào cung, khi đó mỗi tháng các nữ nhân chết thì cứ chết, cách chức thì cứ cách chức. Khi cung nữ đi ra ngoài lập gia đình, nàng cũng muốn bày tỏ nỗi lòng.

Bình phi nhìn tiểu công chúa đang chơi đùa, chợt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn này cười rộ lên với nàng, cảm thấy lạc quan hẳn lên, cả người thoải mái.

“Muội sợ mình chả ở trong cung này cùng tỷ tỷ được mấy năm nữa, ít nhất bây giờ hoàng thượng cực kỳ sủng ái những người đến sau.”

“Muội có gia thế, có bối cảnh vinh hoa phú quý chớ nên thương cảm, làm sao có thể nghèo túng. Hiện tại mỗi tháng thái tử đều ở chỗ muội mấy ngày, mai sau hẳn thành hoàng đế, làm sao có thể không thương muội? Ta, muội và hoàng thượng tuổi xấp xỉ nhau, hoàng thượng vẫn còn trẻ, về sau còn nhiều cơ hội, đừng vội nói chút lời không may.”

Lời Định phi cũng có đạo lý, phi tử được sủng ái không bằng hoàng tử được sủng ái.

Bình phi ôm tiểu công chúa cười khanh khách nói: “Ánh mắt công chúa thật xinh đẹp, thật rạng rỡ, giống như ánh mắt trong suốt sáng ngời của Kỵ phi vậy.”

Định phi rất thành thực nói: “Kỵ phi là cháu gái bà con xa của ta.”

Bình phi có chút giật mình: “Tỷ tỷ, muội chưa bao giờ nghe thấy tỷ nhắc tới.”

Định phi xấu hổ cười nói: “Ta cũng không ngờ. Bây giờ Kỵ phi chỉ mười bảy mười tám tuổi, ta lớn hơn nó mười tuổi, lúc còn nhỏ ta còn từng ôm đấy. Chỉ là không thường liên lạc, hàng năm xuất cung thăm người thân tế bái tổ tiên có gặp qua mấy lần. Khi còn bé đáng đáp vô cùng đáng yêu giống tiểu công chúa, khi đó nghe cha nàng nói tiểu nữ này của hân cả ngày đi theo huynh trưởng ra ngoài săn thú du ngoạn, tính tình hoạt bát cởi mở. Năm trước hoàng thượng thiết gia yến nghe nói lúc ấy đã chuẩn bị gả cho đại công tử nhà Đông Giai đại nhân. Diện mạo Đông đại công tử rất anh tuấn, lại là người đọc sách, rất là xứng đôi, hai nhà kết thân cũng bình thường. Lại không biết làm sao năm ngoái lại đột nhiên đồng ý sắc phong, lúc mẫu thân nói, ta còn chưa tin, cho đến một ngày nhìn thấy hoàng thượng ở Ngự Hoa Viên dắt tay nàng mới biết là thật.”

Bình phi nhỏ giọng cười nói: “Nếu sự thật là hai nhà đã sớm kết thân, hoàng thượng làm chuyện kia thật có chút không thỏa, coi như là hoành đao đoạt ái rồi. Nhưng mà nếu hoàng thượng quyết định xen vào chính là yêu quá sâu rồi, địa vị của Kỵ phi sẽ tăng rất nhanh, nhưng tình độ sủng ái này đừng nói Nguyên quý nhân mà ngay cả Quế tần cũng không phải là kém một điểm nửa điểm, ta không nhìn được chút tình cảm nào.”

Định phi nói: “Chuyện của hoàng thượng phận nô tì chúng ta tự nhiên không dám hỏi nhiều, chỉ là cháu gái này của ta lúc ở ngoài cung trời sanh tính cương liệt lại hết sức quật cường. Năm trước tuyển tú nữ vừa đúng mười sáu tuổi, nó không tham gia ta còn tưởng rằng nó không đồng ý nên Khó Nỗ

không lay chuyển được nên cho nó giả bộ bệnh, cháu gái ta tính nét ngốc nghếch ở bên ngoài cung cũng là phù hợp. dien,dan.le,quy.don, Chi là vận mệnh do trời định, không nghĩ vẫn phải vào cung, bởi tính tình cương liệt như thế nên mấy ngày trước đây ta lại thấy nàng đứng trước cửa Tây Ôn Các cả ngày vì muốn gặp hoàng thượng.”

“Đến đây đều phải theo quy củ.”

Vừa nói như vậy trong lòng hai người không khỏi có chút thương cảm, thương cảm kia cũng không phải bởi vì cảnh ngộ của Kỵ phi, mà là trong cung đình cho tới bây giờ, dù người có tốt đẹp đến thế nào đi chăng nữa cũng biến thành kẻ xảo quyệt. Dù trước mặt cha mẹ người được nuông chiều cỡ nào thì tới nơi này chỉ có một người quyết định số mạng, sống chết chỉ vì một ý niệm của hoàng đế.

Bởi vì Nguyên quý nhân có mang long tử nên trung thu năm nay cực kỳ long trọng, hơn nữa năm nay quốc vận thịnh vượng, cả năm được mùa, trước mấy ngày đã có không khí vui mừng.

Ôn quý phi cùng tổng quản nội vụ là người tổng phụ trách. Còn có mấy ngày nữa mới đến Trung thu nhưng trong cung giờ đã bắt đầu bận rộn, giăng đèn kết hoa náo nhiệt như Tết âm lịch.

Náo nhiệt thì náo nhiệt, nhưng vẫn còn có chút chuyện kỳ quái.

Ví như Nguyên quý nhân cùng Quế tần đi cùng một chỗ, nói cười cực kỳ thân mật.

Từ lúc vào cung cho đến bây giờ họ đều không quan hệ đến nhau, cùng là người được hoàng thượng sủng ái nên đều nói chuyện bằng mặt.

Hôm nay lại giống như là thân tỷ muội, một ngày có thể gặp nhau mấy lần.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, hai người còn cùng Vân tần đi thỉnh an thái hoàng thái hậu và hoàng thượng, buổi tối thì đến Xuân Ngọc các tâm sự.

Người khác đoán không ra ý gì, nhưng Nguyên quý nhân hiểu.

Mình mang thai, mặc dù có Ôn quý phi bảo vệ, nhưng khó tránh khỏi có vài người không chừa thủ đoạn nào. Bây giờ Quế tần là cục cưng bên cạnh hoàng thượng lại có mối quan hệ không rõ ràng với thái hậu, có thể quan hệ được càng tốt. Nhưng có lẽ do tính ghen tỵ của nữ nhân, nàng đối với nữ nhân này thật sự không có cảm tình gì.

Vân tần ít gây chuyện, Nguyên quý nhân thân thiết với nàng, nàng cũng thân thiết lại, không phải chuyện gì lớn.

Hai người được sủng ái nhất trong cung đi ra ngoài thì chắc chắn toàn bộ người trong cung sẽ nịnh bợ. Bây giờ Quế tần cực kỳ thích phô trương, Nguyên quý nhân lại cần người bảo vệ, hai người vừa ra trận thì trùng trùng điệp điệp mấy chục người bao quanh.

Mùa này trong cung cúc nở hoa cực kì xinh đẹp, phù nội vụ đặc biệt mang những đóa cúc đẹp nhất đặt ở Ngự Hoa Viên, để cung nhân thưởng thức.

Mấy trăm bồn hoa cúc trưng bày cực kỳ mỹ lệ đồ sộ.

Mặc dù địa vị Nguyên quý nhân không phải cao nhất, nhưng bây giờ lại là đối tượng bảo vệ trọng điểm. Các nàng vừa tới thường cúc tất cả mọi người đều tán ra, ngay cả Bình phi cũng nhân cơ hội rời đi, nàng đại khái chính là không nhìn vừa mất cái bộ dáng khoe khoang này.

Thạch Cảnh đài là nơi tốt nhất để nghỉ chân, nơi đó đã sớm mang điểm tâm cho các nương nương phòng khi lúc thưởng cúc đói bụng.

Xa xa nhìn thấy một nữ tử mặc y phục màu đỏ nhạt nằm dọc theo lan can ở đình đài, yên lặng ngẩn người, cả đám đến gần mới phát hiện là Kỵ phi.

Quế tần vốn không có cảm tình gì với cái vị phi tử trong lãnh cung này, mà thân thể Nguyên quý nhân cũng không tốt, tất cả mọi người im lặng một khắc rồi mới hành lễ đơn giản.

Thanh Hoàn nghe được âm thanh quay đầu lại liếc mắt nhìn, rồi lại tiếp tục nhìn phương xa.

Nàng không nói lời nào cả đám không có một người nào dám đứng dậy.

Cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, nàng mới nghiêng đầu, nhìn thấy một nhóm người vẫn còn khom người hành lễ.

Nàng có chút sững sờ: “Các người làm cái gì vậy, sao không đứng lên?”

Quế tần vẫn giữ một chút cung kính lần này hoàn toàn mất hết sắc mặt hòa nhã, đỡ Nguyên quý nhân ngồi xuống, có chút châm chọc nói: “Kỵ phi nương nương, hôm nay hoàng thượng đặc biệt truyền chỉ tất cả mọi người trong cung chăm sóc tốt cho Nguyên quý nhân, nàng mang huyết mạch long tử hoàng gia, bắt buộc phải cẩn thận, càng không thể mệt nhọc.”

Ý là người có ý để cho nàng hành lễ để trả thù sao? Phi tử lâu năm còn không dám như vậy, người phách lối cái gì.

Chỉ là Thanh Hoàn không nghĩ gì nhiều nên dĩ nhiên cũng không nghe được ý tứ khác, trong đầu chỉ nghĩ muốn nhanh chóng tránh ánh mắt một chút.

Bị người nhìn chằm chằm thật nhàm chán, phải đứng dậy rời khỏi.

Trong lòng Nguyên quý nhân cũng có chút không vui, nàng và Kỵ phi vốn không có quan hệ gì nhưng mới vừa rồi trước mặt nhiều người vô lễ như thế thật sự có chút khó chịu.

Chỉ là nàng sẽ tự động che giấu, trong lòng không vui là trong lòng, trên mặt vẫn phải giả dạng, nhìn Kỵ phi lúc này đi liền ngăn lại: “Kỵ phi nương nương, muội muội vừa tới sao tỷ tỷ lại đi, người khác lại cho là muội muội ý vào mang thai khi dễ tỷ tỷ, hay là muội muội ngồi ở chỗ này làm phiền tỷ tỷ?”

Thanh Hoàn không biết trả lời như thế nào, thị nữ Nhữ Văn bên cạnh cũng trắng mắt như chủ tử. Hai người cùng nhau vào cung căn bản là không tiếp xúc, ý thế bao giờ, hoàn toàn không biết nói tiếp thế nào, còn tỷ tỷ muội muội mãi.

Nguyên quý nhân tiếp tục nói: “Tỷ tỷ lại đây ngồi đi, các nơi này rất đẹp, không bằng cùng nhau thưởng thức.”

Mở miệng một tiếng tỷ tỷ? Ai là tỷ tỷ của ngươi, tỷ tỷ của ngươi là ai? Đầu nàng có dấu hỏi thật to.

Quế tần thấy nàng cố ý giả ngây giả dại, mặt lộ nụ cười nói thêm: “Kỵ phi nương nương, nô tì cùng Nguyên quý nhân này khuyên bảo không thể giữ được thân thể kim quý của nương nương sao?”

Lần này Kỵ phi hoàn toàn mất đi tiếng nói, tất cả đều bị giữ lại.

Nàng thế nhưng quý thân xui khiến ngồi xuống, kế tiếp bị lời nói, cười đùa ong ong âm ỉ của các nàng tấn công não nàng không ngừng

Nàng thật sự không nhịn được đứng dậy muốn đi, không chú ý Quế tần bên cạnh cũng đỡ Nguyên quý nhân đồng thời đứng lên, sau đó cánh tay Kỵ phi hoàn toàn không hề chú ý đụng phải người Quế tần. Sau đó chính là giống như vờ kịch, Nguyên quý nhân theo quán tính của Quế tần đụng phải bàn đá một cái.

Thiên hạ đại loạn.

Thanh Hoàn còn không biết chuyện gì xảy ra, Nguyên quý nhân đã che bụng, mặt mũi khó chịu. Quế tần giống như ghét ác như cừu chánh nghĩa, gan dạ nhìn nàng nói: “Kỵ phi nương nương, ngươi biết rõ rằng Nguyên quý nhân mang bầu, chúng ta thường ngày không thù không oán, vì sao lại hại ta như vậy, nàng nếu có chuyện bất trắc ngươi đảm đương nổi không?”

Cả sự kiện dường như Thanh Hoàn chỉ đứng ngăn người mà kết thúc.

Nguyên quý nhân được đưa đến căn cung của Ôn quý phi ở gần đây, hoàng cung lập tức dậy sóng. Dường như dư luận bị thao túng truyền là Kỵ phi cố ý đẩy ngã Nguyên quý nhân.

Kỵ phi vốn là một hoàng phi trong lãnh cung, không có nhiều lui tới người, căn bản là không có giao tình gì với nàng, đầu mâu càng ngày càng kịch liệt.

Cuối cùng ngay cả Thái Hoàng thái hậu suốt ngày niệm Phật cũng bị kinh động, đặc biệt phái Tô cô cô từ Từ Ninh cung đến thăm.

Thanh Hoàn hoàn toàn không để ý chuyện này. Bởi vì chung quanh có nhiều cung nữ thái giám, còn có Nhữ Văn nhìn, cho nên lúc bị truyền vào Noãn Tâm Các, nàng còn vui mừng mừng mừng.

Lúc đến mới phát hiện Nguyên quý nhân, Quế tần, Vân tần, Định phi, Bình phi, Ôn quý phi một nhóm người đều ở đây, diendan.1e.quy.don, còn thêm Ngũ Ngưng Thanh, Nạp Lan Dung Nhục, thái tử Dận Nhung, đại khái mấy người đang đi học cũng cùng tới đây, thật đúng là náo nhiệt.

Trên giường khóc mất Nguyên quý nhân còn vương chút nước mắt, ngồi ở trên giường úp mặt vào người hoàng đế khóc khê.

Chỉ là trong mắt của nàng, trừ Huyền Diệp tất cả những người khác đều không ở trong tầm mắt, bây giờ người này đang ở trên người ôm một người con gái khác.

Sắc mặt không tốt, có người ngoài, nàng phải hành lễ.

Hắn không muốn lần gặp mặt ít ỏi tiếp theo lại có nhiều người chứng kiến như vậy, hạ chỉ lưu lại Quế tần còn lại cho rời đi.

Huyền Diệp không muốn nàng đứng dậy, giọng điệu hòa hoãn, nhẹ giọng hỏi: “Trẫm sẽ không nghe lời nói của một bên, cho phép nàng giải thích.”

Quỳ dưới đất Thanh Hoàn nhìn hắn, sau đó lại nhìn nữ tử đẹp đẽ động lòng người trên giường.

“Giải thích cái gì?”

Lời nói của nàng nói vô tội cực kỳ, cuối cùng, hắn cũng mất kiên trì.

“Nàng không biết nàng ấy có thai đúng không?”

Hắn tức giận, lời nói cùng biểu tình hoàn toàn có ý giúp nữ nhân này giải vây, từ câu nói đầu tiên tất cả mọi người đều nghe ra, có lúc hắn cũng không muốn nhưng lại không nhịn được như vậy.

Thanh Hoàn nghĩ rồi nói: “Trước không biết, bây giờ biết rồi, hôm đó lúc ăn cơm, Tề công công nói người có bầu chính là nàng ta đúng không?”

Huyền Diệp đi tới muốn nói gì, chỉ dùng tay chọc nàng một cái, nhưng không mở miệng, nhưng về mặt kia hoàn toàn về mặt thất vọng.

Cuối cùng nhìn người quỳ dưới đất nói: “Nhận lỗi với nàng ấy.”

Nàng nhìn hắn, trong đôi mắt nam tử rõ ràng viết không thích.

Nàng cũng không thích.

Thanh Hoàn còn không biết rõ tình huống, hắn muốn nàng nói xin lỗi, nàng liền nói xin lỗi.

“Xin lỗi.”

Huyền Diệp nhìn nàng phút chốc rồi xoay người trở lại bên cạnh Nguyên quý nhân.

“Nguyên quý nhân, Kỵ phi còn trẻ không hiểu chuyện, chắc hẳn nàng ấy cũng không cố ý, bây giờ đã nói xin lỗi, thân thể nàng không sao, vậy cứ đường thân thể thật tốt, không lộn xộn nữa.”

Nguyên quý nhân hai hàng nước mắt, nàng làm sao có thể không nhìn ra chuyện này, hoàn toàn thiên vị. Hắn căn bản là không muốn trách tội nữ nhân này.

Nguyên quý nhân thấp khóc không ngừng, Quế tần lập tức quỳ xuống.

“Hoàng thượng, nô tì cũng có tội! Lúc ấy nô tì không thể che chở Nguyên quý nhân cho tốt, nếu người muốn trừng phạt Kỵ phi nương nương thì hãy phạt nô tì quý một mình là được. Trong cung này ai cũng biết Nguyên quý nhân có mang long thai, không thể hành lễ lâu được.”

Huyền Diệp rồi bời, phức tạp cùng căng thẳng khiến tính khí bộc phát.

Hắn nhanh chóng đi tới nắm cầm Kỵ phi, nghiêm khắc nói: “Thanh Hoàn, trầm hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi có cố ý hay không? Nghiêm túc trả lời trầm!”

Kỵ phi hai mắt nhìn thẳng hắn nhẹ nhàng nói: “Phi tử người mang thai làm sao ta biết được? Lúc trước ta tiến cung người chưa từng nói cho ta biết những thứ này.”

Lời nói của nàng rất nhẹ nhưng từng chữ từng chữ như đạn tạc, trực tiếp đâm trúng chỗ sâu nhất của hắn.

Rối loạn bị nàng quét sạch, Huyền Diệp đưa tay diu nàng, nói với Nhữ văn bên cạnh.

“Đưa chủ nhân ngươi về.”

Nữ tử cố nén không rơi một giọt nước mắt nào, cố giả bộ nhưng vẫn nhìn ra được thân thể khẽ phát run.

Huyền Diệp đứng suy tư một khắc rồi đi tới an ủi Nguyên quý nhân.

“Trẫm biết nàng chịu uất ức, nàng hôm nay ở chỗ này nghỉ ngơi, buổi tối trẫm tới đây thăm nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: LÃNH CUNG

Editor: Vạn Hoa Phi Vũ

Nguyên quý nhân càng tỏ ra đau lòng khổ sở, trong lòng đau khổ khó có thể tự kèm chế: “Nô tì tự biết được hoàng thượng yêu mến, cho tới bây giờ nói năng cẩn thận, hành động cẩn trọng không dám vượt lời tri nửa bước, có thể nhìn được thì nhìn. Hôm nay hoàng thượng cũng chiều nô tì, nô tì muốn lần chết không chối từ, chỉ là trong cung hiểm ác, tránh được nhất thời không tránh được một đời, không biết hài nhi trong bụng mình có thể đến thế gian hay không.”

“Hoàng thượng.” Quế tần quỳ xuống, hai mắt đầm lệ, “Ngài thiên vị Kỵ phi nương nương có thể, nhưng còn long tử trong bụng Nguyên quý nhân.”

Huyền Diệp cực kỳ rồi bời, ngày trước những chuyện này đều giải quyết rất dứt khoát, rất nhanh có thể giải quyết rõ ràng. Nhưng hôm nay lại có một người có thể khiến tâm tư hắn hoàn toàn rối loạn, hắn không thể không thiên vị nàng, càng không thể hạ quyết định, hiện giờ chỉ có thể kết thúc mọi

chuyện không truy cứu nữa.

Hắn không nói gì nữa, đứng dậy đi Nam thư phòng.

Khi trở về Quế tần cùng Định phi ở lại chăm sóc Nguyên quý nhân, cảm xúc nàng tốt hơn nhiều.

Lúc hành lễ với hoàng đế, giọng nói cũng khàn khàn, có lẽ khóc đã lâu.

Nước mắt vừa mới ngừng lại hiện lên, nhìn thấy hắn ngồi ở một bên im lặng không lên tiếng.

Từ từ bình phục lại cảm xúc.

“Nguyên quý nhân, chuyện này trăm sẽ cho nàng một cái công đạo, từ nay về sau không nên nhắc lại nữa.”

Nguyên quý nhân mềm mại nói: “Nô tì không cần công đạo gì, chỉ cần trong lòng hoàng thượng có nô tì là tốt rồi, có lẽ đúng như hoàng thượng nói, Kỵ phi nương nung còn trẻ không hiểu chuyện, nô tì chưa bao giờ dám có ý trách tội.”

Quế tần nhìn nàng khóc cũng không nhịn được rơi lệ: “Muội muội cố gắng dưỡng thân thể cho tốt, hoàng thượng sẽ vì muội muội làm chủ.”

“Nguyên quý nhân.” Huyền Diệp mặt lộ vẻ nghiêm nghị nhìn nàng, cũng không ngại hai người khác ở bên người, trực tiếp nói: “Trẫm biết Kỵ phi từ lúc nàng ấy sáu bảy tuổi, nàng ấy là hạng người gì trẫm rõ ràng hơn người, nàng ấy tới cung không quen bất kỳ phi tử nào, càng không để bất luận kẻ nào ở trong lòng. Chuyện này rốt cuộc là vì sao chính các người hiểu, hôm nay trẫm suy nghĩ cho đứa bé trong bụng người nên mới để cho nàng ấy xin lỗi người, không nói cho người người lại không biết điều!”

Lời này nặng như sét đánh khiến cho nàng bối rối.

Nước mắt như tơ dừng mảnh tuôn ra.

“Hoàng thượng – nô tì biết người thiên vị Kỵ phi –”

Huyền Diệp thô bạo cắt đứt nàng: “Đủ rồi! Trẫm hai năm không thấy nàng ấy mấy lần tại sao thiên vị cho nàng ấy? Nếu như người cảm thấy trong lòng không thoải mái thì đi lãnh cung xem đi, xem trong đấy như thế nào, người khác được cái gì, người được cái gì. Trẫm cho là người thông minh hiểu chuyện, hôm nay lại không hiểu ý một chút nào, thật là hết sức thất vọng.”

Cả căn phòng cực kỳ âm lãnh, chẳng ai dám thở mạnh.

Trước khi đi, Huyền Diệp đứng dậy nói: “Ngày mai chuyển khỏi Xuân Ngọc các, đi Khải Tường Cung, nơi đó an tĩnh, dưỡng thai rất tốt.”

Nói xong xoay người rời đi.

Nguyên quý nhân chuyển vào Khải Tường Cung, người khác đều cho rằng hoàng đế quan tâm đến nàng, mến yêu nàng, không muốn nàng bị thương tổn.

Chỉ có nàng biết chỗ này cách xa chỗ ở của hoàng đế bao nhiêu.

Về sau Tịnh Nhân Cung hoàn toàn biến thành lãnh cung, Kỵ phi không thể bước ra cửa cung này nửa bước.

Thường ngày mặc dù cũng là lãnh cung nhưng lại có thể tự do ra vào, khẩu dụ hoàng đế truyền đến cũng không để cho nàng biết.

Nghỉ ngơi tĩnh lại mới phát hiện lính gác phía ngoài tăng lên rất nhiều.

Chuyện này cũng coi như tuyên cáo đoạn đường tiếp theo rồi.

Mấy ngày sau là gia yến trung thu, tất cả hoàng thất trong tộc đều đoàn tụ.

Chỉ là phủ Nội Vụ không nhận được thánh chỉ không dám đến Tịnh Thục cung mời, thật ra thì chuyện này không là vấn đề với hoàng thượng, bởi vì biết hắn gần đây giống như rất giận nàng, gặp mặt gây gỗ còn không bằng cứ để hoài niệm.

Chỉ là từ mùa xuân đến bây giờ nàng còn chưa thấy mặt cha mẹ mình, trong lòng hết sức nhớ nhung, mấy ngày trước đã tính hôm nay đi ra ngoài gặp cha mẹ.

Nhưng lúc này lại gần như không có ai mời nàng gặp mặt, trong lòng nhất thời lo lắng.

Trên nguyên tắc là hoàng đế cấm túc, nhưng nếu nàng xông ra, đại khái cũng không ai dám ngăn.

Chỉ là chuyện kháng chỉ này vẫn nên cẩn thận là tốt nhất, vừa mới bị mắng xong lại phạm lỗi nữa thì về sau đừng mong được đối xử tốt.

Như Vãn cùng Thanh Hoàn lớn lên từ nhỏ, tính cách không khác nhau lắm. Nhìn tiểu thư yếu lòng, hiển nhiên là nàng giận dữ ngút trời.

Chuyện Nguyên quý nhân tận mắt nàng nhìn thấy, hoàng thượng phán quyết chuyện này nhưng ngay cả người trong cuộc khác cũng không hỏi đã định tội, thật sự là không chấp nhận được.

Bình thường Thanh Hoàn ngồi ở đình viện ngăn người cùng mèo con chơi đùa, nàng và những cung nữ thái giám ở chung rất hòa hợp, lại là người hào phóng, có chút công phu nho nhỏ, mấy người hầu trong cung rất kính nể nàng.

Cho nên những chuyện nàng trải qua được thêm mắm thêm muối nhanh chóng truyền ra.

Cả chuyện lần trước Kỵ phi từ trên cây rơi xuống cũng nói ra hết. Nguyên quý nhân chính là ý thế hiếp người, cũng bởi vì Kỵ phi nương nương không được sủng ái nên xem thường, phạm thượng lớn, còn bóp méo sự thật.

Chuyện có ý ngã xuống là muốn dạy dỗ Kỵ phi. Tay Kỵ phi còn chưa chạm phải, Quế tần cùng Nguyên quý nhân đã ngã xuống, cung nữ thái giám tại chỗ đều nhìn thấy rõ ràng.

Nếu như lời này là tần phi bình thường lan ra ngoài, mọi người tất nhiên là không tin.

Nhưng chuyện này trong cung Kỵ phi truyền ra, tất cả cung nữ, thái giám chung quanh trong cung đều tin tưởng.

Thứ nhất là Kỵ phi thường ngày đều mặc bạch y, cực ít làm mình làm mẩy, chưa từng phát giận. Ngày Tết cũng phân phát toàn bộ những gì hoàng thượng ban thưởng ra ngoài, không giữ lại cho mình bất kì cái gì.

Không phải nói nàng không có thượng hạ tôn ti, mà là nàng chưa từng để ý chuyện này. dien,dan.le,quy.don Mỗi ngày ngoại trừ thi thoảng luyện công trong cung thì chính là ngắm người, nếu không thì tự đi đến chỗ nào an tĩnh nghỉ ngơi. Bình thường cũng không gặp mặt phi tần khác.

Hoàn toàn không biết tại sao vị tần phi, quý nhân kia lại muốn hại nàng?

Lại thêm việc Nhữ Văn cùng mấy cung nữ thái giám truyền bá, dường như hướng gió lại đảo sang hướng Kỵ phi, nàng đột nhiên biến thành người bị hại đáng thương.

Thanh Hoàn rất rộng rãi, trừ công tử nhà nàng, ai cũng không thèm để ý. Lúc ấy hoàng thượng nói ra những lời đó, nàng tự động loại bỏ, “rắc rắc” nhắm mắt toàn bộ quên mất, cũng không muốn nữa nhớ lại.

Rốt cuộc những lời này truyền tới tai thái hoàng thái hậu, tin đồn truyền tới vẫn cần bà tự mình ra tay.

Nửa đêm, Tô cô cô đến Tịnh Nhân cung. Lúc bà tới, Thanh Hoàn đang úp mặt trên mặt bàn đọc sách ngủ thiếp đi.

Tô cô cô ngồi ở một bên, nhẹ nhàng kêu nàng tỉnh: “Kỵ phi nương nương, Kỵ phi nương nương.”

Thanh Hoàn nhìn thấy bà, giật mình tỉnh lại.

Cặp mắt còn hơi mê man hết sức tò mò nhìn bà: “Tô cô cô? Làm sao bà đến đây?”

Tô cô cô chào xong ngồi xuống: “Hôm qua nương nương ngủ có ngon giấc không?”

Thanh Hoàn có chút sững sờ: “Không khác lắm, mỗi ngày đều như vậy, làm sao thế?”

Tô cô cô cười nói: “Nương nương, lão tổ tông để cho ta ghé thăm người một chút xem bây giờ như thế nào, trời càng ngày càng lạnh, nương nương có thiếu thứ gì không?”

“Ta không cần cái gì cả, “ nhìn ra được bà cũng không ác ý, Thanh Hoàn cười nói: “Tô cô cô, hôm nay còn có chuyện gì phải nói sao?”

“Lão tổ tông biết ngày hôm trước Nguyên quý nhân cùng nương nương xảy ra chuyện, có chút không vui vẻ, hoàng thượng thiên vị nương nương không đắc tội, nương nương hiểu hoàng thượng, người bị kẹp ở giữa không biết phải làm sao.” Bà nhìn nàng, có chút nghi ngờ, tiếp tục nói, dien,dan.le,quy.don, “Ý lão tổ tông là muốn mấy ngày tiếp theo nương nương trước chuyển khỏi Tịnh Nhân cung, đến tránh mấy ngày ở Vân Phủ Hiên, đợi hoàng thượng xử lý tốt chuyện này lập tức đón nương nương trở về.”

Dời đến đâu cũng được, chỉ là nàng có chút không hiểu.

“Vì sao hoàng thượng khó xử? Mấy ngày nay ta không thấy hân cũng rất tốt, về sau cũng không ra khỏi cửa cung này.”

Tô cô cô nhìn bộ dáng hồn nhiên, ngây thơ của nàng, nghiêm nghị nói: “Nương nương, hoàng thượng bây giờ muốn bảo toàn ngài an toàn, không thể để cho người khác nhìn ra hân quá mức thiên vị chuyện này, cho nên lão tổ tông mới ra mặt, người khác cũng không nói được gì, trong lòng Nguyên quý nhân cũng để chịu hơn một chút.”

Lần này nàng có chút hiểu, vì nàng đương nhiên là chuyện tốt rồi.

Kỵ phi đồng ý một tiếng, cười nói: “Đã như vậy, cô cô thay ta cảm ơn hoàng tổ mẫu, khi nào chuyển đi?”

Cô cô đại khái không ngờ nhanh như vậy đã đồng ý: “Hôm nay người nghỉ ngơi trước đi, ngày mai cung nhân sẽ mang nương nương đi.”

Thanh Hoàn gật đầu một cái: “Tốt.”

Tô cô cô hàn huyên mấy câu rồi rời đi.

Ngày hôm sau là trung thu, Nhữ Văn mặt mày khó coi cùng Thanh Hoàn đến Vân Phù Cung.

Tĩnh Thục Cung vốn đã đủ xa rồi, hiện tại Vân Phù Hiên cách nội cung càng thêm xa cách, cũng may hoàn cảnh không tệ, phong cảnh rất đẹp.

Cửa cung Thanh Nhã như thiết kế lâm viên Tô Châu, đình viện hai tầng, lầu các vàng son, đứng ở phía trên còn có thể nhìn thấy hòn non bộ.

Nơi này trừ mười mấy trận thủ vệ bên ngoài, chung quanh cơ hồ vắng ngắt.

Mùa thu lá rụng, tản mạn rơi xuống, Nhữ Văn nằm ở trên gác xép nhìn Thanh Hoàn ở phương xa ngẩn người, đột nhiên oa một tiếng khóc lên.

Thanh Hoàn nhìn nàng: “Người làm sao? Thần kinh gì thế?”

“Tiểu thư, ta thật hối hận.”

“Hối hận cái gì?”

Mặt nàng đầy nước mắt nói: “Tiểu thư, ta thật sự không nên đối gạt người. Hôm đó sau khi giảng đèn hoa đăng Tết Nguyên, Đồng Công Tử hẹn người đi ra ngoài, người đang phát sốt ta không nói cho người biết.”

Thanh Hoàn hơi sững sờ.

Đầu óc nhanh chóng quay về lúc sau Nguyên Tiêu Tết âm lịch, Đồng Công Tử hẹn nàng cùng đến Kinh Thành xem hoa đăng.

Phụ thân cũng chọn xong ngày lành sắp thành hôn.

Đính hôn lúc mới mười lăm sáu tuổi, không hiểu tình yêu nam nữ là cái gì, cũng không hiểu được thế nào là chung đụng.

Từ nhỏ đã tiếp xúc nam tử, tất cả đều rất uy vũ. Lúc đính hôn, mẫu thân nói với nàng về sau cả đời phải cùng nam tử này cuộc sống.

Trong lòng nàng lúc ấy rất khổ sở, nhưng không biết tại sao lại không vui.

Đồng Công Tử tao nhã lịch sự xuất khẩu thành thơ, vô cùng tài hoa.

Lần đó xem hoa đăng về muộn nên bị cấm, sau lại một mực nghỉ ngơi ở trong phủ.

Trong nội tâm nàng cực kỳ không thích nam tử như vậy, nhưng lại không biết biểu đạt như thế nào, lúc ấy không nghĩ tới sách lược vẹn toàn để phản kháng uy nghiêm của phụ thân, chỉ đành phải theo mơ mơ màng màng đồng ý. [dien.dan.le.quy.don](#) Không nghĩ đến mình lại phó thác cuộc đời cho một người chả gặp mặt được vài lần.

Chỉ là thuở nhỏ cũng nghĩ tới hình tượng người trong lòng, nhất định phải uy mãnh cao lớn, còn phải dịu dàng với nàng, phải biết võ công, muốn một đời một thế bảo vệ nàng cùng nàng tương thân tương ái đến già không chia lìa.

Khiếu thẩm mỹ của nàng dựa trên nguyên tắc là không thích nam tử nhu nhu nhược nhược, cho nên vừa mới nghe Nhữ Văn nói như vậy, cũng chả có cảm xúc gì.

“Tiểu thư, nếu người không đến hoàng cung này cũng sẽ chẳng nên nông nổi thế, cần gì phải chịu nhiều uất ức như vậy.”

Thanh Hoàn không nói gì, nhớ lúc ấy, Diệp công tử nói với nàng, người theo ta đi, ta sẽ bảo vệ người, để cho người cả đời vui vẻ một chút không có ưu phiền.

Nàng lúc ấy cả trái tim đều cho hắn, căn bản không nghe cha mẹ có nói bất luận cái gì, một lòng muốn cùng đi với hắn.

Nàng suy tính về sau một đời một thế cùng với hắn, bây giờ đã thỏa mãn, có gì phải hối hận.

“Tiểu thư, hắn là hoàng thượng, hoàng thượng muốn tam cung lục viện, hắn là tất cả của người, nhưng đối với hắn, người có thể có, có thể không.”

“Nhữ Văn.” Thanh Hoàn cắt đứt nàng, “Nhữ Văn, thay vì ở bên ngoài cả đời tâm như tro tàn, ở chỗ này ít nhất còn có thể cảm giác nhịp tim đập. Ở ngoài cung chơi vài chục năm chơi cũng chơi đủ rồi, không cảm thấy gì tiếc nuối nữa.[dien.dan.le..quy..don.](#) Coi như ở ngoài cung gả cho người cũng không phải là muốn cùng người đó cả đời sống ở một chỗ sao? Nơi này có cái gì không được, tùy thời đều có thể thấy Diệp công tử.”

Nhữ Văn không nghe được tình ý trong lời nói của nàng, khóe miệng đều là nụ cười, từ trước tiểu thư không phải như vậy, chưa bao giờ thích ở nhà mà không nhúc nhích.

Bây giờ đã quá mê muội rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: QUYẾT ĐỊNH XÓA BỎ CÁI GAI TRONG LÒNG

Nhữ Văn càng khóc, thanh âm càng lớn, sức nằng rất tốt, nước nờ liên tiếp mấy canh giờ. Mãi đến lúc trời mờ mờ tối, Tề Đức Thuận đưa bánh trung thu đến.

“Nương nương, hoàng thượng hôm nay thiết gia yến không thể tới thăm, đây đều là bánh trung thu thượng hạng, ngài cũng ném thử một chút đi.”

Thanh Hoàn nhận lấy, mở ra nhìn, làm quả thật tinh xảo. Tề công công hỏi Thanh Hoàn có muốn nói gì với hoàng thượng hay không.

Nàng nghe được tên của hắn, ngây ngốc hỏi “Cha ta cùng mẹ ta hôm nay đến cung không?”

Tề Đức Thuận cũng không tham dự sự kiện này, nói: “Nương nương, nô tài thật sự không biết chuyện này, hiện tại gia yến còn chưa bắt đầu, chỉ có hoàng thượng cùng đại thần tới đây, nô tài không tiện hỏi thăm.”

Chỉ đơn giản mấy câu nàng liền không hỏi thêm nhiều nữa.

Lúc Tề Đức Thuận trở về phục mệnh, bữa tiệc đã bắt đầu.

Mặc dù địa vị Nguyên quý nhân không cao nhưng bởi vì mang bầu nên được hoàng đế cung chiêu, hoàng thượng lại có ý muốn an ủi chuyện của nàng mấy ngày trước nên để cho nàng ngồi ở bên cạnh mình. Một bên khác là Ôn quý phi, nàng có địa vị cao nhất lại có hoàng tử.

Gia yến chính là tử tôn, vương tôn trong hoàng thất, còn có họ hàng thân thiết của các đại thần.

Hôm nay gia yến rất khác so với quá khứ, cũng không phải nói hình thức bất đồng, mà cả cảm giác cũng hoàn toàn bất đồng.

Hoàng thượng cao cao tại thượng giống như giám sát, không nói một câu nào. Trước mắt là ca múa mừng cảnh thái bình, mọi người đều nói lời khách sáo.

Huyền Diệp đang nhìn thì Tề Đức Thuận trở lại, nhấp ly rượu nhỏ giọng hỏi hắn: “Có nháo không?”

“Bẩm hoàng thượng, nương nương chỉ hỏi cha mẹ có tới đây không, nô tài rồi nô tài quay về, không nói gì nữa.”

Chuyện này đúng là ngoài dự đoán. Nửa năm trước, hắn đã đồng ý để nàng gắp cha mẹ vào trung thu, hôm nay thất hứa mà nàng lại không có cảm xúc gì, vốn là chuẩn bị nếu nàng giận, nửa đêm sẽ sang thăm một chút, bây giờ không có việc gì là tốt rồi.

Thời gian hai người tiếp xúc với nhau vẫn quá ngắn, thật ra, hắn không chút nào hiểu rõ nàng.

“Hoàng thượng, lúc thần tới đây dự tiệc nghe thấy thái tử đọc sách, nhớ lúc thần bằng tuổi thái tử mà lại không biết một chữ nào.” Nói chuyện là Phí Dương Cổ, là đại tướng đương triều, có tỷ tỷ là sủng phi Đồng Ngọc phi của Thuận Trị hoàng đế tiền triều, sau khi bình định ngoại tộc được Huyền Diệp trọng dụng.

Lời nói này đã điều hòa không khí trong bữa tiệc. Sắc mặt hoàng đế bất động, tất cả mọi người nom nớp lo sợ, chuyển trọng điểm vào thái tử, hoàng thượng để ý nhất đúng là Thái tử.

Quả nhiên sắc mặt hoàng đế khẽ đổi, lộ ra nụ cười, ánh mắt của hắn dời về phía Dận Nhưng. Dận Nhưng mới 5, 6 tuổi, khuôn mặt non nớt, ngồi vô cùng ngay ngắn.

Huyền Diệp khoát khoát tay với thái tử, nói: “Dận Nhưng, tới đây.”

Thái tử đứng dậy giữ lễ tiết, đi tới bên cạnh hắn.

Ứng tiếng trả lời: “Phụ hoàng.”

Huyền Diệp không nghiêm khắc với thái tử như thường ngày, vô cùng từ ái ôm thái tử ngồi xuống.

“Dận Nhưng, đi gặp qua Phí Tướng quân.”

Phí Dương Cổ hơn ba mươi tuổi là người khiêm tốn, thái tử chấp tay thi lễ, hấn vội vã đứng lên đáp lễ.

Hoàng thượng để mắt Phí Dương Cổ mới chịu để thái tử tự mình hành lễ, chỉ là lễ này chính là có chuyện trọng đại rồi, võ tướng ở đây cũng ngầm hiểu trong lòng mà không nói ra.

Trong lúc ngắm trăng cũng nói chút việc nhà, sau đó lời kéo quan hệ với những người ít gặp mặt. Bình thường chính là như thế, sau đó Ngũ Ngung Thanh bắt đầu làm thơ, mọi người cũng nói chút thi thư nguyệt từ.

Cả quá trình Huyền Diệp cũng không tham dự, hấn một mực nhỏ giọng cùng thái tử nói chuyện. Từng vị tân phi ngồi bên cạnh đều không dám tiến lên quấy rầy.

Cứ như vậy đã qua hơn nửa canh giờ, không khí thật sự quý dị, không thú vị chút nào, sau khi phóng pháo hoa mới làm dịu đi không khí lạnh lẽo. Huyền Diệp tự biết mình ở nơi này làm ảnh hưởng đến một đám người liền dắt Dận Nhưng rời đi.

Lúc toàn gia đoàn tụ, pháo hoa bay múa, hấn có chút đứng ngồi không yên, cũng không phải bởi vì chuyện này làm không ổn, mà là xử lý người này như thế nào.

Trong Càn Thanh cung hấn chấp tay sau lưng từ từ dạo bước, thái tử bên cạnh chẳng dám thở mạnh nhìn hấn.

“Dận Nhưng, con nói có người phản bội theo địch, cầm quyền không nhà, trăm nên xử lý như thế nào?”

Thái tử bé như vậy, dường như phản bội theo địch là gì cũng không biết.

Giọng nói ngây thơ lại vô cùng rõ ràng nói: “Phụ hoàng dạy nhi thần thân ái hiền thần, tránh xa tiểu nhân, phản bội theo địch chính là tiểu nhân.”

Huyền Diệp cười, xoa đầu Dận Nhưng rồi ôm vào trong ngực.

“Dận Nhưng, con nói đúng, làm đế vương cần tránh xa tiểu nhân, coi như tiểu nhân này lợi hại hơn nữa cũng không được phép uy hiếp hoàng quyền của, thứ trăm muốn trên thế gian này không được lấy đi.”

Trung thu, hoàng đế rất coi trọng đại tướng quân trong hoàng cung, hấn rất tín nhiệm văn thần ở Nam thư phòng dạy thái tử, tất cả mọi người trong cung đều thả lỏng uống rượu, không ai cảnh giác, không ai nghĩ đến ông, ai cũng không thể.

Cho nên lúc Khó Nỗ Nhĩ bị bắt vào thiên lao, cả triều đình nổi sóng to gió lớn!

Làn sóng lớn này còn ảnh hưởng trực tiếp đến hậu cung, thứ nhất ông là cha của Kỵ phi, thứ hai thúc thúc của Định phi cũng bị dính líu, kể cả huynh trưởng, sư phụ của Ôn quý phi cũng bị liên lụy.

Mấy người này là những tân phi quan trọng nhất trong hậu cung, nếu như toàn bộ ngã xuống, sẽ có một lần thay máu toàn bộ địa vị phía trên.

Nhưng khiếp sợ nhất là hoàng đế ra quyết sách cải cách, hủy bỏ ba đội quân bảo hộ triều đình. Trong đêm trung thu, lúc mọi người không chú ý, hoàng thượng đã nhanh chóng bắt một thủ lĩnh tam đại binh quyền trong triều đi.

Hoàng đế là trẻ tuổi, nhưng cũng gần hai mươi năm làm hoàng đế, thân tín hầu vệ tai mắt nhiều đếm không hết, còn có người dám cầm binh quyền không buông tay. dien.dan.le.quy.don. Năm đó Ngao Bái bị bắt hấn mới mười sáu tuổi, hôm nay còn có người dám dẫm lên vết xe đổ, đây không phải là muốn chết sao?

Tất cả quân đội Chính Hoàng Kỳ từng bước đan xen bị bắt nốt trong vòng một đêm, một lưới bắt hết, không có một người nào lưu lại. Tin tức lớn như vậy không thể phong bế dễ dàng được, hậu cung không che được tin tức, vậy thì chỉ phong tỏa một địa phương.

Buổi sáng, Nhữ Văn thắm dò cửa cung một chút, dường như đã tăng thêm một tầng quan binh. Bọn họ lãnh khốc không nói gì, ưỡn thẳng lưng không nói câu nào.

Thái giám trong Vân Phù Hiên cũng thay đổi một nhóm.

Đúng, là một nhóm, mười hai người.

Thanh Hoàn chưa bao giờ chú ý tới người bên cạnh, từ hôm nay toàn bộ người đến đều lạ hoắc, mọi người như bị trúng tà, đứng nghiêm, ánh mắt xiết chặt. Nàng đi qua trại lính, vừa nhìn là biết đã trải qua huấn luyện.

Chỉ là chuyện này cũng không dẫn tới chú ý của nàng. Mỗi ngày sau khi thức dậy đều lên lầu, ngăn người nhìn ra bên ngoài. diedanle.quy.don. Thời gian đó thật gian nan, trong lòng cũng rất khó chịu.

Tội thần không có tư cách nhìn thấy hoàng đế, nhưng Huyền Diệp lại khoác áo choàng xuất cung, chuẩn bị gặp nhạc phụ hấn một chút.

Tất cả người chung quanh đều là đại nội cao thủ, võ công cao cường,

Tướng quân từ trước uy phong chí cực giờ này đầu tóc rối bời trong tù, đôi tay bị xích sắt còng lại.

Nhìn thấy hoàng đế, hoàn toàn không ương ngạnh, vênh váo tự đắc như trong dĩ vãng mà trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Hoàng thượng, tội thần đáng chết, nhưng tiểu nữ hoàn toàn không liên quan, xin hoàng thượng khai ân không giết nó.”

Huyền Diệp lạnh lùng nhìn ông, hừ một tiếng, một cước đá vào trên vai ông, Khó Nỗ Nhĩ té xuống đất.

Hắn cao cao tại thượng mắt nhìn xuống, cười lạnh nói: “Khó ái khanh, trăm có một chuyện không rõ ái khanh có thể cho biết hay không. Chuẩn Cách Nhĩ đã cho ngươi bao nhiêu tiền để ngươi bán mạng như thế, ngươi bước ra một bước kia có nghĩ tới Chính Hoàng Kì cùng toàn bộ gia tộc sẽ phải chết trong tay ngươi không?”

Hoàng đế làm việc không nắm chắc tuyệt đối chắc chắn sẽ không bao giờ nói tư thông với địch phản quốc cái gì. Hắn đã từng mấy lần ý bảo thu hồi binh quyền nhưng Khó Nỗ Nhĩ không thêm đề ý chút nào. Tất cả quyền lực trên một tác đất quốc gia Đại Thanh kia ai dám làm trái hắn?

Người quỳ trên đất hồi lâu nói: “Tội thần hồ đồ.”

“Ngươi cũng không hồ đồ!” Hoàng đế giận dữ mắng mò, “Phía nam còn có dư nghiệt tiền Minh, Sa Hoàng phương bắc không ngừng nhiễu loạn, ngươi nghĩ nhân cơ hội đoạt chút đất đai cùng Cát Nhĩ Đan phân chia sao, nghĩ thật giỏi! Khó Nỗ Nhĩ, ban đầu tiên hoàng phó thác binh quyền cho ngươi vì sao? Bởi vì đầu óc ngươi không đủ! Thiên hạ của trăm còn không có một người dám phản chia, trăm không vội vàng qua phương bắc tiêu diệt Chuẩn Cách Nhĩ. Bây giờ ngươi chết hay sau này chết cũng như nhau, bây giờ chết chẳng bằng ngươi vì gia quyến suy nghĩ, ta sẽ không diệt cửu tộc ngươi!”

Khó Nỗ Nhĩ tung hoành sa trường cả đời, con trai ông một lòng tận tâm với tổ quốc, hoàng thượng đáy lòng nhân từ, ông không cần quan tâm nhiều. Chỉ còn nữ nhi mà mình yêu thương nhất, cung chiều từ nhỏ, tính tình quật cường thân thiết với ông nhất. Vừa tròn 16 tuổi, tự tay ông bỏ thuốc giả bệnh tránh khỏi vào cung.

Có thể trốn được nhất thời nhưng không tránh được thiên mệnh.

“Tội thần tự biết nghiệp chướng nặng nề không thể tha thứ, xin hoàng thượng vì sự tận tâm của cựu thần mà tha cho Kỵ phi nương nương. Tội thần cam nguyện chết để báo hoàng ân!”

“Tận tâm? Ái khanh tận tâm cái gì? Lúc tiên hoàng đoạt quyền Đa Nhĩ Cỗn cũng không phải ngươi mật báo?! Lúc trăm đăng cơ ngươi không tận lực trông coi thái tử tiền Minh, còn thả hắn ra! Lúc trăm bắt Ngao Bái ngươi ở đâu? Lúc Ngô Tam Quế, Phí Dương Cổ cầm binh bình định phương Nam ra sống vào chết, ngươi vui vẻ ở Tiểu Dao cho là trăm không biết sao? Tay cầm binh quyền mà không làm gì, chẳng quan tâm chiến sự phía Bắc. Trăm một lòng muốn làm rạng rỡ Mãn Thanh, còn ngươi có biết mình làm cái gì!”

Khó Nỗ Nhĩ là người thô kệch, thường ngày đối với thủ hạ tùy tiện nhưng nữ nhi kia là bảo bối ông yêu thương nhất, yêu quý đến mức quên cả cách cư xử vua tôi, giận dữ đứng thẳng dậy, xiềng xích lay động rầm rầm, bộ dáng rõ ràng muốn hành thích vua.

Thời khắc nguy hiểm, không cần thị vệ phía sau bước lên, Huyền Diệp đã một cước đá xuống, 12 tầng sức lực khiến người đàn ông ngã vào trên tường rồi trượt xuống.

Một nhóm người rút đao vây quanh, hắn tự tay ý bảo rời đi, nhìn ông cười lạnh nói: “Thế nào? Muốn hành thích trăm? Chớ quên con gái của ngươi vẫn còn trong tay trăm! Trăm muốn giết nàng tùy tiện cho một lý do! Chỉ là trăm không giết ngươi, cũng sẽ không giết Kỵ phi, chờ chính ngươi chết, để cho nữ nhi của ngươi biết cha nàng là hạng người gì.”

Chuyện bắt Khó Nỗ Nhĩ Tướng quân khiến thiên hạ nghị luận ầm ĩ. Nói Huyền Diệp nhốt hắn trong tù là không đúng vì có thể ngồi lên vị trí tướng quân, có người nào là ngu ngốc. Cái này không khỏi làm cho người ta cảm thấy hoàng đế trẻ tuổi tru diệt công thần để ổn định hoàng quyền, chỉ là hôm nay chuyện trong lao truyền ra lại một lần gây nên sóng to gió lớn.

Làm hạ thần muốn ám sát hoàng đế bất luận cái gì đều là trọng tội.

Hắn không vì chuyện gì mà vạ lây đến người khác, tình cảm của hoàng đế với Định phi và Ôn quý phi không vì một chút mà ảnh hưởng, nhưng hai người cũng đã quỳ một ngày trong>Noãn Tâm điện.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung*, *Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: ĐAU ĐỚN

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Huyền Diệp trở lại nhìn thấy hai người, không lên tiếng, cời áo choàng, sắc mặt hắn không tốt, Tề Đức Thuận nhận lấy không dám thở mạnh một tiếng.

Đã hâm nóng lại canh xương, hắn chỉ ném thử một miếng rồi để ở một bên.

Thay xong quần áo chuẩn bị đi Nam thư phòng.

Đi tới bên cạnh hai người bọn họ chợt dừng chân.

“Hai người các ngươi không cần khẩn trương như vậy, nữ nhân của trẫm còn chưa tới phiên tham dự vào chánh sự, đứng lên đi.” Nói xong định muốn đi, nhưng lại quay đầu nói: “Chuyện này phân phó hậu cung cho tốt, không được để bất kì kẻ nào truyền tới tai Kỵ phi, nếu nàng ấy biết chuyện, trẫm sẽ đánh chết, không chừa một ai!”

Hai hoàng phi run run rẩy rẩy, ở trong cung lâu như vậy nhưng chưa bao giờ thấy bộ dáng lạnh lẽo của hắn. Hắn không lạnh tình nhưng cũng không đa tình.

Lúc Quế tần cùng Vân tần thăm Nguyên quý nhân có nhắc tới chuyện này. Quế tần cười nói: “Vân tỷ tỷ, muội muội, đừng trách ta lắm mồm, ta cảm thấy không phải là Kỵ phi chưa được sủng ái mà do cha nàng ta muốn hành thích vua, đây chính tội lớn nhất, hoàng thượng nhất định là sẽ không sủng ái một nữ nhi của tội thần. dien,dan.le.quy.don. Ta chưa từng đi Vân Phủ Hiên, chỉ nghe nói nơi đó cách xa Càn Thanh cung, ngày tuyết rơi còn phải đi hơn nửa canh giờ. Nói cho cùng hoàng thượng còn là sủng ái Nguyên muội muội, trong khoảng thời gian này luôn lo lắng. Bây giờ muội chỉ cần chú ý đến cái bụng, không phải lo lắng cái khác nữa, hảo hảo sinh một hoàng tử, vị trí sẽ an ổn.”

Nguyên quý nhân che miệng của nàng, không ngừng lộ ra nụ cười: “Muội muội không biết trong hoàng cung này lại ngoa hồ tàng long như vậy. Trước đây muội thường không thấy Kỵ phi, muội nghĩ hoàng thượng cực kỳ thiên vị nàng, bây giờ lại chứng kiến chuyện này, đúng là tất cả nữ nhân trong hoàng cung đều có toan tính riêng.”

Vân tần cũng có chút cảm thán: “Mấy ngày trước, ta còn lo lắng trong cung nói bóng nói gió ảnh hưởng đến Nguyên muội muội. Nhưng hiện tại xem ra, đúng là hoàng thượng muốn bảo vệ người. Ta tới cung lâu như vậy, không có nữ nhân nào có thể ở bên cạnh hoàng thượng lâu dài. Muội muội, ta thấy hoàng thượng đối với muội rất khác biệt, nhưng vẫn phải nắm lấy cơ hội. Bình phi, Ôn quý phi không phải người dễ chọc. Hiện giờ Ôn quý phi bị liên lụy nên tạm thời không phải lo lắng, nhưng muội muội nhất định phải bắt được trái tim hoàng thượng, không nên khinh địch sẽ bị người khác cướp mất.”

Nguyên quý nhân nhủ mi, buông mắt: “Tỷ tỷ, những lời này không nên nói lung tung, thân thể muội giờ không thể hầu hạ, sao có thể giữ được thánh tâm. Bây giờ hai vị tỷ tỷ phải hầu hạ hoàng thượng vui vẻ mới đúng, muội muội còn phải chiếm vinh quang của hai người đấy.”

Có lẽ Nguyên quý nhân cũng đã hòa hợp với cuộc sống trong cung, lời nói cũng bắt đầu cẩn thận, nín nhịn.

Chỉ là những lời đó cũng chỉ nửa thật nửa giả. Từ ngày đó, nàng đã nhìn ra, ánh mắt của hoàng thượng nhìn Kỵ phi không giống khi nhìn tần phi trong cung. Trong giọng nói trách cứ của hoàng thượng, hoàn toàn cho mình là người ngoài còn Kỵ phi kia trở thành người nhà.

Hoàng thượng muốn nàng ta nói xin lỗi với mình, nhưng lời xin lỗi này giống như trước kia ở nhà phụ thân dạy dỗ mấy ca ca đệ đệ không được đánh nhau với người ngoài, không được khi dễ người khác, lời nói khiển trách nhưng thật ra lại chứa vô vàn yêu thương.

Có lẽ đầu óc mình thật sự suy nghĩ nhiều. Xảy ra chuyện lớn như vậy, khẳng định hoàng thượng sớm biết. Khi đó đối với Kỵ phi cũng chỉ là thương tiếc thôi, Nguyên quý nhân nghĩ có chút nhức đầu.

Thái y bắt mạch xong nàng mới vừa nằm xuống, bên ngoài liền tuyên hoàng đế tới đây, vội vàng đứng lên hành lễ, Huyền Diệp đưa tay xoa nhẹ nàng.

Đại khái hắn cực kỳ mệt mỏi, khuôn mặt mệt mỏi.

“Ngươi mang bầu không nên đi lại nhiều.”

Hắn cầm tay Nguyên quý nhân, dịu dàng nằm xuống.

Hoàng thượng hình như trầm mặc rất nhiều, ánh mắt nhìn cửa sổ bên ngoài, tùy ý hỏi: “Nàng không nên trách trẫm, về sau trẫm sẽ bồi thường cho nàng.”

Nguyên quý nhân lắc đầu một cái dịu dàng, lời nói nhỏ nhẹ: “Nô tì không dám trách tội hoàng thượng, nô tì biết hoàng thượng khó xử, trong lòng có thể cảm nhận được.”

Huyền Diệp nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng: “Trời càng ngày càng lạnh, trẫm sẽ phân phó Ngự Thiện Phòng nấu canh gừng, trẫm nghe nói tới hôm qua nàng ho khan vài tiếng, lúc này không nên bị cảm.”

Lời nói, hành động giống như tình nhân khiến tất cả nghĩ ngờ cùng khổ sở bị quét sạch.

“Khiến hoàng thượng lo lắng, hôm qua đập chăn, bây giờ đã tốt.”

Huyền Diệp cười cười, yên lặng nhìn nàng một khắc. Hắn luôn nhanh chóng bắt được gì đó trong mắt nàng.

“Lục Nhi, trẫm là hoàng đế cũng là người phạm, có lúc ngay cả người tri kỉ cũng không dám nói lời trong lòng, nàng an tĩnh hiểu chuyện, trẫm coi nàng là người tri kỷ của mình, không có quân thần không có tôn vị, có thể nói lời trong lòng.”

Lời vừa nói ra, Nguyên quý nhân lập tức đứng dậy ra ngoài quỳ trước hắn.

Huyền Diệp một phát bắt được cánh tay của nàng: “Nàng không cần như thế, sẽ khiến trẫm lo lắng.”

Nguyên quý nhân nằm trên người hắn, nước mắt chảy xuống.

Lúc mới tới cung, nàng cũng ảo tưởng một người chung tình với mình.

Nhưng người nàng được gả chính là một vị đế vương, cho dù có chung tình chân ái đến đâu đi chăng nữa thì nàng cũng không được nhận.

Cái thế giới này thật rất kỳ diệu, kỳ diệu giống như một giấc mộng.

Hắn cứ lẳng lặng ôm nàng đợi đến khi nàng ngủ như vậy, ánh mắt lưu chuyển trong lòng phức tạp, từ từ lạnh nhạt dần, buông thân thể nàng rồi rời đi.

Lúc ra ngoài, trời mưa nhỏ, trời đất đầy ý thu, càng ngày càng lạnh.

Tề Đức Thuận lạnh cóng, hơi run run, bên ngoài, xe đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn đỡ hoàng đế đi ra, nhỏ giọng hỏi “Hoàng thượng, hôm nay có lật thẻ bài không?”

Huyền Diệp hơi mệt chút, xoa mày, một nhọc nói: “Đi gặp Định phi vậy.”

Đến Định Cung, hắn không nói cái gì, đi tới nằm xuống liền ngủ thiếp đi.

Định phi không dám quấy rầy, nhẹ giọng hỏi Tề Đức Thuận: “Hoàng thượng từ đâu đến đây, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm nương nương, hoàng thượng mới dỗ Nguyên quý nhân ngủ. Hai ngày nay thương nghị chánh sự đều canh ba mới ngủ, buổi sáng lại phải dậy sớm, cơm cũng ăn ít. Vốn muốn Nguyên nương nương khuyên nhủ, cũng không biết nương nương có nói hay không. d.d. lequydon Định phi nương nương ngài thông cảm giúp nô tài, khuyên nhủ vạn tuế gia. Thân thể hoàng thượng mạnh mẽ, nếu lão tổ tông biết người không ăn cơm, nô tài lại chịu không nổi.”

Định phi khó xử: “Hiện giờ thân phận của bốn cung không ổn, gia thế lại xảy ra chuyện, không dám nhiều lời.”

Tề Đức Thuận lắc đầu một cái: “Nương nương đi theo hoàng thượng lâu như vậy sao vẫn không hiểu rõ tâm tư vạn tuế gia. Kỵ phi bị lãnh lạc, trong lòng hoàng thượng không đành lòng, ngài và Kỵ phi là bà con dĩ nhiên là hi vọng ngài an ủi nhiều hơn một chút, sau đó thay thế hoàng thượng đến thăm Kỵ phi nương nương, như vậy hoàng thượng cùng nương nương sẽ có thể tháo khúc mắc trong lòng.”

Định phi bỗng chốc tỉnh ngộ, đi vào phòng trong, cầm một hộp đồ ra: “Đa tạ công công chỉ điểm, hiện tại bốn cung thân đang ở trong hiểm cảnh, chút những này ngài cứ cầm, hi vọng sau này trước mặt hoàng thượng nói giúp bốn cung một chút.”

Tề Đức Thuận không dám cầm: “Ồ, nương nương, hoàng thượng ở chỗ này sao nô tài có thể dám nhận hối lộ.”

Định phi ở thâm cung lâu như vậy, hiểu rất rõ tập tính người trong cung, nhất định đẩy vào tay hắn mới buông ra.

Huyền Diệp khi tỉnh lại thấy nữ tử bên cạnh đang dựa vào giường nhắm mắt ngủ, hắn vừa động thân Định phi liền tỉnh lại.

“Hoàng thượng, lúc này mới canh tư, người ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Hắn kéo nàng ngồi ở trên giường, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều.

“Ngồi cả đêm sao?”

Định phi rũ hai mắt xuống: “Hoàng thượng một ngày kiếm tỷ bạc một nhọc như vậy, nô tì ở đây, nếu ở xa, người có phân phó sợ nô tì không nghe được.”

Huyền Diệp vỗ vỗ tay của nàng, muốn nói lại thôi.

“Bây giờ tiểu công chúa như thế nào?”

“Hồi hoàng thượng, tốt lắm. Mỗi ngày nàng đều rất nhớ hoàng a mã.”

Nàng chưa bao giờ thấy hắn thả lỏng như vậy, dựa đầu vào giường cảm giác nói không ra lời.

Định phi giúp hắn đắp chăn, nhẹ nhàng nói: “Ngày mai nô tì đến thăm Kỵ phi, hoàng thượng không để cho nàng biết, nô tì hiểu là vì Hoàn nhi suy nghĩ, nàng ấy tuy hứng tuy ý quen, từ nhỏ được người chiều chuộng, chỉ sợ khó có thể tiếp nhận, lại làm ra chuyện điên rồ.”

Lúc này Huyền Diệp mới lấy lại tinh thần, nhìn nàng, ánh mắt rất cảm kích, “Nàng ấy tính tình hơi hột nhưng trong lòng rất nhạy cảm, không cần nói tốt quá nhiều, nàng tới đường đột như vậy sẽ khiến nàng ấy lo nghĩ, qua ít ngày nữa, trời sẽ bắt đầu lạnh, mặc thêm y phục rồi hộ tống trẫm cùng đi.”

Mưa to gió lớn như vậy nhưng hắn vẫn mặc kệ, ngày trước hắn làm việc không chừa đường lui, hôm nay làm cũng không lưu dấu vết.

Nàng biết hay không biết cũng chỉ do một ý niệm của hấn mà thôi.

Lâu lắm mới gặp, hấn không dám nghĩ, lúc nữ tử này nghe được tin tức sẽ cảm thấy như thế nào. Nếu nàng khóc lóc nức nở hấn có mềm lòng thả cha nàng hay không? Nếu nữ tử này tìm cái chết mình có thể chán ghét rồi giết nàng hay không?

Nàng có hận hấn không? Hay là khổ sở cầu xin hấn

Nếu nàng vừa khóc vừa nháo, hấn không chắc chắn mình sẽ làm chuyện gì

Nhất thời cảm thấy rối loạn, cho nên kết quả duy nhất chính là trốn tránh, để cho nàng từ từ dùng thời gian chữa lành vết thương. Nếu người này hoàn toàn biến mất, trong cuộc sống thường ngày, mình cũng sẽ không xuất hiện những cảm xúc khác thường.

Hoàng đế chuẩn bị sang năm đi tuần tra phương nam, mấy ngày gần đây rất bận, cũng quên luôn những chuyện khác. Nguyên quý nhân bụng đã ba tháng rồi, giai đoạn nguy hiểm vừa qua thấy thêm ăn hơn rất nhiều.

Mỗi ngày Ngự Thiện Phòng đều tỉ mỉ chọn thức ăn mang cho nàng. Một ngày muốn ăn năm sáu lần, các loại điểm tâm nhỏ thuốc bổ. Mặc dù người khác mang thai không kiểu cách như vậy, coi như có gây vạ hơn nữa nhưng cũng không ngăn người ta được sủng ái nhất.

Ngày gần đây vừa đúng qua sinh nhật nàng, mượn hào quang đứa bé, hoàng thượng hạ chỉ yêu cầu làm cho nàng một bữa tiệc sinh nhật đầy phong quang.

Tất cả mọi chuyện giống như một giấc mộng, sợ rằng trong giấc mộng cũng không hoàn mĩ như vậy.

Từng nhóm vương công quý tộc cũng tới cung chúc, Nguyên quý nhân cũng càng ngày càng thuần thực trong việc xử lý những chuyện như vậy, nói chuyện giọt nước không lọt, làm việc không kiêu ngạo không tự ti, hiểu chuyện chu toàn khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy có hảo cảm.

Trong cung náo nhiệt nhưng đối với những người khác lại giống như là ngăn cách.

Mỗi ngày Thanh Hoàn tỉnh dậy, ăn chút thức đơn giản rồi an vị ngăn người trên lầu các, nếu không thì đến ao nhỏ câu cá, ngồi xuống chính là cả ngày.

Trước kia dễ dàng bỏ phí thời gian, nhưng hiện tại càng ngày càng khó chịu đựng, gần đây trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy bồn chồn không yên, làm việc gì cũng hổng, không tập trung được.

Thanh Hoàn vứt bỏ cần câu, đi tới cửa cung, muốn ra ngoài, một hàng thị vệ lập tức ngăn trở.

Nàng có chút buồn cười hỏi “Làm cái gì vậy? Giữ đại lao à?”

Thị vệ mặt không chút thay đổi nói: “Hoàng thượng có chỉ, Kỵ phi nương nương không được bước ra cửa cung.”

Nàng cười, hừ một tiếng, chân lập tức bước ra một bước: “Giờ thì sao? Ta bước ra rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: TỨC GIẬN

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Hai thủ vệ giờ Chuôi đao ngăn lại: “Kỵ phi nương nương thứ tội, thần phụng chỉ làm việc, kính xin nương nương trở về.”

“Được.” Thanh Hoàn cười nói, “Ngày trước cha ta cũng như thế, nhưng ta vẫn chạy ra ngoài, chẳng qua nếu ta đi ra. Nhất định các người sẽ bị ăn đòn, vậy thì thôi đi.”

Nàng quay đầu lại bờ hồ, chống cằm nhàm chán chờ cá mắc câu, yên lặng đến nỗi tiếng lá rơi xuống thêm cũng nghe thấy rõ ràng.

Sinh nhật Nguyên quý nhân còn náo nhiệt vui vẻ hơn cả Tết Trung thu, chúng tỷ muội cùng nhau xem hí kịch, tặng quà cho nhau. Bối phận nàng không cao cho nên mỗi người tặng quà đều phải đáp lễ, hơn nữa còn khen thưởng rất nhiều cung nữ thái giám để thu mua lòng người.

Duy chỉ có thiếu Kỵ phi sống ở lãnh cung. Kỵ phi không đến, nàng không muốn biết. Vốn theo quan hệ trên dưới, dĩ nhiên là Nguyên quý nhân không có tư cách yêu cầu Kỵ phi nể mặt nàng, chỉ là lúc này nếu không có lễ, ngược lại nàng có chút không hiểu chuyện.

Chiều hôm ấy nàng thật sự sai khiến cung nhân cầm một đồ đưa đến Vân Phù Hiên. Bởi vì có rất nhiều thị vệ canh giữ nên không thể tới gần, vì thế cũng k giải quyết được gì.

Buổi tối Huyền Diệp ở Khải Tường Cung bắn mấy đóa pháo hoa. Pháo hoa sáng lạng chói mắt, trôi trên bầu trời cực kì mỹ lệ, ngay cả nơi xa như Vân Phù Hiên cũng nhìn rõ ràng.

Nhữ Văn ngẩng đầu nhìn nơi xa nói: “Nurong nurong, đến Tết nguyên tiêu chúng ta cũng xin hoàng thượng một bó pháo hoa, thả nó hai canh giờ.”

Thanh Hoàn cười xinh đẹp, vui vẻ nói: “Không biết hoàng thượng có chịu cho chúng ta không.”

“Nhất định có thể á..., trước kia nurong nurong ở phủ tướng quân, lão gia cũng không cho ngài chơi, nurong nurong vừa khóc vừa náo cái gì cũng có thể lấy được.”

Nàng cười cười, không hiểu sao trong lòng lại buồn rầu, chỉ là buồn rầu này ngay lập tức bị vứt bỏ.

Thời gian trôi qua một ngày lại một ngày, lá cây cũng đã rụng hết

Có người chờ đợi, có người hào quang tỏa ra bốn phía.

Không ngờ lần gặp mặt sau lại là lúc Thanh Hoàn lên lút đi cửa sau đến Ngự Hoa Viên giải sầu. Không phải nàng muốn làm trái thánh chỉ hoàng đế, chỉ là mỗi ngày sống ở lãnh cung không có người ở, nàng là người hiếu động, có thể nhẫn nại lâu như vậy cũng không dễ dàng rồi.

Nhữ Văn còn may, mỗi ngày cùng mấy cung nữ thái giám chơi đá quả cầu, nhưng nàng không có một chút hứng thú với trò đó, cho nên lại chạy ra.

Nguyên quý nhân vô cùng biết quy củ thính an nàng.

Tay quán tính che bụng nói: “Kỵ phi nurong nurong vạn phúc kim an.”

Kỵ phi nhìn Nguyên quý nhân một cái, nghiêm chỉnh nói: “Miễn lễ, ngời đứng lên đi.”

Nguyên quý nhân sau khi đứng dậy nhỏ giọng cùng cung nữ nói câu gì, cung nữ kia lập tức rời đi.

Thanh Hoàn không có ý định cùng Nguyên quý nhân ở cùng một chỗ, dù sao trước đây cũng có vô số kinh nghiệm không vui, lập tức đứng dậy rời đi.

Nguyên quý nhân biểu hiện hết sức thân mật, nở nụ cười, kéo tay nàng nói: “Mặc dù ta địa vị thấp hơn nurong nurong, nhưng lại lớn tuổi hơn một chút, Kỵ phi nurong nurong không ngại ta gọi ngài là muội muội chứ.”

Thanh Hoàn vô cùng không thích người khác kéo nàng, lập tức tránh thoát.

“Tùy ngời.”

Nàng lớn lên trong gia tộc có truyền thống võ thuật, sức tay so Nguyên quý nhân lớn hơn, động tác như thế khiến nụ cười đoan trang của Nguyên quý nhân biến mất.

“Muội muội xa cách như vậy chẳng nhẽ do chuyện vài ngày trước. Đó chỉ là hiểu lầm, muội muội không cần nhớ trong lòng, về sau tỷ tỷ có chuyện gì còn phải thỉnh giáo muội muội chỉ điểm đây.”

Thanh Hoàn ngờ ngác nhìn nàng, chân mày nhíu chặt: “Ngời muốn nói cái gì?”

“Muội muội ngàn vạn không hiểu lầm, chỉ là lâu chút ngày không thấy muội muội, muốn nói nhiều hơn mấy câu thôi.”

Nàng đối với Nguyên quý nhân không hề có chút thiện cảm, cho tới bây giờ cũng chưa có, có lẽ bởi vì một người đàn ông, chính là không muốn cùng nàng ta nói chuyện.

Nguyên quý nhân lấy lễ phẩm thị nữ mang đến hôm qua, đưa cho nàng: “Mặc dù mới gặp muội muội hai lần còn chưa quen nên hôm nay tạm thời đưa phần lễ này lấy chút tình cảm của muội muội, về sau đều là tỷ muội nhà mình, đừng lạnh nhạt như trước nữa nhé.”

Thanh Hoàn mở hộp ra, bên trong là một chiếc trâm cài tóc vô cùng tinh xảo.

Nàng lấy ra thưởng thức một phen, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Thật là đẹp.”

Có lẽ là do môi trường lớn lên, từ nhỏ cao quý còn được mọi người sủng ái, tuy có ghen tỵ nhưng đáy lòng rất hiền lành, người khác cho nàng đồ, hơn nữa nhìn đáng về quý giá như vậy, mình cũng không nên có địch ý.

Nguyên quý nhân cười nói: “Muội muội nếu là thích hãy nhận lấy, không vui trước đây cũng không nên để ở trong lòng.”

Lúc này Thanh Hoàn mới chính thức ngẩng đầu quan sát nàng một phen. Làn da trắng nõn, mắt như làn thu thủy, đôi môi đỏ tươi, trên đôi môi này còn có người đẹp như vậy sao. Trong lòng hơi căng thẳng, thu hồi vẻ lạnh lùng trước đây, gật đầu một cái rồi rời đi.

Không đi được hai bước thì Vân tần từ bên kia đi tới. Đã lâu Vân tần không gặp vị hoàng phi trong lãnh cung này, lập tức khom người thỉnh an.

Cứ như vậy lại bị ép buộc ở chung một chỗ nói thêm vài lời.

Lúc đầu Thanh Hoàn mắc bệnh, không đi tuyển tú nên bị loại ra khỏi danh sách, chưa bao muốn vào cung làm hoàng phi. dien]dan[le]quy]don] Ai biết lại đột nhiên được vào cung một bước dài, lễ nghi cũng không học được, sau đó lại ở trong lãnh cung một thời gian dài, không ai tương giao, không được học mà cũng chả buồn học.

Đôi đôi một đám phi tử trang điểm lộng lẫy căn bản không có bất kỳ lực chống đỡ nào.

Vân tần nhìn thấy cây trầm trong tay nàng, vô cùng hâm mộ nói: “Nguyên muội muội hào phóng như vậy, cây trầm này là hoàng thượng ban cho muội, tỷ tỷ có lẽ không có phúc có được vật như này rồi.”

“Tỷ tỷ lại trêu ta, lần trước hoàng thượng tặng cho tỷ vũ phường dạ minh châu. Đó cũng là bảo bối hiếm thấy trên đời đấy.”

Vân tần đỡ tay nàng, từ từ đi về phía trước: “Chúng ta cũng không cần khoe khoang nhiều, Kỳ phi nương nương chức cao, hoàng thượng tự nhiên ban thưởng nhiều bảo bối quý giá hơn, chúng ta lại ở nói chuyện này ở đây thật đáng bị chê cười.”

Thanh Hoàn đi một bên cũng không trả lời, sau lưng người khác có một nhóm cung nữ thái giám phục vụ, chỉ mình nàng lẻ loi một thân một mình.

Nàng chuẩn bị rời đi, bởi vì tình hình này rất dễ khiến nàng bộ lộ cảm xúc giấu trong lòng, cảm xúc này đã tích lũy vài chục năm, bởi vì hấn biến mất, cũng có thể vì hấn mà mờ ra, đúng lúc đi tới Thạch Cảnh đài thì nhìn thấy hoàng thượng ở đây.

Hoàng thượng?

Lúc nàng ngẩng đầu, liếc mắt liền nhìn thấy hấn.

Mấy nữ nhân đang nói cái gì đó cùng hấn, có vẻ rất vui. Mọi người đều tới, có lẽ Quế tần cũng nghe thấy hoàng thượng ở chỗ này nên mới đến.

Huyền Diệp ánh mắt dời đi nhìn thấy nàng lập tức đứng dậy đi tới, bước đi thật nhanh. Người khác đều cho rằng hoàng thượng đến đỡ Nguyên quý nhân, chỉ là cặp mắt kia nhìn chằm chằm Thanh Hoàn không dời.

Trực tiếp coi thường mọi người bên cạnh, đi tới bên người nàng, đưa tay níu tay của nàng kéo tới chỗ khác. Mấy vị phi tần lễ phép cũng bỏ mặc.

“Ai cho nàng ra ngoài?”

Thanh Hoàn nhìn về mặt tức giận bùng bùng của hấn, trong lòng hồi hộp sợ hãi, cực kỳ thành thật nhỏ giọng trả lời: “Ta từ cửa sau ra ngoài.”

Huyền Diệp lớn tiếng nói: “Thái hậu phạt nàng cảm tức không được ra khỏi cửa! Ra cửa chính là cãi ý chỉ, muốn ăn đòn phải không!”

Thanh Hoàn có chút kinh hoảng không biết làm sao, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Hấn vẫn nhất quyết không tha: “Trẫm hứa với nàng ba tháng gặp một lần, ban đầu nàng tự mình đồng ý, hôm nay làm trái với cam kết, muốn chịu phạt như thế nào?”

Có lẽ Thanh Hoàn bị dọa sợ, quỳ trên mặt đất không nói lời nào.

Im lặng trong chốc lát, hấn lạnh lùng nói: “Thanh Hoàn, trẫm vô cùng thất vọng, nếu như nàng không muốn ở chỗ này, hiện tại trẫm sẽ cho nàng xuất cung, tuyệt đối không ngăn cản.”

Cuối cùng, nước mắt của Thanh Hoàn cũng tuôn ra như vỡ đê.

Cúi đầu, cố gắng nín khóc, Thanh Hoàn nói: “Về sau ta sẽ không ra ngoài nữa, hoàng thượng bớt giận.”

Số lần nàng gọi hấn là hoàng thượng không nhiều, bởi vì có thể bị lộ dưới ánh mắt trời nên cơ hội càng thêm ít. Nàng làm sao có thể không biết lễ nghi, trong hoàng tộc, lễ tiết là quan trọng nhất, nhưng chuyện tình cảm sao có thể trộn lẫn những thứ này?

Hấn hoàn toàn biết nàng yếu ớt nhất ở điểm nào, có ít thứ khê đụng liền đau, chỉ có đau mới có thể nhớ lâu.

Huyền Diệp bắt lấy cánh tay Thanh Hoàn, ngay lập tức ánh mắt sắc bén nhìn ngay thấy đồ vật trong tay nàng, nhanh chóng hiểu chuyện gì xảy ra. Đoạt lấy cái hộp chứa cây trầm, ném vào tay Tề Đức Thuận ở phía xa.

Trong lòng không đành lòng phát giận lần nữa, Huyền Diệp lấy hơi nói: “Làm chức hoàng phi của nàng cho tốt thì muốn cái gì trẫm đều có thể cho. Lấy mấy thứ đồ của người khác làm gì?! Đi về suy nghĩ lại, viết một lá thư nhận lỗi, ít ngày nữa trẫm tự mình đến kiểm tra.”

Tề Đức Thuận đưa Thanh Hoàn trở về, hoàng đế hoàn toàn không có ý định ở chỗ này uống trà nói chuyện phiếm.

Mang theo Nguyên quý nhân đi Noãn Tâm điện.

Nguyên quý nhân vẫn mỉm cười, hoàn toàn không muốn thay đổi bộ dáng đầy lạnh lùng của hoàng đế. Vào trong cung, im lặng một khắc rồi bất chợt, Huyền Diệp xoay người, đôi mắt phóng hỏa, ngọc trâm trong tay đột nhiên rơi xuống đất.

Cây tram vỡ tan tành trên mặt đất. Tiếng vang này khiến Nguyên quý nhân đình tai nhức óc, lập tức quỳ trên mặt đất.

Huyền Diệp đi tới ngón tay hung hăng bóp cầm của nàng, ánh mắt nhìn chòng chọc: “Người lấy cái này để làm gì?”

Nguyên quý nhân ngừng thở mở miệng, sắc mặt trắng bệch, miệng ca lăm “Nô ti. . . Nô ti sinh nhật đáp lễ Ky phi nương nương.”

“Người tính toán gì với nàng ấy?! Trẫm nói lại cho người một lần, về sau không nên đi trêu chọc nàng! Nếu tái phạm thì đừng trách trẫm lời chuyện cũ, cầm những thứ đồ này về, cắt!”

Nguyên quý nhân cứng ngắt run rẩy nhìn hần, giọng điệu của hần cùng vẻ mặt cứng rắn và đầy chán ghét.

Bộ dạng đó đã phủ nhận tất cả yêu thương mà hần dành cho nàng, tất cả đều là mộng cảnh, đúng, cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Nước mắt chảy xuống, vừa nói vừa khóc khê: “Hoàng thượng gặp nô ti ở Khanh Lương Các, từ đó trở đi có phải tất cả đều là giả, tất cả là do một mình nô ti nằm mơ đúng không?”

Nàng quỳ trên mặt đất khóc khiến lớp trang điểm trên mặt lem ra, Huyền Diệp nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng: “Nguyên quý nhân, bình sinh trẫm ghét nhất chuyện hậu cung tranh giành tình cảm! Từ lúc người được phong quý nhân đến giờ, người đã đạt được cái gì, người khác lại đạt được cái gì. Thế nào, phong quang đã lâu nên giờ trẫm truy phạt liền cảm thấy uất ức? dien.dan.lequydon Toàn gia phụ thân Ky phi đều phải chết, người có thể tỏ ra một chút xiu lương tri an ủi nàng ấy một chút hay không! Nàng ấy tới đây đã lâu nhưng có thể so vinh hoa phú quý với người được sao? Người ở trong cung hếch cao mũi trẫm cũng mặc kệ, vì sao chỉ một cùng nàng không qua được, người cầm những thứ đồ này làm cái gì, thị uy sao? Được, hiện tại trẫm liền phong nàng ấy làm quý phi, người còn có tư cách gì ở trước mặt nàng ấy làm mưa làm gió!”

Nguyên quý nhân ngẩng người quỳ trên mặt đất, hần đang nói gì? Là muốn cùng nàng ấy địa vị đối lập sao?

“Nô ti tuyệt không tranh giành tình ý của người. Sinh nhật của nô ti, hoàng thượng tổ chức tiệc rất long trọng, từ trong đáy lòng nô ti cảm động đến rơi nước mắt, từ đầu đến cuối chưa bao giờ dám vượt lời trì ngữ trước, xin hoàng thượng minh xét.”

“Đủ rồi!” Hần cái gì không muốn nghe nữ nhân này nói nữa: “Người tránh ra.”

Nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối tăm, đột nhiên cảm thấy khó chịu, buồn nôn, rồi sau đó ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: TÌNH THỂ BẤT ĐẮC DĨ

Trong mơ màng thấy thái y chẩn đoán bệnh xong, lại cho toa thuốc, không rõ bóng dáng lúc ẩn lúc hiện trước mắt là ai, không có mùi của hần, không có hần bên cạnh.

Vân tần nhìn nàng, ánh mắt đỏ đẫm nheo mắt sững sờ.

“Nguyên quý nhân? Muội muội?”

Mí mắt nàng giật giật, đưa tay kéo Vân tần, lo lắng nói: “Đứa bé của ta, đứa bé của ta.”

Vân tần an ủi nàng nói: “Đứa bé ở đây, đứa bé vẫn còn ở đó.”

Nàng vuốt bụng, nước mắt tuôn ra, ôm lấy Vân tần, “Tỷ tỷ. . . Tỷ tỷ. . . Trên đời này chỉ có đứa nhỏ này yêu ta, thương ta rồi.”

Vân tần vỗ nhẹ nàng, dịu dàng an ủi: “Muội muội không nên đau buồn, thân thể quan trọng hơn, cứ khóc thút thít như thế sợ sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.”

Từ thấp đi lên trên thì tự mình sẽ chuẩn bị tâm lý, nhưng từ chỗ cao rơi xuống, nếu không chú ý một tí là sẽ có thể tan xương nát thịt.

Nguyên quý nhân cho rằng nàng sẽ không như vậy, giống như tất cả mọi người đều cho rằng nàng sẽ không như vậy, thật ra thì tất cả chuyện này có gì khác nhau sao?

Đội cảm xúc trong lòng Nguyên quý nhân chuyển biến tốt lên một chút, không rơi nước mắt nữa, Vân tần mới dám nói chút lời thật lòng: “Nguyên muội muội, muội không nên đi chọc Ky phi, hơn nữa lại còn lặp đi lặp lại nhiều lần. Ngay cả Ôn quý phi đều không dám làm gì, vì sao muội lại hồ đồ như vậy? dien.dan.lequydon Ban đầu sắc phong, thái hoàng thái hậu cũng không dám phản đối, phụ thân Ky phi vào tù, khẳng định hoàng thượng đã sớm tính

toán, nàng ấy bị giấu kín như vậy bởi vì hoàng thượng biết nàng ta rất có ích. Muội muội mới được cung chiều nên chưa biết, chà ai dám nói chuyện với nàng ta cả? Hoàng thượng của chúng ta làm việc chưa bao giờ không có lý do, chuyện lần trước muội muội cùng Quế tần liên quan đến con cháu nối dòng, hoàng thượng cũng đều trách tội các người, hiện tại sao vẫn không hiểu?”

Nguyên quý nhân lau nước mắt: “Phụ lòng như vậy không cần cũng được.”

Vân tần vội vàng che miệng của nàng: “Không được nói bậy! Hoàng thượng sủng muội là vì người yêu thích, muội muội cũng không thể bởi vì hoàng thượng sủng ái mà đánh mất lễ nghi. Kỵ phi sắc phong chưa được hai năm, cha nàng Khó Nỗ Nhĩ lại xảy ra chuyện, rõ ràng hoàng thượng muốn dùng Kỵ phi nương nung để uy hiếp Khó Nỗ Nhĩ. Lúc hoàng thượng lên ngôi, cha Kỵ phi là đại đại công thần, nắm binh quyền hùng mạnh trong. Hoàng thượng làm hoàng đế lâu năm, hiện tại vị trí ngày càng vững chắc, ổn định hoàng quyền, sao có thể yên tâm chuyện này. Nếu Kỵ phi ở trong cung xảy ra chuyện, một khi không khống chế được thế lực đông đảo của cha nàng bên ngoài, hậu quả khó mà lường được.”

Gia tộc Vân tần thuộc Hán Quân Kỳ, có nhiều kinh nghiệm, tai mắt được thẩm nhuần từ nhỏ, phân tích vấn đề rất có lý, bình thường yên lặng nhưng trong lòng không hề đồ chửi nào.

Lần đầu tiên Nguyên quý nhân nghĩ đến chính trị rồi ren, phức tạp.

Vân tần nói tiếp cho Nguyên quý nhân biết: “Mấy ngày qua Định phi cùng Ôn quý phi đều ở trong cung bái Phật niệm kinh. Gia tộc các nàng bị liên lụy, ít đi ra ngoài có thể bớt chọc thị phi. Liên quan đến chính trị, theo tính tính của hoàng thượng thì nữ nhân nhất định phải hy sinh. Mấy ngày nay muội vừa sinh nhật, vừa mang thai, phong quang như vậy khó tránh khỏi gây chuyện thị phi bị người ta tóm lấy nhược điểm. Hoàng thượng đối với muội tốt, muội phải nhớ điểm tốt của người. Người không tốt với muội, muội phải nhớ người tốt, không được xung đột lý luận với người.”

Vân tần tận tình khuyên bảo, tâm tình Nguyên quý nhân mới từ từ đặt xuống. Nàng gả cho một đế vương, không được chân tình, càng không đặc biệt, ngược lại hoàng thượng vẫn nhân nhện nàng, trong lòng thay đổi ý nghĩ, bỗng thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Lúc hai người đang thì thầm, thái giám đưa thuốc bổ tới, thị nữ lại mang y phục mới mặc mùa đông từ trong Phủ Nội Vụ ra. Chất liệu vải đều là loại tốt nhất, hình thức đẹp mắt cực kỳ hợp với màu da của nàng.

Vân tần cười nói: “Muội xem, trong lòng hoàng thượng vẫn có muội đúng không, mừng xong liền lấy lòng muội muội. Người là hoàng đế, là thiên tử trên vạn vạn người, từ trước đến nay làm việc ngoan độc, có thể đối với muội muội như thế, về sau cũng đừng nên không hiểu chuyện như trước nữa.”

Không đoán được tâm tư của Vân tần, thậm chí nàng và người này còn không quen nhau nhiều, vì sao lại muốn giúp nàng, cuộc sống như thế còn phải qua bao lâu nữa, hoàng đế âm tình bất định, mình lại không nghĩ ra, tất cả khúc mắc trong đầu không thể gỡ được.

Huyền Diệp cực kỳ tức giận, hấn tức giận đến mức cống phẩm Ngọc Lưu Ly vừa đến đã đập nát báy.

Tất cả mọi người quỳ trên mặt đất không ai dám nói một câu.

Từ khi loại bỏ ba quân bảo vệ, cho tới bây giờ hoàng đế không có tức giận như vậy. Lúc trước giải việc Ngô Tam Quế, Cảnh Tĩnh Trung, Thượng Khả Hi liên hiệp muốn phân chia nam bộ, vừa muốn phong vương lại còn muốn phân chia lãnh thổ cho nên đập vỡ cây bút mà thái tử hoàng đế để lại trên bàn thành mấy mảnh, toàn bộ ngọc đai, sách vở rơi vãi đầy đất.

Lần này tức giận như vậy chắc hẳn trong lòng đã nhịn quá lâu, thật sự không chỗ phát tiết, phải kiềm chế mà trở về.

Ngược lại Ngũ Ngưng Thanh hết sức thanh nhàn, trong Nam thư phòng trừ hấn và hoàng thượng thì còn thái tử. Phụ thân phát giận, thái tử rút lui trước.

Chờ bộc phát hết, Ngũ sư phụ để quyền sách trên tay xuống bàn đi tới, sau đó hành lễ.

“Hoàng thượng bớt giận, hậu cung có chuyện gì có thể khiến hoàng thượng tức giận như vậy?”

Huyền Diệp quay đầu nhìn hấn, nỗ lực khắc chế nói: “Trẫm chỉ sợ nàng biết.”

“Hoàng thượng, chuyện lớn như vậy có thể giấu giếm được đi không?”

“Không gạt được cũng muốn gạt, ai nói ra ngoài trẫm liền chém đầu hấn!”

Ngũ Ngưng Thanh khẽ cười: “Vi thần chưa từng thấy hoàng thượng lo lắng, xúc động như vậy, hoàng thượng là thiên tử còn có chuyện gì không thể làm chủ? Vi thần nhìn nương nung cực kì yêu mến hoàng thượng, nữ tử hăm sâu vào tình cảm, cái gì cũng có thể liều mạng, tất nhiên sẽ không ra chuyện gì lớn đâu.”

“Ngũ sư phụ.” Hấn trầm giọng nói, “Trẫm không sợ nàng hận ta, chỉ sợ tình tình cao ngạo không chịu gặp lại trẫm, nàng còn trẻ, tài hoa phong nhã, trong cung là vực sâu tội đồ, vui vẻ cũng chỉ là cơ hội, nếu ngay cả trẫm cũng lừa gạt, giả dối nàng, vậy còn có chuyện gì để mà vui nữa.”

Nàng sẽ hận hấn chết thôi. Lúc vào cung tất cả đều mỹ mãn hài hòa, thật vui vẻ, hôm nay qua bao nhiêu năm, gia đình biến đổi lớn. Cũng là bởi vì ngưỡng cửa này nên bây giờ hấn không cho một đao giết cha nàng, một mực giam lỏng nghĩ biện pháp xử lý nào tốt nhất.

Ban đầu có lẽ hấn cũng không nên cho nàng vào cung, không cho nàng vào cung sẽ không có nhiều chuyện như vậy. dien.dan.le.quy.don Nhưng nàng lúc ấy thiên chân khả ái, bộ dáng cực kỳ giống tinh linh tiên nhân trên trời, lại còn đuổi theo hỏi hấn: người tên là gì, về sau ta đưa số bạc này cho người

như thế nào?

Huyền Diệp chưa từng bị ai đuổi theo hỏi tên tuổi, đáng đáp như tinh linh cười khiến hấn quên tất cả mọi thứ.

“Diệp. . .” Hấn nói, “Ta họ Diệp.”

Nữ tử cười, ánh mắt cong lên: “Diệp công tử, về sau ta lấy được bạc sẽ chờ ngươi ở quán rượu này, ngươi nhất định phải tới nha.”

Huyền Diệp hết sức tò mò, đưa giỡn nhìn nàng. Biết rõ còn cố hỏi: “Cô nương họ gì?”

Nàng nhỏ giọng nói: “Ta tên là Thanh Hoàn, Diệp công tử nhớ nha, ngày mai ta lấy bạc sẽ chờ ngươi ở chỗ này.”

Hấn là cố ý áp sát thiên kim nhà Khó Nỗ Nhĩ, lại không nghĩ rằng thiên kim nhà hấn chủ động ngã vào hấn như vậy. Quả thật là cố ý theo nàng cùng tiến vào quán rượu, sau đó lừa nha hoàn của nàng đi ra, cuối cùng bao toàn bộ lầu hai từ lâu, chỉ còn lại bọn họ.

Không có nha hoàn giao bạc, thấy nàng hoang mang sợ hãi tìm bạc, mình giả dạng đại hiệp trả tiền thay nàng.

Hấn chưa bao giờ thấy ánh mắt nóng bỏng như vậy, như cọc gỗ ngờ ngác nhìn ánh mắt của hấn, giống như hoa si nhìn chăm chăm hấn không di chuyển tí nào.

Huyền Diệp đến gần nhìn nàng: “Cô nương đang nhìn cái gì?”

Bị hỏi như vậy chỉ sợ là sẽ mắc cở đỏ bừng mặt, nhưng nàng lại nghiêm trang nói: “Công tử, ta giống như từng nằm mơ thấy ngươi.”

Huyền Diệp bị nàng chọc, khóe miệng cong cong cười rộ lên.

Nhưng mà hấn cũng không định bắt nàng lại nhanh như vậy, xoay người rời đi.

Có lẽ hấn không biết nàng đợi, có lẽ nàng cũng quên mất mình đợi bao lâu.

Mỗi ngày mỗi ngày chờ đợi, hốt hoảng, cố nhẫn nhịn giống như nhất kiến chung tình, cam tâm tình nguyện một lần lại một lần chờ đợi.

Rốt cuộc có một ngày tại cửa phủ nhà mình thấy nam tử ngày nhớ đêm mong, giống như thấy được người yêu đã lâu. Đầu tiên là sừng sốt kinh ngạc đến ngây người, sau đó chạy đến bên cạnh, nở nụ cười, trẻ con nhìn mặt hấn, nụ cười xinh đẹp, mỹ lệ khiến hoa cũng phải hờn ghen.

Nàng vừa nhảy nhót vừa nói: “Diệp công tử, ta biết ngươi nhất định sẽ đến, ta chờ lâu lắm rồi.”

Tùy tùng thị vệ phía sau bỗng dung xuất hiện một người không biết là ai, chuẩn bị nói chuyện thì Huyền Diệp ra hiệu bảo rời đi. Nhận bạc trong bàn tay ẩm áp, mềm mại, trắng nõn như tuyết nhìn nàng: “Thanh Hoàn, ngươi đợi ta bao lâu?”

Từ lúc ngươi rời đi đến hôm nay, ngày nào cũng đợi, không dám rời đi, chỉ sợ bỏ lỡ cái gì. Kể cả việc gấp cũng bảo Nhữ Văn đứng chờ ở cửa, thấy nam tử nào trẻ thì cứ hỏi ngươi có phải Diệp công tử hay không.

Nhưng mà thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ đúc lại thành một câu nói, hơn nữa còn nói lời kinh người: “Diệp công tử, ta. . . Ta hình như thích ngươi, ngươi có thể lấy vợ không?”

Hấn nhất thời có chút khiếp sợ, sau đó này khiếp sợ hóa thành nghiễm túc. Hình như mấy ngày nay hấn cũng có chút nhớ nàng mãi không quên, mặc dù thỉnh thoảng thoáng qua, nhưng cũng không phải chưa từng nghĩ tới.

Lòng khẽ giao động, hấn vội ho một tiếng: “Cô nương, cho phép ta suy nghĩ một chút được chứ?”

Bây giờ nàng mới thấy xấu hổ, Thanh Hoàn lập tức cúi đầu, nhắm mắt lại, quay đầu. Trời ơi, đã chuẩn bị câu mở đầu nhiều như vậy mà hôm nay lại nói nhanh như thế, hấn có nghĩ mình không biết xấu hổ hay không.

Chỉnh lại vẻ mặt, nàng xoay người, lưu luyến nhìn hấn, hơi lo lắng nói: “Cũng không nên quá lâu nhé, chờ đợi rất mệt.”

Huyền Diệp nhìn nàng nở nụ cười, chưa bao giờ thả lỏng như vậy. Ngày trước đều là hấn chọn người khác, hôm nay có tiểu cô nương chỉ mặt gọi tên muốn hấn, rất nghiêm chỉnh gặt đầu một cái: “Cô nương, ta cũng rất thích nàng, đợi ta về nhà chuẩn bị xong liền cưới nàng làm vợ.”

Thanh Hoàn giống như nữ tử chùa, đứng ở cửa tiễn hấn rời đi, nhìn bóng lưng hấn, nhìn thấy hấn quay đầu lại, sau đó biến mất ở cuối con đường, không thấy bóng dáng.

Lần gặp nhau lại ội vã ly biệt như vậy, ngay cả tên thật của hấn cũng không biết.

Rồi sau đó nàng hoàn toàn thay đổi bộ dáng. [die.nda.nlequydon](#) Mỗi ngày Nhữ Văn nghe được nhiều nhất là Diệp công tử phong lưu phóng khoáng như thế nào, xuất khẩu thành thơ như thế nào, võ công cao cường như thế nào.

Nàng gặp mặt Diệp công tử gặp mặt chưa được nửa canh giờ, làm sao có thể nhìn ra nhiều ưu điểm như vậy?

Chỉ là do lần đầu nữ hài tử động lòng nên cảm thấy người trong lòng cao ngạo mà hoàn mỹ, nếu đã thích thật thì quan tâm gì đến hình dáng bên ngoài, thích là thích, không mong gì khác.

Lúc gặp mặt, nàng đã cài cựa bắt phụ thân giải trừ hôn ước với Đông đại công tử, luôn mồm phải gả nàng cho Diệp công tử. Phụ thân nghe được đôi câu vài lời, thậm chí còn không biết người tên Diệp công tử rốt cuộc là ai.

Hình dáng của Đông đại công tử kia ra sao bây giờ nàng cũng không nhớ gì cả, chỉ biết là vừa thấy mặt đã chán ghét. Người làm trong nhà nàng còn đồn đại hẳn thường xuyên đến kỹ viện cùng người ta ngâm thơ làm câu đối. Nghe đến đây khiến nàng nổi cơn điên, khóc rống lên không muốn thành thân cùng hắn.

Hai gia trưởng vốn ước hẹn bằng miệng, lúc ấy chỉ mới mười một mười hai tuổi, hôm nay Thanh Hoàn vừa khóc vừa nháo đến thiên hôn địa ám như vậy, thật không biết làm như thế nào cho phải. Đang lúc tâm tình không tốt thì Diệp công tử đến, tất cả bức mình, khó chịu liền theo gió bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: TÌNH NHƯ NƯỚC DÂNG

Huyền Diệp ra ngoài một chuyến thực không dễ, hai người vừa gặp mặt liền lưu luyến nắm tay người yêu nói ra nỗi nhớ.

Từ đáy lòng hẳn cũng không ghét tiểu nữ tử này, mặc dù còn nhỏ nhưng đáng đáp cao gầy thanh xuân, giống như ánh mặt trời tỏa hào quang chói mắt, hơn nữa phát hiện mình cực kì thích được theo đuổi.

Nếu như nói ba lần trước bởi vì có việc mà xuất cung thuận tiện sang thăm nhìn nàng thì lần thứ tư lại thật sự vì nhớ nhưng không thể ngủ được, muốn ra ngoài cùng nàng hẹn hò. Hoàng thượng chưa bao giờ có thói quen xuất cung chơi bởi lêu lổng, mỗi lần ra ngoài đều là có chuyện, giữa tháng ba bốn ra ngoài ba bốn lần, đúng là hiếm thấy.

Lần này Thanh Hoàn một hơi nói xong tất cả những lời cần nói, hơn nữa hết sức chăm chú giao phó: “Công tử, cha ta thấy tiền là sáng mắt, muốn gả ta cho người có quyền có thế. Cha cảm thấy có quyền thế mới có thể sống tốt. Lúc người cầu hôn nhất định phải lấy thêm chút bảo bối tới đây, cha ta thấy người có tiền khẳng định không phản đối.”

Huyền Diệp khẽ cười, nghiêng đầu hỏi nàng: “Nếu không có tiền thì phải làm thế nào?”

Thanh Hoàn ngơ ngác đứng, nín thở toàn thân, cuối cùng thở dài một hơi, hai con mắt tròn to nhìn hắn, nét mặt hung phấn: “Nếu không, chúng ta bỏ trốn nhé.”

Đến nay Huyền Diệp cũng không biết Thanh Hoàn biểu hiện ra bộ dáng không cách nào kháng cự sức hấp dẫn của hắn chỉ trong mấy lần gặp mặt có bao nhiêu phần là thật, nhưng hắn càng ngày càng thích phần tình ái này, không mất chút sức lực nào đã mang được nữ nhân về.

Cảm xúc bị động này ảnh hưởng trực tiếp đến phán quyết hiện tại.

Nếu như nàng biết, nàng nhất định hận chết hắn. Hiện tại những chuyện này không thể dùng lý trí giải quyết, tuyệt đối không thể.

Mấy ngày nay đều không yên lòng, ở điện Ngõa Cách gọi mấy tiếng hắn cũng không nghe thấy.

“Hoàng thượng, Khó Nỗ Nhĩ đã tự vẫn.”

Chỉ có những lời này mới khiến hắn chú tâm.

Ban đầu thái hoàng thái hậu phụ hắn lên ngôi hoàng đế, Khó Nỗ Nhĩ dứt khoát cầm binh quyền ủng hộ, ảnh hưởng rất lớn đến quyền vị của hắn. Nhưng giờ hắn là phụ thân của Ky phi, cũng là quốc trọng, vì nữ nhi mà tự vẫn, không thể phán định hình pháp cao nhất nữa.

Cả đêm cùng mấy vị đại thần thương nghị sẽ giáng tội như thế nào.

Sau khi thương lượng cả đêm cuối cùng tuyên bố kết quả, bốn phần công sáu phần tội. Tuy có ý giáng tội nhưng có thể miễn cường công bù tội, cái gọi là miễn cường chính là nhờ hoàng đế nhân từ lòng dạ rộng lượng, lại để cho người ta cảm thấy hắn khoan hậu cự thần.

Năm nay trời lạnh sớm hơn so với quá khứ, mới vừa đầu đông đã có một trận tuyết rơi.

Bởi vì không biết đối mặt ra sao nên hôm nay nhân lúc bầu trời đầy tuyết tung bay cùng Định phi đến Vân Phù Hiên. Thị vệ bên ngoài đã rút lui hơn phân nửa, từ ngày hắn rống giận sợ rằng nàng sẽ chẳng có lá gan đi ra.

Huyền Diệp toàn thân bạch y, khoác áo choàng lông chồn. Quần áo như vậy khiến hắn trở nên xa cách, giống như cổ nhân từ xa bước đến.

Thanh Hoàn từ trên lầu đã nhìn thấy hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn chăm chú, những đóa hoa tuyết nhỏ bé khẽ bay trên bầu trời, không thấy rõ vẻ mặt của nhau ra sao.

Thanh Hoàn khôi phục lại bộ dáng giống như mọi lần gặp gỡ, nhanh chóng xuống lầu, mặt cười cực kì rực rỡ.

Nhiều ngày không thấy Thanh Hoàn gầy rất nhiều, ánh mắt cũng âm trầm, còn mặc y phục mỏng manh như vậy, nụ cười cổ giả bộ này làm cho người ta có chút mất hồn.

Huyền Diệp cầm hai tay của nàng, cúi đầu muốn hôn nàng, nhưng nàng lại run run tránh né hắn. Huyền Diệp thổi một hơi nóng nàng, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào?”

Thanh Hoàn nhìn hắn lắc đầu một cái, cười nói: “Có chút ngoài ý muốn.”

Mấy cung nữ phía sau Định phi ôm một rương đầy đồ, đều là y phục mới dệt, hết sức ấm áp.

Nàng hình như cố ý né tránh hắn, buông tay ra đi tới trước mặt Định phi, ngón tay sờ sờ tú y mỉm cười nói: “Cám ơn Nghiên cô cô, giờ thì tốt rồi, mùa đông cũng sẽ không lạnh.”

“Người cũng không nên cảm ơn ta, hoàng thượng đã phân phó làm từ sớm, chỉ là năm nay y phục mới tới chậm nên lâu như vậy mới đưa tới.”

Thanh Hoàn vui sướng nói: “Đều cảm ơn nha, cách xa thế này, lại còn có tuyết rơi, tới đây thật không dễ dàng, thật là cực khổ.”

Định phi đang muốn lấy quần áo ra để cho nàng thử một lần, Huyền Diệp trực tiếp nhận lấy nhàn nhạt nói: “Trăm nhiều ngày gặp Kỵ phi, Định phi về trước đi, rảnh rồi trăm sẽ đến thăm nàng.”

Định phi gật đầu một cái, rất thức thời rồi đi.

Người khác vừa đi, hắn đem y phục trong tay ném sang một bên, kéo nàng vào phòng ngủ. Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên gáy nàng, lên gương mặt nàng, sau đó nhìn chăm chăm. Thanh Hoàn giống như tiểu tức phụ thẹn thùng, lắc người tránh né, không được tự nhiên.

Hắn khều cằm của nàng, cợt nhả nói: “Có vẻ nàng có ý kiến với trăm.”

Thanh Hoàn tóm cánh tay đang nâng cằm nàng xuống, quệt miệng nói: “Có chút ý kiến, nhưng có thể bỏ qua không tính.”

Huyền Diệp đưa tay sờ thân thể nàng, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần rồi cúi xuống hôn nàng. Bờ môi của nàng lạnh lẽo mà mềm mại, còn có chút nhàn nhạt chưa sót. Hắn quen nàng tự nguyện, có biểu hiện hơi bài xích như vậy liền lập tức dừng lại.

Thanh Hoàn mở mắt nhìn hắn, ngờ ngác nói: “Thế nào – tại sao dừng lại?”

“Bộ dáng nàng giống như ra chiến trường coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, giống như trăm cường ép nàng vậy, hôm nay không làm nữa.”

“Cũng tốt.” Thanh Hoàn trút giận, “Mỗi lần công tử đều một mình tới đây, đột nhiên hôm nay lại có thêm Nghiên cô cô, đúng là không quen đây.”

“Được rồi, thường ngày ngay trước mặt Nhữ Văn, trăm còn không thấy nàng xấu hổ cái gì.”

“Chuyện đó khác.”

“Sao lại khác?”

Thanh Hoàn loay hoay chiếc nhẫn trên ngón tay, nói: “Nhữ Văn có người yêu rồi, nàng không thích người, nhưng người khác thì chỉ biết mặt mà không biết trong lòng như thế nào.”

“Chắc chắn.” Huyền Diệp ôm nàng vào ngực, “Lời này nghe thế nào cũng thấy mùi dấm.”

Ghen cũng được xấu hổ cũng tốt, dù sao không chuyện khác thì trong lòng cảm thấy an tâm rồi.

Nhữ Văn giúp Thanh Hoàn mặc tú y mới, rất vừa vặn.

“Ah ~ nô tỳ không biết sao Phủ Nội Vụ phủ có thể ước lượng được dáng người nương nương nhỏ bé, lại có thể may đồ vừa vặn như vậy, thật là thần kỳ.”

Người bên cạnh tùy ý nói: “Là trăm ước lượng tương đối chính xác mà thôi.”

Thanh Hoàn lập tức trừng mắt nhìn hắn, ý bảo, không nên nói lung tung, nàng biết lúc nào tay của hắn từng đo đạc thân thể nàng rồi.

Nơi này thật sự xa xôi, nhà cửa lớn lại âm lãnh, Thanh Hoàn không thích nơi này, cộng thêm ánh mắt đáng thương của nàng cầu khẩn nên hoàng đế đồng ý

ý cho chuyển về Tĩnh Thực cung.

Cuối cùng Huyền Diệp cũng từ bỏ ý định giữ nàng ở một chỗ. Mấy ngày nay lấy mấy bộ y phục của nàng từ Tĩnh Thực mang đến Tây Ngân Các, để chuẩn bị cho yêu cầu muốn ở thường trú của nàng.

Cùng Huyền Diệp mỗi ngày ở chung một chỗ đương nhiên là tốt, nhưng trong lòng Thanh Hoàn cứ có cảm giác gì đó rất lạ?

Buổi tối Thanh Hoàn cùng hoàng đế đến thỉnh an thái hoàng thái hậu rồi dùng cơm, lão tổ tông hết sức ngụ ý sâu xa nói: “Kỵ phi, ngươi đã đến được hai năm rồi, mau có một đứa bé đi, hoàng nhi sẽ không thiên vị người khác nữa.”

Hoàng thượng trực tiếp chen vào nói: “Hoàng tử mẫu, Hoàn nhi còn nhỏ, trăm cũng không muốn nàng sớm có đứa bé, về sau có đứa bé thì phải toàn tâm toàn ý lo cho đứa bé đấy.”

Thanh Hoàn gật đầu một cái: “Nô tì nghe hoàng thượng.” Huyền Diệp cầm tay của nàng, một bộ dáng trẻ con dễ dạy.

“Trong lòng hoàng thượng có tính toán thì tốt rồi, ai gia chỉ lo lắng cho Kỵ phi bị uất ức.”

“Người khác có thể chịu uất ức nhưng Kỵ phi làm sao mà chịu được uất ức được. Về sau chỉ sợ nước mắt vừa rơi thì trăm lập tức mềm lòng, muốn mặt trăng trên trời cũng đồng ý.”

Thanh Hoàn cắn chiếc đũa nhìn hán, vừa muốn mở miệng, Huyền Diệp lập tức nói chuyện: “Chuyện mặt trăng sau này hãy nói.”

Thật ra thì tính khí thái hoàng thái hậu như thế nào nàng cũng không biết. Khi bé, lúc mẫu thân dạy nàng nữ công có nói, nữ tử gả đi quan trọng nhất là hòa hợp với mẹ chồng. Hôm nay phu quân của nàng không có mẹ mà có một bà nội, mà nàng lại không nghe thấy mẫu thân đại nhân nói sống chung với bà nội như thế nào, cứ coi như lúc ở nhà, dù sao cơ hội gặp mặt cũng không có bao nhiêu.

Cho nên từ khi nhìn thấy thái hoàng thái hậu, nàng vẫn gọi bà là hoàng tử mẫu, chưa bao giờ sửa đổi.

Hôm nay nhìn vị tổ mẫu này đối xử với nàng rất tốt, không quá hà khắc.

Hoàng đế cùng thái hậu ngẫm hiểu lẫn nhau, không ai nói chuyện buồn. Thanh Hoàn cười thực sự quá ngọt ngào, không có ai nguyện ý để cho nàng biết chuyện nhà tan cửa nát.

Trời rất là lạnh, Tây Ngân Các đốt lò sưởi rất ấm, hoàng thượng có chút chuyện nên Thanh Hoàn đi theo một người từ Từ Ninh cung trở về.

Nước tắm đã chuẩn bị xong. Lần đầu tiên nàng nghiêm túc nhìn nơi này rõ ràng như vậy. Phồn hoa rực rỡ, cực kỳ cao quý. Nước tắm ấm áp vô cùng thoải mái, khiến nàng rất buồn ngủ.

Nhữ vẫn đứng một bên khẽ ho một tiếng, nhẹ nhàng cúi đầu nói: “Nương nương, lên long sàng ngủ.”

Lúc này mới tỉnh lại, vội vã mặc quần áo vào.

Đệm và ga giường rất mới, giống như đều được thay lại. Nàng ngã xuống, trở mình mấy lần, tay đang đưa màn trướng tơ lụa, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cần cổ có cảm giác hơi lạnh, rải rác nhỏ nhỏ ướt át, còn có hô hấp quen thuộc.

Thanh Hoàn mở hai mắt, tay vỗ vỗ mặt của hán, nhỏ giọng nói: “Công tử, có thể hái mặt trăng trên trời xuống sao?”

Huyền Diệp nhìn nàng, cười nói: “Sẽ lấy cho nàng.”

Không chỉ cho nàng mặt trăng mà còn cho nàng tất cả sao trên trời.

Rõ ràng là lần này nàng có vẻ lo lắng, hoàn toàn ở trạng thái □□.

Hán càng đánh càng hăng, lúc giảm tốc độ thì nàng bắt đầu nói mớ. Sau khi nói mớ thì nàng trở nên nhu mì gọi cảm, còn kèm theo mấy tiếng thở dốc mỗi lần hán đi vào.

“Công tử, lúc chúng ta bái đường ta nói cái gì, ngươi còn nhớ rõ không?”

Hán đè trán nàng, nói: “Nàng nói cái gì, nói lại cho ta nghe đi.”

“Vĩnh viễn yêu ngươi, quyết không chia rời.”

Lời này giống như lời tâm tình trong mộng, lúc này nói ra dường như không thích hợp, không biết người trước mặt có nghe rõ hay không, trực tiếp bị bao phủ trong những dao động và đập mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: TÌNH Ý NHƯ TƠ

Thật ra thì khi đó Thanh Hoàn nghĩ, nếu phụ thân không đồng ý gả cho Diệp công tử, nàng trước hết bỏ trốn. Sau khi thành thân rồi thất thân sẽ có bầu, đến lúc đó dẫn một con nít, nếu phụ thân còn bức bách mình thì sẽ khóc náo. Chỉ cần vừa khóc vừa náo, bảo đảm phụ thân cái gì cũng đồng ý, cái gì cũng không dám nói.

Nàng kéo Huyền Diệp đi kinh thành, bái đường thành thân trước mặt đại sư trong Đào Hoa Tự.

Huyền Diệp cảm thấy mình điên rồi mới có thể chơi với nàng trò chơi như vậy, giống như mấy đứa trẻ con tầm thường trong đám bách tính bái thiên địa thành thân.

Lúc ấy quý thần xui khiến đồng ý đi Đào Hoa Tự. Một đám tùy tùng đi theo vội vàng vàng tới trước khiến cho mọi người đi hết, bọn họ còn treo dây kết đồng tâm để cầu phúc lên cái cây bái đường.

Có một khắc hán không muốn nói cho nàng biết thân phận thật của mình. Chỉ là khi yêu, người con gái giống như phát điên, đừng nói là hoàng đế muốn nàng vào cung làm hoàng phi, kể cả cùng nhau đứng ở dọc phố làm tên ăn mày nàng cũng nguyện ý. Cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không hỏi, luôn miệng đồng ý.

Lăn qua lăn lại đã hơn nửa đêm, té bào buồn ngủ đã nhao nhao vận động. Sau khi kết thúc, không gian yên lặng khiến Thanh Hoàn trở nên tỉnh táo.

Thanh Hoàn lẳng lặng nhìn Huyền Diệp, khoe miệng lộ ra nụ cười. Cuối cùng đứng dậy nhào vào trên người hán, nam tử cực kì buồn ngủ, máy móc vươn tay ôm hông nàng. Sau đó lại từ trên người hán, lăn ra chỗ khác, lăn ra đằng xa.

Huyền Diệp cực kì mệt mỏi, ôm thân thể mềm mại của Thanh Hoàn, dần dần ngủ.

Sáng sớm tỉnh táo lại nghiêng đầu nhìn người trên giường, vẻ mặt tươi cười mình vẫn im lặng nhìn hán.

“Nụ cười này của nàng có thể giải thích là rất hài lòng hay sao?”

Hoàng thượng nói vậy khiến Thanh Hoàn không kịp phản ứng kịp, lẳng lẽ di chuyển đến trước mặt hán.

“Công tử, ta đột nhiên phát hiện một vấn đề?”

Hán không có ý định vừa sáng sớm đã nói chuyện kỳ quái.

Thanh Hoàn cau mày: “Làm sao ngươi không hỏi ta có vấn đề gì?”

Huyền Diệp đứng dậy mặc quần áo nói: “Trẫm không nghĩ hỏi dục vọng.”

Thanh Hoàn đứng dậy, nhào người về phía mép giường nơi Huyền Diệp ngồi mặc quần áo, cố gắng nghiêng đầu nhìn hán, nụ cười không thể ngọt ngào hơn: “Hoàng đế bệ hạ, ta phát hiện nơi này của ngươi có dấu răng.”

Huyền Diệp đầu đầy vạch đen, Thanh Hoàn lập tức ngã xuống, kéo chăn đắp lên đầu, núp ở bên trong khăn khách cười.

Ai bảo hán vẫn không ngừng làm đau nàng, một hàng dấu răng kia sâu như vậy, có thể thấy được tình hình lúc ấy hỗn loạn cỡ nào.

Huyền Diệp cực kì thích Thanh Hoàn, thích đến mức chuyện gì cũng có thể tha thứ.

May mắn là đã sang mùa đông, y phục rất dày nên che đậy được.

Lúc trở lại, nàng đã thức dậy, trong nhà ấm áp, trên bàn bày đầy đồ ăn sáng.

“Ah ~ tại sao hôm nay lại không có cháo đậu đỏ?”

Huyền Diệp cười nhàn nhạt nói: “Mỗi ngày tới đây cũng uống thứ đó, nàng không thấy ngán à? Về sau không ăn nữa, trẫm đặc biệt bảo Ngự Thiện Phòng làm canh vưu ngư hạnh hoa (đại khái là món ăn làm từ cá mực và hoa hạnh □)), nàng nếm thử xem mùi vị thế nào, món này cực kì bổ, nàng sẽ thích đây.”

Đối phương không nói lời nào, Huyền Diệp ngẩng đầu lên, thấy Thanh Hoàn mắt hờn nhìn hán: “Lại vờ ngớ ngẩn rồi, mau nếm thử một chút, ăn không ngon ngày mai đổi lại.”

Thanh Hoàn lúc này mới tỉnh lại, bưng lên nhệch nhàng nếm thử một miếng: “A ~ ngọt?”

“Canh cá mực vốn mặn nhưng trẫm biết nàng không thích vị nặng nên cho làm thành vị ngọt, thế nào, không ngon sao?”

“Không phải, ăn rất ngon đây, chỉ là có chút không quen.”

Hoàng đế coi như không nghe thấy, mức canh cho Thanh Hoàn, không mặn không nhạt nói: “Đúng là không biết Hoàn nhi còn biết giả bộ, trẫm quyết định phạt nàng về sau không được ăn thứ kia nữa.”

“Đâu có đâu.” Nhét cái bánh bao vào trong miệng, Thanh Hoàn nức nở nghẹn ngào nói, “Không phải là trước không thấy được nhiều đồ ăn ngon như vậy nên sinh lòng oán hận sao.”

Huyền Diệp vỗ nhẹ lưng Thanh Hoàn: “Nếu thật sự nàng oán hận thì tí hãy viết những thứ muốn ăn, ngày nào trẫm cũng phân phó Ngự Thiện Phòng làm thật nhiều món ăn cho nàng.”

Thanh Hoàn uống miếng nước, thở phào một cái: “Được rồi được rồi, về sau ta theo hoàng thượng, cái gì tốt cũng đều được ăn.”

“Được, mấy ngày này nàng cũng không cần đi, ở lại Càn Thanh cung.”

Thanh Hoàn nhìn sắc mặt hần, nét mặt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Ngươi nói thật?”

Huyền Diệp hết sức vui vẻ, nói: “Giả – là không thể nào, pháp sư trong cung nói địa thế Tịnh Thục cung không tốt, vào ngày đông quá mức âm u lạnh lẽo, trước đây nàng bị cảm lạnh, nếu còn tái phát sẽ rất nghiêm trọng.”

“Khi còn bé?” Thanh Hoàn ngoe đầu nhìn hần, rất lạ hỏi “Hoàng thượng có thể thấy ‘nô ti’ lúc còn bé sao?”

Hần mỉm cười: “Lúc ái phi của trẫm còn bé, rất là ngốc nghếch, đã từng nằm trong đồng tuyết.”

Trong nháy mắt nhớ lại hồi ức, nghe kể là lúc Thanh Hoàn sáu, bảy tuổi cùng ca ca vằm ấy người bạn trong vương phủ chơi trốn tìm, vì thế nàng vui mình trong đồng tuyết để trốn. dien.dan.le.quy.don Thanh Hoàn chỉ lơ mơ nhớ chuyện này, nhưng không biết rằng danh tiếng vang xa đến hoàng đế cũng biết, thật là mắc cỡ chết người.

“Ai ~ tại sao phải hỏi thăm chuyện này, khẳng định trong lòng hoàng đế bệ hạ cười ta chết thôi.”

“Còn muốn nghe chuyện mất mặt hơn sao?”

Thanh Hoàn nháy mắt nhìn hần, ra vẻ vô tội.

Huyền Diệp tiến tới trước mặt nàng nói: “Có người vừa tỉnh lại liền lôi kéo tay trẫm gọi phu quân.”

“.....”

Chuyện này rất lạ lùng, Thanh Hoàn rốt cuộc có chút không ngồi yên.

Theo cách nói của hoàng thượng, lúc ấy nàng sắp chết rét, được ôm lên giường. Mở mắt nhìn thấy hần, rõ ràng lúc trước chơi trốn tìm, câu đầu tiên không phải là: ta bắt được ngươi rồi. Mà lại là: phu quân, ngươi không được đi.

Chuyện này nửa thật nửa giả, tại sao từ nhỏ nàng đã muốn hần? Cho nên buổi tối Huyền Diệp trở lại, Thanh Hoàn lập tức bắt cánh tay hần lại, rất nghiêm túc phân tích: “Công tử, ta cảm thấy ngươi nói không đúng, bình thường lúc ta hôn mê sẽ không nói mơ, từ trước đến giờ gặp ác mộng đều ngậm miệng, đầu đầy mồ hôi nhưng không nói ra lời. dien,dan,.le,quy,don Lại nói lúc ta còn bé, căn bản cũng không hiểu phu quân là có ý gì, làm sao có thể thấy ngươi liền kêu phu quân được? Còn nữa, khi còn bé ta cũng không nói chuyện cùng nam tử xa lạ.”

Hần cười lôi kéo tay nàng, đi lấy y phục phủ thêm cho nàng: “Ngày lạnh như thế còn mặc mỏng manh như vậy.”

“A ~” dường như Thanh Hoàn đã hiểu, gật đầu một cái: “Ngươi lừa ta đúng không?”

Huyền Diệp mặc quần áo tử tế cho nàng, nhỏ giọng nói: “Quân vô hí ngôn, không tin hãy hỏi Nạp Lan công tử.”

Nhờ đến lúc ý thật sự hỏi, Nạp Lan sao nhớ được chuyện như vậy, cũng là chuyện mười năm trước rồi, hoàng đế diệt trừ Ngao Bái sau đó đến nhà nàng thương nghị quyết sách. Vừa đúng lúc Thanh Hoàn bị bệnh nặng, tướng quân một tác cũng không rời, hần nhân tiện đi tới nhìn một chút. Chuyện kể tiếp đều quên.

Nạp Lan có chút hàm hồ nói: “Nương nương, thần không nhớ gì cả.”

“Ha ha, Nạp Lan công tử cùng Diệp công tử các ngươi liên hiệp lừa ta sao.”

Nạp Lan khẽ cười nói: “Chuyện đã lâu nên không nhớ gì cả, nhưng mà chuyện Kỵ phi nương nương cùng hoàng thượng lúc trước ngược lại thần có biết một chút.” Một bộ dáng như có điều suy nghĩ, sờ cằm suy tư.

Thanh Hoàn bấu môi quay đầu nhìn Huyền Diệp: “Ban đầu lúc ta theo đuổi ngươi, cũng là ngươi đồng ý.”

“Được rồi được rồi, nếu ngươi nói nàng thì nàng cũng rất giỏi già mồm át lẽ phải, ngươi chưa chắc là đối thủ của nàng.”

Nàng ôm cánh tay của hắn, bắt đầu làm nũng, chui vào người hắn núp, cười lộ lúm đồng tiền, không nói lời nào.

Đã lâu không luyện chữ làm thơ, hôm nay có hứng thú liền cùng hắn tới Càn Thanh cung.

Hoàng đế đọc thuộc thi thư lại cực kì hiểu rõ Hán thư, Nạp Lan công tử cũng là người nhiều chữ, hoàng thượng vốn không có hứng thú gì với thi từ thể tục, duy chỉ có Nạp Lan mới khiến hắn muốn cùng bàn luận. Ngày trước chưa bao giờ nhìn thấy Huyền Diệp viết gì là bởi vì thơ tình uyển chuyển hàm xúc không phải khẩu vị của hắn. Nhưng mà Huyền Diệp vô cùng yêu thích nghiên cứu học tập ít thứ, đối với người tài hoa hơn người cũng rất là tán thưởng nên liền mời tới đây.

Thanh Hoàn đứng ở một bên mãi mực không lấy nhiễm được chút hơi thở văn học nào, hoàn toàn khác biệt với phu quân, không có tí lòng cầu tiến nào.

Tự mình ngồi ở một bên lên lên học sách thiếu nhi, nàng không biết nhiều chữ, chủ yếu vì khi còn bé nhìn thấy giáo viên dạy học liền chán ghét không chịu được, đọc thuộc lòng một bài thơ cũng không muốn nói gì đến việc nghiên cứu học thuật thường thức thơ từ. Chỉ có thể xem sách thiếu nhi, không nhận biết được nét chữ nhưng cũng có thể phỏng đoán. `dien.dan{lequydon}` Dù là điểm này cũng là huynh trưởng dạy, tuy nhiên chữ của nàng cũng rất được, dùng giọng của Huyền Diệp biểu đạt, thật nhìn không ra chữ viết cùng dáng dấp không khác nhau nhiều lắm. Về phần có phải khích lệ hay không, nàng cũng không nghĩ được nhiều như vậy.

Cho nên ba người vô cùng tự nhiên làm việc của mình. Một người úp mặt lên mặt bàn, tay lật sách vùn vụt, hai người còn lại cùng thưởng thức danh họa thi từ lỗi thời.

“Hoàng thượng, Nguyên quý nhân cầu kiến.”

Thanh âm Tề Đức Thuận cực nhỏ, Huyền Diệp ngẩng mặt nhìn Kỵ phi đang chống cằm đọc sách, bên ngoài tuyết vẫn còn rơi thưa thớt, nàng lại có thai, rất hào phóng nói: “Để cho nàng đi vào.”

Nguyên quý nhân ăn mặc thật dày, đồ trang sức màu trắng hồng, cộng thêm hoa mai nhân nhạ trên y phục màu đỏ, hiển nhiên là một băng mỹ nhân.

Nguyên quý nhân càng ngày càng hiểu chuyện, hành lễ với hoàng đế xong lại xoa người thỉnh an Kỵ phi. Lúc này Nguyên quý nhân mới hoàn hồn lại, thấy là nàng.

Từ từ bước đến bên cạnh Huyền Diệp, lôi kéo tay của hắn như tuyên bố chủ quyền.

Nguyên quý nhân hơi mỉm cười nói: “Nô tì nghe nói hoàng thượng thân thể không dễ cảm lạnh nhưng hôm nay vẫn muốn tự tay nấu bát canh. Không ngờ Kỵ phi nướng nướng cũng ở đây, nếu không ghét bỏ, Kỵ phi nướng nướng cũng ném thử một chút.”

Thanh Hoàn nhìn Nguyên quý nhân sau đó ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, về mặt Huyền Diệp ôn hoà, đi tới bên người Nguyên quý nhân, nhẹ giọng nói: “Trời lạnh như vậy, nàng lại có thai, thứ này gọi hạ nhân làm là được rồi.”

“Hạ nhân làm khó tránh khỏi không hợp khẩu vị hoàng thượng, nô tì tự mình chọn nguyên liệu, lại vừa yên tâm.”

“Khó được nàng có lòng, hôm nay trẫm sẽ ném thử một chút.”

“Thơm quá.” Thanh Hoàn ngửi một cái, “Ta không biết làm những thứ này.”

Huyền Diệp nhỏ giọng cười nói: “Nàng biết ăn là tốt rồi, không cần phải làm những thứ đồ này.”

Lời này khiến trái tim Nguyên quý nhân căng thẳng, chính mình tìm sách lại chọn nguyên liệu làm cả một buổi chiều, trước mặt một nữ nhân khác lại nói như vậy, không nói được là tư vị gì.

Nhiều ngày không gặp, hoàng đế có thời gian cũng không đến thăm nàng, trong lòng nghĩ muốn mỗi ngày đều nằm mơ, hiện tại cũng chỉ là chuyện cười mà thôi.

Nạp Lan Tịch Đức dường như nhìn ra nét đau lòng dưới nụ cười của Nguyên quý nhân, nhẹ nhàng nói: “Ồ Dương Châu xưa nay hỏi Dương Châu tam mỹ, tài hoa hơn người, đọc đủ thứ thi thư, chỉ nghe một vị vào cung làm phi, chắc hẳn Nguyên quý nhân chính là người đứng đầu trong Dương Châu tam mỹ, thiên kim nhà Ngự sử đại nhân.”

Nguyên quý nhân tới cung đã lâu, sớm không còn nghe người ta nhắc tới chuyện này, hôm nay đột nhiên lại có chút xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: ĐỒNG TÂM LIÊN Y

Huyền Diệp ném vãi hộp rồi đứng lên: “Đúng là Phụ thân ngài viết văn rất hay, mỗi từ mỗi chữ đều là châu ngọc, không biết con gái ngài như thế nào.”

Nguyên quý nhân khẽ then thùng mỉm cười: “Nô tì nào phải Dương Châu tam mỹ gì, bị người ta giễu cợt gọi bừa thôi, vị này chắc hẳn là Nạp Lan công tử, nghe đại danh đã lâu, công tử mới tài trí hơn người, ta cực kì bội phục ngài.”

Nạp Lan khẽ cười một tiếng: “Có người nghe tiếng đã lâu, có người cùng ở kinh thành mà không ai biết, thật sự không dám nhận.”

“Nạp Lan công tử khiêm nhường, thơ ca của công tử nổi tiếng xa gần, sao có thể có người không biết?”

Lời này nói ra sợ rằng sẽ gặp phải mồm tai vạ, hoàng đế đối diện chỉ lo xem tranh, không có cảm xúc gì nhưng Nạp Lan Tĩnh Đức vẫn vội vàng xuống nước: “Nuông nung là người tài hoa, thần cùng hoàng thượng đang bình phẩm một bài thơ, không bằng Nguyên quý nhân cũng xem một cái.”

Nạp Lan ra đời trong gia đình giàu có, tính tình phóng khoáng, yêu thích người tài hoa, muốn mời Nguyên quý nhân xem xét cũng chỉ là ý định đơn thuần, không hề suy nghĩ nhiều. Nguyên quý nhân lại đã lâu không thưởng thức, biện giải thơ ca, hiện tại trước mặt hoàng đế dĩ nhiên vô cùng vui lòng.

Huyền Diệp vừa nhìn sách liền quên tất cả, ba người hăng hái thảo luận, mỗi người đều phát biểu ý kiến của mình, rất náo nhiệt, trực tiếp lạnh nhạt một người khác.

Cũng may Thanh Hoàn rất ngốc nghếch, nhìn bọn họ thi thư tài hoa hơn người, trong lòng chỉ hâm mộ mà không có cảm xúc gì khác, một mình ngồi một chỗ đọc sách.

Nữ tử tài hoa tự nhiên làm cho người ta vui tai vui mắt, Huyền Diệp thật sự có chút kích động muốn để Nguyên quý nhân tối nay ngủ lại. Chỉ là ngẩng đầu nhìn nữ tử một thân một mình đằng xa kia, khéo miệng mỉm cười, hết nhìn cửa sổ lại xem sách vở, ngay lập tức xóa sạch sẽ hoa tâm trong lòng. Cho nên lúc Nguyên quý nhân rời đi, hoàng thượng chỉ nhàn nhạt dặn dò một tiếng, cũng không nói gì khác.

Nguyên quý nhân vừa đi, Huyền Diệp liền mở miệng: “Thanh Hoàn, qua đây.”

Thanh Hoàn lập tức đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, hắn cầm tay của nàng nhẹ giọng hỏi thăm: “Có lạnh không, đi nghỉ trước đi.”

Nàng gật đầu một cái nhìn hắn nhưng lại không động dậy.

Huyền Diệp cau mày: “Lạnh vậy sao không đi?”

“Ta muốn ngủ cùng người.”

Ở cùng với nàng, không cần hỏi thăm nàng nghĩ gì, nàng sẽ trực tiếp nói cho hắn biết bất kỳ suy nghĩ nào trong lòng, không cần hỏi nhiều thêm một câu.

Đưa tay ôm như gương mặt nàng: “Vậy có thể nàng sẽ phải đợi thêm một canh giờ.”

Bên ngoài thật sự rất lạnh, com tối nàng cũng không muốn ăn nữa, đêm qua cũng chưa ngủ ngon, cười nói: “Ha ha, ta cảm thấy vẫn chờ công tử làm ấm chăn thì tốt hơn.”

Sớm nhìn ra nàng lạnh đến mức run rẩy lại cố tình trấn định tự nhiên cam nguyện chờ đợi.

Bởi vì thật sự là rất rất rất không quen, có thể cùng hắn ở một chỗ trong thời gian ngắn. Cho nên nàng mở to mắt, cắn mu bàn tay mình, là thật.

Sau đó lại cắn, đúng là thật.

Cuối cùng cười rộ lên.

Nàng lớn như vậy, cha mẹ yêu thương là tự nhiên, huynh trưởng yêu thương muốn nhường nhịn, hạ nhân yêu thương xuất phát từ thân phận tiểu thư. Chỉ là yêu thương ấy từ hai năm trước đã mài mòn rồi biến mất không còn gì. Quên hết. [diendan] {le.quy.don} Mấy tháng mới đổi được một lần gặp nhau, tình cảm bùng lên mới cảm thụ được rõ ràng. Nàng thương hắn như thế, lại phải rời xa lâu như vậy. Bây giờ ngày nào cũng được bồi hắn, cảm thấy có chút không quen. Trong lòng lại bắt đầu kích động.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại giống như mèo con không an phận, đến lúc an tâm ngủ thiếp đi lại nghĩ thấy hơi thở người nào đó, lập tức tỉnh lại.

Nàng ôm hắn, mái tóc đen dài khẽ chạm vào làn da hắn.

“Nàng vui không?”

Thanh Hoàn gật đầu một cái.

“Mặc dù về sau trăm không thể mỗi ngày đều ở đây cùng nàng, nhưng trong lòng trăm thích nhất nàng.”

Thanh Hoàn ôm hân, suy nghĩ nói: “Ta hiểu.”

“Công tử, có muốn về sau ta sửa lại lời gọi ngươi là hoàng thượng không?”

“Lúc không có người, nàng gọi trẫm là tướng công cũng được.”

Thanh Hoàn cười khanh khách, sau đó lại lo lắng: “Ta học không tốt, có phải công tử rất không thích không?”

Huyền Diệp ôm nàng, cúi đầu hôn trán nàng một cái.

“Nàng đọc sách nhiều rồi lại đa sầu đa cảm, trẫm còn lâu mới thích.”

Nàng giống như nhận được thánh chỉ, vô cùng vui vẻ.

“Có thể đọc nhiều sách tự nhiên là tốt, nhưng không thông minh, có phải không nên học đúng không?”

“Hoàn nhi nói rất đúng, học những thứ kia làm cái gì, trẫm chỉ thích nàng như bây giờ thôi.”

Cho nên có vài chuyện hân mới có thể mắng nàng không căn cứ.

“Ta vẫn cảm thấy —”

Thanh Hoàn còn chưa nói hết, tay nam tử ôm nàng bắt đầu không an phận, còn có một gia hỏa trên người cũng không an phận đang rục rịch góc đầu đập đập vào thân thể nàng.

Hân cúi đầu hôn rải rác khắp nơi, nàng vẫn còn tự nói một mình: “Ta cảm thấy — sau này vẫn nên mời một tiên sinh dạy học. Diệp công tử tính tình ôn hòa nên yêu cầu rất thấp với ta, có học hay không cũng không sao. Nhưng mà vẫn nên học một chút, ít nhất có thể đối phó với hoàng đế bề hạ nghiêm khắc. Ta thấy tính khí hân cũng không tốt đâu.”

Nàng âm ỉ quấy rầy đến hân, thứ đang chờ đợi đột nhiên ưỡn lên. Quá mức nóng lòng nên bên trong có phản trắc trắc. Bởi vì đột nhiên bị xâm nhập, nữ tử dưới người cong người lên, đôi tay ôm lấy vai hân.

Huyền Diệp sợ nàng khó chịu, không dám mạnh mẽ mà từ từ chuyển động, những lời nói trong miệng Thanh Hoàn sớm bị bẻ gãy bay ra.

Bởi vì tầm cung ấm áp, nhiệt độ cơ thể hai người nhanh chóng ấm lên, khuôn mặt tròn tròn của nàng trở nên đỏ rực, ánh mắt giống như lần đầu tiên gặp thấy hân, nhìn thẳng rất chuyên chú.

Huyền Diệp dường như phát điên, đầu óc chợt lóe lên hình ảnh cha nàng tự sát. Nàng có thể hận hân không, về sau sẽ không bao giờ nhìn thấy vẻ mặt yêu hân sâu đậm nữa, đột nhiên tăng nhanh tốc độ.

Ma sát cực nhanh khiến Thanh Hoàn đau đớn phát ra tiếng kêu. Tiếng hét này so với tình dục còn mạnh hơn.

Đầu óc choáng váng, lời nói trong miệng nữ nhân chuyển hóa toàn bộ thành động lực.

Kết quả là Huyền Diệp khiến Thanh Hoàn phát khóc, lúc thả chậm tốc độ, hân mới nghe rõ lời từ nãy vẫn nói là đau.

Hân bắt đầu tẩy não, nói: “Không đau.”

“Đau.”

“Từ từ sẽ hết đau.”

“Đau.”

Nàng không phối hợp sẽ không thể hưởng thụ niềm vui sướng, khoái lạc được.

Hân khẽ hôn đôi gò bồng đảo cao vút mềm mại, chậm rãi tiến lên.

Một đầu tóc đen dài đến eo xoa trên giường, đối diện với một đôi đen lúng liếng nhìn chăm chăm hân, đôi môi vênh, rõ ràng ý nói, ngươi vẫn muốn đi lên sao?

Huyền Diệp trong lòng đấu tranh, cúi đầu cắn bờ vai trắng nõn của nàng.

Nàng kêu một tiếng. Biểu hiện phản tác dụng hết sức rõ ràng. Thanh Hoàn tự hỏi phía trên cần đau hay phía dưới đau hơn? Dường như phía trên đau hơn.

Toàn thân không thoải mái, chính là không thoải mái, ngủ như nào cũng không thoải mái. Cuối cùng xoay người không nhìn hân.

Một lần, hai lần, ba lần.

Nàng quay lại thị uy: “Lần sau ta sẽ không thoát y đi ngủ.”

Huyền Diệp tiến tới ôm eo nàng, trầm thấp khàn khàn nói: “Lần sau trăm muốn người tự mình cởi xuống.”

Hắn định nhận lỗi, chỉ là nàng quá dễ dụ, nói chuyện cười sẽ không bức như trước nữa. Nữ nhân lập tức vui trong ngực hắn, ngủ thiếp đi.

Đại khái là bọn họ cực kì vui sướng nên không để ý đến thời gian, biết nhau lâu như vậy, thì ra là hắn không hiểu rõ nàng chút nào.

Mỗi lần gặp hắn đều biểu hiện rất là vui vẻ, yêu cầu của nàng đơn giản như thế, mỗi ngày gặp mặt một lần là thỏa mãn.

Huyền Diệp hơn 20 tuổi, phụ mẫu đều mất, từ nhỏ tranh quyền đoạt lợi, bây giờ lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận, rất ít khi được hưởng thụ một ngày vui vẻ nhẹ nhõm, thoải mái thời gian. Lúc này hưởng thụ hạnh phúc mà vẫn phải len lén gạt nàng tất cả mọi chuyện, chỉ sợ giấc mộng hạnh phúc này sẽ bị phá vỡ.

Nếu người khác được sủng ái, khó tránh khỏi sẽ bị người ghen tỵ nói xấu sau lưng. Duy chỉ có Kỵ phi không có ai dám nói gì, phụ thân là đại thần vừa bị xử tử, sau đó nữ nhi được thăng thiên cực kì sủng ái. Y theo tính tình hoàng thượng, nhất định là trước nóng sau lạnh, giết trở tay không kịp. Người trong cung hầu hạ lâu năm hiểu rõ tính tình hoàng thượng nhưng Kỵ phi lại không biết gì cả.

Mùa đông ánh mặt trời âm áp làm cho lòng người nở gan nở ruột. Hoàng đế vừa mới đấu khẩu với đám nho gia trở lại, về cung đúng lúc thấy Kỵ phi cùng Nhữ Văn hát ca dao. {diendan}[le.quy.don] Quét sạch ưu phiền, chậm dần bước chân, nhẹ nhàng đi tới. Sau đó yên lặng lắng nghe. Bài hát này không phải ca khúc của người Mãn Thanh, làn điệu tuyệt đẹp ngược lại có điểm giống tình khúc phía Bắc Trường Thành.

Huyền Diệp đi tới ôm eo nàng, ngồi cạnh nàng cùng nhau nhìn nước hồ.

“Sao trăm không biết Hoàn nhi hát lại êm tai như vậy?”

Thanh Hoàn nghiêng đầu vui mừng nhìn hắn: “Sao người đến đây?”

Nhữ Văn vội vàng quỳ xuống thỉnh an, Huyền Diệp nhìn nàng, hơi mỉm cười nói: “Nhữ Văn, trăm nghe chủ tử nói người có người yêu mến, công tử nhà nào, có muốn kết hôn không?”

Hoàng thượng vừa hỏi như vậy, Nhữ Văn lập tức đỏ mặt, sau đó liếc mắt nhìn Thanh Hoàn, có chút càm lẩm nói: “Nô tỳ, nô tỳ, hiện tại chưa muốn lập gia đình.”

Hắn chỉ thuận miệng hỏi một chút, cũng không thích thú gì nhiều, nắm tay Thanh Hoàn, nhẹ giọng nói: “Hoàn nhi, vài ngày nữa trăm muốn xuất cung, nàng muốn đi cùng không?”

Nữ tử đối diện mở to hai mắt, không thể tin được nhìn hắn, sau đó cười thật to.

“Quá tốt á! Quá tốt á!”

Huyền Diệp nhìn vẻ mặt vui sướng của nàng, trong lòng có chút căng thẳng, ôm eo nàng nhỏ giọng hỏi: “Nàng rất muốn đi ra ngoài đúng không? Đã sớm muốn rời cung rồi hả?”

Hoàn nhi cong cong mắt nhìn phía hắn nói: “Không phải vậy đâu, chỉ là chuyển sang nơi khác có cảm giác rất mới mẻ.”

Hắn thất rất vui, như có điều suy nghĩ, gạt đầu một cái, bộ dáng nàng nói rất đúng.

Hoàng đế xuất cung vốn là tính thể tương đối lớn, nhưng hắn cải trang đi tuần vì có chánh sự phải làm, cũng không cho đại thần biết, chỉ tuyên bố bị bệnh một ngày không thể vào triều.

Ra khỏi hoàng cung cảm giác toàn thân đều thoải mái.

Thanh Hoàn quả thật muốn vui đến quên cả trời đất rồi, lúc trong cung chỉ nghĩ tới biện pháp cùng hắn vui vẻ một chút, vừa ra ngoài đã thêm ăn muốn chết rồi.

Nàng còn là một tiểu cô nương, cầm trong tay mút quả người khác không nói cái gì, nhưng hắn hết sức sĩ diện, phía sau tuy chỉ đi theo mấy người, chung quanh đều là đại nội cao thủ ẩn nấp, còn có mật thám hắn huấn luyện từ nhỏ. dien[dan]le[quy]don Muốn hắn cảm những thứ đồ này để ăn thật không ra thể thống gì.

Hai vợ chồng cộng thêm một quản gia xuất cung là ba người, ra đường phố náo nhiệt càng đi càng xa, cuối cùng đến đoạn giao phố xá sầm uất, ba người tìm một quán rượu ngồi xuống.

Người tới mặc cẩm y tơ lụa, quần áo đắt tiền, lão bản tất nhiên vô cùng nhiệt tình.

Đến lâu hai quan đãi, đại khái hắn rất sạch sẽ, sạch sẽ có chút quá mức, quán gia lau đi lau lại lau sạch sẽ mấy lần, cuối cùng vẫn cau mày như cũ không

chịu ngồi xuống.

Thanh Hoàn trực tiếp lấy ra khăn tay mình đặt ở trên ghế, trêu ghẹo nói: “Diệp công tử, khăn của ta chưa dùng qua lần nào, mời ngồi.”

Huyền Diệp giờ tay lên khăn đặt ở lòng bàn tay ngồi xuống: “Cái ghế này khác với các ghế khác thường ngồi, ta nhìn một cái xem nó thế nào.”

Mang bộ dáng nghiêm chỉnh, nàng nghiêng đầu hỏi hân: “Công tử nhìn ra chuyện gì chưa?”

Hân nhìn bộ dáng xem kịch vui của nàng, nhỏ giọng nói: “Ta thấy nàng ngứa da muốn ăn đòn, dám giễu cợt ta.”

Nàng cười ha ha, nhìn chung quanh một chút, chỗ này quả thật rất thanh nhã, nhưng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, chung quanh giống như diễn trò, trong lòng luôn là lạ.

“Công tử, có phải ngại bao cả quán rồi đúng không?”

Hân rất tùy ý gật đầu.

Thanh Hoàn không vui: “Vậy chúng ta xuất cung làm gì? Bị một đám nhìn người, việc này không có ý nghĩa.”

“Nghĩ nhiều làm gì? Ngươi cứ ăn uống tốt là được.”

“Ta còn muốn đi chùa chiêm lễ tạ, có phải không đi được đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: ĐỂ NON

Huyền Diệp nhấp một ngụm trà nói: “Về sau sẽ đi, hôm nay sẽ nghỉ ngơi ở đây một lát.”

“Không muốn.”

“Không muốn cái gì?” Hân vừa tức giận, nữ tử lập tức không dám nói lời nào.

Thanh Hoàn buồn bã rời hờn dỗi.

“Hoàn nhi, nàng không phải là người không hiểu chuyện.”

Vì vậy giống như đứa ngốc ngồi thơ thẩn cả một buổi chiều. Nước trà đổi một bầu rồi lại một bầu, bánh ngọt điểm tâm đổi hết cái này đến cái khác.

Thanh Hoàn cùng Huyền Diệp nhàm chán ngăn người, bầu không khí này khiến hân kể cho nàng nghe một vài chuyện kỳ quái.

Ví như thuở nhỏ hân xuất cung, gặp phải một vu bà biết làm phép, có thể cách không điểm huyết, lúc ấy không hiểu chuyện xảy ra va chạm, cuối cùng bệnh nặng một hồi.

Còn có lúc đi săn thú trong rừng xuất hiện một lão đầu râu bạc không giải thích được, có thể nhìn thấy tất cả các chuyện kì lạ trong thế giới to lớn này.

Chẳng quản những thứ này là thật hay giả, hai chuyện kỳ bí này đã dẫn nàng vào suy nghĩ sâu xa vô tận, rất là im lặng. Cho đến khi trời đã mờ mờ tối, ánh mắt nàng vẫn còn trống rỗng suy tư chuyện này.

Huyền Diệp lúi kúi kéo nàng đứng dậy, theo tiểu nhị phòng trọ vào phòng mình, sau đó đóng cửa lại, vẻ mặt nàng vẫn còn mê mang.

“Muốn ăn chút gì không?”

Thanh Hoàn ngẩng đầu nhìn hân: “Làm sao có thể đột nhiên biến ra một con thỏ? Thật có pháp thuật kia sao?”

“Hà?” Hân nhất thời mê muội, sau đó gật đầu một cái, “Nếu ta biết thì ta đã thành thần tiên rồi?”

“Nhưng ngại là thiên tử, là long thần trên trời hạ phạm.”

Huyền Diệp ôm nàng cười rộ lên: “Ta không phải là thiên tử thần long hạ phạm cái gì, cũng có sinh lão bệnh tử giống như người phạm trong trời đất bao la này thôi.”

“Sẽ không!” Thanh Hoàn nhìn hắn, kiên định nói: “Người khác đều nói hoàng đế chính là chân long hạ phàm, người nhất định sẽ không chết!”

Hắn đọc sách khoa học phương Tây rất kỹ, con người như thế nào, trong lòng hắn hiểu rõ. Nếu thật có sự có trường sinh bất lão, Thủy Hoàng đã sớm sống đến bây giờ rồi. Nhưng nàng nghiêm túc và lại nói chuyện chắc chắn như thế, trong lòng có chút ám áp.

Tình cảm khắc sâu trong lòng, Huyền Diệp cúi đầu hôn nàng, trần trọc trở mình một lúc lâu rồi cuộc buông ra.

“Nàng nói đúng, ta sẽ không chết. Nhưng mà bây giờ ta cũng cần đi ra ngoài một hai canh giờ, nàng ở đây ngàn vạn lần không được đi ra ngoài, có người bên ngoài bảo vệ ngươi. Hoàn nhi, không để cho ta lo lắng.”

“Muốn đi đâu?”

Thời tiết rất lạnh, Huyền Diệp lại mặc thêm quần áo rất dày. Thanh Hoàn tiến lên mặc cho hắn, hắn trả lời: “Không nguy hiểm đâu, nàng cũng nhìn thấy chung quanh đều là người bảo vệ canh gác cho ta, không cần phải lo lắng, ta sẽ trở lại rất nhanh.”

Hắn cúi đầu hôn khẽ mu bàn tay nàng, liên tục dặn dò: “Không để cho ta lo lắng, nhất định ở chỗ đây không được ra ngoài.”

Thanh Hoàn rất nghe lời, gật đầu một cái, đưa hắn ra cửa.

Nghe nói đây là quán rượu, tại sao thấy thế nào cũng có cảm giác giống căn cứ tình báo. Dường như tất cả đều là quan binh bảo vệ, hơn nữa bày trí thanh nhã trang trọng như vậy, căn bản không nghĩ tới chỉ là quán rượu bình thường.

Nhìn như rộng lớn lại vô cùng ám áp, nàng trèo lên giường. Nằm ở trên giường mềm nhũn có chút không ngủ được, nhất là bên ngoài còn có một đám người đứng xem, vô cùng không được tự nhiên, không có cảm giác an toàn.

Đứng dậy mặc quần áo tử tế ở trong phòng đi tới đi lui. Đã đến giờ tỵ mà hắn còn chưa trở lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy lo lắng, bất an.

Bên ngoài chợt có ngọn đèn dầu lóe sáng, sau đó là một chuỗi tiếng bước chân gấp gáp, chưa được một lát, cửa phòng bị đẩy ra.

Trên người hắn còn vương chút tuyết, Thanh Hoàn bước nhanh đến phui sạch.

“Có lạnh không?”

Huyền Diệp vứt bỏ áo choàng, cầm tay của nàng: “Muộn như vậy tại sao không ngủ?”

“Trong lòng lo lắng rất khó chịu, nên ở đây chờ ngươi.”

Sắc mặt hắn không tốt lại đang hết sức áp chế không để nàng nhìn thấy. Bình thường nàng không thêm để ý cái khác bởi vì ở trong hoàng cung không cần nhớ, hôm nay lại cực kỳ nhạy cảm.

Huyền Diệp an ủi nàng: “Không cần phải lo lắng, ta chỉ là đi ra ngoài xem mọi người, cũng không đại sự, không phải lo lắng?”

Thanh Hoàn gật đầu một cái, muốn nói chuyện, có lẽ muốn nói không cần đi, hoặc là dẫn ta cùng đi với ngươi có được hay không, nhẫn nhịn không dám mở miệng.

Lâu như vậy, thật ra thì nàng không có chút nào hiểu rõ hắn, chỉ biết là hắn đang có tâm sự không tiện quấy rầy. Cho nên lúc nghỉ ngơi chẳng dám thờ ơ, lặng lẽ nằm yên không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, người bên cạnh chợt mở miệng.

“Nàng có bao giờ nghĩ tới về nhà, nghĩ tới phụ thân nàng?” Âm thanh rất thấp nhưng này nửa đêm im ắng nghe cực kỳ rõ ràng.

Người bên cạnh một lúc lâu không nói gì, Huyền Diệp đưa tay sờ mặt nàng, ngón cái chuyển qua môi của nàng, cuối cùng dừng lại ở trên cổ.

Hơi nhột, nàng cười ra tiếng.

“Không cần, rất nhột, không thích.”

“Hả?” Hắn tiếp tục hỏi ngược lại.

Nàng vẫn cười hề hề như cũ: “Không nghĩ, ta chỉ muốn cùng ngươi ở chung một chỗ, ai cũng không muốn.”

Trước đó vài ngày, làm bao nhiêu chuẩn bị muốn hỏi những lời này, chỉ sợ lấy được đáp án khiến tim như đao cắt. Hiện giờ lại nhẹ nhàng, vui sướng như vậy, nàng thuần khiết, một tia khó chịu cũng không có.

Huyền Diệp ôm nàng vào ngực.

“Hoàn nhi, ta thật may mắn.”

“Tại sao lại may mắn?”

“Hoàn nhi đúng là một đứa bé ngoan khiến ta yên tâm.”

Nàng không muốn: “Ta không phải đứa bé, ta đã là người lớn rồi, cái gì ta cũng hiểu.”

Huyền Diệp khề hôn nàng: “Ta lớn hơn nàng mười tuổi, cùng nàng lớn lên nhưng chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc, cho nên không muốn nàng giống ta.”

Nàng chôn ở lồng ngực hắn: “Ta nên sinh ra sớm mấy năm, như vậy có thể sẽ ở cùng với người lâu hơn một chút.”

Hắn yên lặng nói, âm thanh nhỏ bé lại nghe được hết sức rõ ràng: “Ta còn hi vọng nàng trẻ một chút.”

Như vậy nàng sẽ không cần giống như rất nhiều nữ nhân trong cung, chỉ vì lợi ích mà đến, khiến hắn ưu phiền cùng không cam lòng. Khi đó cũng không cần ra sức, bảo vệ bất cứ ai, một lòng chỉ nghĩ tới cảm quyền đoạt lại tất cả mọi thứ, bất kỳ cái gì cũng để không vào mắt.

Cả đêm nàng ngủ rất an tâm, hắn cũng chưa bao giờ an tường như vậy.

Làm xong mọi chuyện, lúc bọn họ ăn trưa, trong cung có người báo tin, nói nguyên quý nhân đẻ non. Trái tim Huyền Diệp căng thẳng, bỏ mặc tất cả, vội vàng vào cung.

Xuân Ngọc các là nơi mà Nguyên quý nhân nhìn hắn say mê vậy mà giờ lại đau đớn từ trong tâm khảm, khóc lóc nước nôi.

Huyền Diệp ôm lấy nàng, không nói một lời, tiếng khóc cực kì bi thương, đây là ngôn ngữ của người mẹ để tang con mình một không cách nào diễn tả được. Âm thanh làm cho người ta toàn thân tê dại, mọi người nhìn thấy cảnh này, cũng lã chã rơi lệ.

“Hoàng thượng, nô tì đáng chết không thể giữ được hài nhi, nhưng này hài nhi cũng không phải là tự nhiên mất đi, kính xin cho nô tì một công đạo!”

Vừa mở miệng chính là cực kì phẫn nộ, cực kì tức giận. Huyền Diệp kéo ánh mắt của Nguyên quý nhân, liếc Thanh Hoàn đang đứng sừng sững ở nơi xa, nghiêng đầu nói với Định phi: “Định phi, mang Kỳ phi ra ngoài.”

Sau đó ôm chặt Nguyên quý nhân: “Ngu Hòai, trăm biết nàng đau lòng, trăm đã trở lại, không cần lo lắng nữa. Trước đường tốt thân thể, chuyện này trăm nhất định sẽ tra ra manh mối.”

Khuôn mặt Nguyên quý nhân đầy nước mắt, lời nói nghẹn ngào: “Nô tì được hoàng ân nhưng cũng không dám lơ đãng gây chuyện, không biết rốt cuộc chọc người nào, lại bị hạ loại độc này. Trong bụng hài nhi được bốn tháng cũng không bỏ qua cho, hôm nay khiến nô tì thật là thống khổ, khó chịu!”

Hắn để Nguyên quý nhân nằm xuống, đứng thẳng lên.

Mắt lạnh quét một cái mọi người, cuối cùng nhìn về phía thái y.

“Trăm hỏi người, nói hết đầu đuôi.”

“Vi thần tuân lệnh.”

“Ngày hôm trước bữa ăn tối Nguyên quý nhân phục dụng cái gì?”

Thái y quỳ trên mặt đất ứng tiếng trả lời: “Giờ Dậu Ngự Thiện Phòng đưa tới canh gà đen, tối muộn ăn canh táo đỏ, lúc vi thần bắt mạch đã hỏi thăm và ghi lại tất cả các thứ, nương nương cũng không có bệnh trạng khác, tất cả đều mạnh khỏe.”

Huyền Diệp không nói gì, xoay người nhìn Ôn quý phi: “Ôn quý phi, chuyện Nguyên quý nhân trăm toàn bộ giao cho người, hôm nay xảy ra chuyện, người giao phó lại cho trăm như thế nào?”

Từ lúc hoàng đế bước vào Xuân Ngọc các, Ôn quý phi đã quỳ xuống không dậy, nghe vậy vội vàng dập đầu.

“Nô tì đáng chết, không thể bảo vệ cẩn thận long thai Nguyên quý nhân, kính xin hoàng thượng giáng tội.”

“Giáng tội như thế nào? Trăm chỉ đi ra ngoài một ngày, trong cung này liên huyền nào long trời lở đất. Trăm tin tưởng người mới để cho người cai quản lục cung, không biết ai lại ác độc như thế thì trách tội người cái gì? Có thể giải quyết vấn đề sao?”

Ôn quý phi đầy uất ức nhưng cũng không dám lên tiếng, vẫn nhận lỗi: “Nô tì thất trách xin hoàng thượng trách phạt, nô tì nhất định sớm tra ra hung thủ cho hoàng thượng và Nguyên quý nhân một cái công đạo.”

Huyền Diệp nghiêng đầu nhìn về phía Vân tần: “Người thường ngày có quan hệ tốt với nàng, tại sao không cẩn thận như vậy?”

Vân tần đứng ở bên cạnh Nguyên quý nhân đang khóc thút thút, nghe lời ấy, nước mắt chảy xuống không ngừng.

“Hôm qua nô tì cùng Nguyên quý nhân vẫn còn ở Ngự Hoa Viên bầu bạn thân mật, thân thể nàng rất tốt, từ lúc có thai cũng không thấy khó chịu. Hôm

nay truyền đến tin tức này nô tì còn chưa tin, thật sự không biết nguyên do trong đó, Nguyên muội muội xưa nay cẩn thận, không thể nào ăn nhầm đồ không biết mà xảy thai, kính xin hoàng thượng minh xét.”

Quê tằm cũng quỳ trên mặt đất, đôi mắt đầm lệ đảo quanh khổ khổ nói: “Hoàng thượng chỉ đi một ngày liền có người dám to gan như vậy, nô tì cũng kính xin hoàng thượng tra ra hung thủ hại long tự để thanh lọc hậu cung.”

Huyền Diệp cũng không ngay lập tức phán quyết hay nói gì đó, xoay người đi tới bên cạnh Nguyên quý nhân. Nhẹ giọng nói: “Ngu Hối, trẫm chưa bao giờ không để nàng ở trong lòng. diendanlequydon.com Trong vòng ba ngày, trẫm sẽ cho nàng một đáp án. Nàng lương thiện lại hiểu chuyện, hãy hiểu cho tình cảnh của trẫm. Máy ngày nay nghỉ ngơi thật tốt, không được buồn phiền, trẫm trở lại thăm nàng muộn một chút.”

Nguyên quý nhân tựa sát trên người hần khóc khê nói: “Nô tì tự biết địa vị của mình trong lòng hoàng thượng không nặng, chỉ sợ cửa ải này không qua được rồi.”

Ngón tay Huyền Diệp lau nước mắt nàng không nói gì, sau đó nhắm mắt lại cúi đầu hôn một cái lên trán nàng, đứng dậy rời đi.

Chuyện như vậy thật sự phiền chán, đối với hần mà nói muốn tìm ra hung thủ quá dễ dàng.

Khúc mắc càng kết càng nhiều.

Nhiều năm qua, trừ lúc hoàng đế còn tùy tiện, ngông cuồng quyết định lúc ở bên ngoài, dường như chưa bao giờ ra quyết định mà không kèm theo nguyên nhân gì, kể cả lúc phong Hoàn nhi làm phi cũng có lần những yếu tố khác.

Trong hoàng cung nhiều nữ nhân như vậy, mỗi người đều cần hần quan tâm, chu đáo mọi mặt. Có vài người ở đây lâu, năm năm mười năm thậm chí vài chục năm mà phải giết chết, trong lòng không khỏi có chút khổ sở.

Loại này khác với diệt trừ quân quyền đại thần. Những người này cũng thực sự là nữ nhân của hần, mỗi người đều gặp ở gần người.

Mỗi lần hậu cung xuất hiện sóng gió, hần đều cần đánh nhanh thắng nhanh, không lưu dấu vết. Coi như gắng gượng bỏ qua tính mệnh thì cuối cùng yoàn bộ hảo cảm đều mất hết, nhìn thấy trong lòng liền cảm thấy ghê tởm. Rồi sau đó nơi cung cấm này sẽ không thanh tịnh, không bao lâu lại cho mình thêm một trận lửa.

Lâu như vậy, hần vẫn không thích ứng.

Lúc trở lại Càn Thanh cung, Thanh Hoàn còn đang chờ hần, Huyền Diệp từ ngoài cung trở lại, y phục còn chưa kịp thay đã đến Xuân Ngọc các. Ngẩng đầu nhìn thấy nàng có chút mệt nhọc, nói: “Hoàn nhi về trước đi, những ngày tới trẫm phải bồi Nguyên quý nhân, qua ít ngày nữa lại tới thăm nàng.”

Thanh Hoàn khê gật đầu, nhìn bộ dáng của hần, đột nhiên trong lòng không hiểu tại sao lại cảm thấy kích động. Chỉ một canh giờ đã biến chuyển, từ bên ngoài vào đây, hần lại thay đổi nhanh như vậy.

Mùi cay xè thật khó chịu.

“Ta cảm thấy khổ sở trong lòng, nhưng không biết làm sao an ủi người.”

“Hoàn nhi.” Hần cắt đứt nhu tình của nàng, “Về trước đi, hiện giờ trẫm mệt lắm.”

Nàng không nói thêm nữa, nhẹ nhàng dời đi.

Ngoài mặt trong cung gió êm sóng lặng, mỗi người đều có cuộc sống bình thường, chỉ là nội bộ đã sớm gió nổi mây phun.

Trong lúc nhất thời, các lời đồn đãi bắt đầu ở nội cung truyền ra.

Ôn quý phi bình thường quen làm ít việc, chuyện này lại khiến nàng ngày nào cũng tức giận. Nàng làm việc vẫn chăm chú và tỉ mỉ, dù không được hoàng thượng đặc biệt yêu thích nhưng trong mắt hần cũng là người tri kỉ, hôm nay bị khiển trách thật sự khó có thể nuốt trôi đau đớn và khổ sở này.

Chuyện này tra xét cho tới trưa cũng không có chút đầu mối nào. Thao tác người này thật sự quá mức khôn khéo, từ chặng đường Xuân Ngọc các đến Ngự Hoa Viên hỏi thăm tất cả thủ vệ nhưng cũng không có một chút đầu mối. diendanlequydon.com Thức ăn bình thường, tất cả mọi người đều bình thường, không có một chút sơ hở nào để chui vào. Buổi tối lần nữa hỏi thăm thái y đồ ăn thức uống, tình trạng vẫn như cũ, không có một chút đầu mối.

Ngày tiếp theo đến Xuân Ngọc các, Nguyên quý nhân đã hai ngày không thể ăn cái gì, gương mặt gầy gò rất nhiều, ánh mắt ngơ ngác, một chút ánh lên cũng không có. Nhìn thấy Ôn quý phi liền hỏi có tìm được hung thủ hay không.

Không lấy được đáp án lại khóc lần nữa, Ôn quý phi an ủi thật lâu mới ngừng lại.

Buổi trưa nhìn thấy Huyền Diệp, đầu đuôi gốc ngọn đều kể hết, trên mặt hần không có biểu cảm gì, cũng không nói gì.

“Nhã Mẫn, không cần quỳ, đứng lên đi.”

“Nô tì không dám.”

Hắn đột nhiên hỏi: “Vân tần hai ngày nay đều an phận?”

Huyền Diệp vừa nói như thế, Ôn quý phi nhanh chóng ngẩng đầu lên: “Ý hoàng thượng là?”

“Không có ý gì, trăm đã hơn một năm không triệu Vân tần, nàng biết tại sao không?”

Ôn quý phi khuôn mặt khiếp sợ và không hiểu: “Hoàng thượng hoài nghi Vân tần nàng. . . .”

“Trước đứng lên đi, sàn nhà lạnh.”

Ôn quý phi mặc dù đã gặp sóng to gió lớn, nhưng mỗi lần xảy ra chuyện gì cũng có căn cứ có thể tra, hôm nay lại kỳ quặc như vậy, ngay cả một chút manh mối cũng không có.

Huyền Diệp nói tiếp: “Năm ngoái thái giám và cung nữ trong cung nàng một chết một tàn phế đều do nàng ta xuất thủ. Vân tần a, nàng quá thông minh, thông minh đến mức trăm thật sự muốn biết kế tiếp nàng muốn làm cái gì.”

“Hoàng thượng — hoàng thượng sao biết chuyện này, lúc ấy hình tư báo là cung nhân đánh nhau, thế nào lại là Vân tần?”

Huyền Diệp cười lạnh một tiếng: “Nhã Mẫn, lúc ấy trăm trừ khử Ngao Bái như thế nào?”

Ôn quý phi không biết ý như thế nào, hơi sững sờ sau đó nói: “Hoàng thượng cùng mấy trăm tên thái giám mật luyện võ công, cuối cùng dùng trí dùng bất phân thân, khắp thiên hạ con dân đều biết như thế, cho nên?”

Cho nên khắp nơi đều là điệp báo và mật thám của hắn?

Hắn để quyền sách trên tay xuống bàn: “Nàng nói chuyện này trăm phải xử lý như thế nào thì thỏa đáng nhất.”

Ôn quý phi áp chế rung động trong lòng, suy tư một khắc tinh táo phân tích nói: “Chuyện này cũng không có chứng cứ xác thật, nô tì không dám trực tiếp định luận. Chỉ là nô tì có một chuyện không rõ, hoàng thượng nếu biết ý định Vân tần không yên, vì sao để nàng và Nguyên quý nhân ở chung một chỗ?”

Huyền Diệp kéo tay của nàng, giọng điệu ôn hòa: “Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm. Nàng và Nguyên quý nhân giao thiệp với nhau lâu như vậy không hiểu nàng là người gì sao? Lúc mới gặp gỡ cùng Hoàn nhi có mấy phần tương tự, còn chưa cung chiều một tháng liền phong mang tất lộ, tâm tư rất cao, làm việc khôn khéo. [dien.dan] {le.quy.don} Khắp nơi đều nhắm vào Kỵ phi, chung đụng một tháng thì trăm biết rõ nàng kém xa Kỵ phi một phần vạn, chuyện này sớm muộn sẽ xảy ra, hơn nữa nhất định phải dính dấp trên người Hoàn nhi, trăm mang nàng xuất cung để tránh xa chuyện này.”

Ôn quý phi sợ ngây người, ánh mắt kinh ngạc đến ngây người phát giống như chưa bao giờ nhận thức người đàn ông này. Hắn kín đáo đến mức một tia không lọt, hắn biết rõ ràng tất cả mọi chuyện nhưng lại vô cùng kín kẽ. Ngày trước cũng biết hắn đối xử với Kỵ phi có chút khác biệt, hôm nay lại phát hiện tất cả đều khác biệt, kết quả hiện tại toàn bộ là vì nữ nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: SUY NGHĨ

“.Chuyện Nguyên quý nhân, hoàng thượng —”

“Chuyện của nàng trăm làm sao biết đúng không?” Huyền Diệp lần đầu tiên có chút tự giễu, nờ nự cười, “Sau mỗi lần thị tẩm Hoàn nhi đều phải uống thuốc tránh thai, phụ nữ có thai uống sẽ bị xảy thai. Lúc ấy Tề Đức Thuận thông báo cho trăm biết Nguyên quý nhân có thai, vừa vặn lúc Hoàn nhi thị tẩm xong, cha nàng vừa chết, trăm không có ý định để cho nàng uống nên tạm thời phân phó đổi cái khác, sau nó bị lấy đi. Trăm cho người bí mật điều tra mới biết nó đã sớm được đưa đến Xuân Ngọc các, Nguyên quý nhân ăn hết rồi.”

Khiếp sợ hơn vừa rồi gấp vạn lần, ánh mắt của Ôn quý phi nhìn chằm chằm hắn. Sống cùng nam nhân này lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng không nói tâm sự của mình ra ngoài. Người ấy giống như vị thần đứng đầu, tất cả mọi thứ xảy ra đều nắm trong lòng bàn tay, rõ ràng hơn ai hết, mà bọn họ giống như những kẻ ngu ở trước mặt hắn đưa bốn, giờ thủ đoạn mà mình tự coi là thông minh.

Lúc mới đầu biết chuyện xảy ra, trong lòng hết sức không đành lòng. Vài ngày đầu vẫn phân phó Ngự Thiện Phòng cho nguyên quý nhân những vị thuốc an thai quý giá nhất, dặn đi dặn lại không cần nàng ăn bất kỳ vật gì nữa, cuối cùng bốn tháng rồi vẫn không giữ được.

Ôn quý phi cơ hồ nói không ra lời, chỉ cảm thấy lồng ngực đập mạnh, cảm giác kia giống như là an tĩnh đã lâu, giờ núi lửa nháy mắt tuôn trào, yên lặng biểu đạt không nói được lời nào.

Nàng cơ hồ có chút run rẩy nói: “Vạn Tuế Gia, Vân tần có lẽ không cần thận, cũng không phải là cố ý.”

“Không cần thận?” Huyền Diệp cười lạnh một tiếng: “Tổ phụ nàng là bác sĩ, lần đầu tiên thị tẩm Bản Thảo Cương Mục Thương Hàn Luận so với người khác còn thuần thực hơn. Thứ kia nàng ta rất rõ ràng. Chỉ là xét đến cùng vẫn là lỗi của trẫm, nếu trẫm không thương Hoàn nhi, tất nhiên sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.”

Ôn quý phi không nói lời nào nhìn hân: “Hoàng thượng, tình cảm của Kỵ phi đối với ngài rất thấm thiết, nếu nàng biết.”

“Trẫm muốn đề phòng chính là phụ thân của nàng ấy!” Hân vươn tay, hơi nhắm mắt lại, vui đầu ở trên người nàng, “Năm đó phụ thân nàng ấy muốn Hoàn nhi không tuyên tử, trẫm cũng biết trong đó nhất định có nguyên do. dien.dan.le.quy.don Thật ra thì họa vẫn phải đến, trẫm không muốn như vậy. Chỉ là sau lưng còn có dân chúng và rất nhiều đại thần không ngừng đẩy trẫm đi về phía trước, không thể dừng lại, cho nên trẫm chỉ có thể hy sinh nàng.”

Ngón tay Ôn quý phi nhẹ nhàng vịn trên vai hoàng đế. Đây không phải là bộ dáng bén nhọn cương quyết bình thường hay thấy của hân. Trên đời không có người nào là tâm địa sắt đá, biết nhiều, thừa nhận nhiều, buông tha nhiều hơn, bất cứ chuyện gì cũng không thể chu đáo.

“Hoàng thượng mềm lòng, nô tì đã biết. Coi như không có hoàng thượng, không dùng chén canh hạt sen kia, Vân tần vẫn có thể dùng cái khác, luôn có một ít thứ sẽ xuất hiện hại đứa bé vô tội này. Hoàng thượng không nên tự trách. Kỵ Phi muội muội, nô tì tin tưởng nàng nhất định sẽ hiểu tâm tư của hoàng thượng, sẽ không hận ngài.”

“Nhã Mẫn, trong lòng trẫm đối với Hoàn nhi vừa yêu lại vừa lo. Nàng càng yêu ta, ta càng lo lắng. Từ khi biết nàng ấy đến bây giờ, lòng trẫm toàn bộ đều đặt trên người nàng, không thoát ra được. Nếu là không những chuyện khác, đứa bé của trẫm và Hoàn nhi chắc cũng ra đời. Mà bây giờ, khoảng cách giữa chúng ta đã rộng đến mức không cách nào thừa nhận được. Giấu giếm nàng càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi trẫm chỉ có thể tránh xa nàng ấy.”

Huyền Diệp ôm Ôn quý phi nằm ở bên hông, mà người đàn ông này lại kể cho vị hoàng phi đang dựa vào hân chuyện của một nữ nhân khác, mùi vị đó ước chừng chỉ có chính nàng hiểu rõ.

Hân thả lỏng bản thân mình một lần, buông nàng ra.

“Nhã Mẫn, nàng xử lý thế nào trẫm mặc kệ, nhưng mà lần này nàng cần thay thế trẫm chịu khổ, an ủi Nguyên quý nhân cho tốt. Dù sao nàng ấy cũng để tang con, sẽ rất đau lòng, hiện tại sẽ không vui vẻ được. die.nda.nle.quy.don. Nàng ấy cũng sớm biết đứa bé này không giữ được, dù có chuẩn bị tâm lý vẫn không thể chấp nhận được. Nếu là nháo không nghe lập tức cảm tức mấy ngày, nói cho nàng biết trẫm sẽ thường tới thăm, không nên thương tâm quá độ.”

Ôn quý phi ước chừng hiểu ý nghĩ trong đó, ngày kế triệu kiến Vân tần tới đây.

Nàng vẫn như trước kia dạng đoan chính ưu nhã, thiện lương, tính khí tốt, trên mặt khẽ cười cùng tất cả mọi người hòa hòa khí khí.

Ôn quý phi không vòng vo, trực tiếp mở miệng: “Vân tần, cả đời ở lãnh cung hoặc tự sát, ngươi có thể lựa chọn.”

Vân tần ngẩng mạnh đầu, nụ cười vẫn luôn hiện đột nhiên vụn vỡ.

“Quý phi nương nương đang nói cái gì, nô tì nghe không hiểu.”

Nàng hoãn một hơi: “Vân tần, ngươi còn không biết hỏi cái sao?”

Cặp mắt kia trừng lớn, không ngừng lắc đầu: “Ta nghe không hiểu quý phi nương nương nói gì, ta làm sao, ta một mực an phận thủ thường trong cung này, vì sao phải chết!”

Nàng cơ hồ như là nổi điên, hét lên.

“Vân tần!” Ôn quý phi quát lớn, “Năm trước cung nữ cùng thái giám chết ai ra tay? Bọn họ nghe được cái gì mà bị người giết tận như thế? Năm nay tết Trung Nguyên là ai chỉ điểm Quế tần hù dọa Hách Chân quý nhân! Đứa bé của Nguyên quý nhân làm sao mất, người lật không biết hay là giả bộ hồ đồ?”

“Bịa đặt không có bằng chứng! Tại sao người xử oan ta, ta muốn đi gặp hoàng thượng!”

“Hoàng thượng?” Nàng cười lạnh, “Những chuyện mưu đồ bí mật cẩn thận thế này ai có thể tra được? Trừ hoàng thượng còn ai có thể biết những thứ này? Một năm nay tại sao người không được thị tẩm, hoàng thượng còn coi trọng người sao?”

Nàng đột nhiên quỳ trên mặt đất: “Hoàng thượng, là hoàng thượng! Hoàng thượng!! Ta giết bọn họ là trừng phạt đúng tội.”

“Phát hiện người và nam nhân khác có tư tình đáng chết, cho nên đối với người là trừng phạt đúng tội? Người vào cung lâu như vậy, hoàng thượng bình sinh hận nhất cái gì, hận nhất chính là phản bội cùng tư thông. Một năm nay người làm phi tử cũng đủ rồi chứ, Vạn Tuế Gia đối với người đã hết lòng quan tâm giúp đỡ còn không biết hỏi cái!”

Vân tần kêu to khóc rống, mái tóc dài xõa tung, hoàn toàn trái ngược với bộ dáng dịu dàng chân thành ngày thường, cực kỳ khủng bố.

“Mấy cái khác ta nhận, nhưng chuyện Nguyên quý nhân không phải chỉ mình nô tì gây nên, còn có Bình phi! Tại sao Bình phi không có việc gì, Bình phi! Ha ha, cũng bởi vì dòng họ quyền cao chức trọng cho nên được miễn phải hay không?”

Ôn quý phi thấy Vân tần phát điên nói lời loạn bậy lập tức gọi người tới đánh bất tỉnh, nói nhảm như này mà bị phát hiện, sợ rằng thiên hạ sẽ đại loạn.

Miệng Vân tần khạc ra quá nhiều, không ngừng nức nở nghẹn ngào sau đó gào thét một cái tên. Cả lãnh cung cũng vang dội tiếng thét chói tai của ả.

Bộ dáng kia dọa Hách Chân quý nhân đi thị uy hết hồn. Thường ngày bộ dáng tần phi nghiêm chỉnh như vậy, rồi xuống lãnh cung liền cung nữ cũng không bằng, như kẻ điên tỉnh tỉnh thất thường.

Huyền Diệp không nhớ cũng chẳng thích ả. Ôn quý phi biết ả không chịu chết, nhất định là có nguyên nhân khác, chỉ sợ là đang chờ người tình bên ngoài cung. Hoàng đế đúng là biện nhện, từ năm trước có thể nhẫn nại đến bây giờ, đại khái chính là vì đợi gã gian phu đó xuất hiện sau đó bạch đao lăng trì vạn tên xuyên tim đi.

Bằng vào năng lực của hần bắt được một người dễ như trở bàn tay, hiện giờ có thể chạy khỏi lòng bàn tay hần, người này hần là có năng lực không nhỏ.

Đêm khuya cung nhân trông coi bị đánh thuốc mê, có một bóng người lặng lẽ lên vào lãnh cung.

Vừa bước vào cửa cung, trong nháy mắt bốn phía ánh lửa sang bùng, đến thăm Vân tần cư nhiên lại là thái giám trong cung ả, chuyện tư thông là hần! Thái giám này vậy mà không tỉnh thân!

Mùa hè năm ngoái, bên trong hoàng cung có tiếng nữ nhân rên rỉ, hoan ngâm chói tai. Hóa ra lại là một tên thái giám giấu giếm!

Thật là vô cùng tức cười.

Chuyện này hoàng thượng không muốn biết, chắc cũng cảm thấy buồn nôn và chán ghét, cũng không thông báo lên.

Loạn tiền bản chết.

Phủ Nội Vụ lại lần nữa kiểm soát toàn cung một lần, xử tử mấy tên thái giám cùng hạ nhân trong cung có quan hệ mật thiết với tên thái giám kia, chuyện mới dần dần hạ màn.

Nguyên quý nhân biết tin Vân tần ác độc hại nàng như thế, vết thương khép lại lần nữa vỡ ra. Nhưng Nguyên quý nhân không hận nổi ả ta một chút nào. Ở nơi cung cấm lạnh lẽo này, coi như đối trá nàng thì cũng là người duy nhất đối tốt với mình.

Nguyên quý nhân không có bất kỳ khổ não cùng lo lắng nào, chủ động hướng Huyền Diệp đề mình đi niệm kinh cầu phúc cho đứa bé đã mất của mình.

Chuyện này khiến hần vốn là có chút khổ sở, mà khổ sở từ trên người Thanh Hoàn liền chuyển dời lên đầu Nguyên quý nhân. Hần cảm thấy có chút điên cuồng, điên cuồng này trực tiếp biến người hiện tại đang ở khổ sở thành Hoàn nhi sẽ đau lòng như thế nào khi biết chuyện sau này. Cho nên mấy ngày nay Nguyên quý nhân tụng kinh cầu phúc, mỗi tối hần đều ở cùng với nàng một đoạn thời gian.

Kể từ khi hoàng đế nói Tịnh Thực cung có âm khí, mỗi đêm Thanh Hoàn ngủ cứ có cảm giác có một hồi tiếng kêu âm hàn, Nhữ Văn vừa nghe nàng nói như vậy, hơn nửa đêm mặc y phục đốt đèn lồng đi khắp nơi xem bị hù gần chết. [die.nda.nl.equ.ydo.n](#) Sau khi hai người quyết định, cảm thấy còn không bằng đi Vân Phù Hiên, ít nhất chỗ kia thanh nhàn u tĩnh, nước hồ lóng lánh ánh sáng, mùa đông tuyết bay thật sự là xinh đẹp. Dù sao cũng tốt hơn ở đây lo lắng hải hùng.

Huyền Diệp mới từ Nam thư phòng trở lại đã nhìn thấy Kỵ phi mặc áo lông xù che kín toàn thân đứng ngay ngắn ở ngoài cửa chờ đợi. Trước nghĩ khi gặp sẽ áp chế, khiêm tốn, thờ ơ nhưng hiện giờ tất cả đều quên tất. Trời lạnh buốt như thế này, nhìn thấy nụ cười âm lạnh người như vậy, căn bản chuyển không được ánh mắt.

“Mới bao lâu lại muốn gặp trẫm rồi?”

Ánh mắt Thanh Hoàn cong cong cười lộ lên: “Không ngờ người ở trong lòng ta thì ra lại là tên hoa si như vậy. Nhưng người cũng nói đúng, mỗi ngày mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ người, chỉ là trừ nhớ người thuận tiện còn muốn cầu xin một chuyện.”

Hần ôm nàng từ từ đi về phía trước: “Cầu xin trẫm?”

Nàng nhưng cho tới bây giờ chưa cầu xin hần một lần nào đấy.

“Ta muốn đến Vân Phù Hiên, hôm nay đến tìm người đồng ý.”

Chân mày Huyền Diệp cau lại, sau đó ôm bả vai nàng, cánh tay nói lỏng, nụ cười âm đậm đi.

Nhỏ giọng hỏi “Xa như vậy, dời đến nơi đó làm gì?”

Nàng cười khanh khách nói: “Cảm thấy nơi đó tâm thần bình an lại tiêu điều tự tại.”

“Thật sao?” Giọng điệu của hần đã đại biến, chỉ là từ bên cạnh cười dịu dàng, không nghe ra tí khác thường nào.

“Đúng vậy a, đúng là hơi xa một chút, khẳng định có thể yên tâm ngủ.”

Nàng ôm cánh tay của hắn, bị cứng rắn kéo xuống.

“Kỵ phi.” Hắn dừng bước lại nhìn nàng.

Kỵ phi?

Dường như có chút không quen.

“Hả?”

“Đưa bé trong bụng Nguyên quý nhân không còn, nàng tự giam mình trong lãnh cung không ra khỏi cửa là vì siêu độ hải nhi đã mất. Trẫm cùng với nàng an ủi chút, nàng muốn đi lãnh cung làm cái gì?”

Nguy ý là, nàng ấy lương thiện hiền lành, tụng kinh niệm Phật mới sống ở lãnh cung, người mạnh khỏe êm đẹp thế này lại muốn vào lãnh cung, đây là ghen tuông hả? Thanh Hoàn hoàn toàn không biết, nàng chưa bao giờ lo lắng hắn tức giận, chỉ sợ hắn không nói với nàng, hờ hững.

“Đưa bé không có người khẳng định còn có thể để cho nàng sinh, không cần đau lòng. Người đồng ý hay không đồng ý——”

“Kỵ phi!” Hoàng đế hết sức nặng nề ngắt lời nàng, nhìn nàng chẳng hề để ý cười cười: “Người có tim không?”

Hắn lãnh tình nói chuyện, Thanh Hoàn đứng đến ngu ngốc rồi.

Thậm chí nàng không rõ chuyện gì xảy ra, Huyền Diệp đã miệng: “Hồi cung suy nghĩ lại đi.”

Đứng im, khuôn mặt kinh ngạc, nụ cười ngưng lại, không dám nhúc nhích. Cho đến khi thân thể kia đi xa mới tỉnh ngộ, đứng đơn độc.

Cứ như vậy người Tịnh Thục cung nhân sợ hãi cái gì hiện giờ chả còn cần thiết nữa, chỉ còn dư lại một hoàng phi ngơ ngác.

Nàng lại giống như trước không bước chân ra khỏi nhà, chỉ là trước kia nàng còn biết chờ đợi có thể đổi thành một lần vui vẻ gặp nhau. Lần này chọc hắn giận, nói không chừng phải chờ thêm nhiều ngày nữa mới được gặp một lần.

Mùa đông tuyết rơi lớn hơn, trời càng thêm lạnh.

Chỉ là nàng thay đổi thói quen ngủ nướng thường ngày, mỗi ngày dậy sớm một chút luyện công.

Như Vãn sống cùng nàng đã lâu, có chút tật xấu không đổi được. Từ nhỏ hai người đã là bạn tốt, tình cảm so với thân tỷ muội còn thân thiết hơn, nàng cũng không thêm để ý. diendan.leydon Ở trong cung này chỉ có một người có thể nói chuyện được, quy củ nhiều như vậy làm cái gì, lại nói chính mình cũng là người không có quy củ.

Cho nên sau mỗi lần gặp thấy tiểu thư nhà nàng nổi cơn điên thì mặt mũi nghiêm nghị bắt đầu luyện kiếm. Mặc dù võ công chả ra gì nhưng vẫn có thể kiên trì hơn nửa tháng.

Tiểu thư nhà nàng làm việc đều chóng chán, hăng hái tới cũng nhanh, đi còn nhanh hơn.

Giữa mùa đông toàn thân mặc trang phục mỏng manh, tràn đầy tinh thần.

“Nuông nuông, có thể cảm hay không?”

“Thân thể ta tốt lắm, từ nhỏ rất ít mắc bệnh.”

“Trước đó vài ngày mới vừa bệnh.”

“Đó là giả bộ bệnh á.”

“Tiểu thư” âm thanh Như Vãn thật thấp nói: “Ta nói người cũng không nên tức giận, ta cảm thấy được người thay đổi quá nhiều rồi. Hơn nữa. . . Hoàng thượng cũng không phải rất yêu thích người. Ở đâu lại có người trong lòng sau khi thành thân lâu như vậy mới gặp một lần. Người xem phu nhân và lão gia những năm này ngày ngày đều ở cùng nhau.”

Thanh Hoàn dừng việc đùa bốn chuỗi kiếm, trong lòng một hồi sôi trào, ngày ngày ở chung một chỗ? Đường như chưa từng nghĩ đến chuyện đó.

Như Vãn cùng nàng vào cung đã được hai năm, bởi vì chuyện này mà khóc nhiều lần, không có việc gì thì dả kích một cái.

Như Vãn cảm thấy hoàng đế thật sự là quá lạnh tình, lạnh đến mức không thể nào tiếp thu được. Nữ nhân khi yêu rất ngốc nghếch, đặc biệt là tiểu thư nhà nàng dường như đã trở thành kẻ đần độn.

“Người không phải không hiểu, nếu ta gả cho Đồng công tử cả đời cũng sẽ không vui. Ta không đi học, hấn không luyện kiếm, cả ngày ngâm thi tác đối phiên chết được. Ta mặc dù kính nể người đọc sách nhưng lại chán ghét loại người cổ hủ, lại nói ta không muốn chọn phu quân mình không thích. Diệp công tử không thích ta —” ánh mắt nàng khẽ tối lại, “Cũng không nhất định không thích, không có so sánh làm sao biết hấn cũng không yêu thích ta?”

“Tiểu thư, Diệp công tử tốt, rất tốt, đệ nhất thiên hạ, nhưng hấn là hoàng thượng, hoàng thượng cùng Diệp công tử là một dạng sao? Diệp công tử cùng tiểu thư quả thật là trời đất tạo nên. Hoàng thượng lại khác, hoàng thượng có bao nhiêu hoàng phi, bao nhiêu nữ nhân, một người trái tim lớn như vậy, hấn có thể cho người bao nhiêu phần?”

“Như Vãn —” Thanh Hoàn trí khí nói, “Không nói ra thì mắc bệnh sao! Mặc kệ là hoàng thượng hay Diệp công tử, hấn là cùng một người. Nếu như Diệp công tử đối với ta như vậy ta sớm đã tức giận. Hấn là hoàng thượng, tuy lần đầu tiên sống cùng hoàng đế không biết làm sao để tốt nhất, ít nhất phải hiểu hấn và không cản trở hấn. dien.dan.le.quy.don.com Hấn tức giận nằng ta nhưng ta sẽ không mang thù, người khác nổi giận nói không chừng khóc lóc kể lể nói hấn bạc tình vô nghĩa, trong lòng không dễ chịu, không bằng để một mình ta buồn thôi, dù sao chỉ ta hiểu mình yêu hấn nhiều như thế nào.”

Như Vãn nhìn vẻ mặt tươi cười của Thanh Hoàn, không có lời nào để nói, chóng cảm nhìn nữ tử này.

“Nếu lúc còn bé tiểu thư hiểu chuyện như vậy thì đại thiếu gia cũng ít bị đánh đòn hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: BỆNH NẶNG

Đông này có trận bão tuyết rất dài, cả hoàng cung bao phủ trong làn áo bạc, mấy ngày nay cũng âm u, hôm nay bông tuyết bay đầy trời.

Rất cuộc hôm nay Thanh Hoàn không tiếp tục luyện kiếm nữa.

Lúc bùng điểm tâm tởi, Thanh Hoàn vẫn còn nhắm mắt ngủ. Như Vãn đi tới, nhìn gương mặt Thanh Hoàn đỏ bừng, tay sờ cái trán nóng bỏng, sợ là do những ngày qua mỗi ngày đều dậy sớm, ăn mặc mỏng manh mới bị cảm lạnh.

Lần trước bị bệnh, được hoàn còn dư lại rất nhiều, Như Vãn nhanh đi lấy thuốc.

Nơi này chả khác lãnh cung là mấy. Mặc dù hằng ngày cơm no áo ấm cái gì cũng có nhưng lại ít hơi người. Tối mát mới bùng sủi cao tới nhưng đã lạnh đến mức không thể ăn được.

Như Vãn trước tiên đến Thái Y Viện cầm mấy vị thuốc dự phòng, lại cùng hai cung nữ thái giám đi Ngự Thiện Phòng lấy ít bột sủi cao cùng thịt băm chuẩn bị tự làm sủi cao ở Tịnh Thực cung. Tiểu thư nhà nàng mặc dù không ăn kiêng cái gì nhưng hôm nay bị bệnh, chỉ sợ đồ ăn quá lạnh sẽ đau dạ dày.

Trời giá rét, đường có chút trượt, đi ngang qua Ngự Hoa Viên đúng lúc nhìn thấy hoàng đế cùng Nguyên quý nhân, Ôn quý phi, Định phi thưởng mai. Đúng mùa hoa mai đang nở rộ, tiền diễm rực rỡ.

Bọn họ vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Huyền Diệp nghiêng đầu nhìn thấy Như Vãn hỏi: “Cầm gì vậy?”

“Bầm hoàng thượng, nô tỳ cầm bột mì và nhân bánh sủi cao, chuẩn bị tự mình nấu com.”

Huyền Diệp gạt đầu một cái: “Người thật ra có lòng, chủ tử nhà người hiện tại như thế nào?”

Như Vãn áp chế nội tâm muốn nói, bên cạnh người toàn những đóa hoa sắc nước hương trời, đua nhau khoe sắc, làm sao có thể nhớ tới phi tử không thấy người, không lộ mặt kia?

“Bầm hoàng thượng, nương nương trừ nhớ nhưng hoàng thượng cũng không những chuyện khác.”

Huyền Diệp cười lên, nhìn Ôn quý phi nói: “Nghe thấy chưa, các nàng nghe chưa, ngay cả người trong cung nàng ấy nói chuyện đã thắng các nàng rồi.”

Ôn quý phi nhỏ giọng cười một tiếng: “Nhiều ngày không thấy Kỵ phi muội muội, trong lòng nô tì cũng hơi nhớ, không bằng gọi Kỵ phi tới đây, cũng vui vẻ một chút.”

Hoàng đế nói: “Thôi đi, nàng ấy vừa lại đây, thấy trầm sợ rằng sẽ lấy hết hưng phấn của mọi người, ngày lạnh như thế này, thể cốt nàng ấy lại dễ lạnh, không thể dễ lạnh được.” Ngược lại đối với Như Vãn nói: “Trở về chăm sóc thật tốt chủ tử nhà người.”

Như Vãn tưởng nhớ lại những lời muốn nói, muốn hoàng đế xem cái nữ nhân thương hấn tận xương bây giờ có hình dáng gì, cho hấn biết nàng vẫn chờ hấn trở về, nhưng cuối cùng không dám mở miệng. Chỉ sợ lời này nói ra, mạng của nàng sẽ không còn.

Trở về lúc thuốc đã nấu xong, Thanh Hoàn chậm rãi tỉnh lại, Nhữ Văn bưng đến bên người nàng.

“Nương nương, trong có cho thêm mật ong, không đắng đâu.”

Thanh Hoàn cau mày, âm thanh trầm nhẹ vô lực nói: “Khỏe như vậy sao lại bị cảm?”

“Buổi tối tiểu thư đập chăn không ngủ được, buổi sáng lại dậy sớm, uống thuốc xong là hết bệnh.”

Chỉ nhấp hai cái rồi không uống nữa, lại nằm xuống ngủ. Buổi trưa làm xong sùi cáo gọi Thanh Hoàn dậy, ăn mấy còn phun ra.

Nhữ Văn không muốn kinh động thái y vì sợ hoàng thượng biết, hoàng thượng biết nương nương cũng không vui vẻ. Lần trước giả bộ bệnh một lần, cung nhân Tịnh Thục cùng Thanh Hoàn suýt bị mắng chết. dien.dan'le'quy,don Hôm nay mình khuya mới ngủ ngon, chỉ sợ gây hiểu lầm khiến Kỵ phi đau lòng. Năng lực chịu đựng của Thanh Hoàn có mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi một lần lại một lần chia lìa đau đớn.

Đốt lò cho ấm phòng, vốn tưởng rằng bụng bít giúp thoát mồ hôi là tốt, hơn nửa đêm lại phát hiện càng nóng hơn. Nhữ Văn hoảng hồn, vội vàng chạy đi mời thái y.

Thái y đang trực ca thấy Nhữ Văn gấp gấp đến nước mắt cũng rơi xuống, để cho nàng về trước chăm sóc còn mình lập tức chuẩn bị hòm thuốc mang qua.

Y thuật thái y trong cung cao minh người nhưng mạch tượng Thanh Hoàn vô cùng hỗn loạn, không dự đoán được chứng bệnh. Biện pháp duy nhất là châm cứu, châm lên châm xuống mà vẫn không thấy tỉnh lại. Mất thấy đây đây dày đặc kim châm, Nhữ Văn nhất thời nóng nảy.

“Thái y người chữa bệnh như thế nào vậy, biến thành như vậy còn không tốt lên, Ngũ sư phụ đâu? Ta đi tìm người, người đừng vội lộn xộn nữa.”

Vừa nói nói ra, Kỵ phi ho khan một tiếng rồi tỉnh lại.

Thái y thân kinh bách chiến chưa từng thấy mạch tượng hỗn loạn như vậy, một châm đâm sai, sợ rằng nguy hiểm đến tính mạng. Thái y để lại một phương thuốc, thừa dịp đêm tối rời đi.

“Tiểu thư, không phải người vừa nói sẽ không bị bệnh sao? Làm sao thành ra thế này . . . Người cũng không nên làm ta sợ.” Nhữ Văn khóc như vỡ òa.

Thanh Hoàn cầm tay Nhữ Văn: “Đừng khóc, ta đây không thể có chuyện gì đâu.”

“Tiểu thư, ta đi nói cho hoàng thượng.”

Thanh Hoàn khẽ mỉm cười một cái, yếu đuối nói: “Đừng bảo, hần bây giờ còn giận ta, sáng sớm ngày mai là khỏe ngay.”

Sáng sớm ngày mai cũng không tốt lên chút nào, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực.

Lúc Tề Đức Thuận đến đây, Nhữ Văn còn tưởng hoàng thượng biết chuyện này, hóa ra là đòi nàng đi Tây Ngảo Các thỉnh an. dien.dan,le'quy,don Khẩu dụ của hoàng đế, nàng không dám không tuân thủ, đã lâu không gặp, trong lòng tưởng đã quên mất nàng rồi, không quan tâm thể tốt hay xấu trực tiếp đứng lên.

Mặc kiện y phục đẹp mắt nhất, vốn toàn thân nóng rực không có sức, ra cửa còn thấy gió lạnh, thân thể chợt lao đảo. Đông tuyết tích tụ lâu ngày vô cùng lớn, mùa đông, ánh mặt trời có chút mờ mờ không rõ.

Đi được nửa đường, Phúc Yên tới đây mời nàng dời bước tới Ngự Hoa Viên. Từ từ đi bộ tới, xa xa Huyền Diệp đã nhìn thấy nàng.

Khác xa tất cả các lần gặp mặt trong quá khứ, người ở trước mắt tựa như một đóa hoa rực rỡ chói mắt, giống như đóa hoa sương không có bất kỳ tức giận cùng điên cuồng theo đuổi. Hoàng đế bên cạnh, Nguyên quý nhân, Bình phi, Ôn quý phi đều ở đây, hần cũng không giống quá khứ tiến lên nghênh đón.

Cúi chào xong. Thanh Hoàn cảm thấy đầu óc nặng nề, hỗn loạn dừng lại, yên ổn đứng ở một bên.

Huyền Diệp chỉ cho rằng bộ dáng này của nàng là trong lòng không vui, người khác đều ở đây, hần cũng không quan tâm.

Không biết có phải trong lòng phản kháng hay không, Huyền Diệp cố tình cùng Nguyên quý nhân thân mật rỉ tai nói chuyện.

Tình hình này đối lại là lúc trước, nhất định sẽ giương nanh múa vuốt nhiệt tình đuổi những người khác đi, nhưng hôm nay hoàn toàn không có ý định đánh đổ bình dấm, đến đứng còn không vững. dien.dan'le'quy,don Nhữ Văn một bên nhìn thấy vội vàng điu nàng ngồi xuống.

Bình phi nhìn thấy nhẹ nhàng cười nói với hoàng đế: “Kỵ Phi mệt mỏi thân thể xương cốt yếu thành như thế, mới đứng một lúc đã không xong rồi.”

Thanh Hoàn liền vội vàng đứng lên cúi đầu xin lỗi: “Thất lễ.”

Lời này ngược lại đưa tới sự chú ý của Huyền Diệp, lần đầu tiên nữ tử này hiểu quy củ đến thế, thanh âm vô cùng mềm mỏng mà nói một tiếng thất lễ.

“Bộ dáng nàng xui lợ, thân thể lại trông yếu ớt, ủ rũ ỉu xiu, trông còn tưởng rằng bệnh nguy kịch, đứng thẳng lên.”

Cặp mắt Thanh Hoàn không dám đặt trên người lâu, thu hồi ánh mắt nói: “Nô tì nào có bệnh gì.”

Nguyên quý nhân từ đầu đến cuối trừ lúc thỉnh an không có nói với Kỵ phi một câu, hoàng đế ở chỗ nàng những ngày gần đây tốt hơn nhiều, trong lòng nàng cũng không lo được nhiều như vậy.

Nữ tử trong cung đều hơn người, cảnh tuyết trước mắt tuyệt đẹp, bắt đầu cùng nhau làm thơ.

Lúc hứng thú của bọn họ dâng cao, dạ dày Thanh Hoàn chợt sôi trào cực kì khó chịu. Cái cảm giác ghê tởm này không thể chịu đựng được, nàng nhẹ nhàng gọi hân: “Công tử, ta thật khó chịu.”

Từ lúc nàng ra sân đến bây giờ, tâm tư của hân luôn ngấm chú ý nàng, lập tức nghe thấy thanh âm yếu ớt. Đợi đến khi Huyền Diệp xoay người, nàng ôm bụng phun ra một búng máu, trong nháy mắt cả người té xuống đất. Hân không kịp suy nghĩ gì nữa, tiến lên ôm eo nàng.

Ngón cái lau vết máu nơi khoe miệng: “Mau. . . Mau. . . Nhanh đi truyền thái y!”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: TÌNH RỰC LỬA

Huyền Diệp tay chân luống cuống như phát điên, nhất là khi hân nhìn cặp mắt kia dần dần âm đạm. Ôm lấy nàng, chưa bao giờ gấp gáp đến Tây Ngã Các như vậy.

Đang lúc lo lắng đến phát run, nữ nhân trong ngực lại khẽ nói đùa: “Thật khó chịu, ta sẽ chết sao?”

Huyền Diệp sắc mặt tối sầm: “Không được nói lung tung!”

Nếu nàng dám chết, hân cũng muốn kéo nàng từ điện Diêm La trở về!

Máu ở khoe miệng càng chảy càng nhiều, hân dùng ngón tay thon dài cứng ngắt lau, không ngừng, không ngừng. Hình như đáy lòng đã tan vỡ khiến hân đau đớn không chịu nổi, cúi đầu trực tiếp bắt môi của nàng.

Thời gian thái y đến muộn hơn bất cứ lúc nào. Tuyết lại bắt đầu rơi. Đường cực kỳ khó đi. Lúc nhóm thái y đến, bộ dáng hoàng đế như muốn chặt đầu bọn họ, cấp bậc lễ nghĩa cũng miễn, trực tiếp bị tóm đi. Sau khi kiểm tra mạch tượng mí mắt, vị thái y lập tức quỳ trên mặt đất.

“Hoàng thượng, nương nương bất tỉnh, chảy máu không ngừng là do trúng độc.”

“Trúng độc?” Lúc trước điên cuồng lo lắng, đã cực kì tức giận rồi, giờ phút này biết được kết quả, nộ khí trùng thiên.

“Tề Đức Thuận!”

Tề Đức Thuận quỳ xuống: “Nô tì có mặt.”

Huyền Diệp tức giận không kềm được nói: “Trong vòng mười ngày tất cả đồ ăn thức uống của Kỵ phi, bắt kể cái gì đều phải tra rõ rang cho trẫm, tra được trực tiếp xử tử, vô luận là ai không cần báo cáo!”

Thanh Hoàn vừa rồi còn có thể nói một câu, hiện tại hoàn toàn mất hết ý thức ngất đi. Trên người nàng đã được châm cứu được hiệu. Nếu không phải đêm qua thái y kịp thời cứu trị chỉ sợ tính mạng không giữ nổi nữa rồi.

Phúc Yên bụng chầu nước rửa mặt tối trước mặt thánh thượng, mặc dù đây không phải là hút máu rắn độc gì đó nhưng long thể an khang là chuyện quốc gia đại sự. Huyền Diệp lau vết máu trên miệng mới vừa rồi hôn, đi tới bên giường, tay vỗ vỗ mặt của nàng.

Linh quang lóe lên, thiếu chút nữa quên mất người này, chỉ bằng vào Thái Y viện sắc thuốc, chỉ sợ vừa chậm lại không nhất định hiệu quả.

Lúc Ngũ Ngung Thanh đến đây, Hoàn nhi vừa uống thuốc xong rồi ngủ, hân nhìn sắc mặt cùng vết máu, lập tức hiểu.

“Hồi hoàng thượng, độc này cũng không phải là hạ độc đơn giản trong thức ăn. Nó bắt đầu từ một chất độc, sau đó là một loạt thức ăn tương khắc sẽ dẫn đến triệu chứng cả người vô lực ngất xỉu, nghiêm trọng sẽ lập tức tử vong. Châm cứu đêm qua là mấu chốt giữ mạng, nếu không sợ rằng nương nương đã sớm.”

Huyền Diệp đè nén lửa giận tỏa ra trong mắt: “Trong cung này rốt cuộc có bao nhiêu người ác độc, sao lại hại một người vốn chả bao giờ gặp gỡ?! Trẫm đã đủ xa lánh, bỏ mặc nàng, sao vẫn dần tới kẻ thù ghen tuông, đố kị!”

Ngũ Ngung Thanh không đánh giá cái gì, chỉ nói: “Độc này nhìn như rối loạn phức tạp, thật ra thì rất đơn giản, tìm đúng thức ăn, rất nhanh sẽ khỏi.”

“Cái gì?”

“Hạt dẻ. Trong cung rất ít ăn thứ này nhưng trong kinh thành đầy rẫy, ăn chút là tốt rồi.”

Huyền Diệp lập tức phân phó ra ngoài cung mua, càng nhiều càng tốt. Lo lắng cả ngày rốt cuộc cũng được thả lỏng. Đợi nàng sắc mặt từ từ khôi phục như cũ, Ngũ Ngung Thanh theo hân đến điện đường.

“Ngũ sư phụ, trẫm muốn nói cho Hoàn nhi biết chuyện của phụ thân nàng, chuyện đã đến nước này, trẫm không thể giấu giếm nữa. dien.dan.le.quy.don Bình sinh trẫm bình trải qua sinh tử nhiều, nhưng chỉ có hôm nay hoàn toàn kinh tâm động phách, không thể bình tĩnh được. Nếu chuyện này xảy ra lần nữa, chỉ sợ trái tim trẫm sẽ không chấp nhận chọn người khác.”

Ngũ Ngung Thanh lại gật đầu: “Hoàng thượng nói cũng tốt. Chi là nếu là thần, thần nhất định lựa chọn không nói.”

Hắn cau mày: “Tại sao?”

“Hồi hoàng thượng, thần thấy Kỵ phi nương nương vài lần, hoàng thượng bảo vệ người rất chặt nên vẫn giữ được vẻ hồn nhiên chân chất, tất cả tâm ý đều trên người Vạn Tuế Gia. Nói ra nàng có thể hiểu được là tốt, nếu không thể hiểu nhất định trong lòng sẽ rối rắm khổ sở, Người yêu hoàng thượng nhưng phụ thân lại là giọt máu thân tình không thể nào dứt bỏ, muốn cùng hoàng thượng sống cả đời nhất định phải quên mất chuyện tang cha, tất cả khổ sở chỉ có thể để ở trong lòng.”

Huyền Diệp gật đầu một cái, cô ấy là dạng ánh nắng mặt trời rực rỡ, tại sao có thể chịu đựng chuyện như vậy. Hắn chưa từng nghĩ đến đáng về không vui của nàng, cũng không muốn nàng cả ngày đa sầu đa cảm. Trái tim đè ép lại đè ép, cuối cùng buông tha, muốn gạt thì phải gạt cả đời.

Thanh Hoàn khi tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, thân thể tốt lên rồi rất nhiều. Mở mắt đã nhìn thấy một đôi mắt đang đối diện với mắt nàng, khẽ há mồm: “Công tử.”

Huyền Diệp ôm lấy nàng nằm ở bả vai nhỏ giọng hỏi: “Hoàn nhi, còn khó chịu không?”

Nàng cảm giác thật vui vẻ, nằm ở trong ngực hắn như vậy, thoải mái không nói nên lời.

“Thật ra thì không phải ta bất tỉnh nhân sự như vậy, thấy người nóng nảy, nhưng mở mắt thế nào cũng không ra.”

Hắn cười cười, ôm chặt nàng.

“Hoàn nhi, người đúng là nữ hài tử khả ái nhất trẫm từng gặp. Trẫm là hoàng đế, tự biết tuyệt đối không phải là phu quân tốt người tình tốt. Nhưng ta cũng là Diệp công tử của nàng. dien.dan.le.quy.don Chúng ta đã báai đường thành thân, Diệp công tử sẽ dùng cả đời bảo vệ nàng bình an vui vẻ, vô luận tương lai xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ không cô phụ nàng.”

“Không.” Thanh Hoàn ngẩng đầu nhìn hắn, “Thật ra thì ta sớm muốn nói cho người biết, mặc kệ người là Diệp công tử hay là hoàng thượng, dù là tên ăn xin trên đường ta cũng vẫn yêu người, ta chưa từng phân biệt chuyện đó”

Không biết điểm nào đâm trúng phần yếu ớt trong lòng, cả thân thể nghiêng lên người hắn, không ngừng xoa nắn dường như muốn dung hợp nàng vào trong người mình.

“Đau.”

“A. . . Đau chết rồi.”

“Không đau.”

Nàng nói: “Có đau.”

Lúc này Huyền Diệp mới buông tay ra: “Xem ra cũng khỏi bệnh.”

Nồi thuốc đã nấu xong, nước đủ ấm, hắn bùng lại, ném thử.

“Không cần đâu, hiện tại đã khỏe rồi, uống thuốc nữa nhất định sẽ phản tác dụng.”

Muống thuốc trực tiếp đặt trên môi, nét mặt rốt cuộc nàng có uống hay không.

Ném thử một ngụm nho nhỏ, lập tức phun ra.

“Cái gì đấy, đáng như vậy.”

“Đáng cái gì, trẫm cũng cho đường rồi.”

Nàng lắc đầu, chui vào ổ chăn, lại bị lôi ra.

Về mặt đau khổ không biết xấu hổ nói: “Tinh thần ta hiện tại rất phấn chấn, có thể cùng ngươi làm chuyện đó cũng được, uống thứ này để làm gì!”

Huyền Diệp nhất thời như có điều suy nghĩ, cười lên, sau đó dụ dỗ nàng: “Ngoan, ngoan một chút, uống xong chén này buổi tối trẫm sẽ hảo hảo thương ngươi.”

“.....”

Rốt cuộc đã dùng hết biện pháp, nàng mới uống xong.

Huyền Diệp dần lòng giúp nàng mặc y phục. Bộ y phục này điểm những bông hoa mai xinh đẹp, màu sắc vô cùng tươi mới, sau khi mặc vào có cảm giác là lạ, giống như càng trẻ tuổi hoạt bát hơn.

“Cái thân xác người này mặc y phục lỏng lẻo lên mà cũng chẳng thành thực hơn gì cả. Thường ngày toàn mặc mấy thứ quần áo màu trắng mộc mạc, chưa bao giờ đáng yêu như bây giờ.”

Trong lòng Thanh Hoàn cực kỳ cao hứng, cũng không phải y phục rất đẹp, mà là trên y phục có một cái ngọc bội, lần đầu tiên hân hạnh tặng quà cho nàng nha.

Đúng lúc hai người đi ra ngoài, Nguyên quý nhân vào trong phòng. Tề Đức Thuận bước lên nói: “Hoàng thượng, Nguyên quý nhân cầu kiến, nô tài sợ bên ngoài cảm lạnh nên cho vào phòng chờ.”

Nữ nhân này ở bên người, làm gì còn quản được những người khác, mắt còn nhìn chăm chú vào Thanh Hoàn tùy tiện nói: “Nguyên quý nhân có chuyện gì?”

Nguyên quý nhân bung một mâm hạt dẻ, đều là thành phẩm đã được bóc vỏ sạch sẽ.

“Nô tì nghe Ngũ sư phụ nói Kỵ phi nương nương nhờ vào đó giải độc, đặc biệt bóc sạch đưa tới.”

Huyền Diệp nghiêng đầu nhìn nàng một cái: “Để xuống đi. Hoàn nhi, cảm ơn nàng ấy đi.”

Thanh Hoàn không có một tia hảo cảm nào với Nguyên quý nhân, nhưng hoàng thượng muốn nàng cảm ơn, nàng liền mở lòng vui vẻ cảm ơn.

Nguyên quý nhân vốn có vài lời muốn nói nhưng có thể thấy hoàng đế không có một chút ý tứ muốn ở lại chút nào, đôi tay bởi vì lật vỏ mà quần đầy băng gạc cũng không bị nhìn một cái. Nếu không muốn nàng ở nơi này thì nàng cũng trực tiếp quỳ an rồi lui ra.

Thanh Hoàn thấy Nguyên quý nhân rời đi, đi tới cầm một hạt ăn một miếng.

“Ừ, vẫn còn ấm, ăn rất ngon đấy.”

Huyền Diệp lấy một nửa còn dư lại trong tay nàng ném vào trong mâm.

“Về sau tất cả mọi thứ cần kiểm tra trước, không được ăn lung tung nữa.”

“Không sao, dù sao là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi, trên đời này nào có ai hại ta.”

“Không được!” Hân thu hồi nụ cười, đây là chuyện nghiêm túc, không thể lơ là.” Trong ngọc bội có gắn một ngân châm rất nhỏ, có thể phát hiện hầu hết các loại độc trên đời.”

Nàng cong miệng lên: “A, hoá ra là như vậy.”

Nàng còn cho là vật đính ước gì cơ đấy.

Chỉ là Huyền Diệp nhìn ra: “Đúng là không biết nghĩ, thiên hạ này không thiếu vàng bạc châu báu, trẫm tặng cho người khác là để vô về, nàng lấy chúng để làm cái gì, không thích những thứ khác à?”

“Ta thích chính là những cái đó.”

Ánh mắt hân khê động, Thanh Hoàn lập tức nói: “Ta sao có thể thích những đồ như vậy chứ.”

Hân rất hài lòng gật đầu một cái.

Bởi vì thân thể vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại, nàng cũng không nhớ được nhiều. Mỗi ngày trừ việc bị ép ăn hạt dẻ thì cũng không còn việc gì. Nàng cảm giác mình cường tráng như trâu, trong nháy mắt khôi phục lại trạng thái như trước.

Buổi tối vốn có chút mong đợi nho nhỏ, nhưng hấn nằm ở bên cạnh, chuyện gì cũng không làm.

Cuộc sống êm đẹp, vui vẻ với hấn cuối cùng bị đủ loại hạt dẻ mỗi ngày đưa tới tra tấn phát khóc. Lúc mới ăn, nàng rất thích nhưng bây giờ khẳng định đời này sẽ không bao giờ dám ăn nữa.

Cho nên lúc tối hoàng thượng trở lại nghe cung nữ báo cáo, giả bộ làm tức giận: “Có ăn hay không?”

Mặt nàng uất ức: “Không phải vậy, ta ăn nhưng hơn nhiều, đầu óc quả thật không thể tốt hơn rồi, không bị bệnh gì, kể cả độc tố mấy ngày trước cũng hóa giải hết rồi.”

Tay hấn lột vỏ hạt, nhét trong miệng nàng, trực tiếp ra lệnh: “Nhai, nuốt xuống.”

Nét mặt vô cùng đau khổ giống như ăn mật đắng, nhai kỹ rồi nuốt xuống.

Tiền tay lấy một hạt nữa, Thanh Hoàn lập tức xoay người chuẩn bị chạy đi, lại bị cánh tay dài ôm ngang lưng, nàng nhanh chóng ngậm chặt miệng giấy giữa.

Huyền Diệp nghiêng người khiến nàng dán vào trước ngực, cúi đầu hôn xuống. Chỉ cảm thấy trong miệng dính dính, quần quít một hồi, theo khoang miệng nuốt xuống.

“Tối nay ta hảo hảo thương nàng.” Nói xong cánh tay một quả ôm nàng đứng dậy.

Y phục bị cởi sạch, ranh giới cuối cùng cũng không còn. Mới vừa tắm xong, trên người nàng còn có hương hoa hồng nhàn nhạt, hấn nhìn nhiều ngày như vậy rốt cuộc cũng có thể thỏa mãn. Hôn từ bộ ngực mềm mại cho đến chỗ tư mật nhất. Hấn từng có vô số nữ nhân nhưng chưa bao giờ cực kì âu yếu cùng nhiệt tình như vậy. Chuẩn bị đầy đủ, rốt cuộc thăng tiến đi vào. Trời lạnh như vậy, trên lưng hấn mồ hôi rịn đầy, không ngừng ma sát đung vào.

“Hoàn nhi, nàng đang run.”

Lúc này nàng còn có tâm tình bật cười, thờ hồn hèn nói: “Công tử, ta hơi mệt rồi.”

Cái gì?

Lúc này mới qua bao lâu đã mệt mỏi?

“Đợi chúng ta cùng nhau mệt mỏi.”

Khụ khụ, vì giữ vững tình trạng không mệt mỏi, hấn đổi các loại động tác, rốt cuộc cuối cùng Hoàn nhi cũng nằm trên người hấn, báo cáo đã mệt rồi. [die.nda.nl.equ.ydo.n](#) Sau đó còn thờ ơ. Lúc ở trên người của hấn đã không có hơi sức, mái tóc dài tản mạn che kín khuôn mặt hấn.

Một chỗ nào đấy chậm chạp không muốn ra ngoài, thân thể xụi lơ trong lòng ngực hấn không thể động đậy.

“Hoàn nhi, không phải là thường ngày nàng dậy sớm luyện kiếm sao? Sao lại luyện thành trình độ như vậy.”

Nàng mở miệng: “Ta luyện kiếm là tăng trưởng võ nghệ, không nghĩ sẽ dùng vào việc này.”

Huyền Diệp khàn giọng cười nói: “Xem ra Hoàn nhi luyện kiếm không tinh, sau này vẫn còn cần dậy sớm cố gắng.”

“Không cần!” Nàng mệt mỏi nhưng cũng nghe rõ ý tứ trong tiếng lời nói này.

“Không cần cũng được.” Hấn tốt bụng nói: “Về sau không cần làm ra vẻ thân thể mạnh khỏe nữa, ngày mai ăn hạt dẻ tiếp.”

“Được.” Thanh Hoàn ngẩng đầu nhìn hấn, lập tức lấy lại tinh thần: “Không được.”

Nói xong lật người nằm ở bên cạnh hấn nói: “Đừng có bắt nạt ta. Nếu không lần sau ta sẽ ngủ không cời quần áo.”

Hấn thuận thế lật người nhìn nàng: “Ta cứ muốn bắt nạt nàng thì phải làm thế nào?”

Nàng quần bách nhìn hấn, bực bội, đột nhiên nghiêng người, đưa chân đến trước ngực hấn: “Đồng thời luyện kiếm, cước pháp không tồi nha.”

Huyền Diệp vỗ vỗ đôi chân non mềm của nàng, bắt được đôi môi, nhẹ nhàng hôn hai cái: “Cước pháp không cần luyện, luyện yêu công là được rồi.”

** Cước pháp, yêu công: Ý Huyền Diệp là không cần Thanh Hoàn luyện chân, chỉ cần luyện hông để quỵến rũ anh ấy, làm tốt chuyện trên giường là được :>

Một tay kéo hai chân mềm mại trắng như tuyết kia nằm úp xuống giường, đáng chết!

Mới vừa từ trong thân thể ấm áp của nàng đi ra gặp khí lạnh lại căng lên. Ôm thất lưng nàng, lấy đầy chỗ trống. Nhưng mà hấn không nóng lòng, chậm

rãi bắt đầu khởi động. Chỉ là người phía dưới đột nhiên thở gấp, toàn bộ kích thích trên người đều đặt lên một bộ phận, vận động nhanh mạnh lấy đi hết hơi sức toàn thân nàng.

Nàng quả thật tức chết, nàng không phải thoải mái thở dốc được không, là hai tay bị đè, miệng và mũi cũng áp xuống giường nên mới thở như thế có được hay không!

“Chuyện này không vui về chút nào.”

Huyền Diệp giữ chặt tay của nàng cười nói: “Không vui cái gì, ta thấy nàng không vui không được ấy.”

Nàng muốn cắn cánh tay của hắn, dường như không ổn, lại muốn cắn mu bàn tay, vẫn cảm thấy không ổn, cuối cùng khe khẽ cắn ngón cái, chỗ này không viết chữ, rồi sau đó lật người không để ý tới hắn.

Xem ra thật sự có chút tức giận.

Hắn ôm eo nàng từ phía sau nhẹ nhàng nói: “Hoàn nhi, nàng muốn đứa nhỏ sao?”

Nàng trầm mặc một khắc lắc đầu một cái: “Vẫn là. . . không nên, ta không thích.”

“Tại sao không thích?”

Thanh Hoàn ừ một tiếng suy tư, xoay người hướng về phía hắn: “Ngươi không phải là nói mấy năm nữa sao? Muốn hoãn một chút, bởi vì ta vẫn còn là con nít nha.”

Trước ngời cũng không nói như vậy.

Hắn cúi đầu hôn trán một cái nàng khẽ cười dưới: “Hoàn nhi, nếu như nàng không muốn có con, trăm sẽ bảo Dận Nhưng nhận nàng làm nương, về sau hắn làm hoàng đế, nàng chính là thái hậu.”

Vừa nói xong, Thanh Hoàn đột nhiên nức nở khóc lên, ôm sát nằm ở trong ngực hắn: “Ta không muốn! Ngươi sẽ không chết. . . Ngươi đi, ta cũng sẽ đi theo ngươi. . . Ta muốn cùng ngươi ở chung một chỗ.”

Với những nữ nhân thành thạo mua vui hắn có chút phân biệt, nữ nhân này lại mắt hôn ôm hắn khóc không ngừng, hoàn toàn không có ngăn lại được. Cuối cùng giống như sợ hãi, ngón tay ôm chặt lưng hắn phát đau.

“Tốt lắm.” Hắn lau nhẹ nước mắt trên mặt nàng, “Trăm cũng không phải già khù, năm sáu chục tuổi, nào có nhanh chết như vậy.”

Mũi nàng vì khóc cũng đỏ hồng lên, nói mê sảng: “Ta không muốn người khác, chỉ cần đi cùng với ngươi, cái gì cũng không cần.”

Mặc dù kiếm thuật của nàng vô dụng, không dùng được ở đâu nhưng khóc công thì hoàn toàn có thể đi thi thố tài năng. Vốn hai người lần qua lần lại đã muộn, vừa khóc đã đến giờ sưa, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: DẠY DỖ

Trong thời gian dưỡng thương, Thanh Hoàn càng ngày càng quen mỗi ngày nhìn thấy hắn. Nữ nhân rất dễ chán nản vì ngày nào cũng như ngày nào. Chỉ là hình như Thanh Hoàn luôn khiến người ta khác sâu ấn tượng nàng muốn ăn đòn.

Lại nói Thanh Hoàn rất để ý tới lời của Huyền Diệp, vô cùng hi vọng nàng có thể luyện kiếm thật giỏi, rèn luyện thân thể, tăng cường thể năng. Kể cả nếu như không tăng cường thể năng gì đó thì thân thể mình khỏe mạnh cũng là vô cùng trọng yếu. Cho nên mỗi ngày com nước xong không có việc gì đều đi võ quán luyện kiếm.

Có một ngày nàng chạy đi Nam thư phòng tìm thấy một quyển võ công bí tịch gồm những chiêu thức trong truyền thuyết.

Nàng chả hứng thú với mấy loại võ công khó nhân này, lại chẳng có thiên tư nên chỉ học một chiêu “Hoạ long điểm tinh”. Chính là một chiêu chế địch.

* Hoạ long điểm tinh: Vẽ rồng điểm mắt

Hôm sau ở Noãn Tâm điện, lúc nhìn thấy, Huyền Diệp khiêm tốn khích lệ mình một lúc. Hoàng thượng lập tức hăng hái, lâu không cùng ai động thủ giờ bị một cô gái khiêu khích thật sự có chút hứng thú.

“Nàng sẽ ra chiều gì?”

Nàng công phu mèo quào, không, phải là hấn rất rõ công phu hai chân mèo.

* nguyên gốc là “tam cước miêu công phu” (công phu mèo cào) sau đó Huyền Diệp nói lại là “lưỡng cước miêu công phu” vì chị Thanh Hoàn chỉ có 2 chân ấy:))

Chỉ là không ngờ vừa ra tay Huyền Diệp lập tức cười lên.

“Lấy sách ở đâu vậy?”

“Nam thư phòng.” Nàng sừng sốt, cực kì nản lòng: “Ngươi đã tập luyện rồi?”

“Trẫm chưa từng tập luyện. Chỉ là. . .” Hấn sờ cằm cười cười, “Chỉ là công phu này hình như không dành cho nữ tử.”

“Cái gì?” Nhìn thấy nét mặt đau khổ nhin cười của hấn, trong nháy mắt có dự cảm chẳng lành.

Hấn đi tới nói bên tai nàng: “Hoạ long điểm tinh” có ý gì, về sau hãy đọc thêm nhiều sách.”

Rốt cuộc nàng lần nữa chạy tới mở quyển sách kia, sau khi lật ra mới phát hiện cuốn sách gọi là Võ Công Bí Tích, không phải là Võ Công Bí Tích cái gì, mà là xxxx.

Trong sách kẹp một tờ giấy, Khang Hi ba năm

Một đầu đầy mồ hôi. Cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, để quyển sách xuống đến thẳng Từ Ninh cung tìm hấn.

Thái Hoàng thái hậu những ngày gần đây thân thể tốt lên rất nhiều, đóng cửa không gặp ai rất nhiều ngày rồi. Hôm nay nhìn thấy Hoàn nhi tới đây, trong lòng vui mừng, đưa tay kéo nàng đến ngồi ở mép giường.

“Kỵ phi, sao mặc phong phanh như vậy? Bên ngoài lạnh như thế, bị bệnh thì làm thế nào.”

Nàng nghiêng đầu liếc nhìn Huyền Diệp, hoàng thượng theo ánh mắt giải thích giúp nàng: “Mấy ngày gần đây thân thể Thanh Hoàn yếu ớt, thường đi luyện công, cho nên không cần ăn mặc nhiều như vậy.”

Một ánh mắt cắn răng nghiêng lợi nhìn sang, thái hậu thở dài: “Kỵ phi à, nữ hài tử không cần học những thứ này.”

Hoàn nhi cực kỳ đồng ý, hăng hái gật đầu: “Hoàng tổ mẫu, người nói quá đúng, về sau nô tì quyết không luyện võ, nhất định đi học cho giỏi gia tăng trí khôn.”

Thái Hoàng thái hậu không rõ có ý gì, lắc đầu một cái: “Sách cũng không cần học, trong hoàng cung này nữ tử dù có tài hoa đi nữa cũng không bằng hoàng thượng, người cần gì học những thứ này, hảo hảo phục vụ hoàng thượng vui vẻ, đây mới là chủ yếu nhất.”

“Hoàng nữ nãi nãi, con cũng không muốn học nhiều thứ như vậy, chỉ sợ mình cái gì cũng không biết không hiểu đi cùng với hấn sẽ có khoảng cách.”

“A – nữ tử của trẫm rốt cuộc hiểu chuyện rồi.” Huyền Diệp Ngồi ở một bên mở miệng hỏi: “Chuyện này Kỵ phi định làm thế nào?”

Thanh Hoàn đau khổ nghĩ rồi cho ra kết quả: “Ta vẫn nên đi Vân Phù hiến thôi.”

“Nghe giọng điệu này, chả có chút chí khí gì cả?”

Nhìn nàng cúi đầu than thở đứng lên lại hỏi: “Hoàng tổ mẫu, trước kia ai ở Vân Phù hiến vậy?”

“Trước là nơi của công chúa Ngọc Bình thời tiền Minh, vị công chúa này là mỹ nhân tuyệt thế. Tiền Minh hoàng đế tu sửa riêng cho nàng một tòa cung điện. Sau lại bị phúc tướng Lý Tự Thành lật đổ bắt đi, nơi đó bị cướp đoạt, phá hoại. Phụ hoàng ngươi tu sửa hoàn hảo rồi bỏ quên nên mới rơi vào tình cảnh hôm nay.”

Ban đầu Ngọc Bình công chúa bị biếm là ý chỉ của thái Hoàng thái hậu, Huyền Diệp không hỏi nhiều. [die.ndan.le.quy.do.n](#) Lúc ấy đưa áo bông mới may qua đó một lần, cũng không nhìn cẩn thận. Hôm nay cô gái này vì nơi này cầu xin hấn hai lần, nghĩ chắc hấn là nơi có cảnh đẹp.

Thanh Hoàn rất phụ họa gật đầu: “Thì ra là nơi công chúa tiền Minh ở, con tự hỏi vì sao có nơi đẹp thế như vậy, đông ấm hạ mát. Ai ~ so sánh, Tịnh Thục cung kém xa, không nói đến ma quỷ lộng hành mỗi ngày, đến truyền thuyết lịch sử cũng không thể sánh nổi.”

“Chuyện ma quỷ?” Thái hoàng thái hậu cau mày, “Ma quỷ lộng hành cái gì? Ai dọa ngươi?”

“Không ai làm con sợ, con cũng không sợ hãi, chỉ là hoàng thượng nói nên có cảm giác là lạ, trong lòng cũng hơi sợ, nhưng mà bây giờ tốt hơn nhiều rồi.”

Huyền Diệp nhanh chóng nhớ lại lời của mình đã nói, nhất thời im lặng, lúc nào hấn nói ma quỷ chỉ nói là âm khí rất nặng, lúc ấy là dụ dỗ nàng, không ngờ tương thật. Hôm nay xem ra, lần trước tức giận với nàng ngược lại mình không đúng.

“Hoàng nhi có thể thấy quý?”

Hắn ho một tiếng: “Đã từng thấy, có thể hoa mắt.”

Thái Hoàng thái hậu nhìn về mặt hắn đại khái hiểu ý tứ trong đó, không hề hỏi nữa. Thanh Hoàn cũng hiểu ý tứ trong đó, còn nói cái gì quân vô hí ngôn, nhất định chính là không đỏ mặt chút nào gạt người chứ sao.

Trên đường hai người trở về, bộ dáng nàng hà hề, đầu môi đắc ý. Huyền Diệp cảm thấy có cảm giác bị khiêu chiến.

Nhỏ giọng nói với Tề Đức Thuận theo sau rồi nhìn Thanh Hoàn nói: “Không bằng buổi tối đi xem một lần nữa.”

“Xem cái gì?”

“Nói không chừng chỗ nàng sống có thể có gì đó.”

“Có gì chứ..., nô tì cũng đã sống hai năm mà chưa bao giờ thấy, hoàng đế bệ hạ đến một lần liền bắt gặp, quả nhiên quân ân mệnh mông cuồn cuộn thiên hạ vô song.”

Hắn chợt thấy cực kỳ hứng thú, cực kỳ muốn trêu chọc nàng.

Cho nên buổi tối hai người bọn họ thừa dịp lúc đêm khuya vắng người lặng lẽ đi vào Tịnh Thực cung. Nơi này vẫn như quá khứ, ánh đèn khê lóe, sách để trên bàn lần trước vẫn còn ở đó. dien.dan.le'quy;don Bọn họ nhìn không gian im ắng xung quanh, Thanh Hoàn giống như ma rón ra rón rén ngừng thở, chỉ sợ bỏ lỡ điều gì. Ở đây tìm quý, thật sự là tự tìm sợ hãi.

Trái tim đập thành thịch trong lồng ngực, nam tử bên cạnh lại nghiêm mặt đứng đắn. Nàng đi chuyển qua lại.

“Hoàn nhi.” Nam nhân đối diện im lặng nhìn chăm chú khe hở phía sau người nàng: “Đừng cử động.”

Thanh Hoàn theo quán tính xoay người, nhìn xuyên qua khoảng không, thấy một cái ngọc trụ treo phía trên giá đồng đưa rất nhanh, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh. Cuối cùng đụng phải giá gỗ, phát ra tiếng đình đương vang dội.

Cửa sổ đóng cực kỳ chặt, gió từ đâu tới mà khiến vật này có thể lay động. Sau khi im lặng một giây, nữ nhân cắn môi thét lên một tiếng, nhào vào trong ngực hắn.

Huyền Diệp ôm nàng nói bốn chữ: “Quân vô hí ngôn.”

Sau đó hắn mãnh liệt yêu cầu ngủ ở nơi này, chuẩn bị sử dụng công lực của hắn để xua đuổi âm phong. Bình thường nàng ngủ ở hoa sàng đã bị khiêng đi đổi thành giường rộng rãi, màn trướng bên ngoài đã dựng, ga giường cũng trải xong, phòng ngủ đã đốt lò từ sớm, cực kỳ ấm áp. Thanh Hoàn không đồng ý, phản đối quyết liệt.

Hắn bắt đầu nổi hứng trêu chọc: “Vậy nàng tự trở về đi, trăm cảm thấy nơi này cực kỳ thoải mái.”

Bên ngoài im lặng không một bóng người, trái tim nhỏ bé của nàng sợ rằng không chịu nổi hết con đường này. Cuối cùng vẫn phải đồng ý.

Tận tình hưởng thụ xong, đột nhiên cảm thấy chuyển sang nơi khác dường như rất có tình thú.

Trừ vu bà, lão đầu râu bạc cộng thêm chuyện Tịnh Thực cung hoàn toàn khiến Thanh Hoàn u buồn. Lớn như vậy không ai cùng nàng nói chuyện kỳ kỳ quái quái, cả ngày cau mày suy tư.

“Tiểu thư, có muốn ăn hạt dẻ không?”

Giọng ai mà như tên trộm vậy? Đưa tay kéo Nhữ Văn ngồi cùng trên bậc thang.

“Ngươi làm gì vậy?”

Nhữ Văn ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Muốn nói cho tiểu thư biết một chuyện cực kỳ lớn”

Nàng kinh ngạc: “Chuyện gì?”

“Hoàng thượng nhốt Định phi nương nương rồi.”

“Cái gì?” Nàng cả kinh nói: “Nghiên cô cô? Là nàng?”

Nhữ Văn nói: “Ta cũng không biết, là Phúc Yên lặng lẽ nói với ta. Mặc dù Nghiên cô cô cùng tiểu thư là thân thích xa nhưng quan hệ cũng không tính là thân mật. Từ nhỏ đến lớn chúng ta chỉ thấy vài lần mà thôi, tới cung lâu như vậy, mấy tháng này mới quan hệ với tiểu thư khá hơn một chút, nhưng cũng tội gì hại tiểu thư a.”

Thanh Hoàn nhất thời đầu óc rối bời không chịu nổi.

“Tiểu thư, nếu chuyện khác có thể nhìn thì chuyện này cũng phải nhìn. Hoàng thượng còn xử tử một đầu bếp Ngự Thiện Phòng, cung nữ trong cung Định phi nương nương đều bị lăng trì. dien.dan'le; quy-đon Nếu hoàng thượng không muốn cho tiểu thư biết, tiểu thư cứ làm bộ như không rõ ràng thì tốt hơn. Hoàng thượng thích bộ dáng không quan tâm cái gì của tiểu thư.”

Nàng không phản bác được, có chút bi thương mà nói: “Nghiên cô cô hại ta làm cái gì, nàng còn có một tiểu công chúa, bị nhốt như này, đứa bé phải làm thế nào?”

Như Văn giận dữ nói: “Tiểu thư muốn nàng làm cái gì? Lại nói Định phi nương nương cũng không bị tước đoạt phong hào, khẳng định chỉ là giáo huấn mà thôi, ai muốn giết nàng. Có chuyện ta chưa nói cho tiểu thư, vài ngày trước nghe Ngũ sư phụ nói thức ăn tương khắc mới nhớ tới. Hoàng thượng biết tiểu thư thích ăn đậu đỏ, Tịnh Thực cung mỗi ngày đều chế biến các món mới. Hôm đó Định phi phải cung nữ đưa gan heo đến, tiểu thư không ăn lạnh liền dứt cho mèo con. Thật ra thì ta có ăn một chút. Mặc dù khi chế biến hết sức che giấu mùi gay nhưng vẫn có thể nếm thấy chút xú vị gan, ăn đậu đỏ với gan sẽ bị trúng độc. Đại khái hoàng thượng cũng bởi vì tiểu thư không xảy ra vấn đề mới không giết nàng thôi.”

Thanh Hoàn trợn mắt há mồm, sau đó lập tức đứng dậy chạy về Noãn Tâm điện.

Đi đến mới phát hiện bên trong thật đúng là hết sức náo nhiệt. Nguyên quý nhân, Ôn quý phi, Bình phi, Quế tần, mấy quý nhân toàn bộ quỳ trên mặt đất. Hoàng đế vẫn còn nổi giận. Nhìn thấy Kỵ phi, sắc mặt mới hòa hoãn chút.

Hắn không muốn mở miệng, cũng không biết nói gì.

“Sao rồi?”

Nguyên quý nhân lệ rơi đầy mặt lập tức quỳ gối trước mặt Kỵ phi: “Kỵ phi nương nương, van cầu người hãy nói với hoàng thượng tha cho Định phi, tiểu công chúa mới hai tuổi, nàng không thể không có mẹ”

“Đù rồi!” Huyền Diệp kéo Thanh Hoàn, rống giận Nguyên quý nhân: “Nguyên quý nhân, người diễn xuất thật giỏi, Vân tần, Định phi, người quan hệ cùng bọn họ thật không tệ! Đừng tưởng rằng trăm không biết chuyện con nói dòng của người lần trước, chỉ vài ngày sau khi người tổ giác với trăm trăm đã biết lúc đó người muốn đổ tội cho ai rồi? Trăm nề tình con đau mắt con không so đo với người, còn an ủi người hôm nay còn ở đây khóc sụt sùi. Có yên không!”

Nguyên quý nhân đôi mắt đầm lệ, nước mắt cũng không dám rơi xuống, không dám thở mạnh, cúi đầu không nói lời nào.

“Tất cả các người đứng lên, trăm không muốn nghe bất kỳ lời nào liên quan đến chuyện này, nếu còn câu cạnh nữa thì sẽ nhốt chung với nàng ta.”

“Hoàng thượng.” Một giọng nói khe khẽ thốt lên “Nô tì có lời muốn nói với người”

Nàng nhỏ giọng nói: “Có vẻ có chút hiểu lầm.”

“Sao?”

“Chuyện này là lỗi của ta, ta ăn lầm”

Hắn nhíu mày nhìn nàng: “Ăn lầm cái gì?”

“Là. . . Là ta có ý ăn bậy, muốn gây sự chú ý với người.”

Nếu là bình thường, Huyền Diệp sẽ cười một tiếng đại khái cho qua. Nhưng bây giờ đang nổi nóng, lại thấy gương mặt này của nàng, sắc mặt đại biến. Bởi vì cũng không phải lần đầu phạm phải, chuyện này đã xảy ra một lần. Vì vậy nhận được kết quả cực kỳ nghiêm trọng.

Thậm chí hắn không hỏi quá trình kết quả, chỉ nghe xong lời nói của một bên rồi lập tức dùng hình.

Đây là thước của thầy giáo của mấy hoàng tử, làm bằng gỗ trúc hết sức sắc bén bền chắc. Nàng cứ quỳ trên mặt đất như vậy, đôi tay mở ra, bị hung hăng đánh xuống từng cái. Mấy người chung quanh đại khái còn không biết xảy ra chuyện gì, muốn nói cái gì đó nhưng rốt cuộc vẫn nhìn được.

Thước đánh được vài chục cái, ngón tay trắng nõn bắt đầu sưng đỏ.

Ôn quý phi thật sự trong lòng không đành lòng: “Hoàng thượng, Kỵ phi mới khỏi bệnh, không thể bị thương lần nữa.”

Huyền Diệp đưa lưng về phía trước, không nói một lời.

Thanh Hoàn không nói câu nào, tay sưng đỏ như bao lì xì, nước mắt không ngừng chảy xuống, cuối cùng khóc không thành tiếng.

“Ngừng. Ôn quý phi ở lại, tất cả các người đi xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: LÀM HU

Tất cả mọi người tản đi, Huyền Diệp xoay người kéo nàng, đôi tay cũng rách ra. Nàng khóc như hoa lê trong mưa, hồn hên thờ không thông.

Ôn quý phi cầm thuốc cao Tề Đức Thuận mang đến.

“Để trăm.”

Hắn nhẹ nhàng xoa rượu trừ độc trước, đau đớn như mấy vạn con ong mật châm, “Oa” một tiếng khóc lớn lên, trực tiếp ôm cổ hắn, nước mắt thấm ướt cổ.

Ôn quý phi cũng không ngừng được rơi lệ: “Hoàng thượng, chỉ sợ phải ướp đá giảm sưng trước rồi mới bôi thuốc lần nữa.”

Huyền Diệp ôm nàng trên vai khóc thút thít, khuôn mặt lạnh lùng không nói cái gì, sau đó lập tức buông ra, để thuốc ở một bên lạnh giọng nói: “Trăm không thương nàng một chút nào”

Nói xong đứng dậy tránh ra.

Nhữ Văn quý gối bên ngoài vẫn không dám nói lời nào, hoàng đế vừa đi nàng lập tức đi vào, nhìn thấy đôi tay sưng đỏ kia.

Quý thẳng xuống dập đầu: “Nương nương, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết! Nô tỳ lắm mồm!”

Ôn quý phi bôi thuốc cho Thanh Hoàn kêu Nhữ Văn đứng dậy. Vì vậy hai người khóc sụt sùi không ngừng người, Ôn quý phi khuyên hết cái này đến cái khác.

Thanh Hoàn lại đột nhiên ho khan rất nhiều, khó chịu từ hai phía đánh vào khiến nàng sốt nặng. Trên tay quần đầy băng gạc, nằm trên giường, thái y sang xem bệnh, cũng may chỉ là do tức giận quá độ chứ không có sự tình gì lớn. dien.dan.le.quy.don Đoán chừng chính nàng cũng nghĩ không thông, chỉ cảm thấy trong lòng uất ức khó chịu, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chịu đựng trừng phạt như vậy. Nhất thời nghĩ luẩn quẩn, suy nghĩ ảnh hưởng đến thân thể, khiến bệnh càng nặng hơn.

Mấy ngày nay, hoàng thượng không đi thăm nàng, chỉ yêu cầu Nhữ Văn mỗi tối ngủ chung với nàng ở Tịnh Thực cung. Chủ tử cùng người làm ngủ cực kỳ không hay kể cả quan hệ họ thân mật cũng không thể như thế, liên tục yêu cầu, Nhữ Văn đồng ý mỗi ngày trải chăn thật dày ở dưới giường ngủ cùng nàng.

Nhữ Văn có hơi tùy tiện nhưng lại rất tinh tế chu đáo, có nàng coi chừng sẽ rất nhanh tốt hơn. Thân thể Thanh Hoàn khá một chút cả người liền khỏe mạnh, vui vẻ.

Tết âm lịch sắp đến, hoàng cung lo hết chuyện này đến chuyện khác. Có lẽ vì Kỵ phi chịu tội thay, Định phi không bị nhốt trong lãnh cung nữa mà bị cấm túc trong cung mình để hối lỗi về những điều đã gây ra, tiểu công chúa được hoàng thượng khai ân, bồi cạnh nàng.

Vào lễ mừng năm mới, bình thường phi tử trong cung có thể được gặp người nhà. Chuyện gặp người nhà này có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng có một tin tức khác đã hoàn toàn đánh sập ranh giới cuối cùng trong lòng Huyền Diệp. Mẫu thân Thanh Hoàn bệnh nặng không khỏi, có thể không còn sống lâu nữa. Anh trai nàng nhậm chức ở bên ngoài, mấy lần dâng thư hi vọng Kỵ phi về nhà thăm mẫu thân.

Hắn rất coi trọng người có hiếu nhưng nàng lại là ranh giới cuối cùng của hắn, là phòng tuyến cuối cùng của hắn. Coi như trước kia có tranh cãi đi tranh cãi lại, nàng vẫn yêu thương hắn rõ ràng, bây giờ cũng không dùng được nữa rồi. die.nDa,nLequ.yDo.n Nàng trở về thấy nhà tan cửa nát, vương phủ cũng không còn, có thể không cách nào nhìn được rồi oán hận hắn hay không?

Gần tết, mấy ngày nay trời cực kỳ sáng sủa, tuyết bắt đầu tan ra. Thanh Hoàn kéo Nhữ Văn ra chỗ đất trống phía xa cung chơi đùa.

Người thả diều lúc này hoặc là đầu có vấn đề, hoặc là quá mức rảnh rỗi, rất dễ nhận thấy nàng thuộc về loại người sau.

Diều bay lại rơi xuống, rơi vào chân của hắn, cúi người xuống nhặt lên.

Nàng nhìn thấy hắn theo Nhữ Văn quý xuống.

Huyền Diệp kéo hai tay của nàng, cúi đầu nhìn kỹ một chút, mặc dù còn chút dấu vết nhưng phần lớn đã khỏi hẳn.

“Hoàn nhi, trăm đánh nàng nàng có sợ hay không?”

Nàng mở to hai mắt, rút tay, hắn nắm chặt hơn.

“Nàng sợ phải không? Vậy nàng sợ lắm lắm nàng sao?”

Thanh Hoàn nhìn hấn, lắc đầu một cái: “Ta không sợ cái gì, không sợ người đánh ta, cũng không sợ người mắng ta, chỉ sợ. . . Chỉ sợ người không để ý đến ta, không để ý tới ta chính là lúc người chán ghét ta rồi.”

“Nàng biết tại sao lắm đánh tay nàng không? Đánh tay nàng để mỗi ngày ăn cơm có thể thấy được, để cho nàng nhớ, trong hoàng cung này nàng có ý tốt muốn giúp đỡ người khác nhưng cũng sẽ không ai thay nàng chịu phần đau khổ này, không ai vì nàng cầu xin phần ân tình này.”

Nàng ngẩn ra nhìn hấn, đôi môi mở ra nhưng không biết nói gì.

“Hoàn nhi, Định phi căn bản không nghĩ đến thân thích cái gì, trừ việc hại nàng, nàng ta lại có dã tâm muốn làm hoàng hậu. Trẫm giúp nàng thấy bộ mặt của nàng ta.” Hấn dặt tay của nàng, tiếp tục đi về phía trước, “Nàng còn muốn cùng trẫm sống mấy thập niên, từ nhỏ trẫm đã thấy nữ nhân trong cung lục đục đầu đầu, trẫm không muốn nàng dính vào, người khác trong lòng mắng trẫm, trẫm căn bản không để ở trong lòng.”

Nàng lại muốn khóc: “Công tử, ta không để ý những thứ này.”

“Nàng muốn về nhà sao?” Âm thanh hấn vô cùng trầm thấp hỏi.

Thanh Hoàn lắc đầu một cái: “Ta không muốn trở về, người không cần bảo ta về.”

Huyền Diệp ôm nàng chặt hơn: “Hoàn nhi, nếu về thì nhớ nhất định phải trở lại.”

Nàng ra sức lắc đầu. “Không! Ta không trở về!”

Hấn không ngờ nàng kiên trì như vậy.

Huyền Diệp hạ chỉ chọn thái y tốt nhất trong cung cùng được liệu tốt nhất trên đời này đi cứu trị, kiên trì không được hai ngày, mẫu thân của nàng bệnh nặng đã bất tỉnh nhân sự. Huynh trưởng lần nữa vào cung, Huyền Diệp nói chuyện của Thanh Hoàn cho hấn biết, anh trai nàng quý xuống hành đại lễ, dập đầu lạy ba cái.

Mẫu thân không hy vọng Hoàn nhi biết chuyện này, để cho nàng không buồn không lo sống tốt, không cần ai nhắc tới. Cuối cùng trước lễ mừng năm mới hai ngày qua đời.

Huynh trưởng cùng con dâu mang theo mẫu thân đến Thịnh kinh. Huyền Diệp vốn kiêng kỵ người này, phụ tử luôn luôn một lòng. Hôm nay muội muội một mình ở lại kinh thành, hấn thì từ quan, trong lòng có chút cảm thông hạ chỉ ban thưởng một tòa đình viện, 1000 mẫu ruộng, 20 con ngựa.

Cũng coi là chấm dứt cái nút thắt trong lòng hấn.

Vì tâm tình hấn không tốt nên Tết năm nay chỉ làm gia yến đơn giản.

Các phi tần, a ka, công chúa – họ hàng gần của nhà vương đã đến nhưng chỉ có thái tử có chút không thoải mái chưa đến. Vì nể thái tử, a ka cùng công chúa buổi tối đều yến. Tần phi cùng vài thân vương, vương phi trình diện. Các vị trí theo thứ tự ngồi xuống.

Năm nay cực kỳ tiết kiệm, sắp đặt mấy bài múa cùng ảo thuật, chọn hai xuất diễn, bầu không khí tất niên rất vui vẻ.

Tất cả mọi người đều mặc đồ rực rỡ, đáng về niềm nở, Thanh Hoàn lại chọn một bộ y phục màu trắng tinh. Giữa đám phần hồng lộ ra một bóng màu trắng, ngược lại rất nổi bật, cực kỳ thanh thuần, giống như băng mỹ nhân.

Trên mặt mỗi người đều hài lòng vui vẻ, Nguyên quý nhân đồng ý múa một điệu tuyệt đẹp khiến người người kinh ngạc. Định phi được ân chuẩn ra ngoài đứng là hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn, làm một bài thơ. Quê tần hát một khúc ca ngắn. Mấy vị vương gia, phi tử khác chơi đồ đèn.

Chỉ là nàng không có tâm trạng, hấn cũng không có tâm trạng. Nhìn ai cũng lộ nụ cười miễn cưỡng, hấn liên tục cười, cũng không keo kiệt cho.

“Hoàn.” Huyền Diệp hắng giọng kêu một chữ tên của nàng.

Thanh Hoàn ngẩng đầu.

Hấn khoát khoát tay: “Tới đây.”

Nàng sững sờ một chút.

Huyền Diệp đưa tay: “Tới đây.”

Trong tiếng đàn thể hiện bản lĩnh, Thanh Hoàn đi tới bên cạnh hấn, Huyền Diệp một tay ôm nàng vào ngực. Cái đích cho mọi người chỉ trích thì thế nào, có người ghen tỵ vậy thì như thế nào. Đã như thế còn gì phải băn khoăn.

“Nàng vui không?”

Nàng gật đầu một cái.

“Nàng là miếng thịt trên người trăm, không dính vào nhau tim sẽ rất đau.”

Nàng cúi đầu cọ trong ngực hần, im lặng không nói.

Huyền Diệp nhẹ nói: “Lúc chúng ta bái đường thành thân còn chưa uống rượu giao bôi, hôm nay bù đắp lại được chứ?”

Thanh Hoàn nhìn hần lại gật đầu một cái.

Trước mặt mọi người bọn họ uống rượu giao bôi.

Hần ôm nàng nhìn Điện hạ vũ bộ nhẹ nâng, lúc chợt rơi xuống đất.

Thời điểm trăm hoa khoe sắc, Huyền Diệp dẫn nàng đi ra ngoài, họa sĩ cung đình đang vẽ cho thái hoàng thái hậu một bức. Ngồi hơn nửa canh giờ, vốn tiếp theo là hoàng đế, Huyền Diệp kéo Thanh Hoàn, để cho nàng ngồi xuống.

“Về Kỵ phi trước.”

Họa sĩ yêu cầu rất cao, một lát làm vẽ mặt như vậy, một lát lại vẽ mặt thể khác.

Đều muốn đoan trang, nghiêm chỉnh, Huyền Diệp nhìn bản vẽ phác thảo rất không hài lòng.

“Hoàn nhi, cười, cười lên.”

Nàng cả ngày trầm mặc, cười không được tự nhiên.

Như Văn chạy đến Tịnh Thực cung ôm mèo con tới, rồi cuộc ôm vào trong ngực khoe miệng khẽ mỉm cười. Cái tư thế này vẫn giữ vững ba canh giờ, bức tranh hoàn thành khiến Huyền Diệp rất hài lòng. Bắt đầu từ bây giờ, hần đã quyết định để cho nàng làm một phi tử chân chính. Trình tự là như thế này.

Bước đầu tiên, vẫn là học chút võ nghệ. Nữ nhân trong cung có một chút võ thuật cơ bản, trừ thị vệ phần lớn cũng có thể chống đỡ được, lại mang bên mình ngân châm, năng lực tự vệ tốt hơn, những người bình thường hãm hại không gây thương tổn được nàng.

Bước thứ hai, học tập lễ nghi, danh hiệu nàng như vậy trừ mấy người phía trên căn bản không cần thiết quý. Huyền Diệp rất không đo mặt yêu cầu dạy nàng thể nào đối đãi với những người không tuân theo quy củ. DIỄN ĐÀN LỄ QUÝ ĐÔN Chỉ là chuyện này rất vô dụng, không đến một canh giờ nàng đã hiểu. Gia phụ trong quân doanh, trại lính cấp bậc cực kì nghiêm trọng, quy củ hiểu được rất nhanh.

Bước cuối cùng là có một đứa bé.

Theo căn cứ hiểu biết sơ bộ của hoàng thượng, hoàng phi này của hần cực kỳ đặc biệt, không thích có con chút nào. Vì bồi dưỡng quan niệm, luôn gọi mấy đứa trẻ theo nàng đi chơi. Theo tình huống quan sát, nàng giống như cũng không ghét trẻ con lắm, thậm chí có thích một chút xíu.

Cho nên gọi thái y viết mấy phương thuốc, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là gạt nàng, đổ vào trong canh. Có bài thuốc này lại ít đi kích tình, gần đây hần rất ra sức nhưng nàng giống như một chút hứng thú cũng không có. Lại pha thêm chút dược liệu vào.

Buổi tối lúc nằm xuống nghỉ ngơi không phát hiện cái gì khác thường.

Nàng thấy có điểm khác thường trong mắt hần, hỏi: “Công tử, trước đó vài ngày thế nào chăm chỉ như vậy?”

“Có sao?”

Nàng gật đầu một cái.

“Đại khái Thái Thanh rảnh rồi, mới trong tháng giêng các đại thần không dám quấy nhiễu trăm.”

“A ~” nàng kéo dài âm thanh, lại rất nhỏ giọng hỏi: “Tại sao gần đây không có – không có –? Ta không có ý tứ gì khác, nói đúng là giống như thay đổi.”

“Ra khỏi tháng giêng, bọn họ có thể nói chuyện bặt tâm trong một tháng cho trăm rồi.” Lời nói vô cùng nhẹ nhàng.

Nàng ừ một tiếng nhắm mắt ngủ.

Từ từ thân thể nóng lên, kéo chăn ra thì quá lạnh, đắp lên lại quá nóng. Đây chỉ là khúc nhạc đơn giản trong khuê phòng, cũng không bao nhiêu dược hiệu. Chỉ là Thanh Hoàn phản ứng có chút chậm, sắp một canh giờ mới không chịu đựng nổi. Có người không ngừng quấy nhiễu hần, hơi thở tỏa ra khiến toàn thân tê dại.

Hai năm rồi, lần đầu tiên hai người phối hợp hoàn mỹ, không sứt mẻ như thế, chủ động tích cực, nhẫn nhục chịu khó, không hề có khe hở nào. So với chủ động hôn, mùi vị bị cưỡng hôn thích thú hơn nhiều.

Thân thể nóng bỏng nhiệt tình, thỉnh thoảng thẹn thùng, cần kêu hô thì kêu hô, lúc cầu xin tha thứ thì tạm tha, thỉnh thoảng lại nữ cường.

Tính toán rất chuẩn xác nhưng qua hơn mười ngày kinh nguyệt vẫn tới.

Huyền Diệp có chút thất vọng, cũng không phải là thất vọng với Thanh Hoàn, mà là thay nàng thất vọng.

Nửa năm qua, không ai thừa nhận nàng được ân lộ nhiều, lúc đó nghĩ nàng chỉ là vật hy sinh cho Nguyên quý nhân không thể mang thai, bây giờ suy nghĩ đó đã biến mất.

Mà nàng mỗi ngày giống như không có chuyện gì, nam nhân đều dễ dàng thay lòng đổi dạ, chính hắn quá là rõ ràng. Lúc vui vẻ thì muốn lưu lại thứ thuộc về nàng, trong cung cả đời rất dài tịch mịch khó chịu, nàng cần chính là trước mắt, hắn nghĩ cho nàng là lúc sau.

Thời tiết dần dần ấm lên, xuân về hoa nở, hoa cỏ trong Ngự Hoa Viên đều đâm chồi nảy lộc. Khí trời nắng ráo sáng sủa, cả người cũng cảm giác tốt hơn nhiều. Đường như tất cả mọi nơi đều đầy tràn tiếng nói tiếng cười.

Đã sớm chuẩn bị tốt năm nay ra ngoài Nam tuần, ngày đã chọn, cung nhân trong cung phải đi đều ở đây chuẩn bị.

Huyền Diệp muốn mang theo Ôn quý phi cùng Thanh Hoàn, Thứ nhất công việc bề bộn Nam tuần, không có thời gian chăm sóc. Thứ hai Hoàn nhi chưa từng đi Giang Nam, coi như cho nàng mở mang kiến thức. ngắm phong cảnh khác nhau của các nơi. Có nàng sáng sủa hoạt bát quần quýt bên người hắn, trên căn bản không cần những người khác rồi.

Ôn quý phi thận trọng có thể nói lời trong lòng, như vậy thì đủ. Suy nghĩ thật lâu lại cảm thấy không thích hợp. Thân thể Ôn quý phi hiện nay càng ngày càng yếu, mỗi ngày đều phải uống thuốc, chỉ sợ lặn lội đường xa sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. ĐIỀN ĐÁN IÊ quý Đ Ôn Đi lần này ít nhất phải tháng ba bốn tháng đến nửa năm, trong lòng khẳng định hết sức nhớ nhung, chỉ là nhớ nhung nữa cũng không giữ được thân thể này. Nàng sống từ nhỏ ở phương Bắc, không hợp với khí hậu miền Nam, nên buông tha. Trong cung một ít chuyện vừa đúng còn cần nàng xử lý, nếu đi như vậy, trong cung quấy lật trời rồi.

Lúc ăn cơm trưa Huyền Diệp nhắc đến chuyện này, Thanh Hoàn cắn chiếc dưa cũng không có bộ dáng vui vẻ.

“Ta cũng không muốn đi.”

“Hả?” Hắn nhíu mày nhìn nàng: “Nàng nói cái gì?”

Nàng cúi đầu để dưa xuống, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Có chút không muốn đi.”

“Bốp” tiếng dưa bạc trong tay hắn bị ném lên bàn. “Kỳ phi có phải cảm thấy cả ngày cùng trầm ở chung một chỗ không lý thú hay không?”

“Không có.” Nàng kiên định trả lời, “Tuyệt đối không có. Là vấn đề của ta.”

“Lại đùa giỡn cái gì thế?”

“Không có, những ngày qua thân thể không thoải mái, sợ đi theo khiến hoàng thượng thêm phiền toái.”

“Được rồi.” Huyền Diệp không nhìn được đứng dậy, “Tốt nhất nàng hãy suy nghĩ lại, trầm phải đi nửa năm.”

Nửa năm?

Nhưng hiện tại tâm tình nàng tệ hết biết rồi, không có cách nào cũng không có ý định hiện tại cùng hắn đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy. Thời gian nửa năm có thể nàng sẽ nhớ hắn muốn chết, có lẽ sẽ có suy nghĩ khác khi đối mặt với hắn. Cho nên cách hai ngày hoàng đế rất từ tế độ nàng nhưng vẫn lấy được đáp án như cũ.

Hắn muốn nổi giận nhưng thấy đôi mắt theo dõi hắn, không nói ra miệng, đè nén lửa giận nói: “Trầm đúng là dạy nàng hư rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung*, *Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: TẬN CÙNG THẾ GIỚI

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Hắn giận thật, loại tức giận này không phải giả vờ làm vẻ mặt nghiêm túc như trước kia mà là một loại không nói không kiên nhẫn.

Thanh Hoàn vội vàng giải thích: “Không phải, không phải như vậy, đáng về của ta chỉ sợ ảnh hưởng tâm tình người. Ta ngày ngày đều nghĩ muốn đi cùng với người, mỗi ngày đều ở chung một chỗ một khắc cũng không chia xa”

Huyền Diệp nhìn nàng, cho tới bây giờ bất luận kẻ nào đáng thương ở trước mặt hắn cũng không có ích gì. Từ nhỏ đến lớn hắn không có dụ dỗ bất cứ người nào, cũng sẽ không đi làm chuyện như vậy, trên thế giới này không có chuyện có thể khiến hắn vì người khác suy nghĩ. Đáp án từ chối rõ ràng khiến hắn vô cùng tức giận.

“Thanh Hoàn, trầm sống cùng nàng được hai năm, trong thời gian này trầm hết sức quan tâm, để ý đến nàng...lúc nàng vui vẻ trầm cũng vui vẻ như nàng, lúc nàng khó chịu trầm tìm biện pháp giúp nàng vui vẻ trở lại. Chuyện này nàng muốn làm thế nào liền làm như thế đó, trầm không muốn tới hỏi nàng nữa!”

Nói xong phát tay áo đứng dậy rồi đi.

Nàng khóc rất nhiều, một số chuyện khác thì cũng thôi đi, cố tình chọc giận hắn còn nói ra lời như vậy, dường như muốn nhỏ hết cọng rom cứu mạng cuối cùng trong lòng, không giữ lại một chút nào.

Thanh Hoàn vừa khóc, Nhữ Văn giống như bị kích thích. Đừng nói là khuyên giải an ủi, Nhữ Văn cũng không ngừng khóc được, lại bắt đầu nói những lời trước kia.

“Tiểu thư hỏi hận sao? Ta cũng đã sớm nói thánh thượng của chúng ta không phải người chung tình, đau đớn đến thế thì người cần gì phải cố yêu hắn đây?”

Nàng quá trẻ, lại còn ngốc nghếch. Lúc ấy thích liền thích, hiện tại không cách nào tránh khỏi, tương lai cũng không cách nào. Có lẽ nếu có lần nữa sẽ vẫn lựa chọn con đường như vậy, ở bên cạnh hắn, yêu hắn không ngừng.

“Tiểu thư, người đi cầu xin hắn, thừa dịp bây giờ còn được cung chiều cầu xin hắn xuất cung, hoàng thượng nhất định sẽ đồng ý.”

Nhữ Văn lớn hơn Thanh Hoàn một chút, từ nhỏ ở chung một chỗ, hoàn cảnh đơn thuần, lại được tướng quân phu nhân sủng ái, không có nửa điểm tư tưởng lục đục đấu đá tranh đoạt nam nhân yêu thích, người khác tức giận cũng không có cách nào. Nhữ Văn khóc thì nàng càng không có biện pháp, úp mặt trên mặt bàn rơi nước mắt.

Nàng khóc không thành tiếng, Nhữ Văn đau lòng xông ra bên ngoài muốn gặp hoàng đế nhưng thị vệ quá mức nghiêm túc, không cho bất cứ kẻ nào ra vào.

Thanh Hoàn khóc mệt, nằm ở trên giường ngủ.

Giấc mộng cực kỳ hỗn loạn, giống như nghe thấy tiếng cười, lại mơ thấy một người, người kia cười với nàng, nhẹ nhàng gọi Hoàn nhi. Không gian rất tối, mơ hồ không rõ, nàng muốn bắt cũng không bắt được.

Sau lại trở về mấy năm trước, Thanh Hoàn đã chia tay, không rõ là mộng cảnh hay là chân thực.

Diệp công tử kéo tay của nàng chạy, vẫn chạy đến Đào Hoa tự, mùa xuân hoa đào nở rộ rực rỡ, hắn cười sáng lạn, ghé vào bên tai nàng, âm thanh trầm thấp nói: Hoàn nhi, ta sẽ bảo vệ nàng một đời thanh thân, bình an.

Nàng nhìn thấy trong mộng mình cười rực rỡ, khi đó vừa tròn mười sáu tuổi, nắm tay hắn thật chặt tay, hứa không xa rời nhau. Khi đó cười một tiếng đã cảm thấy sẽ là một đời một kiếp, trong lòng đầy vui vẻ, sung sướng, kể cả hắn muốn rời cũng không chịu buông tay.

Công tử của nàng khẽ hôn nhẹ lên mặt nàng, giống như cam kết, nhất định mang nàng đi, mang nàng rời đi.

Khi Thanh Hoàn tỉnh lại mới phát hiện mặt đầy nước mắt, trong lòng nàng như có thứ gì đó đang tồn tại. Nhưng giờ phút này trái tim đã sớm trở nên chật vật không chịu nổi, không chỉ có sự ngăn cách khi chung đụng, còn đủ thứ khác, không được nằm trong tim, không cách nào đến gần.

Hoàng đế vẫn cư xử tốt như trước, phái Tề công công mang bữa ăn khuya đến, tất cả đều là những món thường ngày thích ăn nhất. Có lẽ những thứ đó này vốn nàng cũng không thích, bởi vì vào cung thích hắn liền ăn.

“Nương nương, trong lòng hoàng thượng rất nhớ người, nhất định phải chăm sóc thân thể thật tốt, cái gì cũng không quan trọng bằng thân thể nương nương.”

Thanh Hoàn nhìn hắn cười cười: “Người một mực chờ ở đây?”

“Nô tài biết nương nương chưa ăn tối, Ngự Thiện Phòng đặc biệt làm điểm tâm thượng hạng cho nương nương ăn chút.”

Đêm đã khuya, ăn thứ gì ngọt ngào rất buồn nôn.

Ngày hôm sau ngủ như chết, lúc Nhữ Văn đi tới gọi nàng, ánh mắt vẫn còn lim dim. Nàng giống phi tử trong lãnh cung một nửa, không cần phải thỉnh an, để cho nàng yên ổn ngủ tiếp đi.

Trước mấy ngày đi tuần, phi tử đều chuẩn bị đồ đạc, Đại Thanh nhập quan lâu như vậy cũng rất nhiều người cũng chưa thấy qua Giang Nam trong thơ

ca, trong cung cực kì náo nhiệt. diễn đàn lễ quý đôn Thanh Hoàn vừa nghỉ nửa năm không thấy, chỉ sợ trong lòng sẽ nhớ nhưng thành tật. Nhẹ nhàng đi tới trước mặt Nhữ Văn, nhỏ giọng hỏi “Người không muốn đi Giang Nam sao?”

Nhữ Văn ngồi bên hồ nước trong vườn ngự uyển câu cá, nghe thấy lời nàng không biết nói gì “Nương nương thay đổi thật nhanh, không đau lòng nữa à?”

Nàng sâu xa nói “Đau lòng thì có gì tốt. Dù thế nào đi nữa hấn cũng là nam nhân, là trượng phu của ta, ta tức hấn làm cái gì, chỉ hy vọng hiện tại hấn không giận ta là tốt rồi.”

Nhữ Văn cạnh khoẻ không trúng, bị nhiệt huyết hùng hực của Thanh Hoàn đập tắt, cười nói: “Tiểu thư chỉ cần làm nũng công tử nhất định đồng ý, ta sẽ không đi cùng, nếu không chúng ta đi xem một chút rồi trở lại bàn bạc chuyện khác?”

Thanh Hoàn gật đầu một cái, “Phải nửa năm nha, nửa năm quá lâu, ta sợ nhớ hấn phát điên mất, đến lúc đó sẽ không tìm được ra ngoài tìm hấn.”

Nghĩ như thế lại muốn đi tìm hấn, trước nhận sai rồi sau đó làm nũng, chắc hấn nhất định sẽ không có vấn đề khác.

Mặc dù thị vệ bảo vệ rất nghiêm nhưng bởi vì có khẩu dụ của hoàng đế không được làm tổn thương nàng liền thả ra. Nhữ Văn nghe công công nói, hôm nay hoàng thượng không triệu kiến tần phi, ở Tây Noãn Các học nghị sự. Bây giờ sắc trời đã tối ước chừng cũng đã đi được.

Nàng cố ý chọn trang phục. Y phục này là trang phục của nữ tử bên ngoài cung, đơn giản như lần đầu tiên gặp hấn.

Lần này Tề công công ở trong điện hầu hạ, cũng không trong cung, cho nên thấy nàng chính là thấy tiểu phúc tử (người mang đến điều tốt lành ý)

Vội vàng quỳ xuống thỉnh an, “Kỵ phi nương nương cát tường.”

Thanh Hoàn thờ dài một tiếng ý bảo hấn không cần nói, từ từ đi tới cửa. Hoàng thượng lúc ấy có chỉ ý Kỵ phi có việc gấp không cần thông báo liền có thể đi vào. diễn đàn lễ quý đôn Nhà ngoại nàng gần đây có chuyện chẳng những không bị hạ cấp còn được hoàng thượng đích thân trấn an, trình độ sủng ái không cần nói cũng biết, cũng liền đi theo nàng.

“Trẫm có gì mà lo lắng.” Hấn mỉm cười nói chuyện, bên cạnh có tiếng cười khẽ của nữ tử. Nghe thấy tiếng cười vui vẻ như thế, Thanh Hoàn dừng bước. Nàng không thích nơi nào có nàng lại có người khác, nơi nào có người ngoài, không vào là tốt nhất.

“Hoàng thượng nói đùa, muội muội không đến giao lưu cùng nhóm nô tì lại thành ra không được hoàng thượng thiên vị.”

Thanh Hoàn không hay tới hậu cung giao lưu cùng các nàng cho nên nghe không biết nữ tử kiêu mỵ này rốt cuộc là người yêu cũ hay niềm vui mới. Đứng nhầm chán chuẩn bị đi xuống chờ đợi, nghe được tiếng cười rất khoan khoái của hoàng thượng.

Tiếng cười như vậy nàng chưa bao giờ nghe thấy, nàng nghĩ giờ phút này hấn nhất định thật vui vẻ, khẳng định không thích nàng xông vào.

“Nàng đang ghen sao, Kỵ phi vốn là nữ nhân tự ngã vào lòng trẫm, trẫm cần gì phải cự tuyệt với người liễu chết? Lại nói nữ nhân trong thiên hạ dù có tốt hơn nữa cũng thua xa Nhữ Văn dịu dàng đảm đảm.”

Bọn họ vẫn đang cười, Thanh Hoàn có chút sững sờ, cửa hơi hé mở, âm thanh nghe rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức nàng che tai cũng không ngăn được.

“Nàng ấy không muốn đi trẫm tuyệt đối không bắt ép, chỉ là thân thể nàng yếu ớt, quanh năm bị bệnh, trẫm thật sự không yên lòng.”

Tiếng nói nữ nhân rất nhỏ: “Bệnh của nô tì, hoàng thượng chớ nên lo lắng, nô tì cũng yên tâm, Định phi, Bình phi, Nguyên quý nhân mấy muội muội các nàng thận trọng cẩn thận là đủ.”

Hấn vẫn nói: “Sống ở trong cung nhất định chăm sóc mình thật tốt, đừng làm trẫm lo lắng.”

.....

Thanh Hoàn từ từ bước về phía trước, từng bước từng bước, lời quan tâm thân mật bên trong càng ngày càng xa, rồi cũng không nghe được nữa.

Sau đó Kỵ phi không gượng dậy nổi, khóc khóc cười cười, ngây ngây ngốc ngốc, ngay cả Nhữ Văn hỏi cũng không nói một câu nào.

Lúc hoàng đế lên đường xuất cung, Kỵ phi vẫn không xuất hiện. Đúng là lá gan lớn, không biết trời cao đất rộng, cũng tốt, không muốn đi cùng nhau vậy thì vĩnh viễn đừng năn nỉ ở cùng hấn.

Hoàng đế vừa ra đi cơ hồ cả hoàng cung trống rỗng. Lần đầu tiên thái hoàng thái hậu theo Huyền Diệp ra ngoài. Bà già như vậy, có lẽ đây là lần cuối cùng rồi.

Trong hoàng cung, địa vị Ôn quý phi cao nhất, tất cả quyết định đều do nàng ra. Nếu có chuyện phiền toái hay quan trọng, nàng phải gửi thư cho hoàng thượng ra quyết sách.

Ngày rất thanh nhàn, cũng không ai hỏi chuyện gì, Ngự Thiện Phòng làm chút đồ ăn nhẹ, thời tiết tốt, ai cũng sáng khoái tinh thần, tinh thần phấn chấn

hắn lên.-

Trăm hoa đua nở, hoa đào từng đoá từng đoá, nàng từ từ đi trong vườn đào, cánh hoa tung bay đầy trời.

“Tiểu thư, ta còn tưởng rằng hoàng thượng không thích Nguyên quý nhân và Định phi nương nương đã hại người. Hiện tại tốt rồi, tất cả bọn họ đều đi, chỉ có người ở lại chỗ này.”

Thanh Hoàn nhẹ tay chạm vào bông hoa đào, đoá hoa bị chạm nhanh chóng phiêu tán, rơi thẳng xuống.

“Hoàng thượng có thích hay không không quan trọng, quan trọng là ta thích hắn.”

Nhữ Văn đầu môi nói: “Coi như ta thấy rõ rồi, tiểu thư sống mười tám năm, 16 năm đầu không tìm không phổi, hai năm qua đã bỏ tức lại được mặt vô tâm xong rồi. dien.dan.le.quy.do.n Hoàng thượng có gì tốt, tam cung lục viện phi tử nhiều như vậy, coi như đối tốt với người thì thế nào, đối xử với người khác như thế nào người cũng không biết. Hắn tốt với người mau, chán ghét cũng mau, người như vậy ngay cả tiền đề cũng không bằng.”

Thanh Hoàn không nói, càng không phản bác, nở nụ cười nhạt, nói: “Hắn đâu phải là tiên đế, chuyện tình xúc động người ta vẫn còn hơn rất nhiều hoàng đế mấy triều đại trước rồi. Nhưng nếu hắn không phải là nam nhân to lớn cao ngạo quả quyết mà biến thành loại si tình, sợ rằng ta đã không thích hắn, biến thành người khác thì có thể làm gì.”

“Ai ~ dù sao ta không thích người như vậy.”

“Người thích Tề công tử như vậy đúng không.” Nàng cười nhìn Nhữ Văn “Mấy ngày nữa sẽ cho người nghe ngóng xem Tề công tử có lấy vợ không, không bằng cứ chiêm trước rồi nói sau.”

Nhữ Văn nhất thời đỏ mặt: “Tiểu thư người lại trêu ta...ta. . . Ta muốn cả đời ở cùng tiểu thư, không lấy chồng.”

“Như vậy sao được, thích một người tư vị ngọt bùi cay đắng, rất thích.”

Thanh Hoàn cả người mệt mỏi ngồi ở ghế đá sâu trong rừng đào, chống cằm rũ lông mi, thu hồi nụ cười, yên lặng ngắm người.

Nhữ Văn theo nàng ngồi xuống, nhìn nàng một cái: “Tiểu thư, người lại nhớ Diệp công tử rồi hả ?”

Khóe miệng nàng cười khổ một cái: “Ta nhớ hắn có gì kỳ quái đâu.”

Nhưng hình như hắn không nhớ nàng.

Với thái hoàng thái hậu là vì muốn xem giang sơn như họa mà năm đó điều động binh lực tiến đánh. Với hoàng đế là xem hơn hai mươi năm hắn cai quản đất nước như thế nào. Với tần phi mà nói may mắn bởi giả có thể tranh thủ thời gian này phục vụ thật chu đáo để lấy chút cảm tình tốt của hoàng đế. Giang Nam nuôi dưỡng con người, chắc hẳn đứa bé cũng rất giỏi.

Chỉ là hoàng đế chút không hứng thú gì với hai người kia, đến thăm Định phi cũng chỉ đơn giản là thăm tiểu công chúa. dien.dan.le.quy.don Sau đó hắn đến Sơn Đông bái miếu Khổng Tử. Hắn ham mê học hỏi lại rất tôn trọng danh nhân văn hoá, bái tế Khổng Tử cũng coi là dung nạp vào người Hán rồi.

Hắn có nhớ nàng hay không, nàng chắc chắn cũng không biết.

Ngày trước sống trong cung còn có thể giả vờ tức giận xông vào cung của hoàng đế nhìn một cái. Hiện tại nằm chán ở trong cung, chờ đợi, giống như không có kết thúc.

Thời tiết càng ngày càng nóng, lần trước có ra ngoài chơi một lát, còn bây giờ thì không bước chân ra khỏi nhà.

Sau khi hoàng đế đi được nửa tháng, hạ chỉ muốn nàng chuyển đến Vân Phủ hiện, binh lính bí mật bảo vệ ở bên ngoài. Không có người yêu, cơ hội nàng ra ngoài không nhiều lắm, càng lúc càng lười.

Thời gian dài, rất nhanh xoá sạch những buồn phiền trong lòng nàng. Nàng không phải người đa sầu đa cảm, dĩ nhiên cũng không phải là người không tìm không phổi. Nhưng lâu dần, nhớ nhung đối với hắn trong lòng chiến thắng tất cả.

Hơn hai tháng, coi như trước kia cũng có thể gặp mặt một lần, hiện tại ngay cả tin tức về hắn cũng không có.

Quan viên trở lại cung báo hoàng thượng còn chưa có ý trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: MONG NGÓNG TRỞ VỀ

Quan viên trở về cung báo hoàng thượng chưa có ý trở về. Cho nên ngày nào cũng xuất hiện khung cảnh rất kỳ quái: Nhữ Văn bưng nghiên mực, cầm mấy tờ giấy viết thư.

Không sai, Thanh Hoàn chuẩn bị muốn viết một phong thư, một phong coi như là thư tình đi. Đòi này vì hấn đại khái chuyện gì cũng làm được.

Nàng đau lòng khó chịu, thế nhưng sau nhiều ngày trôi qua, phần khó chịu, đau lòng kia đã bị nhớ nhung xóa bỏ sạch sẽ. Nàng thích hấn, cho nên muốn hỏi hấn một ít chuyện, vì an lòng, cũng vì về sau có một chút suy nghĩ, có thể kiên trì chờ hấn, mặc kệ đợi bao lâu.

Lớn như vậy mà cơ hội viết chữ không nhiều lắm, hoàng đế cũng mới chỉ xem qua nàng viết một bài thư hồi cải, còn có một lần chép sách. Chữ coi như cũng đặc sắc xinh đẹp.

Tuy Thanh Hoàn không biết làm thơ, nhưng cũng từng đọc Kinh Thi. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết viết như thế nào, từng tờ từng tờ giấy ném đi rất nhiều.

Sáng tác thơ gì thôi bỏ đi, hấn hấn cũng biết văn nàng không tốt. Viết nháp hai ngày, cuối cùng chỉ viết nửa trang giấy.

Đổi đi đổi lại, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chỉ viết mấy dòng chữ, dán kín lại rồi đưa cho quan viên hồi cung.

Kế tiếp chính là đếm hết ngày này đến ngày khác. Lúc nào thì có thể nhận được, trên đường có thể xảy ra vấn đề gì hay không. Có chút giống chờ đợi, cũng rất giống là chờ đợi tin bình an ở chiến trường, vừa ngóng nhìn vừa sợ. Một ngày lại một ngày.

Mà hình như hy vọng khiến những ngày sau trôi nhanh hơn một chút, mà chính là lo âu khẩn trương như vậy át hết cả đau lòng, khó chịu.

Lá thư này là đưa đến hành cung của hoàng thượng, chỉ là Huyền Diệp cùng mấy người đang cải trang vì hành thị sát tình hình công trình bằng gỗ, cũng không ở đây.

Đợi đến sau khi trở về đã hơn nửa tháng, hơn nữa còn cực kỳ tức giận. Tiền trích ra bị tham ô một nửa, đến khi vào hè mưa nhiều và lớn, công trình mềm như đậu phụ này chỉ sợ hỏng ngay lập tức. dien dan. le quy don.] Trong vòng ba ngày chém bốn quan viên, lại khẩn cấp phái mấy quan viên thủy lợi từ kinh thành quan viên đến sửa chữa lần nữa, còn phải thương nghị quyết sách. Cho nên Tề Đức Thuận không dám đưa thư phái quan gửi đến cho hấn, như vậy lại chậm thêm bốn năm ngày.

Sau khi hoàng thượng ngủ cùng phi tử mới dậy mới nhìn thấy. Trời nóng, băng trong hành cung cũng không làm dịu khí nóng bên trong, hấn khát nước đứng dậy.

Lá thư này đặt ở chỗ sâu nhất trong góc, trên bàn đầy sô con, được cài vào bên cạnh, trong lúc vô tình liếc thấy.

Nhẹ nhàng nháp một miếng trà, cũng không ký tên, mở ra nhìn chữ trên giấy. Rất ít, chỉ viết có mấy dòng, nét chữ rất đều, vừa nhìn đã biết là viết nhiều lần.

Gần đây tâm tình của hấn không tốt, đang bề bộn công việc thì tên nàng chợt hiện lên trong đầu.

Kính Quân công tử:

Vài ngày trước chọc giận, trong lòng hết sức áy náy khổ sở. Hiện mỗi ngày nhớ nhưng không kèm chế được, chỉ mong chờ sớm ngày gặp nhau, vĩnh viễn về sau không chia cách.

Thậm đã chỉ quên viết kia tên, chỉ có thời gian. Đã rất lâu rồi, hơn một tháng trước.

Mấy dòng chữ đơn giản lại cực kỳ thâm thiết, dường như có thể tưởng tượng ra đang vẽ nàng đang cười nhìn hấn.

Hấn cảm thấy nàng đang cười. dien dan. le quy don. Nói mấy câu đơn giản lại khiến Thanh Hoàn rơi nước mắt. Thật ra thì nàng muốn hỏi, trước người nói những lời này còn tính hay không, lời nói lúc bái đường có phải thật hay không. Ngán lời muốn nói viết ra lại thành lời như vậy.

Huyền Diệp cũng không định viết thư trả lời, chỉ là mấy chữ đơn giản này lại giống như đột nhiên đâm trúng nơi cõi lòng mềm mại của hấn. Nhưng hấn không phải một người dễ dàng bị khống chế, nữ nhân này dùng mấy dòng chữ nhanh chóng hòa tan trái tim của hấn, lớn đến từng này mà chưa một lần nhận được thư tình.

Huyền Diệp nhẹ nhàng gấp bức thư lại, mặc quần áo vào đi ra. Bận rộn mấy ngày rốt cuộc cũng thư thả lại.

Lâm viên so với hành cung thoải mái, xinh đẹp hơn, mát mẻ hơn. Hoàng đế có cơ hội cùng tần phi, thái hậu nhẹ nhõm du ngoạn. Quan viên địa phương thấy đây là cơ hội để biểu hiện, đặc biệt ra roi thúc ngựa từ Lưỡng Quảng mang tới chút vải mới chín. Đặc biệt vào hôm nay trong lâm viên trình lên. Phía dưới trải băng, cực kỳ mát lạnh. Cuối cùng tâm tình hoàng đế cũng tốt hơn một chút.

“Hoàng thượng, quả vải này mát lạnh, cùi trong suốt, đúng là thứ giải khát tuyệt vời, thật là ngon.”

Nguyên quý nhân cũng nhẹ nhàng nói: “Ăn những thứ này là phúc của chúng ta, nhóm nô tì đều phải cảm tạ long ân của hoàng thượng.”

Định phi vẫn ôm công chúa, dọc theo con đường này nàng yên lặng vô cùng, chưa bao giờ dám nói nhiều. Thậm chí nàng còn không biết tại sao hoàng đế lại quyết định mang nàng tới đây. Đoạn đường này thậm chí hần chưa nói câu nào với nàng, chỉ có tiểu công chúa mới có khả năng hấp dẫn một chút chú ý của hần.

Nguyên quý nhân từ từ trở nên dịu dàng hơn để lấy lòng hoàng thượng, những người khác vẫn ôn hoà như cũ, lại xuất hiện thêm một vài ngôi sao mới lượn quanh mắt, dường như không có quyền nói chuyện.

Tất cả mọi người không cách nào biết được tâm hoàng đế. Thậm chí đến nay còn không biết đến tột cùng hần thích kiểu người như thế nào.

Thanh Hoàn cũng không biết hần muốn cái gì, đợi rất lâu rồi còn chưa thấy thư hồi âm. Vốn nghĩ tới ngày sinh nhật của mình có thể nhận được thư hồi âm, xem ra cũng chỉ có tự mình một mình.

Trời nóng không thờ nổi, Ôn quý phi kêu nàng cũng nên ăn trái cây. Lúc đến mới phát hiện là quả vải.

“Hoàng thượng từ nam phái khoái mã chở tới đây, rất ngon, ngựi nếm thử một chút.”

Hoàn nhi cực ít ăn thứ này, quả vào trong miệng quả thật rất ngọt, nhưng mà hạt gì gì đấy ăn không ngon, nàng cũng không phải rất thích, chỉ ăn hai quả rồi thôi.

Ôn quý phi nhìn nàng càng ngày càng gầy, không khỏi có chút đau lòng: “Kỵ phi, ngựi thành ra như vậy hoàng thượng trở lại thế nào cũng hỏi chuyện ta. Thừa dịp một hai tháng này nhanh chóng tâm bồ một chút, thân thể tốt hoàng thượng mới an tâm.”

Nàng tò mò hỏi: “Hoàng thượng định một hai tháng nữa mới trở về sao?”

“Không thể chắc chắn, đại khái sẽ không vào mùa thu, trong cung còn có chút chuyện. Ngươi cần phải kiểm chế lời nói trong lòng, phải có chừng mực, ngàn vạn lần không được chọc hoàng thượng tức giận nữa.”

Thanh Hoàn càng ngày càng cảm thấy hối hận, nếu là ban đầu nhìn thêm một chút, cùng hần cùng đi, thì bây giờ không biết có bao nhiêu vui vẻ sung sướng. die,n da.n le quy do.n Cũng không cần phải như hiện tại, vô cùng lo lắng bất an. Cũng không còn biện pháp, vẫn phải tiếp tục chờ.

Nóng bức dần dần qua đi, trời đã vào thu. Trời còn hơi nóng, một người ngồi ở lầu các ngắm người.

“Tiểu thư. . . Tiểu thư. . .”

Nhữ Văn nóng nảy lớn tiếng kêu nàng.

Thanh Hoàn xoay người: “Sao, làm gì mà vội vàng hấp tấp như vậy?”

“Hoàng thượng. . . Hoàng thượng đã về kinh, lập tức vào cung, tiểu thư mau thay quần áo đi nghênh đón.”

“Cái gì?” Nàng hơi sững sờ, “Trở lại?”

“Đúng vậy, nhanh lên một chút, Ôn quý phi cùng các nương nương khác mặc xong đã chuẩn bị đi rồi. Chuyện lớn như vậy ta cho là tiểu thư đã biết, ngày trước lúc nào cũng trông chờ mòn mỏi, chuyện quan trọng thì lại không quan tâm.”

“Ta không muốn đi, ngựi nói cho Ôn quý phi ta. . . Ta bị bệnh.” Nàng chìm một hơi.

Nhữ Văn tròn to hai mắt: “Tiểu thư đang nói cái gì? Là hoàng thượng, là Diệp công tử! Hần trở lại!”

Đúng vậy a, hần trở lại, trở lại!

Nhưng tại sao trong lòng cảm thấy kích động muốn khóc,

Hoàng đế hồi kinh, tất cả mọi người rất long trọng mặc trang phục đứng đón đoàn trang. Dĩ nhiên trang phục của Thanh Hoàn cũng coi là đứng đắn, đoàn trang, nhưng thực ra trang phục bên trong cũng không đoàn trang cho lắm.

Bởi vì từ sớm đã nhận được thông báo năm ba ngày nữa sẽ về đến, ai biết ba ngày, năm ngày cũng chưa tới, vì để tránh đột nhiên trở lại, sáng sớm nào cũng ăn mặc chỉnh tề để phòng ngừa. Cuối cùng cũng trở lại.

Toàn bộ đại thần đều ở đây hành lễ, nàng cũng hành lễ, không nhận được ngẩng đầu nhìn.

Công tử của nàng giống như lần đầu tiên thấy hần làm hoàng đế, cao cao tại thượng, bộ dáng cao không thể chạm tới. Dường như trên mặt râu ria hơi dài.

Một vị thần không thể chạm đến, nữ nhân nhiều như vậy, nàng chỉ là một hạt bụi tầm thường, cơ hội nhìn kỹ cũng không có. Thời điểm trái tim đập thình thịch đã qua đi, loại cảm xúc này giống như trái tim thiếu nữ bị dồn nén đã lâu vùng dậy.

Sau khi tất cả mọi người trong triều hành lễ rồi trở về, một nhóm đi mấy tùy giả phi tử cũng dẫn theo ít thứ. Bởi vì chuyện lần trước của Nguyên quý nhân, không ai dám rêu rao nhiều chuyện, chỉ mang một ít đồ chơi cùng đồ ăn. die.n d.an.leq.uyd.on Đưa đến Vân Phủ hiện, tất cả hoàng phi cùng đi, nàng không có một chút hứng thú với mấy thứ đồ này. Nhữ Văn cũng là một tên tham ăn, Thanh Hoàn liền thưởng toàn bộ cho nàng.

Đội hai ba ngày, hoàng thượng còn không triệu kiến, sốt ruột đứng ngồi không yên.

Ngày tiếp theo, Thanh Hoàn nhìn lại nhìn, tất cả ý tưởng lần trước đều quên hết, lại phát huy bản sắc của chính mình, trực tiếp chuẩn bị chặn đường ở Ngự Hoa Viên.

Đội cho tới trưa, gần trưa mới nghe thấy âm thanh của hân. Phúc Yên này, vậy mà nói với nàng là một lát, đội hai canh giờ mới tới đây.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Gần đến, hân chỉ liếc nàng một cái, cũng không nhìn thêm nữa. Nàng khẩn trương thậm chí không phát giác bên cạnh hân có một nữ tử như hoa như ngọc. Hai đầu gối nàng quý xuống hành đại lễ.

“Thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.”

Hoàng đế phát ổng tay áo, tất cả mọi người phía sau đều lui xuống.

Huyền Diệp hình như có chút ngoài ý muốn nhận đại lễ này, điều chỉnh tâm tư nhân nhậ nói: “Kỵ phi đứng lên đi.”

“Thỉnh an Kỵ phi đi.” Âm thanh hân rất nhẹ, nói với nữ tử có đôi mắt to tròn lấp lánh bên cạnh.

Nàng kia rất nghe lời, tự mình hành lễ với nàng: “Ra mắt Kỵ phi.”

Bốn chữ rất đơn giản.

Nàng căn bản là không nghe được bốn chữ này, con người lưu chuyển lỏng lẻo. Lập tức thất thần

Thanh Hoàn đứng dậy, vừa đứng lên mắt bắt đầu sáng lên nhìn hân. Huyền Diệp đưa tay, Thanh Hoàn đi tới không nhìn đến cánh tay nghênh tiếp của hân, tiến lên nhào vào trong ngực hân.

Lâu như vậy, dường như hân cực kỳ thích mùi bị nhân nhậ trên người nàng, cứ như vậy bỗng chốc bị nàng quyến rũ gất gao nửa điểm không kém, Huyền Diệp tay vỗ vỗ hông của nàng, nàng nằm ở hân đầu vai, trong mắt còn ánh lệ.

Cách y phục cảm nhận được da của nàng, quen thuộc đến không nhận được.

Huyền Diệp hôn cái trán của nàng, cúi đầu nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng càng ngày càng thành thực. Hơi thở phả vào cổ hân, ẩm ướt ngứa, nộ hôn dần dần từ cánh mũi, chớp mũi rồi đến nhân trung càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp, cuối cùng phủ lên đôi môi. Đôi môi mềm mại này dường như hết sức căng thẳng trực tiếp cạy mở môi nàng.

Thật ra thì nàng rất muốn tránh né, tránh khỏi hân, điều chỉnh nội tâm của mình xuống, nhưng đến giờ phút này hoàn toàn quên tất cả, phản kháng tối thiểu cũng không có, đưa tay ôm hân, bắt đầu đáp lại.

Hai người có lẽ bị điên rồi, ngay trước một người mới lên hoàng phi lại lớn mật điên cuồng như thế, tình huống này khiến nàng sợ hãi, đồ bùng cả khuôn mặt.

Nữ tử là thiên kim nhà tuần phủ, ở Giang Chiết cũng coi như là gia đình giàu có. Lúc Nam tuần được sủng hạnh mấy lần, tính tình vô cùng hướng ngoại, đại khái chưa từng thấy tình huống này. dien.da,nl{equ{ydo.n Nữ tử trong cung không có mấy người được sủng ái, cho nên lúc lộ diện còn phách lối hơn cả Quế tần. Mạnh miệng với Định phi mà Định phi lại không nói nhiều sợ làm cho hoàng thượng ghét. Nguyên quý nhân trong cung bị hoàng thượng công kích mấy lần hoàn toàn không có bất kỳ năng lực cùng nàng thảo luận cái gì.

Nếu nói nam tử sủng ái nàng chính là cho nàng những đồ tốt nhất, hôm nay lại rõ ràng thấy được nam nhân đang hôn môi ánh mắt lại si mê y như vậy.

Vị phi tử kia ngượng ngừng mặt đỏ bừng xoay người chạy ra.

Thanh Hoàn ôm hông của hân, ngược đầu bị hân hôn trần trọc trở mình xâm nhập xích độ, mút thỏa thích đầu lưỡi sắp không chịu nổi, giọng điệu sắp bị rút sạch, chân mềm nhũn. Huyền Diệp theo bản năng ôm chặt eo của nàng.

Hai cánh tay ôm lấy nàng dán sát vào ngực.

“Thanh Hoàn, trẫm không phải là đã tha thứ ngươi, là thua ở bộ dáng của ngươi.”

Thanh Hoàn giờ khắc này hoa mắt chóng mặt, nhỏ giọng nhưng lại cực kỳ rõ ràng nói: “Ta vui vẻ có phải ngươi cũng rất vui mừng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: KHÔNG THỂ KHÔNG CHẾ

Huyền Diệp nhìn nàng, đã lâu không gặp nữ nhân này, bị dáng vẻ của nàng làm si mê.

Một cánh tay ôm hông của nàng, cạy ra hàm răng của nàng ra lần nữa, đột nhiên mà quyết tuyệt, cần quét xâm nhập thoải mái, dần dần đi xuống hôn hít cổ, xuống chút nữa. . .

Ban ngày ban mặt, mặc dù không người nào vậy xem, thơm tho xinh đẹp như vậy nhưng hấn vẫn rất đúng mực, cuối cùng khác chế.

Hấn buông nàng ra chống cằm lên trán nàng, nhắm mắt lại hít sâu: “Tôi nay ở Vân Phù hiền chờ ta.”

Hấn bảo nàng chờ hấn ở Vân Phù Hiền, nhưng chờ thật lâu, mãi cho đến đêm khuya vẫn chưa đến. Từ từ úp mặt trên mặt bàn ngủ, bị Nhữ Văn nhẹ nhàng lay tỉnh.

“Hoàng thượng tới sao?”

Nhữ Văn nhìn nàng hàm hồ nói: “Có thể quá bận rộn, mới vừa hồi cung kháng định rất nhiều việc, tiểu thư không cần chờ nữa.”

“Hấn sẽ không gạt ta, ta đợi tiếp.”

“Tiểu thư còn chờ cái gì hả.” Nàng hơi gấp, “Hoàng thượng có nhiều phi tử như vậy, hấn lại không chỉ để ý một mình người.”

“Nhữ Văn!” Thanh Hoàn nhìn nàng, “Ta và người ở trong cung, từng bước khó khăn, không nên nói những lời không may. Ta hiểu rõ người từ nhỏ theo ta lớn lên, nhưng hôm nay chúng ta chỉ có thể dựa vào hấn, phải sống ở chỗ này cả đời, không thể phản kháng được. Nếu người không thích nơi này, không đợi được hai mươi lăm tuổi mới đi ra ngoài, ta lập tức cầu xin hoàng thượng thả người đi.”

Nhữ Văn quý thẳng xuống, khóc rống nói: “Tiểu thư, ta chính vì lớn lên cùng người nên trong lòng mới khó chịu. Từ nhỏ người đã đối đãi ta giống như tiểu muội muội. Ta vẫn cho là người nên sống cuộc sống phóng túng, tự do thoải mái, không phải như hiện tại, không phải ở nơi này. Sẽ không vì một người con trai cả ngày hành hạ mình như thế. die.nd'an]le/quy'don Thật ra thì coi như không có người khác, không có nam nhân, tự chúng ta cũng có thể sống tốt. Người thích hấn như thế, nhưng nửa năm này, không có hấn người có thể sống với chính mình. Bây giờ cắt đứt, hiện tại khó chịu về sau sẽ không khó chịu nữa.”

Nhữ Văn không có người yêu, nàng không hiểu, cái gì nàng cũng không hiểu.

Chỉ là Thanh Hoàn đại khái cũng hiểu rõ, hoàng thượng đã đi đến nơi của người khác rồi, không tới đây nữa.

Nhàn nhật nói: “Nhữ Văn, người không hiểu.”

“Ta hiểu!” Nhữ Văn nói lớn tiếng, ngày trước cái gì Nhữ Văn cũng đều vì Thanh Hoàn làm, hôm nay không thể tiếp tục chịu đựng Thanh Hoàn như vậy nữa, “Tiểu thư, trong lòng người thật sự thích hoàng thượng sao? Lúc mới đầu, người yêu Diệp công tử, người nói hấn là nam nhân tốt nhất thiên hạ, có thể sống với người cả đời. Thân phận của hấn đối thành hoàng đế, người vẫn nói thích hấn, nhưng thực sự người có thể xóa bỏ hình bóng của Diệp công tử sao? Tại sao khi đứng trước mặt hấn không thường gọi hấn là hoàng thượng, xưng là nô tì? Tại sao người chán ghét Nguyên quý nhân như vậy, không phải bởi vì nàng ta cũng là nữ nhân của hoàng thượng sao? Nàng ta và người cùng thích một người, người ghét cảm giác như thế. Tiểu thư người cần bản không thích hợp nơi này. Người có thể bỏ ra một năm, hai năm, ba năm, năm năm yêu hấn nhưng người không thể sẽ đem phần này yêu hấn cả đời! Có một số việc cả đời không thể thay đổi, chỉ biết lặp lại vô tận, lặp lại, rồi lại lặp lại, giống như hiện tại. Tình tình tiểu thư ta hiểu rõ, chỉ là người không đủ sức để làm chuyện này cả đời, tiểu thư, tỉnh ngộ đi.”

Thanh Hoàn giương mắt nhìn Nhữ Văn, nàng không biết dùng từ nào mới có thể giải thích được. Nhữ Văn còn hiểu nàng hơn cả mẫu thân nàng.

Nhữ Văn và mình giống nhau, thanh cao từ nhỏ, lớn lên phải cho gả cho người đàn ông tốt nhất, yêu mình nhất. nhưng trên đời, cái gì cũng có nhân quả cả.

“Nhữ Văn, trong lòng ta phản kháng, kêu cứu, cũng là tâm cam tình nguyện. Hấn muốn ta làm phi tử đủ tư cách, tuân thủ tốt quy củ, ta nguyện ý, ta điên rồi, chính là điên rồi, ta thích hấn, thích đến không thích mới thôi.”

Nhữ Văn không nói thêm gì nữa, xoay người chạy đi. Có lẽ nàng cũng phát điên.

Trong cung giống như một thế giới nhỏ cách biệt với thế giới hiện tại, bất cứ chuyện gì cũng không thể dùng suy nghĩ bình thường phán định.

Trước kia tiểu thư là tiểu cô nương thiên chân hồn nhiên, không sợ trời không sợ đất, bao nhiêu nam tử theo đuổi yêu thích. Từ nhỏ nàng liền cho rằng Hoàn nhi tiểu thư nhất định sẽ tìm một người đàn ông nâng nàng trong lòng bàn tay còn hơn cả lão gia nâng viên ngọc quý, cung chiều nàng, nói gì nghe lấy, yêu nàng cả đời, không xa rời nhau, mỗi ngày đều vui vẻ, phóng khoáng, không lo phiền nào.

Bây giờ mỗi ngày đều thấy trăm mặc ít nói, vì một nam nhân có nhiều nữ nhân mà đau lòng vui vẻ sung sướng rơi lệ. Trong lòng càng ngày càng đau, cuối cùng đau không nhìn nổi, can đảm nói vô số lời với nàng. Kể cả trong lời nói chỉ là thương nàng nhất thời, cũng không thể nhìn không nói.

Bên này trong lòng Thanh Hoàn phức tạp khó nhìn. Nhữ Văn nói đúng, chỉ là nàng thích hắn, nàng rất thích hắn, thích đến mức có thể bỏ qua tất cả những điều kiện ngày trước.

Đã giờ tí nha đầu này vẫn chưa về, trong lòng cực kì lo lắng liền đi ra ngoài tìm.

Nàng trời sanh có chút mù đường, đường đi trong cung phức tạp, lại tối đen như mực rất nhanh bị lạc đường. Chỗ sâu trong núi giả, bất chợt có tiếng đom đóm riu rít, yên tĩnh đến đáng sợ.

Bước chân từ từ di chuyển, dường như có tiếng nhỏ giọng của nam tử phát ra. Thanh Hoàn ghé đầu nhìn.

Một người con trai liễu mạng dây dưa, phát ra âm thanh nam nữ trong mê loạn. Âm thanh dù vô cùng áp chế nhưng trong buổi tối an tĩnh, nghe cực kỳ rõ ràng.

di.en'da'n;equyrd'on Chuyện như vậy sợ rằng mới bắt đầu, trước phải ẩn núp đi. Nàng không phải đứa trẻ không hiểu mấy cái này, chẳng qua cảm thấy cô gái trước mắt nàng nhìn rất quen.

Lặng lẽ đi tới nhìn kỹ lại, lại là. . . Phải. . . Là ai, là ai, thế nhưng nàng không nghĩ ra.

Xong, tất cả hồi hận lúc bị giáo huấn đều nuốt xuống hết rồi.

Dọc theo đường đi tập trung suy nghĩ người này là ai, tên là gì.

Vừa nhìn thấy Nhữ Văn lập tức kéo nàng hỏi: “Năm ngoái, năm ngoái, “

“Năm ngoái làm sao?”

“Năm ngoái sau Tết trung thu chúng ta nhìn thấy một phi tử mặc một thân y phục đỏ chót cứ héch mặt lên, ngơoi còn nói cực kỳ giống cô gái bán hương bên ngoài cửa Hoa Đào tự”

Nhữ Văn nhìn nàng: “Tiểu thư, người không sao chứ, thấy ác mộng sao? Còn mộng du hả?”

Thanh Hoàn ngón tay vòng tới vòng lui: “Hoa Đào tự, hoa đào tự, bán hương.”

“A Tầm”

“Phi tử này là ai?”

“Ngọc tần?”

“Không biết xấu hổ!” Hoàn nhi trực tiếp vén tay áo lên, “Người nào sao! Trước mặt ta hoàng thượng còn đưa nàng một vòng ngọc, hiện tại đúng là không cần thể diện rồi.”

Nhữ Văn che miệng của nàng: “Tiểu thư người điên rồi sao? Cái gì không — không biết xấu hổ vậy?”

Bàn về chính người ai có thể so với nàng?

Hôm sau Ky phi nương nương ăn mặc thông suốt, đặc biệt dậy sớm thỉnh an hoàng thượng.

Huyền Diệp thấy nàng lập tức trong lòng chuẩn bị, hôm qua cũng không tính là hoàn toàn đến nơi của phi tử khác, tạm thời có việc gấp không nói với nàng.

Hôm nay nàng cười khanh khách, vẫn lễ phép như thế, cũng có chút không quen, có chút cảm nhận khác.

Ánh mắt hắn nhìn nàng, nàng hướng về phía hắn.

“Hoàng thượng có chuyện sao?”

“Ái phi có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì không thể nhìn ngơoi sao?”

“Xem ra nàng rất rảnh rồi.”

“Cũng không thể coi là không có chuyện gì.” Nàng cười nhạt, “Nô tì muốn mượn một vật.”

Quả nhiên có chuyện, hần nhủu mảy: “Cái gì?”

Thanh Hoàn cười ha ha đứng lên: “Hôn người một cái.”

“Hà?”

“Nguyện ý không?”

“Không muốn.” Hần nói, “Tại sao phải nguyện ý? Nàng chiếm tiện nghi của trẫm mấy lần rồi?”

Nàng cúi đầu cười lên: “Ừ. . . Vậy coi như á..., ta muốn đào của người một cái vòng ngọc, vòng ngọc! Lúc trước người có đưa cho người khác.”

“Đào? Là yêu cầu thôi. Nhưng mà ở đây không có vòng ngọc, cũng có một đôi khuyên tai cực kì đẹp.”

“Không cần.” Nàng đạt được mục đích là được rồi.

Huyền Diệp lập tức xoay người rời đi, nữ nhân này đúng là không biết suy nghĩ!

Thanh Hoàn thấy hần tức giận, nhanh chóng đuổi theo.

“Ta muốn ta muốn, vừa nói sai rồi, trong lòng rất muốn chỉ là miệng nói sai thôi.”

Hần cố làm như không nghe thấy lời của nàng, đi thẳng về phía trước, bước rất nhanh. Vì mang giày nên không thể cấn nổi bước chân, tức giận ngồi một trên bậc thang không nói lời nào.

Phía sau không có tiếng bước chân đuổi theo, quay người nghiêng đầu nhìn nàng một mình ngồi hờn dỗi.

Nàng tức giận như vậy, trong lòng lập tức xuất hiện cảm xúc khác thường.

“Có đi hay không?”

Chỉ nhìn thấy long bào người trước mắt. Nàng quệt mồm quay đầu không để ý tới hần.

“Này mang theo đi, trẫm đi ném thử một chút thịt viên mới làm.”

Thanh Hoàn lập tức đứng dậy, bám vào cánh tay của hần: “Ta còn muốn ăn rau cải mặn.”

Huyền Diệp giữ chặt tay của nàng kéo nàng đi về phía trước: “Thanh Hoàn, nàng biết tội rồi sao?”

“Biết tội.”

“Biết tội gì?”

“Không vâng thánh ý.” Nàng trả lời rất dễ dàng.

Huyền Diệp nhìn nàng, ngón cái tăng lực, nhấn mu bàn tay nàng, cúi đầu kẻ vào lỗ tai nói: “Lâu như vậy nàng cũng không muốn ta?”

Thanh Hoàn nhất thời đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn hần, lắp bắp: “Vậy. . . Ta. . . Ta có viết cho người một phong thư.”

Bộ dáng này của nàng thật sự quá đáng yêu, thư tình, thật là biện pháp tốt, viết cho hần thư tình. Trong nháy mắt tha thứ nàng, không muốn truy cứu nữa.

Đi cùng với nàng, trừ bỏ khả năng ứng phó với nhu cầu khẩn cấp cơ bản còn cần phải nhanh chóng thực hiện điều đó. die/nda;nle'qu;rydo;n Thịt viên là thuận miệng nói, cho nên còn phải trốn nàng phân phó Ngự Thiện Phòng nhanh chóng làm rồi đưa tới ngay lập tức.

Cho nên ở Nam thư phòng, Huyền Diệp nghiêm túc đọc sách, một nữ nhân ngồi ở một bên, bắt chéo hai chân, vừa ăn mấy thứ linh tinh vừa đọc sách.

Hần không thích mùi vị này, chỉ ném thử một miếng không có khẩu vị.

“Công tử?”

Nàng lặng lẽ đến bên cạnh hần, tay chà mực nước.

“Hôm qua ta nhìn thấy Ngọc tần nương nương.”

“Cho nên?”

“Không có gì.” Nàng nhin một cái, cuối cùng vẫn hỏi: “Người thích nàng sao?”

Những lời này đưa tới sự chú ý của hấn, Huyền Diệp ngẩng đầu, nàng chưa bao giờ đã hỏi về chuyện của nữ nhân khác.

“Nàng muốn nói gì?”

“Tôi hôm nay nô tì phải bồi người.”

“Tôi hôm nay trầm đã lật bảng hiệu người khác.”

Thanh Hoàn nhìn hấn nhỏ giọng cười nói: “Vậy ngày mai.”

Hấn vẫn như cũ, không mặn không nhạt nói: “Ngày mai trầm không có ý định có người thị tẩm.”

“Vậy thì ngày mai, còn có ngày kia, ta muốn đặt trước.”

Tay hấn cầm sách nói: “Bây giờ là nàng là phi tử trong lãnh cung, năm nay không có cơ hội.”

“Vậy thì sang năm cũng được, sang năm không được thì năm sau, dù sao vẫn còn rất nhiều năm đấy.”

Khóe miệng nàng lộ vui vẻ, coi chuyện này là không sao cả.

“Vậy nàng cứ chờ đi, biểu hiện tốt thì nói không chừng lý nào đó sẽ có cơ hội, trầm coi trọng nàng.”

Thanh Hoàn gật đầu một cái: “Về sau nhất định sẽ biểu hiện tốt.”

Mài mực xong sau nàng cúi người thi lễ: “Về sau nếu lại làm việc gì sai kính xin hoàng thượng tha thứ, phạt nhẹ, nô tì cáo lui trước.”

Huyền Diệp tựa trên ghế rồng nhìn kỹ hành động của nàng, hoàn toàn không kịp phản ứng từng cử động của nữ nhân này ngày hôm nay rốt cuộc là ý gì.

Buổi tối Nhữ Văn nhìn thấy Thanh Hoàn mài đao soèn soẹt, không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nàng cầm một thanh kiếm gỉ sét ở trên tầng đá mài, hơn nữa dáng vẻ vô cùng kiên nhẫn.

“Tiểu thư, người thế này là muốn giết ai à?”

“Không có, tự vệ.”

Nhữ Văn ngồi chồm hồm xuống nhìn nàng: “Trong cung này còn có người dám động ngươi?”

Thanh Hoàn nghiêm túc cọ xát: “Không có gì. Nhữ Văn, ta thấy ngươi nói đúng, dù sao trước mắt hoàng thượng không cần ta, trước tiêu sái, tự nhiên đi.”

Tiểu thư nhà nàng trời sanh gan lớn, chẳng lẽ muốn tìm kiếm điều mới lạ.

“Tiểu thư muốn xuất cung hãy làm nũng với hoàng thượng, lấy thân báo đáp là được rồi, không thể cầm kiếm đồ máu a.”

Thanh Hoàn nhìn nàng chăm chăm: “Lấy thân báo đáp cái gì, nói bậy! Ngươi càng ngày càng can rờ.”

Nhữ Văn cười nói: “Tiểu thư, các ngươi lâu như vậy không gặp, như nào lại không đề cho người thị tẩm đây?”

“Nhữ Văn, ngươi mạnh khỏe kỳ quái, ngày hôm qua kêu khóc không đề cho ta theo hấn cùng nhau, hôm nay lại lên con thần kinh gì thế?”

Nhữ Văn kéo tay Thanh Hoàn, khuyên nhủ nói: “Chả mấy khi tiểu thư tích cực như vậy, lời kéo làm nũng hoàng thượng thì chuyện gì cũng có thể đồng ý, đề chúng ta đi ra ngoài vài ngày cũng tốt. die.nda'n\;equ\ydo;n Trong cung ăn cũng chán, chơi cũng đã rồi, chúng ta đi ra ngoài phóng tính một phen.”

“Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, kể cả ta làm nũng hấn cũng sẽ không giống trước kia nhân nhượng ta, lại nói gần đây hấn không có ý định cho ta đi cùng với hấn.”

Thanh Hoàn tỉnh lực vô cùng tràn đầy, ăn xong cơm tối lại bắt đầu yên lặng mài kiếm.

Cho đến lúc Nhữ Văn kéo nàng, cả lũ nói: Nhanh lên. . . Nhanh đi nghênh đón hoàng thượng, hấn. . . Hấn sắp tới.”

Nàng vội vàng thu kiếm, giấu trong chỗ sâu.

Trên người còn tung tóe bọt nước, dáng vẻ chật vật không chịu được như thế việc đầu tiên phải làm là đổi bộ y phục, thứ khác có thể không để ý, nhưng cái này là tiền đề, hình tượng nhất định không thể vứt bỏ trước mặt hấn.

Vội vàng chạy vào cửa, đi tới phòng ngủ, đóng cửa lại, cởi quần áo thật nhanh.

Động tác tùy ý như thế khiến nam nhân đang quan sát nàng trong phòng sợ hết hồn. Hiện tại trời còn ẩm, bên trong mặc mỗi một bộ y phục, như vậy cởi một cái đi, cơ hồ chỉ còn sót áo lót.

Nữ nhân luống cuống mặc quần áo, sau lưng nam nhân đi tới một phát tháo ra.

Một động tác này khiến Thanh Hoàn hét lên một tiếng, sau đó chợt bị xoay người.

Đối diện cặp mắt, lông mày đang cười: “Làm cái gì vậy, muốn nghênh đón trẫm sao? Nàng có hình tượng gì trẫm còn không biết sao?”

Nói xong tay còn gỡ xuống mái tóc đang tán loạn dính trên mặt.

Không kịp trêu chọc nàng nữa bởi thân hình mềm mại cố gắng trốn tránh đã khiến hắn không thể suy nghĩ.

“Không được, hôm nay quá đột ngột, trước hết để cho ta mặc vào, rồi bắt đầu lại.”

Huyền Diệp ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, nữ nhân này có vấn đề sao? Muốn bắt đầu lại cái gì!

Vừa chạm vào, lửa nóng trong người không cách nào khống chế.

“Không được, không được, hôm nay chưa tắm, trên tay. . .”

Lúc này sao còn quản được nhiều, trung gian xông đến Nhữ Văn cũng không có ngăn trở hắn tới tính dòn.

Không hề có bất kỳ chuẩn bị, trực tiếp xâm lấn.

Rất lâu không có như vậy, cho nên bị đâm, đau ườn người.

Cong lên như vậy khiến cho hắn vào càng sâu hơn, máu huyết toàn thân dồn về một điểm, đột nhiên đánh thẳng vào. Lực đẩy như thế cảm thấy rất đau nhưng cũng rất kích thích, trống ngực đập dữ dội.

Tất cả phối hợp đến không chê vào đâu được thì đột nhiên rút ra.

Cúi đầu ngậm nụ hoa của nàng, từng bước một đi xuống, mút thỏa thích địa phương mềm mại nhất.

Đầu lưỡi kích thích khiến cho nàng toàn thân run rẩy, đợi đến khi tất cả đều ướt át, hoan nghênh hắn, lần nữa mạnh mẽ đi vào.

Duy nhất là bộc phát toàn bộ cảm xúc.

Hắn cực kỳ mệt mỏi.

Nàng nằm ở trước ngực, khẽ thở hổn hển.

Thanh Hoàn có chút lờ mờ phát giác ra, cả quá trình bị hắn khơi mào cùng một cuộc kích thích giống như trong mơ, đôi tay ôm hắn, không ai nói gì với ai.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

CHƯƠNG 26: KHÔNG THỂ KHỐNG CHẾ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Huyền Diệp nhìn nàng, đã lâu không gặp nữ nhân này, bị dáng vẻ của nàng làm si mê.

Một cánh tay ôm hông của nàng, cạy ra hàm răng của nàng ra lần nữa, đột nhiên mà quyết tuyệt, cần quét xâm nhập thỏa mãn, dần dần đi xuống hôn hít cổ, xuống chút nữa. . .

Ban ngày ban mặt, mặc dù không người nào vây xem, thom tho xinh đẹp như vậy nhưng hắn vẫn rất đúng mực, cuối cùng khác chế.

Hắn buông nàng ra chống cằm lên trán nàng, nhắm mắt lại hít sâu: “Tối nay ở Vân Phù Hiên chờ ta.”

Hắn bảo nàng chờ hắn ở Vân Phù Hiên, nhưng chờ thật lâu, mãi cho đến đêm khuya vẫn chưa đến. Từ từ úp mặt trên mặt bàn ngủ, bị Nhữ Văn nhẹ nhàng lay tỉnh.

“Hoàng thượng tới sao?”

Nhữ Văn nhìn nàng hàm hồ nói: “Có thể quá bận rộn, mới vừa hồi cung khẳng định rất nhiều việc, tiểu thư không cần chờ nữa.”

“Hắn sẽ không gạt ta, ta đợi tiếp.”

“Tiểu thư còn chờ cái gì hả.” Nàng hơi gấp, “Hoàng thượng có nhiều phi tử như vậy, hấn lại không chỉ để ý một mình người.”

“Nhữ Văn!” Thanh Hoàn nhìn nàng, “Ta và người ở trong cung, từng bước khó khăn, không nên nói những lời không may. Ta hiểu rõ người từ nhỏ theo ta lớn lên, nhưng hôm nay chúng ta chỉ có thể dựa vào hấn, phải sống ở chỗ này cả đời, không thể phản kháng được. Nếu người không thích nơi này, không đợi được hai mươi lăm tuổi mới đi ra ngoài, ta lập tức cầu xin hoàng thượng thả người đi.”

Nhữ Văn quý thẳng xuống, khóc rống nói: “Tiểu thư, ta chính vì lớn lên cùng người nên trong lòng mới khó chịu. Từ nhỏ người đã đối đãi ta giống như tiểu muội muội. Ta vẫn cho là người nên sống cuộc sống phóng túng, tự do thoải mái, không phải như hiện tại, không phải ở nơi này. Sẽ không vì một người con trai cả ngày hành hạ mình như thế. [die.nd'an\]le/quy'don](#) Thật ra thì coi như không có người khác, không có nam nhân, tự chúng ta cũng có thể sống tốt. Người thích hấn như thế, nhưng nửa năm này, không có hấn người có thể sống với chính mình. Bây giờ cắt đứt, hiện tại khó chịu về sau sẽ không khó chịu nữa.”

Nhữ Văn không có người yêu, nàng không hiểu, cái gì nàng cũng không hiểu.

Chỉ là Thanh Hoàn đại khái cũng hiểu rõ, hoàng thượng đã đi đến nơi của người khác rồi, không tới đây nữa.

Nhàn nhật nói: “Nhữ Văn, người không hiểu.”

“Ta hiểu!” Nhữ Văn nói lớn tiếng, ngày trước cái gì Nhữ Văn cũng đều vì Thanh Hoàn làm, hôm nay không thể tiếp tục chịu đựng Thanh Hoàn như vậy nữa, “Tiểu thư, trong lòng người thật sự thích hoàng thượng sao? Lúc mới đầu, người yêu Diệp công tử, người nói hấn là nam nhân tốt nhất thiên hạ, có thể sống với người cả đời. Thân phận của hấn đổi thành hoàng đế, người vẫn nói thích hấn, nhưng thực sự người có thể xóa bỏ hình bóng của Diệp công tử sao? Tại sao khi đứng trước mặt hấn không thường gọi hấn là hoàng thượng, xưng là nô tì? Tại sao người chán ghét Nguyên quý nhân như vậy, không phải bởi vì nàng ta cũng là nữ nhân của hoàng thượng sao? Nàng ta và người cùng thích một người, người ghét cảm giác như thế. Tiểu thư người cần bản không thích hợp nơi này. Người có thể bỏ ra một năm, hai năm, ba năm, năm năm yêu hấn nhưng người không thể sẽ đem phần này yêu hấn cả đời! Có một số việc cả đời không thể thay đổi, chỉ biết lặp lại vô tận, lặp lại, rồi lại lặp lại, giống như hiện tại. Tình tình tiểu thư ta hiểu rõ, chỉ là người không đủ sức để làm chuyện này cả đời, tiểu thư, tỉnh ngộ đi.”

Thanh Hoàn giương mắt nhìn Nhữ Văn, nàng không biết dùng từ nào mới có thể giải thích được. Nhữ Văn còn hiểu nàng hơn cả mẫu thân nàng.

Nhữ Văn và mình giống nhau, thanh cao từ nhỏ, lớn lên phải cho gả cho người đàn ông tốt nhất, yêu mình nhất. nhưng trên đời, cái gì cũng có nhân quả cả.

“Nhữ Văn, trong lòng ta phản kháng, kêu cứu, cũng là tâm cam tình nguyện. Hấn muốn ta làm phi tử đủ tư cách, tuân thủ tốt quy củ, ta nguyện ý, ta điên rồi, chính là điên rồi, ta thích hấn, thích đến không thích mới thôi.”

Nhữ Văn không nói thêm gì nữa, xoay người chạy đi. Có lẽ nàng cũng phát điên.

Trong cung giống như một thế giới nhỏ cách biệt với thế giới hiện tại, bất cứ chuyện gì cũng không thể dùng suy nghĩ bình thường phán định.

Trước kia tiểu thư là tiểu cô nương thiên chân hồn nhiên, không sợ trời không sợ đất, bao nhiêu nam tử theo đuổi yêu thích. Từ nhỏ nàng liền cho rằng Hoàn nhi tiểu thư nhất định sẽ tìm một người đàn ông nâng nàng trong lòng bàn tay còn hơn cả lão gia nâng viên ngọc quý, cung chiều nàng, nói gì nghe lấy, yêu nàng cả đời, không xa rời nhau, mỗi ngày đều vui vẻ, phóng khoáng, không lo phiền nào.

Bây giờ mỗi ngày đều thấy trầm mặc ít nói, vì một nam nhân có nhiều nữ nhân mà đau lòng vui vẻ sung sướng rơi lệ. Trong lòng càng ngày càng đau, cuối cùng đau không nhìn nổi, can đảm nói vô số lời với nàng. Kể cả trong lời nói chỉ là thương nàng nhất thời, cũng không thể nhận không nói.

Bên này trong lòng Thanh Hoàn phức tạp khó nhin. Nhữ Văn nói đúng, chỉ là nàng thích hấn, nàng rất thích hấn, thích đến mức có thể bỏ qua tất cả những điều kiện ngày trước.

Đã giờ tí nha đầu này vẫn chưa về, trong lòng cực kì lo lắng liền đi ra ngoài tìm.

Nàng trời sanh có chút mù đường, đường đi trong cung phức tạp, lại tối đen như mực rất nhanh bị lạc đường. Chỗ sâu trong núi giả, bất chợt có tiếng đom đóm rít rít, yên tĩnh đến đáng sợ.

Bước chân từ từ di chuyển, dường như có tiếng nhỏ giọng của nam tử phát ra. Thanh Hoàn ghé đầu nhìn.

Một người con trai liễu mạng dây dưa, phát ra âm thanh nam nữ trong mê loạn. Âm thanh dù vô cùng áp chế nhưng trong buổi tối an tĩnh, nghe cực kỳ rõ ràng.

[di.en'da'n\]equyrd'on](#) Chuyện như vậy sợ rằng mới bắt đầu, trước phải ần núp đi. Nàng không phải đứa trẻ không hiểu mấy cái này, chẳng qua cảm thấy cô gái trước mắt nàng nhìn rất quen.

Lặng lẽ đi tới nhìn kỹ lại, lại là. . . Phải. . . Là ai, là ai, thế nhưng nàng không nghĩ ra.

Xong, tất cả hồi hận lúc bị giáo huấn đều nuốt xuống hết rồi.

Đọc theo đường đi tập trung suy nghĩ người này là ai, tên là gì.

Vừa nhìn thấy Nhữ Văn lập tức kéo nàng hỏi: “Năm ngoái, năm ngoái, “

“Năm ngoái làm sao?”

“Năm ngoái sau Tết trung thu chúng ta nhìn thấy một phi tử mặc một thân y phục đỏ chót cứ héch mặt lên, ngươi còn nói cực kỳ giống cô gái bán hương bên ngoài cửa Hoa Đào tự”

Nhữ Văn nhìn nàng: “Tiểu thư, người không sao chứ, thấy ác mộng sao? Còn mộng du hả?”

Thanh Hoàn ngón tay vòng tới vòng lui: “Hoa Đào tự, hoa đào tự, bán hương.”

“A Tầm”

“Phi tử này là ai?”

“Ngọc tần?”

“Không biết xấu hổ!” Hoàn nhi trực tiếp vén tay áo lên, “Người nào sao! Trước mặt ta hoàng thượng còn đưa nàng một vòng ngọc, hiện tại đúng là không cần thể diện rồi.”

Nhữ Văn che miệng của nàng: “Tiểu thư người điên rồi sao? Cái gì không — không biết xấu hổ vậy?”

Bản về chính người ai có thể so với nàng?

Hôm sau Kỳ phi nương nương ăn mặc thông suốt, đặc biệt dậy sớm thỉnh an hoàng thượng.

Huyền Diệp thấy nàng lập tức trong lòng chuẩn bị, hôm qua cũng không tính là hoàn toàn đến nơi của phi tử khác, tạm thời có việc gấp không nói với nàng.

Hôm nay nàng cười khanh khách, vẫn lễ phép như thế, cũng có chút không quen, có chút cảm nhận khác.

Ánh mắt hần nhìn nàng, nàng hướng về phía hần.

“Hoàng thượng có chuyện sao?”

“Ái phi có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì không thể nhìn ngươi sao?”

“Xem ra nàng rất rảnh rồi.”

“Cũng không thể coi là không có chuyện gì.” Nàng cười nhạt, “Nô tì muốn mượn một vật.”

Quả nhiên có chuyện, hần nhíu mày: “Cái gì?”

Thanh Hoàn cười ha ha đứng lên: “Hôn ngươi một cái.”

“Hả?”

“Nguyên ý không?”

“Không muốn.” Hần nói, “Tại sao phải nguyên ý? Nàng chiếm tiện nghi của trẫm mấy lần rồi?”

Nàng cúi đầu cười lên: “Ừ. . . Vậy coi như á..., ta muốn đào của ngươi một cái vòng ngọc, vòng ngọc! Lúc trước ngươi có đưa cho người khác.”

“Đào? Là yêu cầu thôi. Nhưng mà ở đây không có vòng ngọc, cũng có một đôi khuyên tai cực kì đẹp.”

“Không cần.” Nàng đạt được mục đích là được rồi.

Huyền Diệp lập tức xoay người rời đi, nữ nhân này đúng là không biết suy nghĩ!

Thanh Hoàn thấy hần tức giận, nhanh chóng đuổi theo.

“Ta muốn ta muốn, vừa nói sai rồi, trong lòng rất muốn chỉ là miệng nói sai thôi.”

Hần cố làm như không nghe thấy lời của nàng, đi thẳng về phía trước, bước rất nhanh. Vì mang giày nên không thể cấn nổi bước chân, tức giận ngồi một trên bậc thang không nói lời nào.

Phía sau không có tiếng bước chân đuổi theo, quay người nghiêng đầu nhìn nàng một mình ngồi hờn dỗi.

Nàng tức giận như vậy, trong lòng lập tức xuất hiện cảm xúc khác thường.

“Có đi hay không?”

Chỉ nhìn thấy long bào người trước mắt. Nàng quệt mồm quay đầu không để ý tới hấn.

“Này mang theo đi, trẫm đi ném thử một chút thịt viên mới làm.”

Thanh Hoàn lập tức đứng dậy, bám vào cánh tay của hấn: “Ta còn muốn ăn rau cải mặn.”

Huyền Diệp giữ chặt tay của nàng kéo nàng đi về phía trước: “Thanh Hoàn, nàng biết tội rồi sao?”

“Biết tội.”

“Biết tội gì?”

“Không vâng thánh ý.” Nàng trả lời rất dễ dàng.

Huyền Diệp nhìn nàng, ngón cái tăng lực, nhấn mu bàn tay nàng, cúi đầu kẻ vào lỗ tai nói: “Lâu như vậy nàng cũng không muốn ta?”

Thanh Hoàn nhất thời đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn hấn, lắp bắp: “VẬY. . . Ta. . . Ta có viết cho ngươi một phong thư.”

Bộ dáng này của nàng thật sự quá đáng yêu, thư tình, thật là biện pháp tốt, viết cho hấn thư tình. Trong nháy mắt tha thứ nàng, không muốn truy cứu nữa.

Đi cùng với nàng, trừ bỏ khả năng ứng phó với nhu cầu khẩn cấp cơ bản còn cần phải nhanh chóng thực hiện điều đó. *die/nda;nle'qu;rydo;n* Thịt viên là thuận miệng nói, cho nên còn phải trốn nàng phân phó Ngự Thiện Phòng nhanh chóng làm rồi đưa tới ngay lập tức.

Cho nên ở Nam thư phòng, Huyền Diệp nghiêm túc đọc sách, một nữ nhân ngồi ở một bên, bắt chéo hai chân, vừa ăn mấy thứ linh tinh vừa đọc sách.

Hấn không thích mùi vị này, chỉ ném thử một miếng không có khẩu vị.

“Công tử?”

Nàng lặng lẽ đến bên cạnh hấn, tay chà mực nước.

“Hôm qua ta nhìn thấy Ngọc tần nương nương.”

“Cho nên?”

“Không có gì.” Nàng nhin một cái, cuối cùng vẫn hỏi: “Ngươi thích nàng sao?”

Những lời này đưa tới sự chú ý của hấn, Huyền Diệp ngẩng đầu, nàng chưa bao giờ đã hỏi về chuyện của nữ nhân khác.

“Nàng muốn nói gì?”

“Tôi hôm nay nô tì phải bồi người.”

“Tôi hôm nay trẫm đã lật bảng hiệu người khác.”

Thanh Hoàn nhìn hấn nhỏ giọng cười nói: “Vậy ngày mai.”

Hấn vẫn như cũ, không mặn không nhạt nói: “Ngày mai trẫm không có ý định có người thị tẩm.”

“Vậy thì ngày mai, còn có ngày kia, ta muốn đặt trước.”

Tay hấn cầm sách nói: “Bây giờ là nàng là phi tử trong lãnh cung, năm nay không có cơ hội.”

“Vậy thì sang năm cũng được, sang năm không được thì năm sau, dù sao vẫn còn rất nhiều năm đấy.”

Khóe miệng nàng lộ vui vẻ, coi chuyện này là không sao cả.

“Vậy nàng cứ chờ đi, biểu hiện tốt thì nói không chừng lý nào đó sẽ có cơ hội, trẫm coi trọng nàng.”

Thanh Hoàn gật đầu một cái: “Về sau nhất định sẽ biểu hiện tốt.”

Mãi mực xong sau nàng cúi người thi lễ: “Về sau nếu lại làm việc gì sai kính xin hoàng thượng tha thứ, phạt nhẹ, nô tì cáo lui trước.”

Huyền Diệp tựa trên ghế rồng nhìn kỹ hành động của nàng, hoàn toàn không kịp phản ứng từng cử động của nữ nhân này ngày hôm nay rốt cuộc là ý gì.

Buổi tối Nhữ Văn nhìn thấy Thanh Hoàn mài đao soèn soẹt, không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nàng cầm một thanh kiếm gì sét ở trên tảng đá mài, hơn nữa đáng về vô cùng kiên nhẫn.

“Tiểu thư, người thế này là muốn giết ai à?”

“Không có, tự vệ.”

Nhữ Văn ngồi chồm hổm xuống nhìn nàng: “Trong cung này còn có người dám động ngươi?”

Thanh Hoàn nghiêm túc cọ xát: “Không có gì. Nhữ Văn, ta thấy ngươi nói đúng, dù sao trước mắt hoàng thượng không cần ta, trước tiêu sái, tự nhiên đi.”

Tiểu thư nhà nàng trời sanh gan lớn, chẳng lẽ muốn tìm kiếm điều mới lạ.

“Tiểu thư muốn xuất cung hãy làm nũng với hoàng thượng, lấy thân báo đáp là được rồi, không thể cầm kiếm đồ máu a.”

Thanh Hoàn nhìn nàng chằm chằm: “Lấy thân báo đáp cái gì, nói vậy! Ngươi càng ngày càng can rờ.”

Nhữ Văn cười nói: “Tiểu thư, các ngươi lâu như vậy không gặp, như nào lại không đề cho người thị tẩm đây?”

“Nhữ Văn, ngươi mạnh khỏe kỳ quái, ngày hôm qua kêu khóc không đề cho ta theo hấn cùng nhau, hôm nay lại lên con thần kinh gì thế?”

Nhữ Văn kéo tay Thanh Hoàn, khuyên nhủ nói: “Chả mấy khi tiểu thư tích cực như vậy, lôi kéo làm nũng hoàng thượng thì chuyện gì cũng có thể đồng ý, để chúng ta đi ra ngoài vài ngày cũng tốt. die.nda'nl;equ[ydo;n Trong cung ăn cũng chán, chơi cũng đã rồi, chúng ta đi ra ngoài phóng tính một phen.”

“Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, kể cả ta làm nũng hấn cũng sẽ không giống trước kia nhân nhượng ta, lại nói gần đây hấn không có ý định cho ta đi cùng với hấn.”

Thanh Hoàn tỉnh lực vô cùng trần đầy, ăn xong cơm tối lại bắt đầu yên lặng mài kiếm.

Cho đến lúc Nhữ Văn kéo nàng, cả lăm nói: Nhanh lên. . . Nhanh đi nghênh đón hoàng thượng, hấn. . . Hấn sắp tới.”

Nàng vội vàng thu kiếm, giấu trong chỗ sâu.

Trên người còn tung tóe bọt nước, đáng về chặt vật không chịu được như thế việc đầu tiên phải làm là đổi bộ y phục, thứ khác có thể không để ý, nhưng cái này là tiền đề, hình tượng nhất định không thể vứt bỏ trước mặt hấn.

Vội vàng chạy vào cửa, đi tới phòng ngủ, đóng cửa lại, cởi quần áo thật nhanh.

Động tác tùy ý như thế khiến nam nhân đang quan sát nàng trong phòng sợ hết hồn. Hiện tại trời còn ẩm, bên trong mặc mỗi một bộ y phục, như vậy cởi một cái đi, cơ hồ chỉ còn sót áo lót.

Nữ nhân luống cuống mặc quần áo, sau lưng nam nhân đi tới một phát tháo ra.

Một động tác này khiến Thanh Hoàn hét lên một tiếng, sau đó chột bị xoay người.

Đối diện cặp mắt, lông mày đang cười: “Làm cái gì vậy, muốn nghênh đón thẩm sao? Nàng có hình tượng gì thẩm còn không biết sao?”

Nói xong tay còn gỡ xuống mái tóc đang tán loạn dính trên mặt.

Không kịp trêu chọc nàng nữa bởi thân hình mềm mại cố gắng trốn tránh đã khiến hấn không thể suy nghĩ.

“Không được, hôm nay quá đột ngột, trước hết để cho ta mặc vào, rồi bắt đầu lại.”.

Huyền Diệp ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, nữ nhân này có vấn đề sao? Muốn bắt đầu lại cái gì!

Vừa chạm vào, lửa nóng trong người không cách nào khống chế.

“Không được, không được, hôm nay chưa tắm, trên tay. . . .”

Lúc này sao còn quản được nhiều, trung gian xông đến Nhữ Văn cũng không có ngăn trở hấn tới tính dòn.

Không hề có bất kỳ chuẩn bị, trực tiếp xâm lấn.

Rất lâu không có như vậy, cho nên bị đâm, đau ườn người.

Cong lên như vậy khiến cho hấn vào càng sâu hơn, máu huyết toàn thân dồn về một điểm, đột nhiên đánh thẳng vào. Lực đẩy như thế cảm thấy rất đau nhưng cũng rất kích thích, trống ngực đập dữ dội.

Tất cả phối hợp đến không chê vào đâu được thì đột nhiên rút ra.

Cúi đầu ngậm nụ hoa của nàng, từng bước một đi xuống, mút thỏa thích địa phương mềm mại nhất.

Đầu lưỡi kích thích khiến cho nàng toàn thân run rẩy, đợi đến khi tất cả đều ướt át, hoan nghênh hấn, lần nữa mạnh mẽ đi vào.

Duy nhất là bộc phát toàn bộ cảm xúc.

Hấn cực kỳ mệt mỏi.

Nàng nằm ở trước ngực, khẽ thở hổn hển.

Thanh Hoàn có chút lơ mơ phát giác ra, cả quá trình bị hấn khơi mào cùng một cuộc kích thích giống như trong mơ, đôi tay ôm hấn, không ai nói gì với ai.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: GHEN NGHIỆN

“Hoàn nhi, nàng thành thực hơn trước kia rất nhiều.” Thanh âm khàn khàn cực kì mềm mại từ trên người nàng phát ra.

Phần mềm mại cao vút trên người đầy đặn hơn lần đầu tiên rất nhiều, thân thể được □□ quen thuộc càng trở nên nhạy cảm.

Nàng cũng không phải không rõ ràng ý tứ trong đó, nhẹ nhàng nói: “Ta sớm đã không phải đứa bé.”

Huyền Diệp hôn mấy cái lên làn da mềm mại của nàng, dòi đi hướng lên thân trên, lên cằm, lên đôi môi của nàng.

“Nếu không phải đứa trẻ, vậy thì nên sinh cho trăm một hoàng tử.”

Thanh Hoàn mở mắt nhìn hấn: “Công tử, ta không muốn có đứa bé, về sau cũng không nên hỏi cái vấn đề này.”

Hấn ôm nàng đến trước ngực: “Muốn người không nói không sai coi là, là trăm quyết định.”

“Là ta quyết định.”

“Nàng có thể quyết định?” Hấn tự tay kéo hai chân của nàng, đối lập tại vị trí nào đấy: “Muốn quyết định sao?”

Nàng còn chưa kịp nói đã bị đâm vào, vận động rất chậm rãi, trông mắt nhìn nàng.

Ánh mắt nữ tử mê ly giống như bị hấn nói trúng.

“Công tử. . . Ừ. . . Vậy công chúa cũng được.”

Huyền Diệp cúi đầu chạm vào môi nàng, dừng mảnh đâm vào: “Chuyện đó trăm cũng chưa có biện pháp, còn phải dựa vào cố gắng của nàng.”

Thanh Hoàn ngửa đầu, bàn tay bắt lấy màn trướng đang bay, cái bụng tròn nhẵn bị hấn ép xuống, di chuyển lên xuống. Kết hợp như vậy cảm thấy hưng phấn không tả được, loại này tình cảm có thể xoá bỏ hết những điều suy nghĩ trước đây, không còn tí nào.

Mới vừa rồi một hồi kịch liệt, cuối cùng cũng tĩnh lại.

Huyền Diệp ôm cổ nàng ngồi dậy, cây trụ chống trời thấm đẫm mật ngọt.

“Ta đói.”

Lần đầu tiên nàng mệt mỏi như vậy nằm ở trên người hấn, toàn thân không còn chút sức lực nào, không thể động dậy, nói thêm một câu: “Đói không chịu được.”

Hắn từ từ xoa nhẹ phần lưng của nàng: “Hôm nay nàng ăn đồ trễ bữa, buổi tối đưa nhiều như vậy vô ích sao?”

“Ta ăn, nhưng lượng vận động có chút lớn, hiện tại rất là đói, đói không ngủ được.”

Âm thanh tương đối nũng nịu khiến toàn thân hắn cũng mềm lại. Nam nhân ôm nàng để sang một bên, đứng dậy mặc quần áo vào, lại cúi đầu hôn trán nàng một cái, đi ra ngoài.

Buổi tối vào thời gian này, hoàng đế sẽ ăn khuya, Tề Đức Thuận đã sớm hâm nóng mang tới.

Huyền Diệp lúc đi vào Hoàn nhi đã thức dậy, nàng cười đi tới.

“Thơm quá, nhất định ăn rất ngon.”

“Hoàn nhi “hắn kéo nàng: “Cái ghế rất lạnh, ngồi trên đùi trẫm”

Nàng không khách khí ngồi lên, lớn như thế cũng chỉ có nàng dám làm càn như vậy, nhưng mình lại cam tâm tình nguyện.

Mặc dù hắn quen biết từ nhỏ, từ nhỏ đã yêu thích. Thời gian hai, ba năm, từ một thiếu nữ đáng yêu, lớn mật biến thành nữ nhân thành thực như hôm nay, trở thành nữ nhân của hắn.

Lúc vui vẻ, hắn không cố kỵ gì mà cười tươi, lúc không vui, hắn cũng không kiêng dè gì mà không cười.

Ngày trước như vậy không biết trời cao đất rộng, hiện tại thì tốt hơn rồi, nhạy cảm với tất cả mọi chuyện, càng ngày càng biết chính nàng có thể mang đến cái gì, cái gì nên che giấu, chuyện gì có thể tự mình điều chỉnh.

Cho nên đối với hắn mà nói, cảm giác mới mẻ có thể vẫn giữ vững đến bây giờ, không chỉ là phần yêu mến hiếm thấy mà còn có phần thông minh, hiểu biết, rất kiên cường, không tranh giành với người khác.

“Ta muốn nói một câu, ngươi cũng đừng tức giận.”

“Hả? Nói cái gì? Trẫm bảo đảm không tức giận.”

Nàng bên lên, âm thanh vô cùng nhỏ nói: “Ân – ta – ta muốn cùng Nhữ Văn xuất cung, ta chính là vì lễ tạ thần nha.”

Huyền Diệp không có biểu hiện tức giận, vẫn dứt nàng ăn như cũ.

Cái gì mà hiểu biết, tất cả đều là mây bay.

Qua một khắc hắn nói: “Kỵ phi nương nương, ngươi là nữ nhân của hoàng đế, một hoàng phi, ngươi thấy yêu cầu này rất hay sao?”

Thanh Hoàn nhất thời không biết được ý hắn là gì, đầu dựa vào đầu hắn: “Là vì lễ tạ thần, lễ tạ thần, tuyệt đối không phải chơi, không phải đi chơi.”

Huyền Diệp ôm eo nàng, ăn một miếng, mùi vị có chút thanh đạm, để đùa xuống: “Muốn cầu điều gì?”

“Ngươi không phải là muốn ta sanh con sao? Ta liền cầu xin một đứa, ngày đó cầu xong sẽ trở lại.”

Hắn cười cười nhún mày hỏi nàng: “Nàng cảm thấy chuyện đẻ con cần chùa chiền quyết định sao?”

Nói xong ôm lấy nàng trở lại trên giường.

Nàng vừa muốn nói chuyện thì bị ngón trỏ chặn lại, “Đừng nói chuyện, ta hiện tại liền cho nàng lễ tạ thần.”

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Thanh Hoàn đã thức dậy. Mặc dù cả đêm bị hắn giày vò, mệt không nói lên lời, toàn thân đau nhức, còn dư lại không tới hai canh giờ dù sao cũng ngủ không yên, tốn thời gian nên thức dậy.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lúc trời hừng sáng, hắn răng khể gọi tên “Hoàn nhi”, không có tiếng trả lời, mở mắt, người bên cạnh đã không còn bóng dáng.

Bên ngoài vẫn hơi tối, cộng thêm tối ngày hôm qua lần đầu tiên năn nỉ muốn đi ra ngoài, trong lòng chợt lạnh, lập tức đứng dậy mặc quần áo từ từ đi ra ngoài.

Tề Đức Thuận nhìn hoàng đế ra ngoài trước nửa canh giờ, vội vàng quỳ xuống.

“Vạn tuế gia cát tường, người đây là. . .”

“Kỵ phi đâu?”

“Bẩm vạn tuế gia, Kỵ phi nương nương nói có việc đi ra ngoài, rất nhanh sẽ trở lại.”

Huyền Diệp sờ kim bài trên người, đoán rằng với võ công của nàng, chắc chắn không năng lực ra khỏi cung.

Thanh Hoàn mấy ngày nay xuất quỷ nhập thần, không đi gặp hoàng thượng cũng không muốn thị tẩm.

Thỉnh thoảng bị Hoàng đế bắt đi còn có bộ dáng nghiêm trang, nói thân thể yếu ớt cần phải rèn luyện.

Trời vừa tối thị tẩm liền đau bụng.

Hắn hỏi nàng: “Chuyện này là rất muốn nhưng vẫn giả vờ cự tuyệt sao?”

“Có ý gì à?”

“.....”

Dùng lời nhắc nhở như vậy mà còn không hiểu thì hắn hoàn toàn không còn cách nào nữa rồi.

Nàng tiếp tục mỗi ngày chơi bời lêu lổng giống như làm gián điệp, cầm một thanh kiếm chạy qua chạy lại, thỉnh thoảng còn cố ý gặp Ngọc tần. Thuận tiện đùa giỡn nàng một phen

Vốn là đuôi lông mày hướng lên, mắt xếch, hẳn phải là một nữ tử yêu mị phong tình, nhưng Ngọc tần lại có mùi tục khí. *di.en/da'n'l'equ;ydo;n* Trên nguyên tắc, khẩu vị của hoàng thượng hoặc là hiểu biết nhiều, hoặc là tài hoa hơn người, hoặc là tuyệt thế xinh đẹp, dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, tỷ như giống như nàng, theo đuổi không nhà. Trừ là bối cảnh nhà vương công đại thần thì trên người Ngọc tần không có điểm nào phù hợp.

Nhữ Văn cùng Thanh Hoàn vào cung hai ba năm, chưa từng có giống ngày nào thoải mái giống như hai ngày nay.

Kỵ phi thường ngày mặc dù không để ý những thứ này, nhưng nếu làm thì không ai có thể so được, cực kì hứng trí. Mặc cung phục rực rỡ hoa lệ, Ngọc tần vừa nhìn thấy nàng liền muốn xoay người tránh đi. Nhữ Văn không biết vì sao Kỵ phi cố ý bới móc nhưng làm nha hoàn rất chuyên nghiệp.

Xa xa chỉ thấy Ngọc tần có ý muốn đi, liền vội vàng đi tới mở miệng.

“Cho Ngọc tần nương nương thỉnh an. Thật là đúng lúc, chủ tử nhà ta đang chờ nương nương đây, xin mời.”

Ngọc tần có vẻ mặt không nói lên lời, nàng uốn éo người, bắt đầu đi đi tới.

Kỵ phi ăn mặc rất đẹp, dáng vẻ cực kỳ cao quý ưu nhã. Tuy nàng xuất thân là con nhà gia giáo đã buông thả nhưng có một số việc vẫn giáo dục cực kỳ nghiêm khắc.

Huynh trưởng là một nam tử cực kì nghiêm khắc, đi học nghiêm túc, khát vọng đầy mình, đối đãi bất cứ chuyện gì cũng phân tích, lí luận rất bài bản. Nhưng từ nhỏ cực kì sùng ái, chịu trách nhiệm với mọi người, tất cả mọi chuyện đều một mình gánh vác, không để cho nàng chịu một chút đau khổ hay uất ức nào.

Vì thế nên đã tạo nên tính tình tùy hứng, quật cường, thích quậy, làm bất cứ chuyện gì cũng không suy tính hậu quả, ghét ác như cừu của nàng. Và cũng vì thế nên quy củ cung đình đối với nàng mà nói đơn giản vô cùng. Hôm nay nàng có lòng muốn chinh Ngọc tần, nữ tử này nhất định không chạy được.

Ngọc tần vẻ mặt tươi cười đi tới.

“Thỉnh an Kỵ phi nương nương.”

Kỵ phi vẻ mặt hết sức khoa trương: “Ai nha, là Ngọc tần, thật là trùng hợp, lại gặp mặt rồi.”

Ngọc nương vẫn rất lễ phép: “Là phúc phận của nô tì.”

Thanh Hoàn đứng dậy xoay chung quanh nàng một vòng, ở sau lưng nàng cúi đầu ngửi một cái, trừng mắt làm mặt quỷ, lúc đi về tới còn ho một tiếng.

Vẫn không có tính để cho nàng đứng dậy.

Tay nhẹ nhàng chạm xuống chuỗi kiếm để trên bàn, nhẹ nhàng kéo ra. Mấy ngày trước mài xong kiếm, thỏa mãn nên không thèm để ý lấy ngón tay thử kiểm xem có sắc bén hay không.

Ngọc tần mồ hôi đầy trán, bị sợ đến toàn thân run run.

Nàng lấy ra, từ từ chuyển đầu mũi kiếm sắc bén đến bả vai Ngọc tần.

Ngọc tần cũng có chút biết nữ tử này, tất cả mọi người đều biết hoàng đế kim ốc tàng kiều, coi nàng như thịt trong tim, gặp mặt ít nhất nhưng cũng là người sùng ái nhất.

Nhưng hoàng thượng có sủng ái đi nữa cũng phải giảng đạo lý, cho nên trước khi ở trước mặt hoàng thượng giảng đạo lý, không thể nhận một chút vũ nhục của nàng ta. die;nda'nl/eq'uyd'on Hào hân không chịu thiệt thòi trước mặt, trực tiếp quỳ xuống.

“Kỵ phi nương nương, thiếp thân chưa từng cùng nương nương kết thù kết oán, không biết Kỵ phi nương nương vì sao làm khó nô tì như thế?”

Kỵ phi mặt vô tội nhìn nàng hỏi ngược lại: “Có không? Bỗng cùng làm khó người cái gì? Chẳng lẽ người cảm thấy ta cố ý tìm người hành hạ sao?”

Ngọc tần vội vàng dập đầu: “Nô tì không dám, Kỵ phi nương nương có gì dạy dỗ trực tiếp bằng lời, nô tì nhất định sẽ sửa chữa.”

Kỵ phi cười, lấy kiếm trên người Ngọc tần, bỏ vào bao, thân nhiên uống một hớp nước.

“Người đứng lên đi đi, nói thật là, bản nương nương chính là không ưa người, đi về trước đi.”

Ngọc tần thở phào rồi đi, Nhữ Văn nhìn nữ nhân đi xa nói: “Tiểu thư, Ngọc tần chọc người lúc nào vậy? Ta thế nào lại chưa thấy vở kịch ấy? Người gây khó dễ cho nàng để làm gì?”

“Làm ta bức mình, nhất định phải gây khó dễ với nàng ta.” Thanh Hoàn nói: “Đây mới chỉ là bắt đầu, kế tiếp nhất định trừng trị thích đáng nàng.”

Quả nhiên họ hoàn toàn trở thành kẻ địch.

Ngọc tần gia thế mặc dù không phải nhà giàu có nhất nhưng nói thế nào, tổ tiên cũng là vì Đại Thanh lập được công lao hiển hách.

Khóc suốt mướt tổ cáo trước mặt hoàng thái hậu và hoàng thượng. Vốn Huyền Diệp không tin chuyện này, trong lòng hân Hoàn nhi chưa bao giờ thấy người này làm chuyện như vậy, không thêm quan tâm.

Chỉ là nàng khóc công vô cùng nhiều, khóc suốt cả buổi chiều, thái hoàng thái hậu cũng thật sự không thể nhìn được để cho Huyền Diệp cho gọi Thanh Hoàn tới đây hỏi.

Kỵ phi vừa đi tới đây đã nhìn thấy Ngọc tần ngồi một bên khóc thút thít.

Huyền Diệp mặt nghiêm túc hỏi “Kỵ phi, nàng không có việc gì thì bắt nạt nàng ấy làm cái gì?”

Kỵ phi tròn to cặp mắt, đáng vẻ rất vô tội: “Không có a, nô tì tuyệt đối không dám bắt nạt nàng ấy.”

Ngọc tần thấy vậy, lập tức quỳ xuống phản bác: “Hoàng thượng, Kỵ phi được hoàng thượng sủng ái nô tì tuyệt đối không có ý vu oan nàng. Mỗi ngày nay, mỗi lần nô tì gặp Kỵ phi nương nương đều hành lễ vâng lời dạy bảo, tuyệt đối không dám chống đối, bất kính. Nhưng hôm nay Kỵ phi nương nương cầm kiếm chỉ nô tì, nô tì thật sự chẳng biết tại sao, trong lòng sợ hãi, kính xin hoàng thượng minh xét.”

Huyền Diệp nhìn về phía Kỵ phi, ánh mắt nghiêm nghị nhưng nụ cười cực kì dịu dàng.

“Hoàn nhi, nàng cầm kiếm chỉ nàng ấy làm cái gì?”

Kỵ phi vỡ lẽ như chợt hiểu ra: “A ~ hoá ra là như vậy, ta chỉ đùa nàng thôi, không có ý định bắt nạt nàng.”

Ngọc tần uất ức nước mắt như tơ: “Hoàng thượng, nô tì chỉ cầu một cái công lý.”

Thanh Hoàn cười một tiếng: “Người phải công lý gì? Ngọc tần, người còn muốn trước mặt hoàng thượng đòi công lý? Thật không biết xấu hổ!”

Chưa từng nhìn thấy Thanh Hoàn đắc ý, cuồng vọng như thế. Câu nói sau cùng vừa nói xong Huyền Diệp giận tím mặt, một nữ hài tử lại có thể nói ra lời như vậy, quả thực là khiếp sợ.

Hắn thiên vị nhưng cũng không phóng túng!

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Kéo tay nàng lại, hơi thở lạnh lẽo: “Không lớn không nhỏ, không có quy củ! Trở về Tịnh Diệp đường suy nghĩ một tháng, không cho phép ra cửa!”

“Ta không đi! Ta chính là không đi, nàng chính là không biết xấu hổ!”

Hắn chưa bao giờ nghĩ nàng không hiểu chuyện như vậy, lúc này vẫn không biết thẹn mà nói xằng nói bậy, tay hung hăng ném nàng xuống đất, sức lực này cũng có chừng mực, nàng trượt chân té trên mặt đất.

Huyền Diệp lúc này hoàn toàn không thương hương tiếc ngọc: “Trẫm thấy người có vẻ rất ngán chức vị phi tử này, người không phải là ý vào địa vị cao hơn nàng sao? Được, hôm nay trẫm liền cách chức người! Người đâu!”

Tề Đức Thuận quỳ một bên, thấy lửa giận của hoàng đế.

“Kỵ phi nương nương trước điện thất đức, làm trái với thánh ý, cách chức!”

Tề Đức Thuận bối rối, vội vàng khuyên nhủ: “Hoàng thượng bớt giận, cách chức phi tử cần nghị kỹ!”

Huyền Diệp mắt bốc lửa, trong đầu toàn là lời nói xấu của nàng, điên cuồng hét lên một tiếng: “Nô tài lớn mật! Còn dám nói nhiều một câu mã son chém đầu người!”

Lần này trong cung lật trời!

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: MANG THAI

Kỵ phi nương nương từ trước tới nay luôn là người được thăng quan, làm gì có chuyện bị giáng chức, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa vừa mới bị giáng chức, đã xuống nhanh như vậy, không thể nào tin nổi.

Thật ra chính nàng cũng không tin, xưa nay cho là hoàng thượng luôn nhân nhượng với nàng, lại còn thích nàng nữa, căn bản không thèm tìm ra lí do mà trực tiếp cách chức, quá kỳ quái.

Nguyên quý nhân, Quế tần đã từng xảy ra chuyện với nàng trong lòng vui mừng thì vẫn vui mừng, nhưng đến tột cùng là bởi vì chuyện Ngọc tần hay là hoàng đế có nguyên nhân gì khác thì không biết được, ai cũng không dám ở trước mặt nhắc tới.

Trong 1 tháng sau, Thanh Hoàn sống trong Phật đường niệm kinh suy nghĩ, nghỉ ngơi cũng là phòng khách bố trí phía sau, có ma ma riêng trông coi.

Hoàng thượng hạ chỉ, trừ giờ cơm, bất cứ người nào không thể đi vào.

Thanh Hoàn trong lòng không vui là bình thường, từ từ thông suốt, có thời gian cả ngày, duy nhất có thể làm chính là an ủi mình. Nàng ngược lại không có gì kêu trời trách đất, vốn là hai ba năm này đã thành thói quen một mình ngăn người, cơ hội yên lặng không nói lời nào còn nhiều, cho nên cũng không thêm để ý những thứ này.

Qua hơn nửa tháng, Nhữ Văn sốt ruột. Xông vào thánh giá mà cầu cạnh hoàng đế. Hẳn là người cứng rắn, tức giận trong lòng vẫn chưa giảm, ai khuyên cũng không nghe. Mà Nhữ Văn cầu người không giống như Ngọc tần, trực tiếp kêu oan.

Trước tiên là nói về mấy năm trước nương nương nhất kiến chung tình, cả đêm thao thức với hoàng đế như thế nào, lại nói lúc không được triệu kiến lúc giết thời gian như thế nào, cuối cùng giao cả đời nàng cho hoàng thượng như thế nào. trước hết để cho Huyền Diệp biết người có hiểu được nữ nhân mà người biết hay không, tính tình nàng vốn là như thế nào. Tổng kết chính là sau khi vào cung tất cả cũng là vì hoàng thượng, không thể nào vô duyên vô cớ làm ra bất cứ chuyện gì.

Rất rõ ràng Huyền Diệp có lòng trắc ẩn, gác qua chuyện trước kia lập tức tha lỗi người nhưng rồi lại tiếp tục nóng lên, chuyện gì cũng mặc kệ.

Hôm nay chẳng biết tại sao lại có rất nhiều chuyện, về nàng, trong nội tâm có một loại mâu thuẫn, đại khái tâm tư này bắt đầu nảy sinh từ chuyện nàng cự tuyệt đi nam tuần ngày trước, trải qua chuyện này bộc phát ra. Lý trí cuối cùng cũng chiến thắng lời nói tẩy não của Nhữ Văn.

Kết quả Nhữ Văn bị phạt nửa năm tiền lương, cấm túc một năm, Thanh Hoàn lại bị tăng thêm một tháng suy nghĩ.

Trong lúc nhất thời, trong cung hỗn loạn, lòng người lung lay.

Thời gian này có việc mừng không thể vui hơn, phát hiện ra Ngọc tần mang thai. Thái y nói đã được một tháng. Thật đúng là chuyện tốt, Hoàn đáp ứng vừa nhận lệnh cấm túc bên này lập tức mang thai. Huyền Diệp dĩ nhiên là vui mừng, thật lâu không có chuyện vui như vậy. Lập tức đưa nàng một túi thơm hộ thể, phù hộ bình an.

Chỉ là nàng sung sướng còn chưa vui mừng được bảy tám ngày, lại ra khỏi một sự việc.

Tề Đức Thuận tự mình giám sát đưa thức ăn cho Hoàn đáp ứng, thấy Hoàn đáp ứng nôn khan một trận. Với thái giám mà nói, thường thấy những trường hợp như thế, lập tức có thể phán đoán ra chuyện gì. Thật là kinh hi lớn, Hoàn đáp ứng mang thai, chẳng phải hoàng đế sẽ vui mừng đến phát điên sao. Tự mình làm chủ phân phó người làm vội vàng kéo Thanh Hoàn đứng lên, ngồi ở một bên. Trời lạnh thế này, quỳ nhiều ngày trên nệm êm như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt thân thể. Sau đó vội vàng hồi cung đi báo cho hoàng đế, quên cả đi gọi thái y.

Đúng lúc Huyền Diệp cùng Ngọc tần, Nguyên quý nhân, Bình phi, Ôn quý phi thăm thái hoàng thái hậu, Tề Đức Thuận cười không ngậm miệng lại được, vội vàng quỳ xuống.

“Hoàng thượng, nô tài mới vừa đưa com cho Hoàn đáp ứng đưa com thực, Hoàn đáp ứng — mang thai!”

Lời này vừa nói ra, hoàng đế ngậy người, sau đó tiến lên, bắt hấn lại: “Người nói cái gì?”

“Nương nương nô khan, có lẽ là mang thai rồi.”

Vừa nói ra lời nói như vậy, nét mặt Huyền Diệp khiếp sợ, ngốc nghếch giống như bị đánh thuốc, sau đó lập tức cất bước ra ngoài.

Tề Đức Thuận vội vàng kêu thái y qua.

Thanh Hoàn còn không biết chuyện gì xảy ra, nghe được hoàng thượng giá lâm, vội vàng đặt ly trà xuống, cầm sách lên quỳ xuống, giả bộ niệm kinh Phật.

Cánh tay bị hấn đồng thời nhấc lên.

Nam nhân đối diện nàng cả người tỏa ra hàn khí, ánh mắt nhìn không thấu nhìn nàng. Kèm theo sức lực, do dạ dày lại buồn nôn rồi nôn một trận.

Huyền Diệp hai tay nâng mặt nàng, rút cuộc lộ ra nụ cười, cuối cùng cười ha ha .

Thanh Hoàn sắp bị hù chết, lời kéo cánh tay của hấn hỏi: “Công tử, công tử người sao vậy?”

Hấn cúi đầu ngậm miệng nàng, cạy mở đôi môi, hung hăng hôn một cái: “Còn không phải là sưong đến phát rò rỉ, nàng có đứa bé của trẫm! Từ nay về sau trẫm sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm hại nàng!”

Nàng lúc này mới hiểu ra tình cảnh mới vừa rồi, vội vàng khoát tay: “Không không không, hoàng thượng, người có lẽ hiểu lầm rồi. Ta không mang thai, ta không mang thai, ta đây hơn một tháng chưa cùng người. . . . Sẽ không mang thai, có thể là ăn quá nhiều. . . Không mang thai, ta vẫn phải tiếp tục quý gối thôi.”

Nói xong lại tiếp tục nôn khan.

Huyền Diệp ôm lấy nàng: “Hoàn nhi, con của nàng dù là nam hay nữ đều coi Dận Nhưng làm huynh trưởng, coi là thân huynh muội, về sau cùng hấn hưởng thụ vinh hoa phú quý.”

Thanh Hoàn không biết làm sao giải thích tóm lại thực vội, lại nhìn bộ dáng hấn vui sưong như vậy, trong lòng rất khổ sở.

Thái y đi tới Noãn Tâm điện, bắt mạch cho Thanh Hoàn. Bởi vì trước đây thân thể bị thương, cộng thêm mạch tượng của nàng vốn hỗn loạn, nhất thời mấy người cũng không tìm ra được.

Thanh Hoàn nhìn Hoàng đế giải thích: “Người xem, không có mang thai, ta chỉ là có xú không thoải mái, tuyệt đối không mang thai.”

“Nàng chưa bao giờ mang thai thì làm sao nàng biết nàng không mang thai?”

Nữ nhân nhìn hấn, không phản bác được.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thái y nói qua loa nói là vì dị ứng với thức ăn gần đây, không có gì đặc biệt, hỏi sơ sơ có chuyện gì không tốt xảy ra không. Huyền Diệp lặng lẽ ghé vào bên tai nói chuyện.

“Lần này kinh nguyệt tới chưa?”

Nàng lắc đầu một cái: “Còn chưa có, chỉ là không phải là có thai.”

Huyền Diệp 100% xác định, cánh tay ôm nàng: “Cái người nữ nhân này muốn ăn đòn phải không? Không cho nói lung tung, làm sao sẽ không có bầu!”

Cuối cùng thái y quyết định hai ngày nữa thân thể nàng ổn định, điều chỉnh tốt rồi sẽ chẩn đoán lại.

Nàng ở sâu trong cung niệm kinh không biết, nghe Tề Đức Thuận nói Ngọc tần mang thai lập tức đứng dậy đi tới.

“Ngọc tần mang thai?”

Tề Đức Thuận thay Hoàng đế nói: “Dạ, Ngọc tần nương nương có bầu một tháng rồi, chỉ là nương nương nhất định có sớm hơn nàng.”

“Nhanh như vậy!” Nàng thở dài nói, “Hoàng thượng sung hạnh nàng sao?”

Huyền Diệp nghĩ nàng có thai, áp chế tức giận: “Chuyện khác nàng không cần phải quan tâm, nàng so với bất cứ ai cũng quan trọng hơn.”

“Ta không quan trọng, chuyện của hoàng thượng quan trọng.”

Hắn cho là ghen, cố ý xệ mặt xuống nói: “Thanh Hoàn, chuyện của trẫm không cần phải thông báo cho nàng, nhanh về nghỉ ngơi.”

Nàng trừng mắt không biết làm sao biểu đạt, xoay người rồi đi lại trở về.

Đột nhiên hỏi hắn: “Công tử, đứa bé trên người ta nếu như là của người khác thì ngươi tính sao?”

Huyền Diệp nhìn nàng chằm chằm, chuyện này nhất định là không thể nào, bởi vì hơn một tháng nay đều nhìn nàng, một tác cũng không rời. Về phần trước, nàng hận không được mỗi ngày đều cùng hắn dính vào nhau, mắt nào có thể nhìn người khác?

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thanh Hoàn nhìn hắn cười cười: “Xem ra ngươi khẳng định là không rời. Hoàng thượng lâm hạnh nữ tử không có gì khó hiểu, nhưng có lẽ Ngọc tần nương nương này hơi khó hiểu đây.”

Hắn rất hiểu lòng người, cơ hồ lập tức hiểu ý nàng.

Nàng là người thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng là người chẳng quan tâm đến ai. Cho tới bây giờ tuy nhiều lần nhắc tới Ngọc tần nhưng nửa điểm ghen tuông cũng không có.

Huyền Diệp suy tư một khắc: “Tề Đức Thuận, sai mật thám trong cung, trẫm đã nhiều ngày không nghe tin tức rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: TRÔI QUA

Thật ra thì trong lòng Thanh Hoàn không hẳn là vui, hoàng thượng càng tốt với nàng thì nàng càng khổ sở.

Mở miệng liền hỏi: “Bởi vì ta mang thai cho nên ngươi mới thả ta ra ngoài, không truy cứu chuyện trước kia sao?”

Huyền Diệp đang dùng khăn lông ướt lau tay cho nàng, hắn biết nàng phải lấy được đáp án gì, nhưng hắn không muốn cho nàng đáp án.

“Đúng vậy, nếu không với lỗi này của nàng thì tại sao trẫm thả được?”

Nàng gần đây cực kỳ nhạy cảm, nghe được câu này không tiếp tục đáp lời.

Hắn biết trong lòng nàng không vui, không chấp nhận được lỗi lầm nào cũng chán không muốn nói ra những lời khác. Ôm nàng lên giường nghỉ ngơi.

Ánh mắt của nàng nhìn hắn: “Cũng sẽ không mang thai, không nên quá hi vọng.”

Bởi vì nàng lại diện khùng nên lúc này nổi giận không tốt, hơn một cái lên trán của nàng không lên tiếng rồi đi.

Buổi sáng hôm sau thái y đã chờ ở ngoài từ sớm, nàng vừa tỉnh lại mặc quần áo từ tể rồi tới bắt mạch.

Nàng cảm thấy rất may mắn, ngộ nhờ mang thai thật... Hai vị thái y tới, nhìn nét mặt bọn họ, trên căn bản có thể phán định tình huống. Huyền Diệp vừa hạ triều trực tiếp đến đây, thái y vô cùng bí thống nói cho hắn biết sự thật này.

Thanh Hoàn không để ý tâm tình mình như thế nào, theo dõi sắc mặt của hắn. Là thất vọng lại khó chịu. Ngay cả an ủi nàng cũng có chút qua loa. Nàng cái gì cũng không muốn nói, cũng không muốn hỏi. Chỉ cảm thấy rơi vào hầm băng vạn trượng, lạnh lẽo đáng sợ.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ta vẫn tiếp tục quý vậy, còn có mười ngày nữa.”

“Thanh Hoàn!” Ánh mắt hắn sắc sảo nhìn thẳng nàng: “Ngươi có vẻ rất rõ?”

Nàng nhìn hắn: “Cái gì?”

“Cái gì?” Hắn hỏi ngược lại: “Miệng ngươi lúc nào cũng nói yêu trẫm, vậy hành động này là sao? Ngươi yêu trẫm như vậy sao?”

Những lời này giống như là trực tiếp đánh trúng nàng, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa toàn thân lạnh cả người, hốc mắt mờ hồ, nước mắt trực tiếp chảy xuống, rơi không ngừng.

Nàng lại cười. Cuối cùng nhắm mắt lại xoay người muốn rời khỏi, lại bị kéo về.

Ánh mắt hần bốc lửa nhìn nàng: “Ngươi nói cho ta biết! Ngươi đến rốt cuộc đã làm cái gì? ! Tại sao ngươi phải làm như vậy! Tại sao!”

Cánh tay bị móng tay hần đâm vào rất đau, nàng giống như cảm thấy mình đang dần chết đi, không còn sức đứng thẳng. Duy nhất có thể lấy làm chính là tìm nơi dựa vào, tiến lên ôm sát hần.

Khi tất cả đều trở nên không chịu nổi thì hôn mê bất tỉnh, mở mắt nhìn thấy Ôn quý phi đang ho khẽ nhìn nàng.

“Hoàn nhi? Tỉnh chưa? Đừng trách ta ho khan đánh thức ngươi, trên người còn khó chịu không?”

Thanh Hoàn diện mạo tái nhợt không có chút huyết sắc nào.

“Hoàng thượng chỉ nói ngươi mấy câu, không nên thương tâm, hần sủng ngươi nhất, nói lời nặng như vậy chắc chắn trong lòng rất đau khổ, đừng lên ghi hận hần.”

Nàng không nói gì yên lặng ngẩn người, mở mắt cũng cảm thấy mệt, lại ngủ thiếp đi.

Lúc mở mắt lần nữa thì hỏi thăm cung nữ hầu hạ nàng ở Thục Cẩn cung: “Nhữ Văn đâu?”

Nữ hầu tử kia nói: “Bẩm Hoàn đáp ứng, Nhữ Văn cô nương bị hoàng thượng cấm túc một năm, bây giờ đang ở Tịnh Thục cung.”

Nàng dùng sức đứng dậy, toàn thân tê tê không chịu nổi. Cung nữ khuyên nàng nghỉ ngơi nhưng Thanh Hoàn vẫn cố đi.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Gió lạnh bên ngoài lạnh lẽo, cạo rát cả mặt.

Lúc trở về Nhữ Văn thấy dáng vẻ gầy yếu của nàng, khóc rống không thôi. Hai người giống như đồng sinh cộng tử, ôm nhau khóc lên.

Không có phong hào phi tử, tất cả quy cách đều giảm bớt.

Hai ngày này thức ăn còn không ngon bằng đồ ăn của nha hoàn trong phủ có trước kia trong phủ. Nhữ Văn nhìn thấy tiểu thư nhà nàng ăn hết miếng này đến miếng khác, úp mặt trên mặt bàn nước nở.

Nàng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, coi như đi tới hoàng cung này cũng là địa vị tôn sùng, chưa từng bị đối xử như vậy. die/nd;an'le'q;uyd;on Minh thì không sao, nhưng Thanh Hoàn lớn lên không gặp qua chuyện như vậy, trong lòng khó chịu, lập tức đứng dậy ra cửa muốn lý luận. Ra cửa vừa đứng gặp thái giám trong cung Ôn quý phi tới.

“Ô, Nhữ Văn cô nương, bây giờ định đi đâu?”

Nàng khóc đỏ mắt: “Nương nương của ta thân thể không tốt, ăn không quen thức ăn mang đến, ta muốn đi Ngự Thiện Phòng lấy vài thứ.”

Thái giám ngăn lại: “Cô nương cũng không nên kích động, ngài bị hoàng thượng cấm túc, ra cửa chính là cãi thánh chỉ, sẽ bị roi đầu. Hôm nay ta đi tới là mời Hoàn đáp ứng ra ngoài dự tiệc, Ôn quý phi mời các vị nương nương, lập tức bắt đầu, nhanh đi thông báo thôi.”

Thanh Hoàn không muốn đi chút nào, chỉ là hoàng cung này trừ Ôn quý phi ước chừng không có ai tốt với nàng, nghĩ tới nghĩ lui vẫn mặc quần áo tử tế một mình theo hần đi.

Mặc dù địa vị không cao nhưng Ôn quý phi vẫn khách khí lễ nhượng với nàng như cũ.

Nàng thường ngày cũng quen không có quy củ, hôm nay theo thói quen, an vị ở một bên chẳng quan tâm.

Trong lòng Ngọc tần đã sớm nghĩ ra lời nói độc ác, lập tức mở miệng nói chuyện: “Hoàn đáp ứng dám ngồi ở đây thật có phong thái Kỵ phi nương nương trước đây nha.”

Người khác nói không sao nàng nói, Thanh Hoàn quyết định phản bác lại.

“Ngọc tần, địa vị gì đó không quan trọng, coi như cung nữ thì như thế nào? Ngươi mang thai, hoàng thượng đối với ngươi không tồi, hiện tại cười trang điểm xinh đẹp, nhưng ngươi cảm thấy làm bộ làm tịch như vậy thì tốt hơn sao?”

Ngọc tần nhất thời đỏ mặt, lập tức đứng lên: “Giọng điệu Hoàn đáp ứng thật lớn nha! Ngươi thấy bốn cung không hành lễ chính là dĩ hạ phạm thượng, theo quy củ thì phải bị đánh gãy!”

Thanh Hoàn cười lên: “Ngươi thật là khôi hài, ta phạm vào ngươi thì như thế nào?”

Ôn quý phi lúc này ngăn trở: “Được rồi, ầm ĩ cái gì, Hoàn đáp ứng không hành lễ là được hoàng thượng ân chuẩn, hoàng thượng nếu không nói thu hồi

vậy thì có thể miễn đi lễ nghi.”

Thanh Hoàn đứng lý không tha người: “Ngọc tần, trong bụng ngươi đứa bé là vô tội, nhưng ý vào đứa nhỏ trong bụng ở trước mặt ta làm mưa làm gió ngươi cảm thấy vinh quang vô hạn sao?”

“Hoàn đáp ứng!” Nàng giận dữ kêu chói tai: “Vài ngày trước bị ngươi bắt nạt, ngươi chức cao ta không dám nhiều lời, hoàng thượng đã giáo huấn ngươi thế nào, cũng bởi vì chính đứa bé của mình không có nên ghen ghét ta sao?”

Thanh Hoàn nhìn nàng cười ha ha: “Trên đời này có lẽ người khổ nhất là hoàng thượng rồi.”

Nói xong xoay người rời đi.

Nguyên quý nhân, Định phi, Bình phi còn chưa kịp đến cửa thấy tình huống này nhất thời, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chỉ là Ngọc tần này thật sự tức không nhịn nổi, trực tiếp kêu thái giám ngăn Hoàn đáp ứng lại.

Đã lâu không luyện võ nhưng uy lực một đá cũng không giảm. Ba cái liên đá hai thái giám vẩy lại nằm trên mặt đất. Rất tiêu sái rồi đi.

Ôn quý phi thân thể không tốt, chuyện náo loạn này khiến họ khan không ngừng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nàng bị bệnh, hoàng thượng hoàn toàn tức giận, nghĩ muốn khôi phục phong hào tiếp tục làm phi, xem ra không có cần thiết này. Chuyện này sợ rằng chắc chắn sẽ bị đẩy vào lãnh cung thật sự.

Lúc mới vào đông, than lửa ít hơn năm trước rất nhiều, cả ngày rét buốt, lạnh lẽo.

Như Văn hoàn toàn không biết Thanh Hoàn gần đây vui hay buồn. Trước nàng quả thật không thêm để ý hoàng đế đối xử với nàng tốt hay không tốt, nhưng hôm nay trong lòng không lo lắng chút nào, cả ngày một bộ dáng: thế giới thật tốt đẹp.

Buổi tối hơi lạnh, nàng mặc y phục đầy đủ, cầm kiếm chuẩn bị đi ra ngoài.

Như Văn lôi kéo nàng: “Tiểu thư, ngươi muốn làm gì à?”

“Đi bắt trộm.”

“Chuyện bắt trộm này không cần đến người đâu.”

Thanh Hoàn cười nói: “Cần, phải cần chứ.”

Nói xong sải bước nhảy tới, thái giám canh giữ nơi này đã bị đánh thuốc mê ngất đi rồi.

Theo tin mật thám, không, phải là đặc biệt nghe lén, tối nay có tiết mục trình diễn rất hay.

Nàng núp ở một cái góc nhỏ len lén chờ, gặp chuyện này không hành động thật sự có chút băn khoăn.

Qua giờ tỵ, cả hoàng cung lâm vào trạng thái an tĩnh lạnh lẽo. Một cô gái che mặt đi tới, nam tử kia vừa nhìn thấy lập tức ôm nàng rồi hôn. Càng ngày càng khoa trương, quần áo càng ngày càng bị xé mở nhiều.

Đến lúc không nhìn nổi nữa, nam tử nhỏ giọng nói: “Đứa bé là của ta sao?”

Đôi bàn tay trắng như phấn của Ngọc tần thả khỏi người hắn: “Đứa trẻ không phải của chàng thì còn là của ai chứ?”

Nam tử ôm lấy nàng quay một vòng: “Đứa bé của chúng ta cũng có thể lên làm hoàng tử.”

Thanh Hoàn hừ một tiếng, hừ không quan trọng nhưng nam tử giống như người tập võ lập tức cảm thấy được.

Nhẹ giọng nhìn bên này: “Ai?”

Hoàn nhi nắm kiếm im lìm bất động.

Hai người đã chậm rãi tới gần bên này, Thanh Hoàn cắn răng một cái nhảy xuống.

Ngọc tần cả kinh thất sắc: “Hoàn đáp ứng?”

Thanh Hoàn cười lạnh nhìn nàng nói: “Không tặc a, thật có bản lĩnh! Đứa bé của hắn làm hoàng tử, tính toán thật tốt.”

Nếu là nói ra chỉ sợ sẽ bị tru di cửu tộc.

Nam từ đột nhiên tiến lên bắt, Thanh Hoàn rút kiếm ra.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Coi như là thường ngày luyện kiếm có chút hiệu quả, nhưng mà võ công chênh lệch nhiều, nàng rõ ràng cảm thấy mình căn bản không phải là đối thủ của nam nhân này, lập tức gọi cứu mạng.

Gọi hai tiếng, kiếm trong tay bị đánh rơi.

Nam nhân bóp cổ nàng, đè trên mặt đất, sức lực mạnh đến nàng cơ hồ cảm thấy trước mắt đầy pháo hoa, sau đó thân thể như rơi thẳng xuống địa ngục, tốc độ càng ngày càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Đang bay trong không gian đen như mực, chợt nghe tiếng nói nhu tình tựa thủy, giống như ở ngay bên tai: “Hoàn nhi.”

Trong nháy mắt khôi phục bình thường tay cầm kiếm dùng hết sức đâm vào người đàn ông.

Lần đầu tiên nàng giết người, lần đầu tiên trực tiếp đối mặt với khuôn mặt dữ tợn như thể té xuống đất hôn mê bất tỉnh, Ngọc tần bị sợ hét lên một tiếng.

Mà sau khi Thanh Hoàn dùng hết sức lực thì thân thể té xuống đất. Quan binh tuần tra chung quanh nghe thấy tiếng đã đi tới.

Ngay từ khi bắt đầu, nàng đã không nói thật, không lộ ra chân tướng, đơn giản là vì giữ danh dự của hoàng thượng.

Huyền Diệp đã trải qua rất nhiều chuyện, sớm đã không còn đau lòng. Nhưng nhìn thấy dấu vết to như thể trên cẳng cổ nàng lại rất đau, còn mở to mắt mỉm cười với hắn, giống như thật sự không có chuyện gì xảy ra.

Hắn ngo ngắc vuốt mặt của nàng, Thanh Hoàn hỏi hắn: “Người đau lòng không?”

Hắn không lên tiếng, sớm đã không còn tim, sao có thể đau lòng?

“Vài ngày nữa trở lại thăm nàng.”

Hắn nói qua vài ngày thì phải qua thật lâu thật lâu sau, lâu đến nỗi bảo tuyết rất lâu đã ngừng mà vẫn chưa đến. die'nda[n'l'eouy;don Nghe nói gần đây hoàng đế vẫn bận chiến sự ở Đông Bắc, không rảnh để ý hậu cung, đối với người nào cũng bị mất hứng thú.

Như này là tốt nhất, hắn không thích nàng cũng không thích người khác.

Tuyết bay đầy trời, sống đây cực kỳ nhàm chán. Nhữ Văn che dù cùng nàng ở trong sân chơi. Mãi mê nô đùa ra đến tận cửa, lúc chạy đi thậm chí còn quên không mang ô theo.

Hôm nay tâm tình tốt, vận số cũng tốt.

Đi không bao xa, đã nhìn thấy một người con trai, mọi người đi theo sau hắn ở đằng xa, chỉ có một mình hắn tản bộ ở phía trước.

Lúc Thanh Hoàn đi tới, Tề Đức Thuận nháy mắt ý bảo nàng không đi về phía trước.

Cô nương này quân sao được nhiều như vậy, đạp tuyết chạy thật nhanh đến bên người hắn. Ý muốn nhảy lên lưng hắn.

Huyền Diệp sợ hết hồn, tuyết lớn như vậy, hắn vội vàng xoay người đỡ nàng sắp ngã xuống.

Lần nữa ôm hắn, tay vươn vào trong áo khoác, đầu găt gao chôn ở lồng ngực hắn

“Có lạnh hay không?”

Nàng lắc đầu một cái.

“Có đói bụng không?”

Nàng lắc đầu một cái.

“Có nghĩ đến ta?”

Nàng gật đầu một cái.

Huyền Diệp đưa tay mở cái ô bên tay.

“Trăm đối xử với nàng không tốt như vậy vì sao còn vẫn quấn lấy ta?”

Thanh Hoàn nghe lầm chăng?

Nàng buông tay ra ngẩng đầu lên: “Có thể nói mình như vậy sao?”

“Trẫm không đối xử với nàng bằng một phần vạn nàng đối với ta.”

“Ha ha.” Ánh mắt của nàng cong cong cười lên, “Người thật đúng là kỳ quái, lúc mới vào cung dặn ta không coi người là hoàng đế, trước đó vài ngày lại nhất định bắt ta coi người là hoàng đế, người hiện tại lại không coi mình là hoàng thượng. Tuy nhiều lúc ta không hiểu biết, nhưng sống cùng với người lâu như vậy, có một số việc cuối cùng vẫn phải hiểu. Người giỏi như người không cần thiết phải đối tốt với người khác, vốn là dùng để ngưỡng vọng chứ không thể sử dụng được.”

Huyền Diệp bỗng chốc bị nàng chọc cười, nữ nhân này trưởng thành nhiều lắm, thân thể đã nảy nở, khuôn mặt cũng quyến rũ hơn, ánh mắt cũng thay đổi.

Biến chuyển như vậy dường như hẳn rất thích.

Hắn nhàn nhạt nói: “Người khác mắng chết trẫm, nói trẫm bất cận nhân tình. Chỉ là trẫm bất cận nhân tình với người khác rất ít nhưng với người lại rất nhiều. Nhưng trẫm biết, nếu xử phạt người khác, họ sẽ đau lòng và ghi hận, còn xử phạt nàng, trẫm chỉ cần quay đầu lại, nàng nhất định vẫn còn ở đó.”

“Không!” Nàng cười nhìn hắn: “Lúc thành thân với chàng đã nói vĩnh viễn không biệt ly, ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa.”

Huyền Diệp cúi đầu suy nghĩ, nhìn nàng: “Hoàn nhi của trẫm càng ngày càng hiểu chuyện, thành người lớn rồi.”

Nàng ngẩng đầu đưa tay sờ cằm của hắn, rất nghiêm chỉnh hỏi: “Công tử, người bao nhiêu tuổi rồi? Già rồi sao?”

Hắn nhỏ giọng cười nói, đã lâu không cười như vậy “Trẫm là chừng chạc.”

Có chút râu ria nhỏ nhỏ, cũng thật có chút không quen. Đôi mắt nàng vẫn chăm chú nhìn hắn không ngừng, nhón chân lên muốn xem cẩn thận.

Cuối cùng vẫn là bị cường hôn.

Là hắn bị nàng cường hôn.

Mấy năm này trừ nàng còn có thể cho hắn một chút động lực hôn mê chứ người khác thì không có cơ hội này.

Sau khi hôn xong, nàng nhìn hắn, thoáng lúng túng.

Rất nghiêm túc hỏi hắn: “Người cứ làm như bị ép vậy?”

Hắn gật đầu một cái.

Nhất thời mắc cỡ đỏ bừng mặt, xoay người chạy rồi đi.

Cứ như vậy nhìn nàng đập bảo tuyết xấu hổ chạy đi, nửa đường không cẩn thận còn vấp ngã. Cơ hồ lập tức tưởng tượng ra dáng vẻ quẫn bách của nàng.

Đầu mùa xuân năm sau là tuyển tú ba năm một lần, dĩ nhiên là năm trước nhưng vì hoàng đế đi tuần tra phương Nam mà trì hoãn một năm, cho nên năm nay chuẩn bị từ rất sớm.

Trong cung, bầu không khí rất trầm lắng, không có sức sống. Thái hoàng thái hậu tuổi đã lớn không tham dự chuyện này, tất cả mọi chuyện đều là Ôn quý phi cùng ma ma lớn tuổi trong cung phụ trách.

Mà bắt đầu chuẩn bị từ năm trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 30

Huyền Diệp không hề hứng thú với chuyện này, chiến sự phía bắc càng ngày càng kịch liệt, vì để chi tiêu tiết kiệm, yêu cầu tất cả đều giản lược. Toàn bộ lễ nghi cưới vợ của vương cung đại thần đều phải giảm bớt.

Từ sau khi hai người gặp mặt trong trời tuyết, trừ lúc thỉnh thoảng nhớ nàng, muốn nàng phát điên còn không trên căn bản, cả mùa đông này đều do Ôn quý phi phục vụ.

Trời dần dần ấm, tú nữ ở các địa phương cũng bắt đầu vào kinh thành.

Trước khi chọn lựa, Ôn quý phi đưa danh sách lên, Hoàng đế không rảnh nhìn cái này, chỉ lúc trở về nghỉ ngơi buổi tối, nàng mới có thể nói với hán tử người.

Ngày sinh, cảm tình con gì vẫn phải nói đầu tiên.

Lần này hán tử quyết định tất cả, như vậy mọi việc sau này muốn làm hay là trong vòng năm năm tới sẽ không phải cách chức ai.

Những tú nữ đọc đủ thứ thi thư đầy tài hoa đều bỏ qua.

Ôn quý phi có chút kỳ quái khẽ cười nói: “Hoàng thượng từ trước tới nay luôn thích nữ tử có tài văn chương, tại sao giờ đều bỏ qua?”

“Đọc nhiều sách vở thì tính toán nhiều, trăm không thích nữ nhân như Nguyên quý nhân.”

“Nguyên quý nhân gần đây đã hiểu chuyện hơn rồi”

Huyền Diệp cười một tiếng: “Hiểu chuyện thì thế nào, Hoàn nhi vẫn ở đây, không cần nàng ta.”

Ôn quý phi không nói nữa.

Nói đến mấy người hán tử liền mệt mỏi. Ôn quý phi nhẹ nhàng kéo chân cho hán tử, không dám cử động nằm ở bên gối. Ngày nào cũng như thế.

Nàng mặc dù năm hơn 30, nhưng trong lòng có lúc vẫn có chút muốn, nội tâm không ngừng nhộn nhạo.

Nhiều ngày như vậy hán tử cũng không chạm vào nàng. Nữ tử luôn dụ dỗ hiểu chuyện trước mặt hán tử, nếu nói ra những chuyện này chỉ sợ rằng hoàng thượng mất hứng, khéo ngày sau cũng không tới nữa.

Dường như đã thành thói quen, thói quen chú ý đến từng cử động của hoàng thượng, hán tử hơi ho khan một cái lập tức cảm thấy được.

Vội vàng đứng lên: “Hoàng thượng khó chịu chỗ nào?”

Hán tử cũng không mở mắt, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì, ngủ đi.”

Xoay người, đầu hướng ra phía bên ngoài.

Sáng sớm Thanh Hoàn đứng ở bên ngoài chờ, Huyền Diệp nhìn thấy nàng có chút sốt ruột.

“Chuyện gì?”

Nàng nhìn hán tử, đôi môi muốn mở miệng, rốt cuộc không nói ra, chỉ là cười một tiếng: “Tim nhảm, ngại quá.”

Nói xong cũng chạy ra.

Tề Đức Thuận giúp hoàng đế mặc quần áo, Ôn quý phi bụng chậu nước rửa mặt tới lau mặt.

“Hoàn đáp ứng tới sao?”

Hán tử ừ một tiếng.

Ôn quý phi biết gần đây trong lòng hoàng đế không vui, cho nên không có nói thêm cái gì.

Ôn quý phi theo ý hoàng đế, báo tên họ mấy người cho họ bộ, đến lúc đó những người này trực tiếp vào cung làm thị nữ bình thường không cần gặp mặt trên điện, cũng không thể để bất kỳ vương cung quý tộc nào lấy làm phúc tấn.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đã qua một năm nên bây giờ chuẩn bị chỉ mất hơn nửa tháng, những người còn lại thân thể đều thích hợp, là những nữ tử Mãn tộc mỹ mạo đoan trang.

Hoàng thượng không có thời gian đi điện chọn, thái hoàng thái hậu thật sự không yên lòng, mặc trang phục, được mọi người vây đỡ cùng Ôn quý phi đi.

Nữ tử nào dung mạo cũng xuất chúng, trẻ tuổi xinh đẹp.

Thái hậu muốn tuyển người hào phóng hiểu lễ, phải hiểu hoàng đế, thay hán tử chia sẻ nỗi lo.

Chuyện chính trị trong triều đã không cần phải kết thân để mở rộng thế lực nữa, đơn giản hỏi mấy câu, chuyện sau đó đều giao cho Ôn quý phi.

Buổi tối những tú nữ này thông nhất được an bài đến những địa phương khác, mặt hoàng thượng mặt còn chẳng thấy nên cũng sẽ không có bất kỳ ý muốn lật bảng hiệu tìm bọn họ.

Mặc dù chọn những cung nữ này nhưng chọn sách phi vẫn còn cần hoàng đế tự mình hạ khẩu dụ thánh chỉ.

Chỉ là hiện tại chánh sự bận đến mức không thể quan tâm đến tình hình bên này, những ngày qua đều gấp gáp tìm cách đánh tiếp phương bắc.

Chỉ hoàn một lúc mà đã gần một tháng trôi qua.

Hiện tại ở ngự hoa viên, hoa nở rộ hân không dễ dàng buông lỏng một lần, không người dám quấy rầy, một người lẳng lặng đi ở phía trước, sau lưng một đám người đi theo ở phía xa.

Tề Đức Thuận bị thái hậu cùng Ôn quý phi nhắc nhở mới dè dặt nói: “Vạn tuế gia, tú nữ mới tuyển đều ở Uyển Y cung, nếu không tối nay nô tài phân phó kính sự phòng để hoàng thượng nhìn một chút?”

Hắn không lên tiếng, đưa tay nhìn nhánh cây đâm chồi nảy lộc.

Hoa mẫu đơn bên cạnh nở rộ.

Những lời này không hỏi được vì vậy đã nhanh chóng ngậm miệng nói sang chuyện khác.

“Đây là những cây mà thu năm trước chuyển từ Lạc Dương đến, không ngờ mới vào thu mà đã nở đẹp như vậy.”

“Hoàn đáp ứng gần đây như thế nào?”

Hoàng đế đột nhiên đổi đề tài, Tề Đức Thuận vội vàng đáp lời: “Hoàn đáp ứng mấy ngày nay đều không ra khỏi cửa, ngày hôm qua lúc nô tài đưa chút điểm tâm thấy nàng ngồi ngẩn người.”

Huyền Diệp gật đầu một cái.

Hoàng đế đến Ngự Hoa Viên tất cả mọi người đều muốn tản ra. Hắn yên lặng dạo bước. die'nduan'le;qu'yd.on Mấy ngày gần đây quá mệt nhọc, mệt đến mức cơ hội nghỉ ngơi cũng không có.

“Chiều tà, lá rụng, in bóng nước - chìm dần trong ngọn sóng lăn tăn - đôi mắt người đầy đau thương trên cầu -”

Không trung bay tới một giọng nữ trong trẻo, âm điệu du dương, giọng điệu rõ ràng, đoạn giữa còn đôi giọng rất là đáng yêu, không biết người nào biên khúc mà có thể biến những từ ngữ tương tư hát lên trong trẻo động lòng người như thế

Tề Đức Thuận sợ hoàng đế giật mình liền vội vàng đi tới ngăn hát tiếp.

Huyền Diệp không có bất kỳ vẻ mặt gì, chuẩn bị đi, lại nghe thấy âm thanh nữ tử trong trẻo hô: “Hoàng thượng thấy ta liền đi sao?”

Âm điệu thật giống như ngày xưa, nhớ tới cô gái năm đó vừa mới mười sáu tuổi, cặp mắt linh động xinh đẹp đuổi theo hỏi hắn: “Công tử, ngươi có thể cưới không?”

Lúc này mới xoay người, lá gan nàng rất lớn, cười khanh khách nhìn hắn, mặt dương dương, bộ dáng hả hê, mắt vừa lớn vừa sáng, trẻ tuổi giống như nàng ba năm trước đây, trong lòng đột nhiên có hạo cảm

“Trẫm là thấy cô nương xinh đẹp, có chút không dám nhìn thẳng.”

Cô gái mắt cong cong cười, cực kỳ xinh đẹp.

Quý xuống dập đầu lạy ba cái: “Nô tỳ tên là Linh Thanh, Tương Hồng kỳ (*), gia phụ là tổng đốc Trực Lệ, Bắc Tây Lặc.”

(*): Bát Kỳ hay Bát Kỳ Mãn Châu hay Mãn Kỳ là một tổ chức quân sự đặc sắc của người Mãn Châu và cũng là đội quân hùng mạnh trong lịch sử Trung Hoa đã đóng góp công lao to lớn trong cuộc chinh chiến giữa nhà Thanh và nhà Minh.

Gồm có theo thứ tự từ cao xuống thấp

- Cao nhất là Chính Hoàng kỳ (Cờ Vàng chính)
- Thứ đến là Tương Hoàng kỳ (Cờ vàng nhạt hay Cờ Vàng có viền, ví dụ: Vàng viền đỏ),
- Chính Bạch kỳ (Cờ Trắng chính)
- Chính Hồng kỳ (Cờ Đỏ chính)

- Tương Bạch kỳ (Cờ màu Sữa hay Cờ Trắng viền)
- Tương Hồng kỳ (Cờ Hồng hay Cờ Đỏ viền)
- Chính Lam kỳ (Cờ Xanh chính)
- Tương Lam kỳ (Cờ màu Xanh lơ hay Cờ Xanh viền)

Các bạn có thể tham khảo thêm tại đây: https://vi.wikipedia.org/wiki/Bát_Kỳ

Huyền Diệp gật đầu một cái: “Nàng đứng lên đi.”

Nàng khẽ cười rất hào sảng nói: “Tạ hoàng thượng.”

Hoàng đế không nói lời nào, Tề Đức Thuận cùng Linh Thanh đứng ở một bên không dám lên tiếng.

Một mình hắn nhìn phương xa một khắc, sau đó cất bước, từ từ rời đi, lúc đi tùy ý nói một câu: “Trước hết phong quý nhân, hóa đơn vệ, Vệ quý nhân.”

Âm thanh cô gái thanh thủy, quỳ xuống khấu đầu, âm thanh rất lớn vang vọng nói: “Tạ long ân hoàng thượng.”

Hoàng đế bước đi, Linh Thanh vội lấy ra bạc, chu môi cười nói: “Cảm ơn ngài, về sau ta được sủng ái nhất định không quên công công.”

Tề Đức Thuận vội vàng đẩy ra: “Ô, nô tài không dám nhận. Xin Vệ quý nhân hãy cất đi, nô tài vì hoàng thượng phân ưu vì nung nung làm việc đây đều là phải, chỉ mong chờ nung nung phục vụ tốt hoàng thượng, tương lai thiên từ nhiều con cháu, vì Đại Thanh tạo phúc.”

“Ha ha.” Linh Thanh cười nói: “Ngươi đúng là người giỏi nói chuyện, cảm ơn.”

Đại khái được nàng đề mắt khiến Tề Đức Thuận cũng cười, đẩy bạc lại rồi vội vàng chạy tới chỗ hoàng đế.

Buổi tối hoàng thượng quả thật lật bảng hiệu Vệ quý nhân. Mười ngày về sau, trừ sống ở Càn Thanh cung, còn bên ngoài, trên căn bản đều ở nơi của Vệ quý nhân và Ôn quý phi.

Người mới vừa được cung chiêu, người cũ càng thêm bị quên mất không còn một bóng.

Lần trước cầu xin hắn là muốn thả Nhữ Văn. diea'nda'nleq;uy/do;n Nhưng nhìn thấy hắn mất hứng, sợ lúc ấy mà nói, khẳng định sẽ chết thẳng cẳng.

Cho nên hôm nay tới đây có nhân tố thiên thời địa lợi nhân hòa. Thứ nhất, bọn họ đã lâu không gặp, hắn sẽ không nổi giận đâu. Hơn nữa cũng sắp đến ngày sinh nhật của mình, ít nhiều gì cũng cho ít mặt mũi chứ.

Ăn mặc cực kỳ xinh đẹp, kết quả Tề Đức Thuận lại ngăn không cho nàng đi vào.

Đình nghỉ mát này, có gì hay mà phải ngăn, thật là.

Thanh Hoàn trừng mắt: “Tề công công, đã lâu ta không thấy hoàng thượng, tần phi nào tới mà muốn gặp hoàng thượng lại khó như vậy?”

Hắn cúi đầu chịu tội: “Hiện hoàng thượng đang ở cùng nung nung khác, không tiện thấy ngài. Ngày mai quay lại, nô tài khẳng định trước tiên là để cho ngài thấy.”

“Ta mặc kệ! Có người khác ở thì thế nào, người ngăn ta nữa ta sẽ kêu lên.”

Tề Đức Thuận quả quyết không dám chọc giận nàng, cô nung nung này mà phát điên lên, sợ không ai ngăn được.

Nghiêng người sang, nàng vui sướng chạy đến bên cạnh hoàng thượng.

Đang lúc đi nhanh, đột nhiên lại đi chậm lại, rón ra rón rén đi.

Vệ quý nhân đối diện nhìn thấy nữ nhân này có chút ngạc nhiên định nói, Thanh Hoàn lập tức gợn tròn lên ý bảo nàng đừng phát thanh.

Chỉ là ý bảo của nàng không có tác dụng, nữ tử đối diện hoảng sợ nói: “Hoàng thượng cẩn thận sau lưng.”

Huyền Diệp nghe được lời nói, theo thói quen lập tức đứng lên, tay vung thẳng tấp chia vào cánh mũi nàng.

Thanh Hoàn che lỗ mũi đau, nước mắt đảo quanh.

Huyền Diệp sợ hết hồn, trực tiếp từ trên eo nàng rút khăn tay lụa ra, che ở mũi của nàng.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Nàng bị chặn lên miệng nhưng cũng không quên phản bác: “Là người không cẩn thận có được hay không.”

Chảy một chút xú máu, Huyền Diệp cau mày giúp nàng lau.

“Có muốn bôi một chút thuốc phía trên hay không?”

Thanh Hoàn lắc đầu một cái: “Không cần, chỉ sợ hít vào lại trúng độc.”

“Nói bậy!”

Hai người thân mật đối thoại hoàn toàn bỏ quên Vệ quý nhân đối diện.

Rốt cuộc khá hơn một chút, hần buông tay ra, lại khôi phục về mặt lúc trước.

Thanh Hoàn nghiêng mặt nhìn hần, trực tiếp mở miệng: “Công tử, người thả Nhữ Văn đi, nàng ngồi lì ở chỗ đấy bốn, năm tháng rồi. Bình thường lúc ta đi ra ngoài cũng không có ai đi cùng, bị bắt nạt cũng không có ai báo tin.”

“Nàng sẽ chịu bị bắt nạt?”

“Còn không phải sao, nếu không phải là ta cơ trí, năm ngoái đã bị bóp chết, hiện tại trên cổ vẫn còn có thể nhìn thấy dấu tay đây này, người xem một chút đi.”

Hần không trả lời của nàng..., ngược lại nhìn về phía Linh Thanh, đến lời nói cũng không chen vào được.

“Nàng là Vệ quý nhân, lúc tới nàng còn chưa hành lễ với nàng ấy.”

Thanh Hoàn lúc này mới nghiêng đầu cẩn thận, nhìn chăm chú người này. Khuôn mặt trẻ trung, ngây thơ như tinh linh.

Rất nghe lời đứng dậy hành lễ: “Tham kiến Vệ quý nhân, Vệ quý nhân cát tường.”

Vệ quý nhân ngẩng đầu lên nhìn nàng gật đầu một cái: “Người chính là Hoàn đáp ứng?”

Thanh Hoàn vẫn cong người thỉnh an nàng ta, đối với nàng ta rất khách khí nói: “Người gọi Thanh Hoàn là được rồi.”

Vệ quý nhân tuổi còn quá nhỏ, ý vào trẻ tuổi lại khéo léo quan sát nàng một phen: “Ồ trong cung vẫn không nên kêu tên, người đứng lên đi.”

Chiều này ngày trước nàng đã từng dùng, nhất thời cảm thấy tình hình không ổn.

Lập tức hướng về phía Huyền Diệp nói chuyện: “Hoàng thượng, trước đó vài ngày người nói muốn đưa ta khuyên tai, bây giờ còn chưa có nhận được đây.”

Hần giống như người ngoài cuộc, thân nhiên nói: “Trẫm cảm thấy khuyên tai này Vệ quý nhân đeo thích hợp nhất, đã đưa cho nàng ấy rồi.”

Thanh Hoàn cơ hồ thua hoàn toàn.

Cầu chuyện, hoàng thượng không tính đồng ý, danh phận lại không cao, gặp người thì phải hành lễ, cuối cùng chuyện đã đồng ý với nàng ngược lại đưa cho người khác.

Ba lý do đều không được chấp nhận.

Nàng nhìn ra hoàng thượng rất thích nữ tử này. Vốn là nên đi, nhưng thật vất vả gặp mặt một lần, trong lòng không bỏ được, máu ấm trong người nói với nàng, không cần đi, không cần đi.

Lần đầu tiên mặt dày mày dạn đứng im bất động.

Vệ quý nhân nhỏ giọng cùng Hoàng đế nói chuyện cười, nàng tựa tại cây cột nhìn phong cảnh phía ngoài, tiếng cười kia đối với nàng mà nói có chút không quen và rất chói tai, rốt cuộc nhẹ nhàng bước chân từ từ tránh ra.

“Thanh Hoàn.”

Cô gái nghiêng đầu sang chỗ khác, gió nhẹ thổi bên tai, tóc che khuất đôi mắt.

Hần chỉ nhìn nàng một chút, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: THÀNH KHÔNG

Thanh Hoàn thất hồn lạc phách rời đi. Ba năm này, trước nàng luôn là người ngồi ở bên cạnh hắn. Bây giờ nàng là tân phi thứ bao nhiêu trong lòng của hắn. Nhưng trên đời này, nhiều người như vậy nhưng có ai có thể yêu hắn không lời nào tạt được hơn nàng.

Lúc trở lại, lộ ra vẻ mặt, Nhữ Văn cũng biết chuyện chưa thành công, vội vàng cười hi hi lôi kéo nàng: “Không sao á..., dù sao về sau người ở cùng với ta là được rồi.”

“Nhữ Văn, hoàng thượng đã từng thích ta sao?”

Nhữ Văn sững sờ, cười ha ha đứng lên: “Tiểu thư, người vào cung ba năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng hỏi cái vấn đề này.”

Nàng sững người, nhẹ giọng nói: “Chưa từng hỏi sao?”

Nhữ Văn lắc đầu một cái: “Chưa từng hỏi, nếu trước khi vào cung người hỏi một chút nói không chừng bây giờ không ở trong cung này đâu.”

Thanh Hoàn khước miệng cười cười: “Có vẻ hắn có người trong lòng rồi.”

“Người nói là Vệ quý nhân.”

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Người biết sao?”

“Ta dù ngày ngày ở chỗ này cũng biết, chỉ là tiểu thư người cho dù có biết rõ cũng giống như trước kia, coi như gió thoảng bên tai, cuốn bay tất cả. Làm thế nào cũng coi như nghe không thấy.”

“Hoàng thượng tốt với nàng ấy sao? Có tốt với ta không?”

Nhữ Văn cười nói: “Tiểu thư, ta dám khẳng định trước khi vào cung, hoàng thượng khẳng định lừa ngươi. Cái gì mà một năm chỉ gặp mấy lần. Mấy ngày trước, một vị lão ma ma nói hoàng đế Thái tông vừa trị gia vừa sủng phi, mỗi ngày đều gặp nhau, ngày nào cũng nắm tay, cùng ở chung một chỗ, làm gì có chuyện tách người trong lòng ra lâu như vậy. điển;da;nlequydo/n Ta tách khỏi tiểu thư một ngày đã không muốn, nếu là hai ba tháng không phải nhớ đến chết sao? Vệ quý nhân được sắc phong mười ngày, ngày nào cũng ở cùng hoàng thượng, tiểu thư thấy có tốt hay không?”

Thanh Hoàn khẽ gật đầu một cái, tựa như đã hiểu, đi tới phòng nằm xuống nghỉ.

Hai ngày nay nàng thật kỳ quái, vô cùng kỳ quái. Nàng đa sầu đa cảm chưa bao giờ vượt qua hai ngày, đến bây giờ vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Trước khi vào cung, trong phủ tổ chức sinh nhật cho tiểu thư cực kỳ náo nhiệt. Năm ngoái hoàng đế đi tuần tra phương Nam không tổ chức, năm nay có người mới, thế nào cũng lại bị quên thôi.

Không biết bao lâu không gặp Nguyên quý nhân, lần này gặp mặt lại còn giống y lần đầu tiên.

Nàng nằm ở trên cây đọc sách không cẩn thận té xuống.

Nguyên quý nhân vội vàng dìu nàng, Thanh Hoàn tránh tay nàng, lúng túng nói một tiếng cảm ơn. Đang muốn rời đi thì nàng kia nói:

“Hoàn đáp ứng cần gì đi vội vã, hiện tại hoàng thượng thích Vệ quý nhân cùng những người mới đến, ta và ngươi không cần phải làm kẻ địch chứ?”

Thanh Hoàn xoay người nhìn nàng. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng xinh đẹp như hoa, rực rỡ động lòng người. Khi đó ước chừng cũng xấp xỉ tuổi nàng hiện tại. Trước kia rực rỡ động lòng người bao nhiêu thì hiện giờ chỉ còn dư lại có đôi mắt sáng ngời ướt lệ.

Nguyên quý nhân cười mà như khóc nói: “Thật ra thì ta rất hâm mộ ngươi... Mặc dù ngươi bị cách chức làm đáp ứng nhưng vẫn có thể sống tiêu điều tự tại như vậy, tùy lúc có thể khiến hoàng thượng chú ý. Mà ta, lần nào hoàng đế cũng nhìn rất thờ ơ. Trên đời khó có được nhất chính là trái tim của hoàng đế, ngươi đã có được thứ khó có nhất rồi.”

Thanh Hoàn chìm một khắc nói: “Trái tim của hoàng đế không thể chiếm được. Ngươi, ta, hay bất cứ người nào trong cung cũng không chiếm được. Huống chi hoàng đế vẫn anh minh quả quyết một lòng làm đại sự như vậy. Ngươi và hắn đã từng thân mật như vậy ở chung một chỗ, còn chưa hiểu rõ hắn sao?”

“Ta không phải là không hiểu rõ, là không muốn hiểu rõ, nhưng lại không thể không hiểu rõ. Từ lúc vào cung đến bây giờ, từng bước, từng bước rất tự nhiên nhưng lại khiến cho lòng mình chán nản. Ta cũng từng ảo tưởng muốn độc sủng, đời này hắn chỉ yêu một mình ta.” Nàng nhẹ nhàng nói, cười tự

giữa một tiếng. “Hiện tại cảm thấy ngày trước thật quá buồn cười quá đơn thuần. Hoàng thượng là người hẳn tâm nhất thiên hạ. Thời điểm đối đãi người tốt thì cho người cảm thấy tất cả mọi thứ trên thế gian cũng có thể cho người, đối với người hờ hững thì chỉ ở trong một ý niệm, giống như mọi lời nói lúc trước đều là lời nói dối, đều là một giấc mơ.”

Nàng lại ngẩng đầu nhìn Thanh Hoàn: “Từ nhỏ ta đã cho là ta là đặc biệt, tất cả mọi người đều thích ta, hoàng thượng khi đó cũng ái ta, cho là thực lòng yêu ta. Hiện tại mới phát hiện, tất cả đều thật buồn cười làm sao, buồn cười đến mức, ta không biết nên cảm tạ người hay hận người.”

Thanh Hoàn quan sát nữ nhân nước mắt lẫn lộn trước mặt, nữ nhân kia vẫn còn muốn nói.

“Người không tin tưởng đúng không, lần đầu tiên hẳn ôm ta, lại gọi ta là Hoàn nhi, Hoàn nhi. Đặt tên cho ta là Lục Các. Lục Nhi, Thanh nhi, thật là giống nhau a. Ta lại vẫn ngây ngốc tin tưởng hẳn thật tâm với ta. Đến cuối cùng mỗi lần hoàng thượng lúc rời đi ta còn lấy chuyện phụ thân người uy hiếp hẳn, để cho hẳn lưu lại. Một hoàng đế cứ như vậy làm theo, giữa chúng ta không chịu nổi như vậy, hẳn làm sao có thể yêu thích ta. Lúc nào thì ta biến thành bộ dáng này, ta cũng không tin. Còn có đứa bé của ta, đứa bé của ta a, đứa bé! Ta thấy hẳn vui mừng, đáy lòng cũng vui mừng theo, thật giống như ta mang chính là đứa bé của người vậy. Nhưng hi vọng cuối cùng ấy cũng bị phá vỡ, bị Văn tần giết chết. Ta biết rõ ta không còn cơ hội, chỉ có đứa bé này cho ta ở hy vọng cuối cùng trong cung. Nhưng tất cả đều kết thúc.”

Nguyên quý nhân nước mắt không kèm chế được. Nữ tử này ưu nhã biết bao, ngay cả khóc lóc kể lể cũng xinh đẹp như thế.

Thanh Hoàn không biết an ủi nàng ấy như thế nào, nàng chưa từng có ai nói tâm sự: “Người đừng trách hẳn. Nếu hẳn là Diệp công tử, nhất định có thể làm người chồng tốt, giống như các công tử khác biết ngâm thơ, làm câu đối, du ngoạn khắp núi sông rộng lớn, yêu thương thể tử của mình. Nhưng hẳn là hoàng đế, ta đã thấy lúc hẳn không làm hoàng đế tốt bao nhiêu, cho nên không thêm để ý lúc hẳn làm hoàng đế có không tốt và bất đắc dĩ như thế nào. die.nda'n'leq.uydo/n Cha ta là tướng quân, từ lúc ta còn nhỏ hẳn liền bắt đầu cùng người đoạt lợi, giết hại lẫn nhau để dành quyền lực. Hoàng thượng cũng là khi còn bé liền bắt đầu làm những chuyện này, lưng hẳn mang thứ không phải tình cảm có khả năng thao túng được. Vào cung thời gian rất lâu nhưng ta không chú ý hẳn có bao nhiêu phi tử bao nhiêu giai lệ, nhiều người như vậy, phía trước, phía sau, bên trái, bên phải đủ cả đều gắn lên người hẳn, không thể gặp mặt là bình thường. Hẳn có thể rất lâu không gặp ta, có thể cùng ta gây gỗ, nhưng là chỉ cần hẳn xoay người tìm ta, ta đều sẽ quay đầu.”

Nguyên quý nhân nhìn người trước mặt, cười khẽ một tiếng: “Ta chỉ là một nữ nhân bình thường, xuất thân bình thường, không có tình cảm sâu đậm, cao thượng như vậy.”

Nàng nở nụ cười: “Thật ra thì hoàng thượng đối xử với người cũng tốt. Năm ngoái đi tuần tra phương Nam cũng mang người theo, trong cung nhiều người như vậy cũng không có cơ hội đấy.”

“Ha ha ha ha” Nguyên quý nhân cười, nụ cười mang theo nước mắt lại trở lại một lần nữa, ghen ngào nói: “Vì sao hoàng thượng để cho ta đi cùng? Cũng chỉ là không muốn cho ta ở lại trong cung hại người, còn có Định phi, Bình phi. Cái gì hẳn cũng biết rõ nhưng cái gì cũng không muốn nói rõ.”

Thanh Hoàn hơi sững sờ.

Nguyên quý nhân giống như điên chạy chung quanh.

“Ta còn phải cảm tạ hẳn, ít nhất đời này ta không cần sống ở Bồ Y phòng làm cung nữ. Ta không giống người thật lòng yêu hẳn, có lẽ tính sai rồi. Có lẽ hai năm nay ta chưa từng thích hẳn, chỉ là muốn thỏa mãn chút tâm hư vinh mà thôi.” Nói xong Nguyên quý nhân quay đầu nhìn nàng: “Hoàn đáp ứng, có thể người nam nhân kia cũng không thích người. Hoàng thượng nói từ nhỏ biết người, nhưng ba năm trước đây lúc gặp người lại giả vờ cái gì cũng không biết. Trong cung này nữ nhân nào không phải dùng để lợi dụng? Người chẳng qua chỉ để ngăn một con cò trong triều, nếu không trong thời gian mưa móc nhiều như vậy, ngay cả một cái thai cũng không có. Hoàng thượng thường ngày ít gặp người chẳng qua chỉ là không muốn người giao lưu cùng những người khác nên cố ý không gặp thôi.”

Những lời này giống như sấm sét giữa trời quang, đánh cho Thanh Hoàn đầu óc tê dại, tứ chi vô lực, không kịp suy nghĩ tại sao nàng ta biết được những chuyện này, chẳng lẽ hoàng thượng làm.

Nàng sống ở trong cung ba năm, cam tâm tình nguyện ba năm, chính là vì nhất kiến chung tình với người con trai này, tơ tình vương vít, không thể nào quên.

Nếu ngay từ khi bắt đầu đã là sai lầm, vậy giờ đây có thể cứu vớt cái gì?

Nếu như tất cả ngay từ khi bắt đầu là đã định trước, như vậy ba năm nay tình yêu mà mình hiểu rõ có phải là tự mình đa tình hay không. Hoặc là vốn từ lúc bắt đầu, đã bị từng bước một an bài. Mình từ đầu đến cuối cũng chỉ là một tiểu sủng, lúc thích thì đùa giỡn một phen, không thích thì rất nhiều ngày cũng chẳng gặp một lần.

Nàng không còn giống lúc mười sáu tuổi, khi thấy hẳn hào quang bốn phía, lớn gan theo đuổi hẳn. Ở trong cung lâu như vậy, mình dần dần bị mài mòn đến ngay cả mình cũng không biết. Có thể Như Văn nói nhiều, hay hỏi nàng hẳn đã từng thích nàng sao?

Mấy năm nay hẳn chưa bao giờ trả lời, không nói cho nàng biết làm như vậy có đúng không, làm như vậy có thích hợp hay không, có nên quân hẳn thích hẳn như vậy hay không.

Thanh Hoàn thất hồn lạc phách rời đi, thậm chí nàng không biết mình trở về như thế nào, lòng bàn chân nhẹ bẫng.

Lúc Ôn quý phi gọi nàng, nàng cũng không nghe thấy.

Lôi kéo nàng một mực nói chuyện. Nàng chỉ nhìn thấy Ôn quý phi nhưng không biết nói những thứ gì.

Ôn quý phi nhìn bộ dáng này của nàng, sợ có chuyện gì xảy ra, mang theo nàng đi gặp hoàng thượng.

Huyền Diệp đang nói chuyện với Vệ quý nhân, nhìn thấy Ôn quý phi tới đây còn mang theo nữ tử có ánh mắt tiêu điều.

Bất cứ lúc nào, chỉ cần có nàng, tất cả lực chú ý đều dồn toàn bộ trên thân người này, một khắc không rời.

Vệ quý nhân cúi chào Ôn quý phi xong, nhìn về phía Thanh Hoàn.

“Ôn quý phi, Hoàn đáp ứng sao vậy, thấy hoàng thượng cũng không hành lễ.”

Thanh Hoàn nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Hắn đi tới hỏi Ôn quý phi: “Chuyện này là sao?”

“Nô tì không biết, lúc tới đây đã nhìn thấy như thế, sợ là nhớ nhung hoàng thượng, trong lòng khó chịu liền mang đến nơi này.”

Huyền Diệp đưa tay lau nước mắt của nàng: “Khóc cái gì?”

“Người yêu ta không?”

Một nữ nhân nước mắt đầm lệ lại trực tiếp hỏi hắn vấn đề như vậy, hắn hoàn toàn không có bất kỳ ý muốn nói chuyện.

“Lại giận dữ cái gì?”

Nàng cúi đầu khóc nức nở, có lẽ gần đây Huyền Diệp rất phiền lòng nên cũng không ra vẻ kiên nhẫn với nàng.

Trong lòng đột nhiên có phiền não không thể hiểu, đưa tay hướng Vệ quý nhân: Linh Thanh.

Nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi.”

Bọn họ rời đi, lúc rời đi thậm chí hắn còn không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng chưa từng bao giờ nghĩ đến có một ngày hai người bọn họ gặp lại như đứng ở hai nơi xa xôi như vậy, mỗi người một đường, đưa lưng dần xa nhau.

Ai cũng chưa từng quay đầu lại nhìn một chút.

Thanh Hoàn không biết từ lúc nào đã đến Vân Phù tiên, Nhữ Văn nhìn thấy bộ dáng của nàng, sợ hết hồn.

“Tiểu thư? Tiểu thư người đây là làm sao?”

Nghe thấy giọng nói, quay đầu lại, ôm cổ Nhữ Văn, cảm xúc trong phút chốc bộc phát ra.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Khóc tê tâm liệt phế, giống như đứa trẻ tuyệt vọng, bất lực đi trong rừng sâu, chất chứa trong lòng mãi đến khi bộc phát ra thì lớn tiếng khóc không có kỷ gì.

Tiếng khóc này ngay cả lúc ngủ vẫn còn phát ra âm thanh, khóc nức nở không thể tự kiềm chế được.

Trong mộng nàng vẫn đứng trong bóng tối khóc thút thít, một mực khóc, nàng đang tìm giọng nói trầm thấp kêu “Hoàn, Hoàn nhi”, tìm mãi, cuối cùng rơi xuống đáy vực sâu mới tỉnh lại.

Phát hiện gối đầu đã ướt rồi.

Bên ngoài trời vẫn tối, Nhữ Văn bên giường nàng đã ngủ. Mờ to mắt, yên lặng ngắm người.

Hôm nay là sinh nhật nàng, trong cung lâu như vậy hình như đã sớm quên mất ngày này.

Sau khi rời giường còn nhìn tờ giấy viết nguyện vọng của nàng trên bàn.

Thứ nhất chính là, muốn vĩnh viễn đi cùng hắn, cả đời không xa rời nhau.

Nhưng hôm nay tất cả mọi thứ lúc đầu đã thay đổi, thay đổi tất cả mọi thứ phía sau, không còn ý nghĩa, không đáng giá một đồng.

Nếu như ban đầu hỏi hắn một chút thì tốt biết bao nhiêu, hỏi người có yêu ta hay không, có lẽ hiện tại tất cả cũng sẽ thay đổi.

Ánh nến phieu tán, đốt cháy tờ giấy, đốt thành tro tàn.

Ngôi sao trên trời quang vô cùng sáng ngời, sáng ngời đến mức mình không đành lòng đau lòng.

Lúc tiểu thư vui vẻ, nàng có thể khóc lớn, nhưng lúc nàng đau lòng mình cũng không thể tức giận nữa. Tất cả thời gian có thể không vui, duy chỉ có hôm nay không thể.

Nàng hái mấy đóa hoa ở cái ao trong viện

Cười vô cùng sáng lạn nói: “Tiểu thư, người xem, thơm quá a.”

Thanh Hoàn ngồi ở bên hồ không nói lời nào.

Trước nàng hay cúi đầu cười rộ lên, cười lên mắt thành cong cong thành hình trăng khuyết, giống như chiếu sáng toàn bộ thế giới. Nhữ văn nói vô số chuyện cười nàng cũng vẫn thờ ơ.

Phía sau không còn âm thanh riu rít của nàng nữa.

Mái tóc nàng bay bay trong gió như liễu rủ, chột nàng đứng lên nhìn phương xa, có lẽ một thân kinh chạm đến, trượt chân, cả thân thể rơi vào trong nước.

Huyền Diệp ngồi ở nơi xa vẫn nhìn bóng dáng của nàng, bên này vừa rơi xuống nước, vứt bỏ ly trà, trực tiếp bạt cước khinh công đi tới.

Hắn chưa kịp cứu nàng, nàng đã tự mình bò lên.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: TÂM MA

Hắn chưa kịp cứu nàng, nàng đã tự mình bò lên.

Thanh Hoàn nhìn thấy Diệp công tử, cảm thấy mình cực kỳ nhếch nhác.

Nhanh chóng chạy đi.

Lúc nào thì gặp mặt hắn, không phải nhào tới mà là chạy trốn đây?

Nàng đang trốn tránh, thậm chí ngay cả dừng khí hỏi một câu cũng không có.

Mà hoàng thượng còn tệ hại hơn. Vệ quý nhân thích Vân Phù hiên, hắn liền lập tức hạ chỉ thu hồi Vân Phù hiên, cho Vệ quý nhân chuyển qua.

Tĩnh Thực cung đã lâu không ai ở, không người nào quét dọn, thành nơi rất tối tệ.

Hoàng đế muốn nàng chuyển vào Khôn Ninh cung.

Khôn Ninh cung nhiều năm không có ai ở, là nơi tiên hoàng hậu lúc còn sống ở.

Đã bị sửa chữa lại, hoàn toàn thay đổi, tất cả đều là đồ mới.

Người khác cho là một chức vị đáp ứng thì có tư cách gì mà ở nơi này, chỉ có nàng biết, nơi này giống y như lãnh cung, toàn bộ quan nhân trông coi, không được ra ngoài một bước.

Ngày trước chỉ nghe nói là có miệng cười lòng đau, hôm nay mới phát hiện thì ra còn có thể thương tâm đến đau lòng như vậy, trái tim đau đớn từng đợt.

Khôn Ninh cung giống như nhà giam, khiến nàng ngột ngạt, hít thở không thông.

Buổi tối hoàng thượng đến thăm nàng, tràn đầy nụ cười, mang đến rất nhiều thứ.

Lần đầu tiên, hắn để ý đồ dành nàng như thế.

Nhưng cái nữ nhân này ngay cả lúc vui sướng, vẻ mặt cũng lạnh nhạt, không thêm để ý.

Lần đầu tiên nàng hoàn toàn phản kháng, dưới tình huống vội vàng, không kịp chuẩn bị, tiến vào thân thể, nàng càng trốn tránh, người bên trên chuyển động càng mạnh.

Móng tay Thanh Hoàn hung hăng bấm vào lưng hắn, đôi lấy vô cùng vô tận kháng cự lại, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, mạnh đến mức đau đốn trong trái tim nàng chuyển thành đau đốn ngoài thân thể.

Hàm răng ngậm chặt bị hắn cạy ra, nam nhân dùng sức cắn đầu lưỡi của nàng.

Nàng nhắm nhện không nói lời nào, hàm răng điên cuồng đánh nhau giống như chiến loạn.

Hắn cuối cùng cũng nổi giận.

Bàn tay mạnh mẽ nắm thứ mềm mại trước ngực nàng, hoàn toàn không còn thương hương tiếc ngọc.

Trên người đầy vết răng của hắn.

Bọn họ làm nhiều lần như vậy, nhưng người dưới người chưa bao giờ có ánh mắt lạ lẫm như vậy, ánh mắt hờ hững này khiến hắn không quen.

Người ở bên trên kịch liệt lần nữa, đụng vào thân thể âm thanh đều nghe cách nhìn, nàng lại gất gao cắn môi, không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Huyền Diệp cực kỳ tức giận, phát tiết thời gian rất lâu vẫn còn ở ra sức ma sát cao tần luật động thời điểm rút ra, mặc quần áo vào cất bước rời đi.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nữ nhân đưa tay kéo lại chăn, ngo ngắ, mắt hờ.

Hắn không thích người không hiểu chuyện, ghét hơn cả người nhiều chuyện, kiêu cách.

Cho nên không gặp nàng nữa.

Một đoạn thời gian rất lâu sau, trái tim của Thanh Hoàn lại khó chịu.

Nhớ nhưng giống như căn bệnh lại bò lên đầu nàng lần nữa.

Ánh mặt trời bên ngoài có chút chói mắt, đi ra ngoài mới phát hiện đã mùa hè rồi, nóng đến mức thở không thông.

Nàng mở miệng hỏi Tề Đức Thuận đưa nước đá tới, câu nói đầu tiên là.

“Hiện giờ hoàng thượng như thế nào?”

Hoàng thượng cũng đã từng thích hỏi, hiện giờ Kỳ phi thế nào, Hoàn đáp ứng thế nào.

Hắn hỏi như thế nào, gần đây nàng có vui vẻ không, vui không?

Nương nương hỏi thăm hoàng thượng thế nào, chính là muốn biết gần đây hoàng thượng có nghĩ tới nàng, đề cập tới nàng sao?

Tề Đức Thuận đáp lời: “Hồi quý phi nương nương, dạo này hoàng thượng bận triều sự, không để ý những chuyện khác.”

Thanh Hoàn thậm chí không để ý tôn xưng trong miệng.

“Hắn vẫn giận ta sao?”

Hắn cười nói: “Hoàng thượng làm sao có thể giận nương nương, người thấy nương nương mạnh khỏe còn vui mừng không kịp ấy chứ.”

Khóe miệng nàng cười cười: “Thật sao?”

“Đúng vậy a, trước đó vài ngày, hoàng thượng còn mơ thấy nương nương đấy.”

Yêu Ớt nói: “Ta cũng thường mơ thấy hắn.”

Đứng ở hành lang một lát rồi trở về phòng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cách mấy ngày sau, Tề Đức Thuận lại tới lần nữa, nàng có chút đứng ngồi không yên.

“Công công, ta muốn thấy hoàng thượng, hắn sẽ gặp ta chứ?”

Tề Đức Thuận uyển chuyển trả lời: “Nương nương muốn gặp hoàng thượng thì nhất định là được, nhưng mà thực sự thì gần đây hoàng thượng rất bận, cũng rất ít khi gặp mặt các phi tần khác, khi nào tài trở lại sẽ nói một chút với hoàng thượng, lần sau sẽ nhanh chóng trả lời nương nương.”

Nàng gật đầu một cái.

Thời gian rất lâu, dường như thật sự đã quên đau đớn lúc trước, chôn sâu vết thương chôn đổi thành hoài niệm và nhớ nhung.

Hắn giống như mầm bệnh cắm vào thân thể, dù nghỉ ngơi, dưỡng sức khá hơn nữa, kiềm chế tốt hơn nữa, thì vẫn có thể nhanh chóng tràn ra chiếm lĩnh từng tế bào trong cơ thể.

Có thể vì tránh Thanh Hoàn, hơn nửa tháng, Tề Đức Thuận cũng không đến lần nào nữa.

Cho nên sau khi tới đây, không đợi nàng hỏi thăm cái gì, hắn xin lỗi nói: “Long thể hoàng thượng không khỏe mạnh, hiện vẫn một mực nghỉ ngơi ở Càn Thanh cung, không thể triệu kiến quý phi nương nương, nương nương chớ nên nóng lòng, ngài có lời gì muốn nói, nô tài nhất định sẽ chuyển cho vạn tuế gia.”

Sắc mặt nàng biến hóa: “Hắn bị bệnh? Tại sao lại bị bệnh? Bệnh như thế nào?”

“Bệnh cũ, là phong hàn, nhưng thái y đã chăm sóc cẩn thận, quý phi nương nương yên tâm.”

Lúc này Thanh Hoàn mới phản ứng được: “Quý phi nương nương cái gì? Người đang nói ta sao?”

“Dạ,” Tề Đức Thuận nói: “Ngài mới tới Khôn Ninh cung được hai ngày liền sắc phong quý phi, Ôn quý phi bây giờ là hoàng quý phi, ngài a, trừ Ôn quý phi ra, người là quý phi nương nương tôn quý nhất.”

Nàng nhìn hắn mỉm cười, có chút ý muốn đùa giỡn: “Tề Đức Thuận, hoàng thượng cũng không phải yêu thích ta mới cho bay lên chức quý phi, bởi vì sợ ta gây chuyện thôi.”

Tề Đức Thuận thấy nàng vui vẻ, vui mừng nói: “Tâm tình nương nương tốt là tốt rồi, tâm tình ngài tốt, hoàng thượng cũng mở lòng, dĩ nhiên là sẽ mau chóng khỏi bệnh.”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngược lại Thanh Hoàn càng thêm khó chịu, địa vị nàng càng cao, nàng càng khó chịu.

Cảm giác mình như con rối, địa vị cao như vậy lại không có tư cách ngày ngày ở cùng hắn, một mực bị nhốt ở nơi này, ra khỏi cửa cũng không thể.

Buổi tối nằm ở trên giường, tim đập rất nhanh.

Lâu như vậy mà vẫn có thể bị hắn khuấy động thành bộ dáng này.

Mặc y phục của Nhữ Văn, len lén chạy ra ngoài.

Bước nhanh đến Noãn Tâm điện.

Phúc Yên nhìn thấy đang vẽ mặt hôn của nàng, ngay cả ngăn trở ngăn cản cũng không dám.

Nàng nhẹ nhàng đi tới.

Trái tim như đánh trống, nhìn thấy hắn nằm ở trên giường, đã ngủ.

Từ từ quỳ trên mặt đất, không biết do xúc động trong lòng, hay là vừa thấy hắn, đã bị mở ra, nước mắt rào rào rơi xuống.

Huyền Diệp ngủ không sâu, nghe được tiếng khóc nhỏ, lập tức tỉnh lại.

Nữ tử quỳ bên kia lệ rơi đầy mặt, đưa tay kéo cánh tay của hắn.

“Ta không muốn địa vị gì cả, ta không muốn làm phi tử của người, ta không muốn làm quý phi cũng không muốn ngồi ở chỗ đó! Ta muốn ngày ngày đi cùng với người, chỉ cần sống ở bên cạnh người là được rồi. Kể cả làm một cung nữ cũng được, không cần bất kỳ thân phận gì. die;nd'an/eq'uyd;on Công tử, ta muốn ngày ngày gặp người, ta không muốn sống cả đời như vậy. Kể cả làm một cung nữ, vì người, mỗi ngày làm cái gì ta cũng nguyện ý, ta không muốn như vậy nữa. Công tử, chỉ cần mỗi ngày được thấy người ta cũng thỏa mãn rồi, cái gì ta cũng không cần, người đáp ứng ta có được không, người đồng ý với ta đi.”

Nàng vừa khóc vừa nói, không rõ ràng lắm, đôi tay bắt lấy hắn, cánh tay còn run lấy bầy.

Huyền Diệp vươn tay ôm đầu của nàng.

“Ta chỉ muốn mỗi ngày được gặp người – ta không muốn như vậy nữa – ta đã mười chín tuổi rồi, bây giờ cái gì ta cũng không có, ta chỉ có mỗi việc yêu người là có thể làm rồi, ta làm cùng nữ gác đêm là được rồi, không cần làm quý phi gì cả.”

Hắn ngồi dậy, đưa tay ôm hông nàng, nhỏ giọng ho khan mấy tiếng, không nói một lời.

Nàng khóc giống như đứa trẻ, toàn thân đều ướt nỏ không ngừng.

Cánh tay ôm vào trong ngực chặt hơn.

Yêu thật như thế thật hèn mọn, hèn mọn đến mức có thể buông tha tất cả mọi thứ.

Nàng thổ lộ với hắn vô số lần, không thể đếm hết được, đại khái cũng bởi vì thổ lộ thẳng thắn như vậy khiến hắn cảm thấy cuối cùng cũng có thể buông xuống người trong lòng mà hắn không bỏ được kia. die;nda.n'eq;uyd'on Dù nàng có tức giận, tùy hứng, chẳng quan tâm, nhưng ít ngày sau vẫn sẽ quay đầu.

Yêu cầu của nữ tử ấy thật đơn giản, đơn giản đến mức hèn mọn.

Đơn giản đến mức khiến hắn cảm giác tất cả những việc trước đây mình làm đều là mình tự cho là thế.

Từ khi biết nàng đến bây giờ, Huyền Diệp vẫn coi nàng như đứa bé, việc có thể gạt liên gạt, mặc kệ bất cứ chuyện gì cũng không muốn để cho nàng biết.

Hắn không quan tâm tới người, không để ý đến suy nghĩ của người khác, không ai nói cho hắn biết làm như vậy có đúng hay không, luôn có cảm giác việc mình làm là chính xác, không có bất cứ vấn đề gì.

Kết quả cuối cùng là bức bách một nữ nhân tới mức như thế, không có ai có thể khóc như muốn chết, không thể tự thoát khỏi như thế với hắn.

Đúng vậy a, Hoàn nhi của hắn cái gì cũng hiểu rồi, không còn là đứa bé, không phải chuyện gì cũng không để ở trong lòng người nữa, trong lòng sẽ đè ép khổ sở, trong lòng sẽ chất chứa ưu phiền, còn có thể phản kháng với hắn, biểu đạt kháng nghị.

Huyền Diệp nhỏ giọng, ghé vào bên tai nói: “Nàng sợ trầm không nhớ nàng sao?”

Thanh Hoàn cọ ở trong lòng hắn, gật đầu một cái.

“Đã trễ thế này mà nàng còn đến đây chính là muốn nói với trầm vài lời này sao?”

Trên mặt nàng toàn là nước mắt, lại khóc lần nữa, có chút nghẹn ngào nói: “Chỉ sợ người bên cạnh người quá nhiều, đã quên ta rồi.”

Huyền Diệp ôm nàng, nhẹ nhàng nói: “Làm sao trầm có thể quên nàng được? Hiện tại trầm có quá nhiều chuyện, người không nhớ năm ngoái trầm cho người xem một bức tranh sao, những nơi xinh đẹp kia cũng bị người chiếm đoạt, trong lòng trầm lo lắng muốn đoạt lại, không có quên người.”

“Người yêu ta không?”

Hắn khẽ cứng ngắc, ôm chặt nàng: “Hoàn nhi, nàng không nên hỏi trầm vấn đề này.”

Nước mắt lại mãnh liệt chảy xuống một lần nữa, ngực ướt nỏ càng ngày càng dồn dập, vươn tay ôm eo của hắn gào khóc.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tiếng khóc kinh động thái giám gác đêm bên ngoài.

Nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng?”

Huyền Diệp ôm nàng, nói vọng ra ngoài: “Không cần phục vụ.”

Cứ mặc cho khóc như vậy, có lẽ khóc đủ rồi, lông mi lẫn lộn nước mắt, ngẩng đầu lên.

Nức nở hỏi “Người nhiều bệnh sao?”

“Không sao.”

“Tại sao lại không sao, trước người luôn mặc phong hàn, trời nóng như vậy sao có thể bị phong hàn? Không thể bị bệnh, tại sao vẫn luôn ngã bệnh.” Nói xong lại không thể khống chế cảm xúc của mình, khóc lên.

Đại khái trong ngày hôm nay, nước mắt đời này cũng rơi xong rồi, không biết tuyến lệ ở đâu ra, luôn xông ra khóc không ngừng, giống như sinh lý từ biệt lần cuối, nước mắt rơi không ngừng.

Nằm ở trong ngực hắn, mới thoải mái hơn một chút, cuối cùng buông ra quỳ trên mặt đất.

“Hôm nay ta quỳ gối ở đây nhìn ngươi, đừng đuổi ta đi, về sau ngày ngày ta sẽ rót nước bưng trà cho ngươi.”

“Hoàn nhi.” Âm thanh hẳn rất nhẹ, dù bị bệnh nhưng vẫn mang uy nghiêm: “Đứng.”

Nàng quật cường nói: “Ta không dậy nổi.”

“Đứng lên!” Giọng nói hẳn to hơn: “Tất cả mọi người có thể cùng trầm cò kẻ mặc cả nhưng nàng không được, nàng không thể!”

Cho dù nói không ngừng, Hoàn nhi cũng không chịu đứng lên.

Huyền Diệp cánh tay chợt dùng sức, một phát kéo nàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: KHÔNG HỐI HẬN

Cánh tay Huyền Diệp chợt dùng sức, một phát kéo nàng lên.

“Nàng nhìn ta, nhìn vào mắt của trẫm”

Hắn nhìn đôi mắt nàng, tay nâng gò má trắng nõn.

“Thanh Hoàn, bất kể sau lưng nàng có xảy ra chuyện gì thì vĩnh viễn vẫn là nữ nhân của ta, là hoàng phi của trẫm. Hiện tại không thay đổi, về sau cũng không, cả đời cũng không thể thay đổi! Mang nàng vào cung không phải để làm hạ nhân hầu hạ trẫm, không phải như thế! Nàng hiểu ý trẫm không?”

Hắn nói gì cũng đúng, ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn thẳng như vậy khiến nàng không nhẫn tâm nói lời phản bác.

“Ta đồng ý ngươi, ta đồng ý ngươi, cái gì ta cũng đồng ý với ngươi.”

Huyền Diệp hôn trán nàng: “Ngoan, đi về trước, trẫm khỏi bệnh sẽ gặp nàng”

Nàng rất ngoan ngoãn, lời nói hắn đánh sâu vào suy nghĩ khiến nàng không thể không chấp, vẫn nghe lời của hắn trở về.

Có lẽ là nỗi lòng tạo thành bệnh, trời lại nóng, hôm sau cảm nắng, ngã bệnh.

Nhữ Văn nấu chút canh đậu xanh, nàng không có chút khẩu vị nào, ăn lại nôn, mấy ngày đều như thế.

Nhìn nàng lo lắng, khó chịu, liền chọn mấy món ăn, nhưng vị giác không có chút cảm giác.

Mỗi ngày, thân thể lại một gầy đi.

Hoàng thượng đưa tới những phương thuốc nổi tiếng, quý giá nhất trên đời nhưng thân thể cũng không tốt lên.

Nhữ Văn quỳ trên mặt đất, lau mồ hôi cho Thanh Hoàn.

Khóc nói: “Cần nhiều thuốc như vậy để làm cái gì chứ, tiểu thư một chút bệnh cũng không có, tâm bệnh không trị hết, nhiều thuốc hơn nữa cũng có ích lợi gì.”

Nàng nhìn Nhữ Văn khẽ cười: “Nhữ Văn à, ngươi thấy bò câu nhà chúng ta đưa tin chưa?”

“Chưa, những ngày qua chưa từng thấy.”

“Sợ là không ai cho ăn nên chết rồi.” *dī[en.da'n;l,eq;uyd'on* Nàng ho một tiếng, “Không biết mèo con của ta trong Vân Phù hiện như thế nào, người khác có đối xử tốt với nó hay không.”

Nhữ Văn lấy khăn lạnh, lau đôi tay nóng rực của nàng, nói: “Tiểu thư người hãy mau mau tốt lên, lúc khỏe lại chúng ta mới có thể tìm chúng trở về, nuôi lần nữa, về sau để cho người chơi đùa với chúng”

Khóe miệng Thanh Hoàn lộ ra nụ cười: “Ngươi nói đúng, còn rất nhiều chuyện chưa làm đấy.”

Nói xong từ từ đứng dậy xuống giường.

“Ta không sao, trong lòng dễ chịu hơn nhiều rồi. Người đi nói cho bọn họ buổi tối mang cho ta chút thức ăn, muốn ăn một ít.”

Nhữ Văn nghe nàng nói muốn ăn thứ gì đó, tỏ ra rất vui mừng.

“Được được, ta sẽ đi ngay bây giờ, tiểu thư ăn cơm thì mới có sức. Về sau người muốn làm cái gì ta cũng sẽ làm cùng với người, không thêm đề ý đến hoàng thượng nữa, chúng ta sẽ sống cuộc sống vui vẻ, ăn uống no đủ, cái gì cũng không quan tâm, không để cho người khác chê cười.”

Đã lâu nàng không nở nụ cười rực rỡ: “Được, về sau sẽ không để cho người khác chê giễu nữa.”

U sầu mấy tháng, lâu như vậy không ăn một bữa nghiêm túc. Hôm nay Huyền Diệp biết nàng có khẩu vị, đặc biệt mang ít thứ đến cùng dùng bữa với nàng.

Nữ nhân này biến hóa kinh người, vẻ đôi lông mày đoan trang, điềm tĩnh, lông mi trên mắt chớp chớp.

Mang theo dáng vẻ thành thực, chút tính khí trẻ con cũng không còn.

Rất biết điều khéo léo xới cơm, gấp thức ăn cho hần.

Tất cả những chuyện phi tử nên làm, nàng đều có thể làm.

Huyền Diệp có chút không có quen, cho tới nay toàn bộ đều là hần chăm sóc nàng, bất kể ở phương diện nào.

Hôm nay cảm thấy có chút cảm xúc khác thường, chỉ là thay đổi chưa chắc không phải là chuyện tốt, con người luôn trưởng thành lên, làm việc cũng sẽ càng ngày càng chín chắn.

Lúc ăn cơm mặc dù tướng ăn của nàng vẫn như cũ, ăn như hổ đói, nhưng không nói nhiều nữa, cũng sẽ không la hét hần nói vài chuyện thú vị, yên tĩnh lặng lặng ăn, không quấy rầy hần.

“Thanh Hoàn, trăm cảm thấy lúc này nàng đáng yêu nhất.”

Nàng phì cười nói: “Nhất định là cười nhạo tướng ăn của ta khó coi.”

Hần cười nói: “Tướng ăn của nàng cực đẹp.”

Được người khen, luôn cảm thấy dễ chịu.

“Về sau ta nhất định sẽ ăn uống thật tốt, tự chăm sóc mình tốt, không nói linh tinh nữa.”

Huyền Diệp cầm tay của nàng: “Trăm coi những lời này của nàng là lời thề, không cho phép làm trái.”

Thanh Hoàn ấn ngón cái một cái với hần.

“Chắc chắn không đổi ý.”

Hần vui mừng bỏ lệnh cấm túc Nhữ Văn một năm, phân phó nàng về sau nhất định phải chăm sóc quý phi nương nương thật tốt.

Cơm còn chưa kịp ăn, đại tướng tiền triều đã đợi nghị sự rồi.

Vội vội vàng vàng rời đi.

Thanh Hoàn ra cửa, nhìn đến khi hần không còn bóng dáng.

Nàng tới.

Không biết tại sao nàng tới?

Từ trước đến giờ, các nàng rất ít khi giao thiệp.

Vệ quý nhân đã biến thành Vệ tần.

“Quý phi nương nương kim an.”

Thanh Hoàn không thèm nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Đứng lên đi.”

Dù có trang điểm đậm đi nữa cũng không giấu được một thân thể trẻ trung như tinh linh xinh đẹp.

“Quý phi nương nương bệnh tình tốt hơn rồi chứ, nô tì mang theo chút canh giải nhiệt, hi vọng nương nương sớm khỏi.”

Nàng xoay người đột nhiên bật cười, tiếng cười rất sáng lảng.

“Chỗ của ta không hoan nghênh bất kỳ ai.”

Vệ tần nói: “Quý phi nương nương thích an tĩnh, thường ngày xa cách tỷ muội khác, hoàng thượng cũng vẫn hạ chỉ cấm chúng ta tới thăm người. Hôm nay bỏ lệnh cấm, nô tì tới đây nhìn trộm một chút, hỏi thăm sức khỏe người.”

Nàng lớn tuổi hơn Linh Thanh không giả, cũng không biết nói khách sáo.

Rất trực tiếp nói: “Đa tạ, đồ ta đã cảm, không biết còn có chuyện gì?”

“Nô tì tới đây nhìn tỷ tỷ một chút, vì sao tỷ tỷ cứ từ chối, đẩy người ta ra ngoài ngàn dặm như vậy?”

Lại bắt đầu tỷ tỷ muội muội, chán vô cùng.

“Tính ta là thế, không thích có thể rời đi.”

Vệ tần cười nói: “Tỷ tỷ tính tình ngay thẳng, nô tì có thích hay không không quan trọng, chủ yếu là hoàng thượng thích tỷ tỷ. *die/nd'an.l;eq[úyd'on* Nhiều ngày như vậy nhưng hoàng thượng không dùng cơm với phi tử nào trong cung, nương nương thật là được sủng ái.”

Nói chuyện khác còn được, một vòng lại liên quan đến hoàng thượng, cảm xúc liền thay đổi, trong lòng thậm chí có chút ngọt ngào vui vẻ.

Nhưng vui vẻ này cũng không cần phải nói với nàng.

Nàng nói tiếp: “Muội muội vào cung không lâu, sớm nghe thấy tỷ tỷ được thịnh sủng hơn ba năm mà không suy giảm, thật sự hâm mộ, về sau kính xin tỷ tỷ chỉ giáo.”

Giống y như lời nói của Nguyên quý nhân, người trong cung đều dùng chiêu này.

Vệ tần điều tra nàng rất nhiều, nhưng bởi vì ít khi tiếp xúc với bên ngoài, mọi người chỉ biết tính tình quý phi nương nương ngay thẳng, xuất thân trong nhà quyền cao chức trọng, sau vì gia đình xuống dốc, hoàng đế hạ thánh chỉ cấm bất luận kẻ nào nói chuyện này trước mặt nàng.

Các chuyện bên ngoài cung, hoàng đế chỉ nói đơn giản với Ngũ sư phụ và Nạp Lan công tử. Như Văn, Thanh Hoàn đều chưa từng nghe người khác nói.

Cho nên lần trước Nguyên quý nhân nói tới chuyện này mới khiếp sợ như thế. Nàng biết, chỉ khi hoàng thượng nói cho tất cả mọi chuyện, nàng ta mới dám nói lời chắc chắn như vậy.

Thanh Hoàn không muốn nghe người khác nói vài thứ lằng nhằng về chuyện của nàng và hoàng thượng, hâm mộ hay không cần người ta tới phán xét.

Cũng không thèm để ý đi về phía trước.

Nàng không có hứng thú không tiếp chuyện, khuôn mặt Vệ tần vận vẹo, la lớn: “Quý phi nương nương, người không muốn biết cha mẹ người có khỏe không sao?”

Mạo hiểm bị hoàng đế giết, nàng cũng phải nói.

Thanh Hoàn xoay người, cất bước đi tới trước mặt, nhìn chăm chăm nàng: “Hoàng thượng yêu người sao?”

Nữ tử sùng sốt, cúi đầu, lấy khăn tay che miệng, cười một tiếng: “Trên đời có ai được hoàng thượng yêu chứ? Quý phi nương nương cảm thấy hoàng thượng yêu người sao? Nhưng nửa năm này, hoàng thượng bước vào trong cung người được ba lần sao? *di/en;da'n'lequ.yd'on* Nương nương cùng hoàng thượng nói chút lời ngon tiếng ngọt, muội muội cũng sẽ cùng hoàng thượng nói lời ngon tiếng ngọt, phi tần khác cũng có thể nói, lời tâm tình ấy vạn tuế gia nghe mãi cũng sẽ chán. Hoàng thượng còn nói chăm sóc muội muội cả đời. Tiên hoàng hậu mắc bệnh khó sanh mà qua đời, hoàng thượng cũng đồng ý suốt đời chăm sóc tốt thái tử điện hạ, nếu tất cả mọi người đều giống tỷ tỷ thì không phải hoàng thượng sẽ phát điên sao?”

Nàng bỗng muốn khóc, càng muốn đánh mình.

Thậm chí nàng có thể biết rõ rằng tất cả mọi người trong hoàng cung đều nhắm vào nàng, muốn nàng suy yếu, muốn nàng rơi xuống, muốn nàng khiến hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ, tốt nhất để cho nàng chết luôn, như vậy những người này cũng tốt hơn.

Cổ nhin không được, chuyện về hán, nàng không nhin không nghe tiếp được, không nhin được mà tin rằng những lời này đều là thật.

Cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng: “Người nói cho ta biết chuyện này để làm gì?”

Vệ tần nhìn nàng: “Quý phi nương nương không cần nóng lòng, nô tì không muốn làm cái gì, có người nhờ kể cho ngài một ít chuyện mà ngài không biết, không biết nương nương có hứng thú không?”

Nữ nhân này trẻ trung như thế, phong nhã hào hoa như vậy, có lẽ giống y như lúc bản thân ở cái tuổi này, hán yêu thương mê đắm, yêu tới mức mọi

chuyện đều có thể làm, chuyện gì cũng có thể không quản không hỏi.

Chỉ là tình yêu của nàng rất hẹp hòi, không dám để cho người khác biết, tự động vứt bỏ tất cả những thứ không muốn nhìn. Từ trước đến nay trong lòng luôn ảo tưởng người kia yêu mình, vui vẻ, hạnh phúc.

Những người này yêu bằng cách phá hoại người khác để đạt được mục đích của mình. Ở trong hoàng cung đã lâu, lại dựng bức tường ngăn cách với người bên ngoài, có thể thấy rất nhiều nữ nhân vì tranh đoạt hân mà không từ thủ đoạn nào.

Trong những người này, có người vì không muốn khuất phục, có người muốn dựa vào quyền thế, còn có người vì không muốn bị người khác coi thường. Nam nhân này được vô số người mong chờ, vô số người thích. Nàng cũng chỉ là một người nhỏ bé trong đó, nhỏ bé đến mức chỉ có thể ánh lên một chút. Không phải không thể lóe sáng, mà là, ở trước mặt người nam nhân lý trí, lòng dạ sắt đá đó, không có ai là bắt buộc phải có, không có một người nào.

Thanh Hoàn nhắm mắt lại, hít một hơi: “Ta hiểu rõ ngươi muốn nói gì, chẳng qua ta không muốn nghe ngươi nói chuyện, cảm ơn ý tốt của ngươi.”

“Ngươi biết cái gì! Ngươi cái gì cũng không biết!” Nàng còn có nụ cười y hệt trẻ con, nhưng vẻ mặt âm trầm không tương xứng: “Ngươi chính là con ngốc, nữ nhân ngu xuẩn nhất trên đời này chính là ngươi, ngươi cho rằng ngươi là đại tiểu thư cao quý ư?”

“Vệ tần lớn mặt!” Nhữ Văn từ trong cửa ra ngoài, ngắt lời nàng, nói: “Dám la to nói lớn với quý phi nương nương, còn không quỳ xuống tạ tội!”

Vệ tần bực bội ghen ứ trong cổ, bị một nha đầu giận dữ mắng mỏ, cổ nuốt cục tức trong lòng xuống.

Cha nàng là tổng đốc, ở bên ngoài kinh thành, đó là chức quan lớn nhất, là tiểu bá vương một phương. Cấp bậc của nàng chính là công chúa, chỉ là có người được dạy thành người hiền hoà, rộng lượng, có người sẽ điêu ngoa ác độc.

Thanh Hoàn nhìn nàng vênh vào hung hăng, khoe miệng còn khê cong lên.

Nàng thật sự quý xuống. Lời nói giương gao nhưng cực kỳ tức giận: “Lời nói nô tì không đúng xin quý phi nương nương trách phạt.”

Tất cả cung nữ đi theo phía sau đều quý xuống.

Thanh Hoàn không có ý định chơi đùa với những người này: “Nhanh đứng lên đi, ta không muốn gặp lại ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: CỤC KỲ ĐAU ĐÓN

Bình sinh Nhữ Văn coi thường nhất những người vênh vào đắc ý, ý thế hiếp người. Bình thường ý vào tiểu thư không thêm để ý những thứ này, hiện tại ai cũng dám lên mặt.

Quý phi nương nương, quý phi! Địa vị cao như vậy mà cũng dám phách lối, đúng là quá khinh người rồi.

“Tiểu thư, người không phát uy, họ sẽ coi người là mèo bệnh. Đây là đầu chứ, ở Khôn Ninh cung mà cũng dám giương oai, không phải là gần đây hoàng thượng vẫn sủng ái nàng sao? Có cái gì tốt mà há hê, giỏi hơn nữa không phải cũng là tần ư, đúng là thiếu đòn! Kê dưới mà xúc phạm người ở trên sẽ bị đánh 20 gậy, lần sau nhất định tiểu thư không được mềm lòng.”

Thanh Hoàn đưa cánh tay, khoác lên bả vai Nhữ Văn: “Hôm nay ngủ cùng ta đi.”

“Không – không nên đâu, đó là nơi mà hoàng thượng và tiểu thư ngủ.”

Thanh Hoàn quần bách.

“Chuyện này – chúng ta ngủ ở phòng của ngươi.”

Hai người ngủ cùng giường là lúc còn rất rất nhỏ. Khi đó nàng luôn gặp ác mộng, vô cùng sợ hãi. Lúc còn là tiểu cô nương có rất nhiều tâm sự muốn nói, bỏ qua tất cả các quan niệm, cũng chỉ có nàng có thể cùng bản thân nói chút chuyện.

“Tiểu thư, người không ngủ được sao?”

“Đúng vậy, có chút không ngủ được.”

Nhận được câu trả lời Nhữ Văn lập tức hoạt bát.

“Tiểu thư, ta nhớ trước kia chúng ta ở ngoài cung, len lén chạy ra vương phủ nghe diễn trò, thật vui về nha.”

Thanh Hoàn không muốn nhớ lại quá khứ, xoay người cầm tay Nhữ Văn: “Nhữ Văn, về sau hai chúng ta sẽ sống nương tựa lẫn nhau, ta ích kỷ, không muốn để ngươi xuất cung nữa, sau này vẫn muốn ngươi chăm sóc ta thật tốt, dụ dỗ ta vui về.”

Lời nói dịu dàng này ngay lập tức đã đâm trúng tuyến lệ của Nhữ Văn, nàng không thể nhịn được vì tiểu thư đã từng vui về như thế nào mà giờ lại biến thành đa sầu đa cảm như vậy, khóc nói: “Tiểu thư, từ nhỏ ta đã không chỗ nương tựa, hiện tại cũng chỉ có người, ta không đi đâu hết, về sau chúng ta mãi mãi không xa rời nhau, cùng nhau sống hết một đời.”

Mặt mày nàng hớn hờ: “Nhữ Văn, ta rất vui, lúc đau khổ nhất, khó chịu nhất còn có một người ở cùng với ta, còn có người đi cùng với ta. Nếu lúc vào cung không mang người theo, không biết những năm sau này sẽ sống thế nào nữa, tính nết này của ta, chỉ sợ sẽ không ai chịu được.”

“Tiểu thư là tiểu thư tốt nhất trong thiên hạ. Trước kia lúc còn ở vương phủ, đại thiếu gia sủng ái tiểu thư nhất, bởi vì người cùng lão gia ẵm ẵm nhiều lần, cũng là bởi vì tiểu thư vừa thiện lương chính trực vừa đáng yêu, gặp chuyện bất bình còn rút dao tương trợ, cho nên dù có nhiều tai họa hơn nữa, thiếu gia cũng sẽ giúp người đỡ lấy.”

Giọng nói nàng rất nhỏ: “Đúng vậy, ca ca thật tốt với ta. Ta thật sự tùy hứng, lúc vào cung, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không kịp nói với huyênh ấy, từ biệt chính là mãi mãi cả đời cũng không thể gặp lại nhau. Lúc đó luôn khiến mình sung sướng, vui vẻ, muốn mình và Diệp công tử ở chung một chỗ, quên hết bọn họ, cũng không biết hiện tại huyênh ấy có tốt hay không.”

Nhữ Văn bảo đảm nói: “Tiểu thư yên tâm đi, đại thiếu gia là người tốt, ông trời sẽ phù hộ, khẳng định đang sống rất vui vẻ với thiếu phu nhân, sau đó sinh một đứa bé mập mạp, à không, phải là một đám nhóc xinh đẹp.”

Trong lòng Thanh Hoàn cũng mạnh mẽ đồng ý, nhất định, nhất định.

Nàng quyết định buông tha việc dựa vào người kia, mặc dù trong lòng không nở nhưng thay vì hai người lúng túng, không bằng mình buông tay trước, như vậy không cần gây khó chịu cho nhau nữa.

Nhưng mà vẫn sẽ tiếp tục thích hần, chỉ đổi thành một phương thức thích khác, đứng xa nhìn, hay trong giấc mơ, có thể gặp gỡ rồi cùng nhau vui vẻ trò chuyện.

Có lẽ ngày trước Nhữ Văn đã nói đúng, vui về hay không là do mình tạo ra, không liên quan đến người khác. Nếu như có một ngày có người không chế tình cảm của người, như vậy thì người sẽ biến thành một tên nô lệ cúi đầu trước nó, không còn cảm xúc thuộc về mình. Nàng nghĩ, đó đã từng mình.

Nếu có thân phận khác chung sống với hần, có lẽ sẽ có khả năng xuất hiện kết quả khác.

Cảm xúc thay đổi, cả người cũng cảm thấy tốt lên.

Chỉ cần nơi sâu thẳm nhất trong nội tâm không bị người khác đụng vào, thì dường như nàng cũng không cảm thấy đau đớn.

Nàng đang học thêu thùa, mặc dù không đâm được, nhưng lại rất quyết tâm, quyết tâm không suy nghĩ những chuyện khác.

Hôm nay có chút kỳ quái, kỳ quái là mí mắt phải của Thanh Hoàn cứ nháy liên tiếp, kim trên tay cũng đâm nhiều lần, rất đau.

Buổi sáng không hiểu sao nàng lại muốn ăn đậu đỏ. Mùa này vốn không có đậu đỏ để ăn, không biết khâu vị ở đâu ra lại rất nhớ nhưng cái mùi vị kia.

Từ trước đến giờ, yêu cầu của nàng không nhiều lắm, Nhữ Văn rất sáng khoái đồng ý.

Đi đã lâu như vậy, đã qua giờ cơm trưa mà vẫn chưa trở về.

Tay đã khâu lệch bảy tám cái khuy áo, không nhìn ra được hình dạng gì, có chút cảm giác không an lòng.

Nhất thời sốt ruột, đứng dậy ra cửa hỏi thăm cung nhân bên ngoài cung, tất cả mọi người đều nói không nhìn thấy.

Cho nên ngay lập tức hoảng hốt.

Bình thường Nhữ Văn ham chơi, nhưng làm việc rất có chừng mực, đặc biệt là nếu giúp nàng làm việc, tuyệt đối không dám kéo dài thời gian.

Chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy tốt hơn là không nên kinh động đến hoàng thượng. Nếu cho hần biết, khẳng định hoàng cung lại bắt đầu náo loạn, mưa gió bão bùng không ngừng.

Gần đây tinh thần không ổn định, cho nên lúc Nhữ Văn trở lại, nước mắt cũng rơi xuống.

“Tiểu thư người sao vậy?”

Nàng khóc khẽ nói: “Tại sao người lâu về thế, ta rất lo lắng đấy.”

Nhữ Văn cười ha ha đứng lên: “Tiểu thư đừng thần kinh như thế, nô tỳ đã đi hỏi thăm một ít chuyện.”

“Về sau không được ham chơi, người làm gì cũng phải tới đây báo cho ta một tiếng, đừng khiến ta lo cho người.”

Nàng kéo Thanh Hoàn, lặng lẽ nói: “Tiểu thư người yên tâm, tuyệt đối ta sẽ không gặp chuyện không may. Chỉ là Vệ tần này thật là đáng ghét, lại dám nói xấu người ngay trước mặt Hoàng quý phi, Bình phi. Nô tỳ đứng ở một bên thật sự ngứa mắt nên đã nói mấy câu, nàng ta té luôn! Cũng may là Hoàng quý phi đã nói giúp tiểu thư, nàng ta không dám làm gì.”

Thanh Hoàn đã không thêm đề ý những thứ này.

“Người khác nói gì người không cần để ý, trong lòng nàng đề nén buồn bực, nói một chút cũng không sao, dù sao ta không thêm đề ý, hoàng thượng cũng sẽ không đề ý.”

“Tiểu thư.” Vệ mặt nàng đau khổ nói: “Ta không quen bộ dạng này của người. Người có thể không dựa dẫm vào hoàng thượng, nhưng trong lòng tiểu thư thích hoàng thượng thì vẫn phải theo đuổi, nếu không làm sao có thể vượt qua những năm tháng dài đằng đẳng trong hoàng cung này.”

Thanh Hoàn thở ra một hơi, cười nói: “Không phải vậy đâu, chờ học xong thêu thùa, ta sẽ may cho hấn một bộ y phục, để mặc giữ ấm mùa đông.”

“Đến lúc đó khẳng định hoàng thượng sẽ bình tĩnh nói: Hoàn nhi của trẫm thêu thật là quá đẹp, không tệ không tệ.”

Thanh Hoàn nhìn nàng bắt chước dáng vẻ lúc nói chuyện, mắt cong cong cười ha ha.

“Đừng nói lung tung nữa, hoàng thượng sẽ không biết nói thêu đẹp đâu, chỉ biết cau mày nói: trẫm chưa từng thấy thứ kỳ lạ như vậy.”

Hai người cười cực kỳ vui vẻ.

Cho nên lúc buổi tối Huyền Diệp đến đây, lại đưa đến tiếng cười không thể giải thích được.

Hắn vốn buồn bực cả ngày, bị nụ cười sáng lạn này lây lan. Mặc dù không hiểu nụ cười này có ý gì, nhưng vẫn cảm thấy toàn thân thả lỏng, ôm nàng hôn thật lâu.

Mấy ngày liên tục trời đều không tốt, gió thổi âm u. Hôm nay trời rất trong xanh, thời tiết đẹp khiến Thanh Hoàn cũng nổi hứng.

Buổi trưa ăn cơm trưa xong, bỗng dưng buồn ngủ, nằm ở trên giường ngủ một giấc.

Trước kia, vào buổi trưa, chính là lúc nàng hoạt động mạnh nhất. Trừ ăn cơm ra chính là đi chơi. Nhưng ánh mặt trời ấm áp hôm nay khiến cho người ta có ham muốn nghỉ ngơi.

Trong giấc mộng bị tiếng kêu sợ hãi liên tiếp đánh thức.

Trong lúc mơ hồ, nàng cũng không mở mắt.

“Quý phi nương nương, quý phi nương nương, quý phi nương nương.”

Mở mắt, nghiêng đầu nhìn sang khuôn mặt lo lắng của cung nữ.

Nàng còn nhập nhằng mở mắt: “Thế nào?”

Cung nữ kia thở hổn hển nói: “Hồi quý phi nương nương, Nhữ Văn cô nương, Nhữ Văn cô nương, nàng?”

Nghe được tên của Nhữ Văn, Thanh Hoàn lập tức ngồi dậy, nhìn chăm chăm nàng: “Nhữ Văn làm sao, nàng ấy thế nào?”

Cung nữ khấn trương đến run rẩy: “Nhữ Văn cô nương bị trách phạt, đã. . . Đã chết.”

Thanh Hoàn như bị sấm đánh giữa trời quang, giống như trong không gian quang đãng, đột nhiên một dòng lôi điện cực lớn, bổ thẳng tấp vào đỉnh đầu nàng. Đầu tiên là sững sờ, cuối cùng chân mềm nhũn, quỵ xuống đất, khuôn mặt tái nhợt trong nháy mắt.

Nàng bước chân đi về phía cửa, cũng không để ts bậc cửa, cả người té ngã trên đất.

Trên phiến đá bên ngoài cung, tiểu nha hoàn duy nhất nói chuyện với nàng, sống nương tựa vào nhau, đang lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Mấy cung nhân tiến lên đỡ quý phi đang nằm trên mặt đất, nàng từng bước bước đi qua.

Toàn thân người nằm trên đất đầy vết máu, hoàn toàn thay đổi.

Mắt còn mở thật to, chính là đang về chết không nhắm mắt.

Thanh Hoàn nghiêng đầu, giống như đứa bé ba tuổi không có suy nghĩ, ngốc nghếch nhìn người kia. Ngay đại một khắc, trên mặt một giọt hai giọt ba

giọt, cuối cùng nước mắt như châu rơi xuống.

Nàng cố nín thở, đôi tay run rẩy đưa ra, khép mắt nàng lại.

Không gian cực kì yên tĩnh thoi, không ai dám nói chuyện, ngay cả nàng khóc cũng không ai dám lên tiếng.

Nàng không biết tại sao có thể như vậy, tại sao!

Chỉ ở trong nháy mắt, Thanh Hoàn đứng dậy, chạy vào trong phòng, cầm thanh kiếm đã lâu không sờ vào lên, nhanh chóng đi ra cửa.

Phúc Yên nhìn thấy quý phi nương nương cầm kiếm trong tay, cực kỳ tức giận, vội vàng quỳ xuống ngăn lại.

“Nương nương không nên vọng động, nương nương ngàn vạn lần không được ra tay.”

Không biết sức ở đâu ra, một đạp đá cho văng Phúc Yên, đi ra cửa cung.

Tóc nàng rối bù, đi giày bình thường, ngay cả khuôn mặt cũng không thêm trang điểm.

Thật ra nàng biết đó là ai, không cần bất luận kẻ nào nói, cũng có thể đoán được.

Mọi người trên đường chỉ cảm thấy phi tử này đang phát điên, trong đôi mắt, trừ nước mắt rơi xuống thì tất cả đều là sát khí và tức giận.

Lương Văn Các ở phía tây nam Ngự Hoa Viên, là nơi của những người có tài văn chương đi học, cũng là nơi đất lành để làm thơ ngắm hoa.

Người thông báo còn chưa nói xong, Thanh Hoàn đã chạy vào trong.

Vừa đến, trực tiếp rút kiếm ra, ném chuôi trên mặt đất, ánh kiếm loé lên sáng ngời dưới ánh mặt trời, hai mắt nàng chăm chú nhìn Vệ tần.

Nữ nhân kia thấy Thanh Hoàn như bị bỏ bùa, sợ hãi đứng dậy, lùi về phía sau, miệng lầm nhảm: “Ta đang mang bầu, ngươi muốn mưu hại long tử sao! Hoàng thượng sẽ chém đầu ngươi!”

Một đôi ánh mắt quyết tuyệt nhìn chòng chọc nàng như muốn liêu mạng, Hoàng quý phi thấy tình hình này, sợ hết hồn.

Vội vàng tiến lên kéo Thanh Hoàn.

“Thanh Hoàn, nàng là hoàng phi, ngươi kiềm chế lại đi, không thể gây tổn thương nàng.”

Người đang tức giận còn quản người nào lên con thần kinh, tiến lên đẩy Hoàng quý phi ra.

Thanh Hoàn khóc, hét chói tai, vặn hỏi: “Tại sao! Tại sao ngươi muốn giết nàng! Tại sao giết nàng! Nàng làm gì ngươi mà khiến ngươi hạ độc thủ như vậy!”

Âm thanh đầy cuồng loạn, đứng bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Toàn thân Vệ tần đều run rẩy: “Vi – vì sao ư?! Ta là phi, là chủ tử, nó là nô tài! Chủ tử trừng phạt nô tài có gì sai chứ?”

“Ha ha ha.” Thanh Hoàn nhìn nàng cười lên, “Chắc là không vừa mắt đúng không, ta cũng là người trên, hôm nay ngứa mắt ngươi!”

Nói xong mũi kiếm vung lên, hung hăng quệt trên mặt nàng ta một phát.

Máu trong nháy mắt chảy ròng.

Định phi, Hoàng quý phi, Di đáp ứng. Quê tần đứng một bên sợ đến che miệng lại, không dám lên tiếng. Nữ nhân này trong cung hơn ba năm nhưng chưa từng động đến ai, sáng lạng như cô nương không có tâm sự.

Hôm nay lại quyết tuyệt, lòng dạ ác độc như thế!

Đầu kiếm chỉ ở trên cổ họng của nữ nhân.

Bởi vì bị phản, khuôn mặt có chút dữ tợn nhìn nàng: “Hôm nay ta sẽ giết ngươi, cũng là dạy dỗ người không hiểu chuyện, xem ai dám nói gì?”

“Ngươi dám!”

Âm thanh đầy giận dữ cất lên!

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: KẾT CỤC

Thái giám trong cung không ngừng thông báo, Huyền Diệp nhanh chóng chạy tới.

Nữ nhân của hần, nữ nhân hần yêu mến lại ra tay ác độc như thế, ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng không bỏ qua.

“Buông kiếm!”

Thanh Hoàn không nghe, Vệ tần ôm khuôn mặt đầy máu như phát điên. Thấy hoàng đế liền quỳ xuống đất khóc lớn, nó cũng không rõ ràng: “Hoàng thượng. . . Hoàng thượng, nàng muốn giết nô tì, mau tôi cứu nô tì với. . .”

Huyền Diệp xoay người, tiến lên kéo cánh tay cầm kiếm của nàng, hung hăng nắm lấy cổ tay của nàng, lạnh lùng nói: “Tại sao nàng lại độc ác đến mức này? Cái nữ nhân thiên chân đáng yêu đã đi đâu mất rồi!”

Thanh Hoàn tê tâm liệt phế, khóc lóc nói: “Nhữ Văn chết rồi! Tại sao cô ta đánh chết nàng, tại sao?! Ngươi nói cho ta biết tại sao? Tại sao!”

“Nàng đánh chết người hầu, trẫm sẽ tự mình xử lý, nhưng trong bụng Vệ tần có long thai, ngươi ra tay như thế chính là mưu sát con cháu, theo lý nên xử tử.”

Nàng nhìn hần, ánh mắt hần đầy trách cứ và chán ghét. Bóng người hiện lên trong đôi mắt ấy, ngay cả mình cũng cảm thấy ghét.

Đây là lần đầu tiên nàng giết người, lần đầu tiên vì muốn giữ tính mạng của mình mà muốn một đao đâm chết nam nhân của nàng, hôm nay nắm chặt thanh kiếm này thật lâu, thật lâu không buông.

Nàng không nhúc nhích, nàng sợ, sợ hãi khi nghĩ đến việc mình sẽ chết dưới kiếm của nam nhân có biểu cảm đáng sợ này, dưới đôi tay muốn cắt đứt sợi dây sinh mạng của nàng này.

Khuôn mặt ướt nước mắt, công tử của nàng đang đỡ nữ tử dưới đất.

Bộ dáng lại lo lắng như vậy.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Công tử, ta đi trước.” Âm thanh của nàng nhẹ vô cùng, khẽ khàng như giọng nói của thần tiên trong cơn mơ, thổi vào trong lỗ tai Huyền Diệp.

Thanh kiếm kia xoay lại, dứt khoát đâm vào trong thân thể.

Hần phản ứng rất nhanh, nhanh chóng bỏ nữ nhân đang đỡ, đưa tay cầm thân kiếm, cho nên mới chỉ khiến đao kiếm chạm vào trên da, không bị thương tổn.

Hoàng đế bị thương cả hoàng cung đều náo loạn, vết máu trên người Thanh Hoàn không rõ là do đâm bị thương hay là vết cắt trên tay Huyền Diệp. Có lẽ nàng sợ hãi, khóc mãi, khóc mãi.

Vết thương trên tay hoàng thượng sâu hoắm, nhìn mà thấy hoảng sợ.

“Nếu như nàng thật lòng thương trẫm, về sau không cần làm mấy việc ngốc nghếch nữa.”

Huyền Diệp không có ý định xử trí nàng, nhưng Tần phi và thái y đến nhiều như vậy, nên chuyện này đã truyền ra rất nhanh, không thể không hạ chỉ giáng tội được: “Kỵ quý phi lỗ mãng đã thương người, nhốt vào điện thờ, úp mặt vào tường sám hối, không có sự cho phép của trẫm, không được đi ra ngoài.”

Nước mắt nàng đã chảy rơi.

Vốn là còn lo lắng cho hần nhưng bởi vì cô tịch hàng đêm, dần dần nhạt dần. Lúc mới đầu còn sợ hãi đến bây giờ cô đơn mà trống rỗng. die.nda/nl.e.qu/yd0n Thiện lương của nàng dường như đã chết, đã không còn vui vẻ khi gặp hần, nghĩ đến hần như trước. Dường như người kia càng ngày càng cách xa, xa tới mức đã sớm không thuộc về nàng rồi, hoặc là, chưa bao giờ thuộc về.

Bầu trời đổ một cơn mưa nhỏ, thị vệ và cung nữ gác đêm đã ngủ.

Thanh Hoàn có thói quen thức đêm, có thói quen ngẩn người, trong tay đang cầm sách, quỳ gối ở tiền đường yên lặng nhìn, nghiêm túc đến mức không nghe thấy tiếng mở cửa.

“Thanh Hoàn, nàng đặt quyển sách xuống trước đi.”

Thanh Hoàn quý đã lâu, bị kéo lên như vậy, chân cũng mềm nhũn, Huyền Diệp nắm lấy eo nàng, đi tới một bên, ngồi xuống.

Căn phòng được thấp sáng, bên ngoài đều là thị vệ thái giám.

Hắn rất nghiêm túc, cũng rất khách khí: “Nhữ Văn chết rồi, nàng liền cầm đao giết đứa bé và tàn phi của trẫm. Vậy nếu như, trẫm giết bạn bè của nàng, có phải nàng cũng muốn giết trẫm hay không?”

Nàng nhìn hắn, lâu như vậy, cũng được mấy năm rồi, khi đó mình là một tiểu cô nương vô tư, không để ý cái gì, cảm thấy chuyện quan trọng nhất trên đời này là yêu một người. [die/nda.nl.eq;uyd0n](#) Dù hắn tốt hay xấu cũng sẽ yêu hết mình. Ngay cả trong hoàng cung lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp.

Hiện tại người mà mình yêu đến tận xương tủy hời như vậy, là nghi ngờ và chất vấn, còn có oán giận sự ác độc và không hiểu chuyện của nàng.

Dù có rất nhiều điều muốn nói nhưng Thanh Hoàn cũng không nói một lời nào, vừa khóc vừa nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, nô tì biết sai rồi.”

“Nàng biết sai rồi?” Hắn hỏi ngược lại: “Thanh Hoàn, nàng nói nàng biết sai rồi? Trẫm muốn hỏi cuối cùng nàng muốn làm như thế nào? Trả lời trẫm!”

Vỡ òa trong tiếng khóc, nàng trực tiếp quỳ trước mặt hắn: “Thời gian ta vui vẻ nhất trong đời là khoảng thời gian ở cùng với người. Ta biết người sớm không thích ta, có thể ở lại bên cạnh người đã là khai ân. Chỉ là hiện tại tất cả đều đã thay đổi, ta trở thành người mà hoàng thượng ghét, là gánh nặng, là khối u ác tính trong hoàng cung, là người mà hoàng thượng muốn giết nhưng lại không ra tay được. Tất cả mọi người đang đợi hoàng thượng hạ chỉ, chỉ có người vẫn còn ở đây hỏi vấn đề này.”

Huyền Diệp đứng dậy nhéo hông nàng, đứng lên: “Ai muốn giết nàng? Nàng nói linh tinh gì vậy!”

“Ta không nói linh tinh. Cha ta chết rồi, mẫu thân ta bệnh nặng qua đời, cả ta và em chuyển đến phía bắc, tại sao chỉ giữ lại ta ở hoàng cung, còn đối xử với ta tốt như vậy? Có phải cảm thấy ta vô dụng, không gây ra chuyện lớn được nên không giết đúng không?”

Hắn quả thật kinh ngạc, kinh ngạc đến ngây người, đôi tay lau bộ mặt đầy nước mắt của nàng: “Người nào nói cho nàng những chuyện này, trẫm muốn lột da người đó!”

Thanh Hoàn cực kỳ bi ai, khóc nức nở, không nói được lời nào, ôm eo hắn, dựa vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Người nói cho ta biết, từ lúc bắt đầu có phải lừa ta không? Có phải ngay từ đầu đã muốn dẫn ta tiến cung làm con tin không, có từng một chút, một chút nào yêu ta không?”

Đầu Huyền Diệp ông một cái, nhất thời trống rỗng. Thế nhưng lại không tưởng tượng ra được từ đầu đến cuối tâm trạng nào nàng cũng trải qua, là đau đớn, bị thương, còn là căm hận, hoặc là thù hận?

“Đúng là trẫm chưa hiểu rõ nàng... rốt cuộc nàng đã biết những gì? Trẫm đã tìm cách không để cho nàng biết tất cả mọi chuyện, đến cuối cùng ta lại giống như đứa ngốc vậy. Trẫm chưa bao giờ nghĩ muốn làm tổn thương nàng, tình hình lúc ấy quả thật là do bị ép buộc, đoán đo mãi mới biến nàng trở thành con tin, nhưng tuyệt đối không muốn khiến nàng bị tổn thương.”

Nàng nghe được câu trả lời khẳng định như thế, cảm thấy đắng chát, ngay từ khi bắt đầu đã sai, vậy thì hiện tại còn ý nghĩa gì nữa?

Nàng yếu ớt khóc trên vai hắn thật lâu, hoàng đế muốn nói lời an ủi, nhưng cũng không mở miệng, trong không gian yên tĩnh bỗng nghe thấy một câu nói: “Ta muốn rời đi.”

Hắn không nghe lầm, kết quả này, ngay từ lúc bắt đầu đã đoán được.

“Nếu như trẫm không đồng ý?”

Thanh Hoàn đang dựa trên người hắn, né tránh, nước mắt rơi xuống: “Trong lòng ta đau đớn, cho nên đã ăn ít thứ, có lẽ không sống được nữa.”

Huyền Diệp chưa bao giờ nghĩ nàng sẽ tự sát, vết thương trong lòng bàn tay còn chưa lành, đã ôm lấy nàng đi ra cửa: “Nhanh, nhanh, nhanh đi truyền thái y!”

Độc tố phát tác giữa đường, khóe miệng chảy máu đen, đến phòng ngủ đã ngất đi.

Hắn nghĩ, chỉ là nàng mệt mỏi nên thân thể mới không cử động, nhất định là như vậy, vẫn cúi đầu hôn lên má nàng. Đã trải qua nhiều lần sống chết, thân thể nữ nhân này đã xuất hiện khoảng trống lớn không thể bù đắp được khiến sinh mệnh nàng ngắn lại.

Hắn không biết mình muốn gì, nghĩ gì. Ở trên đường ôm nàng bước đi, đi tới trên giường.

Đôi mắt lại mở ra, khẽ híп nhìn hắn, không nhắm lại.

Nàng hận hắn rất nhiều, hận muốn chết trước mặt hắn.

Một, hai, ba, mười thái y đều tới đây. Nàng đã không còn sự sống, mất mạng, không cứu được nữa. Trải qua thời gian dài như vậy, đã chết, nhưng hắn vẫn không chấp nhận, đưa tay, đặt lên ánh mắt của nàng.

Hôm qua đôi mắt này của nàng vẫn còn sáng ngời nhìn hấn, hấn cho là đôi này nàng vẫn sẽ yên lặng, chăm chú nhìn hấn, không dời đi bước nào.

Thì ra ly biệt cũng chỉ trong một giây đồng hồ mà thôi.

Hấn có thói quen, bất cứ chuyện gì cũng thu xếp đầy đủ, bất cứ chuyện gì cũng biết. Bất cứ chuyện gì nhưng trong đó lại không có nàng. Nàng là nữ nhân hấn yên tâm nhất. Mỗi lần mệt mỏi hay không vui đều nghĩ, thấy nàng liền vui vẻ. Những nữ nhân kia luôn tính toán ta, nhưng vẫn có một người chân tâm thật ý đối xử với ta, không lừa gạt, lừa dối ta.

Nàng giương nanh múa vuốt ngả trên người hấn, hấn nghĩ nữ nhân này yêu hấn rất nhiều, yêu đến mức dù hấn có làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ tha thứ, cũng sẽ vẫn yêu hấn.

Người này giống như một cây đinh đâm thật sâu vào trong máu thịt của hấn, đến khi hấn quen dần với sự tồn tại của nó mới phát hiện, khi rút ra ngoài lại đau đớn như vậy, đau đến mức khiến người ta tê dại, không còn thấy đau nữa.

Cho dù chết đi, đi tới Quỷ Môn quan, uống canh Mạnh Bà, nữ nhân cũng sẽ không buông được công tử của nàng. Dù cho có ở dưới vực sâu không thấy đáy, khi nghe được âm thanh quen thuộc gọi một tiếng Hoàn nhi, nàng sẽ nỗ lực trở về, lông mi sẽ nhúc nhích.

Giống như thiêu đốt sinh mạng lần nữa, hấn triệu tập tất cả đại phu giỏi nhất trong thiên hạ đến chữa trị cho nàng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Độc tố sinh sôi khắp toàn thân, thái y nói, dù có tỉnh lại, cũng chỉ sống thêm được mấy ngày. Huyền Diệp chỉ vờ vờ nghe được chữ sống, còn lời nói mấy ngày phía sau đều vứt hết.

Một ngày hay hai ngày ba ngày, mặc dù hi vọng trong lòng vẫn còn, nhưng càng ngày càng nhỏ bé.

Có lẽ trở thành người thực vật, hoặc là có thể cứ như vậy mà chết đi, hay mở mắt rồi ngủ luôn.

Thanh Hoàn bất tỉnh hơn một tháng.

Một tháng này, tất cả các dược liệu ly kỳ, cổ quái tốt nhất thiên hạ đều dùng, nhưng vẫn không có bất kỳ hiệu quả gì.

Chỉ là Huyền Diệp cũng thấy không sao, giống như có thể lấy nó để an ủi lòng mình. Tự an ủi chính mình rằng: ít nhất nàng còn sống, đúng, nàng còn sống.

Hấn lẩm nhẩm trong lòng có lẽ cũng khiến nàng cảm động. Có một ngày, người trên giường bỗng ho một tiếng.

Tề Đức Thuận chỉ coi như tai mình nghe lầm, qua nửa canh giờ, cung điện an tĩnh lại truyền ra tiếng ho khan nho nhỏ một lần nữa.

Huyền Diệp nghe được bẩm báo lập tức buông đồ trong tay chạy tới.

Ôm lấy thân thể Thanh Hoàn, cúi đầu hôn lên để xem nhiệt độ. Thân thể lạnh như băng chạm vào đôi môi của hấn. Vậy mà có thể bị nhiệt độ cơ thể của hấn khiến khe mở đôi mắt.

Hấn giống như tìm thấy bảo bối đã bị cướp mất, hưng phấn nhìn nàng.

“Ta là Diệp công tử của nàng.”

Cặp mắt kia nhìn hấn một cái, lại nhắm lại, thêm mấy ngày trông ngóng, chờ đợi.

Cuối cùng cũng tỉnh lại, toàn thân yếu ớt giống như bùn nhão, không đứng dậy nổi.

Mỗi ngày Huyền Diệp đều bưng thuốc đến tự mình đút cho nàng. Toàn thân không thể động dậy, chỉ còn cặp mắt linh quang kia nhìn hấn chăm chú.

Chính là nhìn chăm chú như vậy, chính là như vậy.

Thái y không dám nói, chỉ là hồi quang phản chiếu, ý thức cầu sống mãnh liệt mới khiến tỉnh lại. Ngay cả năng lực tự nuốt chén thuốc xuống cũng không có.

Hấn dùng miệng đưa từng ngụm thuốc vào trong miệng nàng để giữ vững sinh mạng. Uống một chút lại ngắt đi, rất dài, rất lâu.

Hấn từng cho là có thể quyết định sống chết của tất cả mọi người trên thế giới này, chỉ có việc làm người chết sống lại thì không có biện pháp. Hấn không dám nói thậm chí ngay cả những ý nghĩ khác cũng không dám nghĩ, không muốn chuẩn bị tâm lý rằng nàng sẽ biến mất, không được nghe người này nói chuyện nữa.

Đã vào mùa đông giá rét, trời đổ một cơn tuyết nhỏ. Mỗi ngày đều đút thuốc cho nàng. Thật ra thì cũng tốt hơn trước, ít nhất nàng có thể từ từ nuốt thuốc xuống, không chảy ra nữa.

“Ta không muốn ở đây.”

Giọng nói vô cùng nhỏ, đây là câu nói đầu tiên khi nàng mở miệng. Rất nhỏ, theo tiếng thở nói ra.

Huyền Diệp kinh ngạc ngậy người, để chén thuốc xuống, đặt tay trên mặt Thanh Hoàn, chợt cười lớn. Vui quá hoá khóc chắc cũng chỉ là về mặt này thôi.

“Hoàn nhi, trầm biết nàng nhất định tỉnh lại, nhất định có thể! Dù nàng chết nhưng nghe được trầm gọi nàng, nàng cũng sẽ trở lại đúng không?”

Nữ tử nhìn hần, giọng nói cực kỳ yếu ớt: “Ta không muốn ở đây, ta muốn xuất cung.”

Huyền Diệp giả vờ như không nghe thấy, cúi đầu hôn mi mắt nàng.

“Hoàn nhi, nàng biết khi nàng tỉnh lại trầm vui sướng thế nào không. Đừng rời đi, trầm sẽ lập tức cho nàng làm hoàng hậu. Đưa nàng đến Khôn Ninh cung chính là đảm đương chức hoàng hậu. Hoàn nhi, đừng làm tổn thương chính mình nữa. Hoàn nhi, ta đã điều chế thuốc tốt, khi thân thể nàng khỏe lại, chúng ta sẽ sinh một đứa bé.”

Hần muốn nói rất nhiều, rất nhiều lời nói, thân thể nàng mệt mỏi đến mức ngất đi, hần vẫn muốn nói tiếp.

Thật là vui, hần biết nàng sẽ không chết, chắc chắn không chết. Ngón tay cứ vuốt ve nàng mãi.

úc nàng tỉnh lại, bên ngoài, sắc trời rất âm u. Hoàng quý phi bên cạnh vội vàng gọi hoàng đế tới.

Trên mặt đã hơi hồng trở lại, Huyền Diệp khom lưng ôm nàng vào trong ngực, thổi ngạt thuốc, giọng nói êm ái: “Biết ta là ai không?”

Ở trên giường, nàng không có tí sức lực nào, nàng tích góp tích góp từng tí sức lực rồi mở miệng: “Người để cho ta đi đi, ta không muốn ở trong cung.”

Dù hần có một nghìn lần một vạn lần coi như không nghe thấy những lời này. Nhưng nàng mở miệng nói có mấy câu, dùng hết sức để nói, lại không phải nói nhớ hần, không phải nói thích hần, mà là rời đi.

Nếu như nàng chết, hần còn biết khi nàng còn sống vẫn yêu hần như vậy. Bây giờ cảm thấy mọi thứ trước đây hôm nay giống như mộng ảo, tất cả đều là giả dối.

Vẫn nhẹ nhàng dứt thuốc cho nàng như cũ: “Uống thuốc đã.”

Đôi mắt nhìn khuôn mặt hần, máy móc mở miệng: “Ta muốn xuất cung.”

“Choang” một tiếng, chén thuốc trong tay vỡ tan. Ngoại trừ một chén thuốc tan vỡ, còn có trái tim của hần, vỡ thành từng mảnh nhỏ không thể khép lại được.

Hoàng quý phi chưa từng thấy hoàng đế giận như vậy, cuống quýt đứng dậy đi theo hần.

“Hoàng thượng không cần nóng lòng. Hoàn nhi mới đi một vòng điện Diêm La. Bây giờ vẫn sợ hoàng thượng cho nên mới nói linh tinh, hoàng thượng ngàn vạn lần không nên trách tội, tức giận với nàng.”

Hoàng đế nghiêm mặt không nói một lời, sai bước đi nhanh về phía trước.

Thanh Hoàn khỏe một lúc rồi lại bệnh một lúc, cứ như vậy hơn mười ngày mới có thể mở miệng nói một câu. Người như vậy sợ rằng sẽ không thể qua khỏi mùa đông giá rét này rồi.

Cho nên có đáng về như hiện nay, có thể rời giường, thuần túy là do một đồng thuốc cực tốt ném ra.

Giữa bọn họ đã lạnh nhạt, câu thứ nhất mở miệng vẫn là câu nói kia.

Huyền Diệp không muốn đập hết chén thuốc này đến chén thuốc khác trong tay nữa. Sự phẫn nộ của hần bởi vì sự sợ hãi và phản kháng của nàng mà cuối cùng lựa chọn buông tha.

Cuối cùng, có một ngày, hần nhẹ nhàng ngồi ở mép giường của nàng nói: “Trầm đồng ý nàng, thả nàng đi.”

Nữ tử yếu đuối nằm trên giường khẽ mở mắt.

Nằm ở trong ngực hần uống thuốc lần cuối cùng.

Hần đồng ý thả nàng rời đi, lại không nghĩ rằng Hoàn nhi của hần vội đến mức này.

Hôm sau có một trận tuyết lớn rơi xuống, Thanh Hoàn đã mặc xong quần áo bước ra khỏi hoàng cung. Huyền Diệp không muốn tiễn nàng, nhưng không chịu được đau nhức như hàng loạt kim đâm trong lòng, theo nàng đi tới cửa cung.

Nàng mặc thật dày giống như một con gấu nhỏ đáng yêu, gập hơi lạnh bên ngoài, trên mặt hơi ửng đỏ. Tay dắt một con ngựa, đi ở phía trước, nàng cố ý

tự mình rời đi, không cần tặng của hồi môn.

“Lúc này mà rời đi, với thân thể của nàng, không sống được mấy ngày đâu.”

Hoàn nhi quay đầu nhìn hần, nàng bệnh đến mức này, cứ như đã không còn chút máu nào, tay vuốt lông con ngựa, âm thanh hơi nhỏ nhưng rất kiên định nói: “Ta nên chết ở bên ngoài.”

Huyền Diệp đưa tay, muốn chạm vào người này một lần cuối cùng, nữ tử đã duỗi ngón tay ra, đặt trong lòng bàn tay hần. Mấy tháng qua, bên trong bàn tay kia có một vết cắt đã thành sẹo, chạm vào mấy giây liền rút ra.

Huyền Diệp nhìn gương mặt của nàng, giống như thời gian cũng quay trở về ngày đầu tiên nhìn thấy nàng. Nữ tử kia giống như thiên thần trên bầu trời đáp xuống bên cạnh hần, khuôn mặt tươi cười đến hoa tươi cũng âm đạm.

Nàng tự sát hai lần, lại hôn mê rất lâu, mở miệng muốn rời khỏi khiến hần từng rơi lệ một lần. Nhưng khi lời nói này xuất hiện, lời nói tàn nhẫn như thế truyền đến tai hần, đầu ầm vang. Trong khi xoay người đưa lưng về phía nữ nhân này, cất bước đi vào hoàng cung, nước mắt trong nháy mắt rơi xuống.

Thì ra khi con người đau khổ bởi người khác, bản thân thật sự có thể rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: LỜI CUỐI SÁCH

Mùa xuân trong cung năm nay trôi qua cực kỳ tẻ nhạt, lạnh lẽo không chỉ vì bệnh tình của thái hoàng thái hậu không ổn định mà chiến sự phía bắc còn không ngừng.

Hoàng đế muốn ngự giá thân chinh, đến phương bắc tiêu sát hồng mao. Hoàng thượng xuất cung là chuyện lớn nhất trong thiên hạ, nước Đại Thanh an bình, chưa ảnh hưởng đến căn cơ, căn bản không cần như thế.

Cho nên tất cả thần tử và hoàng phi đều khuyên can.

Hoàng quý phi cùng ở với hần cả ngày, nhưng trong lòng cũng không dám nói gì trái ý hần.

Cả mùa đông, hoàng thượng không cười một cái nào, không ai dám động chạm. Sợ hơi một chút lại chọc cho hần giận dữ.

Trừ mỗi ngày thương nghị chánh sự, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, sẽ dẫn Dận Nhưng đi luyện võ, sau đó cùng hần đi học. Tất cả mọi chuyện đều giống như không có chuyện gì xảy ra. Hần vẫn làm những việc ngày thường mình làm, không thay đổi chút nào.

Nguyên quý nhân vẫn cho là hoàng thượng sẽ đi tìm nữ nhân nào đó, một năm hai năm, kết quả lại không có. Cho tới bây giờ, nàng cho rằng hoàng đế lòng dạ ác độc, cứng rắn, không ai có thể lay động. Đã từng cho là sẽ có nữ nhân khác biệt, nhưng kết quả, dù là ai cũng vẫn thế, không ai đặc biệt.

Chuyện hoàng thượng muốn thân chinh cuối cùng vẫn quyết định, không ai có thể khuyên được.

Phi tử trong cung khóc như mưa nhưng hần vẫn quyết tuyệt rời đi như cũ.

Hoàng đế ngự giá thân chinh ở triều đại nào cũng là thời gian trọng đại nhất trong hoàng triều, đáng chú ý cùng bình luận. Hần vì giành lại mảnh đất đã bị cướp mất mà mang binh chỉ huy, tất cả mọi người đều ca tụng.

Có lẽ hần làm hoàng đế đủ tư cách hơn bất cứ ai: có lòng, có lực, có trí, có mưu. Duy chỉ đối với một đám nữ nhân và tần phi là hần không có nửa điểm kiên nhẫn.

Lúc Vệ tần chuyển dạ, hoàng thượng không nói một câu nào. Mặc dù thế, hần vẫn ra chỉ thị chữa lành gương mặt đó.

Mãi lâu sau Vệ phi tần nói: “Ít nhất hoàng thượng vẫn để ý đến ta, người còn biết đến thăm đứa bé, sẽ đặt tên cho con ta.”

Sau lại mới biết hần chỉ trả khoản nợ một đao thay người kia mà thôi.

Khi tin Nạp Lan công tử mắc bệnh qua đời truyền tới, hoàng thượng còn đang suy nghĩ dùng đường thủy tiêu diệt địch canh giữ, chỉ cảm thấy có chút giật mình. Cả đời này của hần kính nể nhất là văn nhân nhà sĩ, Nạp Lan Tĩnh Đức bị nhiễm lạnh qua đời không tránh được xúc động trong lòng, nhưng tiếng lòng này là do hần tình cờ học được từ thơ ca nhân nhạ ưu thương mà sinh ra.

Hoàng đế đến, sĩ khí tăng mạnh, hơn nửa trước đã chuẩn bị đầy đủ, đánh thắng rất nhanh. Sau hồi kinh muốn đến đường xá Thịnh kinh xem một cái, đi chỉ của tổ tiên ở quan ngoại, chỉ là rất nhanh đã bỏ qua ý nghĩ này.

Sau khi trở về cung, dân chúng kinh thành đều nghênh đón, toàn bộ tần phi trong cung cũng ra nghênh tiếp.

Vệ tần ôm đứa bé đi tới bên cạnh hần, lệ rơi không ngừng. Hoàng đế ôm đứa bé, hôn một cái, cho một cái tên, không hơn.

Hơn một năm qua, không ai có thể khiến hần nở nụ cười.

Thân thể hoàng quý phi càng ngày càng yếu, yếu đến mức không đứng nổi, tất cả cung nữ đều quỳ trên mặt đất.

Rất khuya Huyền Diệp mới tới đây, kéo nàng nói: “Mẫu nhi, trăm nợ nàng nhiều quá.”

Ánh mắt hoàng quý phi đã âm trầm, xương tay lộ ra, cầm tay hoàng đế nói: “Hoàng thượng. . . Nô tì không vào được trong lòng người. Trong hai năm qua hoàng thượng chưa từng vui vẻ một lần, Kỵ quý phi. . . Hoàng thượng. . .”

“Nhã Mẫn.” Ngón tay hần che miệng nàng, “Nàng là nữ nhân trầm kính yêu nhất, hôm nay trăm phong nàng làm hoàng hậu, trăm sớm nên phong nàng.”

Không ngờ nàng lại chết trước đêm chuẩn bị làm hoàng hậu. Vào cung hơn mười năm, cuối cùng cũng có ngày có thể ảnh hưởng đến một chút tâm tình của hần.

Hoàng hậu qua đời lại lần nữa kích nộ bi thương và sự lạnh lẽo trong hoàng cung. Hình như đã mấy năm không có chuyện gì vui. Cho nên hần lại lựa chọn ra đi một lần nữa, lại lãnh binh thân chinh lấy lại đất đai bị cướp mất.

Bởi vì bệnh của thái hoàng thái hậu, trong lần đối chiến này, hần lựa chọn trở về.

Huyền Diệp nhìn tổ mẫu làm bạn cả đời với mình, cuối cùng lần này hần cũng phải chuẩn bị tâm lý, chuẩn bị tâm lý để tránh cả thân thể lẫn tâm hồn bị suy sụp.

Hần đọc thuộc nhiều sách phương Tây như vậy, biết người chết không thể giữ lại. Nhưng mỗi ngày vẫn vì bà làm phép, đến thiên đàn cầu phúc.

Vẫn không làm nên chuyện gì, không thể cứu vãn như cũ.

Khi còn tằm bé, không có mẹ chơi cùng, không được có ngày nào vui vẻ, duy chỉ có tình thân, hiện tại tất cả đều rời đi, không còn một ai.

Hần là hoàng đế, cuối cùng giờ phút này cũng có thể khóc to. Đã hơn 30 năm, trái tim từ từ cứng rắn đến như thế, nhưng lại có một lỗ hổng khiến hần không cách nào không chế đau lòng.

Thái hoàng thái hậu dùng toàn lực bảo toàn cho hần nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có chút ý nghĩ nào khác. Thuở nhỏ lên ngôi, nếu không phải có bà trợ giúp thì chỉ sợ đời này vẫn tầm thường, tùy theo tự nhiên, không có chí tiến thủ, không thể hưởng thụ vinh hoa phú quý như thế.

Hoàng đế bi thương nhiều ngày không ăn cơm đầy đủ, Bình phi thân với thái hậu nhất, nàng vào cung đã lâu nhưng chưa bao giờ có một đứa con, mấy ngày nay đều ở trong cung an ủi trái tim như bị kim châm của hần.

Nhưng an ủi kiểu này cũng không được mấy câu liền vội vã rời đi. Hoàng cung héo hắt, tàn tạ mảy may có Bình phi mang thai khiến bầu trời có chút ánh sáng. Chỉ là ánh sáng trong đêm tối ấy cuối cùng vẫn biến mất, đứa bé ra đời mấy tháng liền chết non.

Đã kích liên tiếp khiến hần không còn sức mạnh xoay chuyển trời đất, không còn cảm xúc gì khác. Thậm chí nhìn thấy Nguyên quý nhân đã lâu không gặp cũng sẽ không lộ ra cảm xúc chán ghét nữa.

Đã nhiều năm như vậy, không ai biết hần đã biến thành dạng gì.

Quần long đấu đá trong hậu cung càng ngày càng lợi hại, mà hần vẫn lạnh lùng coi như không liên quan, nhìn tất cả như cũ, không nói không giận.

“Hoàng thượng cảm thấy đau lòng sao?”

Hần già đi rất nhiều, không giống như lần đầu tiên phong nhã hào hoa, tuổi trẻ khí thịnh nữa.

Nàng cũng già hơn rất rất nhiều. Nữ tử trong cung mà không có ai yêu thích già yếu rất nhanh. Đã nhiều năm như vậy, có lẽ đến tên của nàng, hoàng đế cũng không nhớ nổi.

“Hoàng thượng là vua của vạn vật, làm sao có thể có cảm giác này. Chỉ có ta, chỉ có ta mới có thể đau lòng! Ta hận người, hận người đã dẫn ta đến đây.”

Đã nghe quen nữ nhân khóc lóc kể lể và nói mấy câu đầy hận thù nên hần không cảm thấy có chút khác thường nào, không cần phải phản bác lại.

Thái giám bên cạnh kéo Nguyên quý nhân đang nổi cơn điên rời đi, nữ nhân rơi lệ hô: “Cuối cùng người cũng gặp báo ứng! Trong hoàng cung sẽ không sẽ ai yêu người, chỉ là sự uy nghiêm của người mà thôi! Ha ha, Hoàn đáp ứng hận người chết đi được, người giết cả nhà nàng, nàng hận không thể một đao giết chết người!”

Rất nhiều năm, nhiều đến mức không ai dám nhắc tới tên của người này trước mặt hắn, không có ai!

Huyền Diệp đập vỡ ly trà trong tay, ánh mắt từ bình thản biến thành lửa giận không thể áp chế, con ngươi khẽ run.

Đi tới nhìn chăm chăm nàng, tát mạnh một cái.

“Người đánh ta sao, người đánh đi, nữ nhân trong cung này ngươi thích bao nhiêu, lợi dụng bao nhiêu? Thật đáng tiếc, người trong hoàng cung, ngay cả chính nàng cũng biết thứ đồ uống ngươi đưa tới không thể có thai, ngươi vẫn còn giả mù sa mưa với nàng? Còn ta, bị ngươi gọi liên đến, ngươi là hoàng thượng nhưng ngươi có lòng sao? Ngươi từng đối xử với ta được chút thật lòng sao?”

Hoàng đế mạnh mẽ bóp chặt cằm nàng, hầu kết lên xuống, máu nóng sôi trào trong người tụ lại trên đầu ngón tay, bóp cầm tràn máu. Cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người rời đi.

Tay bỗng làm rơi bức họa xuống đất. Bức họa kia nằm trên mặt đất, một đôi mắt lộ ra khiến hắn không dám nhìn trộm dù chỉ một chút. Nhanh chóng che vào nệm sang một bên.

Nhiều năm, cặp mắt kia vẫn mê hoặc lòng người như cũ, nhìn chăm chăm vào lòng của hắn. Vậy mà ngay sau đó lại bị đặt tại nơi thấp nhất, vĩnh viễn không thấy mặt trời.

Dưới tình huống hoàn toàn không có chuẩn bị, lần thứ hai đi tuần tra phương Nam.

Chỉ là phong cảnh Giang Nam này cũng không khiến hắn suy nghĩ nhiều, trái tim lạnh lẽo, không còn có ý muốn chậm chạp thư giãn nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Có một ngoại truyện để kích thích HE, nhưng nếu đăng lên thì lại không thích hợp. Vậy nên thôi, cứ để kết thúc như này nha.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Đồi Phù Dung, Nửa Đồi Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.